

BAIRD T. SPALDING

A TÁVOL-KELETI MESTEREK ÉLETE ÉS TANÍTÁSA

Eredeti címe: **Life and Teachings of the Masters of the Far East**

Tartalom

ELŐSZÓ	4
ELSŐ RÉSZ	5
ELSŐ FEJEZET	5
MÁSODIK FEJEZET	8
HARMADIK FEJEZET	10
NEGYEDIK FEJEZET	13
ÖTÖDIK FEJEZET	15
HATODIK FEJEZET	18
HETEDIK FEJEZET	22
NYOLCADIK FEJEZET	28
KILENCEDIK FEJEZET	30
TIZEDIK FEJEZET	32
TIZENEGYEDIK FEJEZET	37
TIZENKETTEDIK FEJEZET	39
TIZENHARMADIK FEJEZET	41
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	43
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	45
TIZENHATODIK FEJEZET	48
TIZENHETEDIK FEJEZET	50
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	53
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	56
HUSZADIK FEJEZET	58
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	61
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	69
HUSZONHARMADIK FEJEZET	74
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	75
FÜGGELÉK	79
MÁSODIK RÉSZ	80
ELSŐ FEJEZET	80
MÁSODIK FEJEZET	88
HARMADIK FEJEZET	95
NEGYEDIK FEJEZET	98
ÖTÖDIK FEJEZET	102
HATODIK FEJEZET	107
HETEDIK FEJEZET	110
NYOLCADIK FEJEZET	114
KILENCEDIK FEJEZET	117
TIZEDIK FEJEZET	123
TIZENEGYEDIK FEJEZET	129
TIZENKETTEDIK FEJEZET	134
TIZENHARMADIK FEJEZET	137
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	145
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	147
TIZENHATODIK FEJEZET	152
HARMADIK RÉSZ	157
ELŐSZÓ A HARMADIK RÉSZHEZ	157
ELSŐ FEJEZET	160
MÁSODIK FEJEZET	165
HARMADIK FEJEZET	169
NEGYEDIK FEJEZET	173

ÖTÖDIK FEJEZET.....	176
HATODIK FEJEZET.....	180
HETEDIK FEJEZET.....	185
NYOLCADIK FEJEZET.....	192
KILENCEDIK FEJEZET.....	196
TIZEDIK FEJEZET.....	201
TIZENEGYEDIK FEJEZET.....	206
TIZENKETTEDIK FEJEZET.....	211
TIZENHARMADIK FEJEZET.....	215
TIZENNEGYEDIK FEJEZET.....	219
TIZENÖTÖDIK FEJEZET.....	224
TIZENHATODIK FEJEZET.....	229
TIZENHETEDIK FEJEZET.....	232
TIZENNYOLCADIK FEJEZET.....	240
FÜGGELÉK.....	243

ELŐSZÓ

Most, hogy “A Távol-Keleti Mesterek Tanítása” a közönségnek be lesz mutatva, előzőleg mondani akarom, hogy 1894-ben részt vettem egy kutató expedícióban a Távol-keleten.

Tartózkodásunk alatt azokban az országokban, - három és fél évig, - érintkezésbe kerültünk a Himalája hegység nagy mestereivel, akik ott segédkeztek nekünk jegyzetek és felíratok lefordításával. Ez a segítség jelentős mértékben megkönnyebbítette a vizsgálatunkat. A Mesterek megengedték nekünk, hogy mindennapi életüket nagyon közelről megfigyeljük, így képesek voltunk munkában látni a nagy Törvényt, úgy ahogyan ők azt betartják.

A mestereknél szerzett élményeinkről készített jegyzetek és kéziratok mind megmaradtak. Én a világot akkor még nem tartottam érettnek erre az üzenetre. Független tagja voltam az expedíciónak és csak később hoztam nyilvánosságra jegyzeteimet “A Távol-Keleti Mesterek” címe alatt, miközben az olvasóra hagytam, hogy azok tanításának igazságát elfogadja vagy elutasítsa.

Ez a könyv az a Távol-keleti expedíciónk tapasztalatait adja elő a Mesterekkel kapcsolatban és tartalmazza azok leckéit, melyeket az ő engedélyükkel, gyorsírással feljegyeztünk.

A Mesterek elfogadják, hogy Buddha mutatja az utat a Fény felé, de világosan az előtérbe helyezik, hogy Krisztus a Fény, vagy inkább az öntudat egy állapota, amire mindannyian törekszünk, - azaz a Krisztus-tudatra.

BAIRD T. SPALDING

A kiadó jegyzete: Baird T. Spalding, 1953. március 18-án 95 éves korában elhunyt Tempe -ben (Arizona USA.).

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Napjainkban annyi lelki dolgokról szóló könyv kerül a piacra, és mindenütt olyan egy ébredést és kutatást lehet észlelni az igazság után a világ nagy mestereiről, hogy kényszerítve érzem magam, a Távol-keleti Mestereknél szerzett tapasztalataimat egy könyvbe foglalni.

Ennek a könyvnek egyáltalán nem az a célja, hogy egy új tant vagy vallást terjesszen el. Én csak egy összefoglalást akarok adni a Mestereknél szerzett tapasztalatainkról, amiben igyekezni fogok, a tanításukat alapozó nagy igazságokat előadni.

Ezeknek a közleményeknek a pontosságát bebizonyítani, majdnem ugyanannyi időbe kerülne, mint amennyire szükség volt, hogy elvégezzük a munkánkat, mert ezek a Mesterek egy nagy területen vannak elszórva, és a mi metafizikai kutatásunk kiterjedt Indiára, Tibetre, Kínára és Perzsia egy nagy részére.

A társaságunk tizenegy, gyakorlatilag és tudományosan jól kiképzett férfiakból állt. Az életünk nagy részét kutatásnak szenteltük. Megszoktuk csak azt elhinni, mint valóság, ami teljesen be lett bizonyítva és soha nem fogadtunk el semmit magától értetődőnek. Úgy mentünk oda, mint kételkedők és teljesen meggyőződve tértünk vissza, olyannyira, hogy a csoportunk három tagja visszament azzal az elhatározással, hogy ott maradnak, addig, míg képesek lesznek ugyanazokat a dolgokat végbevinni, és úgy élni, mint ezek a Mesterek a mai nap élnek.

A neveket szándékosan megváltóztattam, mivel azok, akik oly nagymértékben segítettek nekünk a munkánkban, több ízben arra kértek bennünket, ha az expedíció emlékiratait kiadni szándékoznánk. Ezekben a közleményekben semmi mást nem fogok elbeszélni, mint csupán a tényeket, úgy ahogyan azok történtek és igyekszem azoknak az embereknek a szavait és kifejezéseit használni, akikkel találkoztam, és akikkel ezen az expedíción nap-nap után kapcsolatban voltam.

Mielőtt elkezdtük a munkát, megegyeztünk velük abban, hogy mindent, aminek tanúi leszünk, elfogadunk, mint tényt, és nem kérünk magyarázatot mielőtt mélyebben belemerültünk a munkába. Meghallgattuk leckeiket, velük éltünk és mindennapi életüket megfigyeltük. Kísérhettük ezeket a Mestereket, megoszthattuk velük az életüket, és saját szemeinkkel meggyőződhattunk. Meg volt engedve nekünk velük együtt lenni ameddig csak akartunk, bármilyen kérdést feltenni, olyan mélyen belemerülni mindenbe, amit láttunk, amennyire csak kívántuk. Kivonhattuk saját következtetéseinket, hogy valami eredményt elérjünk, és végül azt, amit látunk, elfogadjuk, vagy csalásnak minősítsük aszerint, ahogyan mi azt jónak láttuk. Egyetlen egyszer se próbálkoztak a véleményeinket valamilyen módon befolyásolni; folyton az előtérben állt az a gondolat, hogy ők nem kívánják, hogy mi elhinnénk valamit, amiről nem vagyunk teljesen meggyőződve. Azért, most az olvasók elé akarom tenni ezeket az eseteket és megkérni, hogy saját belátásuk szerint elfogadják vagy elutasítsák.

Körülbelül két évig voltunk Indiában, azalatt az idő alatt szokás szerint a rendszeres kutatómunkával foglalkoztunk, mikor a mesterral találkoztam, akinek itt *Emil* lesz a neve. Mikor egy ízben az utcán jártam a városban, ahol tartózkodtunk, egy néptömeg felhívta a figyelmemet. Láttam, hogy az érdeklődés középpontja ebben az országban olyan gyakran látható bűvészek vagy fakírok egyike volt. Míg ott álltam, egy idősebb férfit vettem észre, aki nem a körülállók kasztjához tartozott. Rám nézett és kérdezte, hogy már régóta vagyok-e Indiában. "Körülbelül két éve" válaszoltam. "Angol?" kérdezte. "Nem", válaszoltam „Amerikai”. Csodálkoztam ott találkozni valakivel, aki angolul beszél, felkeltette a kíváncsiságomat és megkérdeztem tőle, mit gondol az előadásról. Ő így válaszolt: "Ó Indiában ez olyan gyakori. Ezeket az embereket

fakírok, bűvészek és hipnotizálók nevezik. Jogosan viselik ezeket a neveket, de mindezek mögött egy mély szellemi jelentőség rejlik, amit csak kevesen képesek felismerni, és egykor kétség kívül valami jó fog eredni belőle. Ez most nem más, mint egy árnyéka annak, amiből született. Sok magyarázat lett adva ezekről a mutatványokról, de azok akik gondolják, hogy egy magyarázatot találtak, úgy látszik, hogy még soha nem hatoltak át a dolog valódi jelentőségéig, merthogy ez egy valóságon alapszik, az biztos.”

Itt elváltunk, utána a következő négy hónapban csak ritkán láttam *Emilt*. Aztán egy nehézség adódott, ami nagy kellemetlenséget okozott nekünk. Néhány nappal később találkoztam *Emillel*. Ő kérdezte tőlem, mi baj van, és arról kezdett beszélni, ami nekünk annyi gondot okozott. Ez nagyon elcsodálkoztatott engem, mert biztos voltam abban, hogy a csoportunkból senki nem beszélt a nehézségről körünkön kívül. Olyannyira jártasnak mutatkozott az ügyben, hogy úgy éreztem, nem ártana nyíltan megbeszélni vele a helyzetet. *Emil* mondta, hogy van egy bizonyos belátása az ügybe és megpróbálja tisztázni a dolgot. Néhány nappal később megoldódott a dolog, nem volt tovább nehézség. Csodálkoztunk ezen, de hamarosan nem gondoltunk tovább rá és elfelejtettük az esetet. Más nehézségek adódtak, és én megszoktam, hogy *Emilhez* megyek, hogy azokat megbeszéljem vele. A nehézségek szinte láthatóan eltűntek mihelyt azokról ővele beszéltem.

A társaim is találkoztak *Emillel*, de én őrá keveset beszéltem velük. Abban az időben különböző könyveket olvastam a Hindu vallásról, amelyeket *Emil* kiválasztott nekem és meg voltam győződve arról, hogy ő annak a vallásnak egy híve volt. Felébredt a kíváncsiságom és napról napra jobban érdeklődtem.

Egy vasárnap délután *Emil* és én együtt sétáltunk a mezőn, mikor felhívta a figyelmemet egy fejünk fölött repülő galambra; azt mondta, hogy a madár őt keresi. *Emil* megállt mozdulatlanul, a madár néhány másodperc után a kinyújtott karjára szállt. *Emil* elmondta, hogy a galamb egy üzenetet hozott egy testvérétől északon. Ő is nyilvánvalóan egy tanító, aki azonban még nem haladt el odáig, hogy képes lenne közleményeket közvetlen módon átvinni, tehát ezt az eszközt használta. Később észrevettük, hogy Mesterek képesek közvetlenül kapcsolatot létrehozni egymással, gondolat átvitel, - ahogyan mi azt neveztük, - vagy egy erővel, ami sokkal finomabb, mint villamos áram vagy rádió.

Akkor kezdtem kérdéseket feltenni, *Emil* megmutatta nekem, hogy képes a madarakat magához hívni, útjukat megváltoztatni, hogy a virágok és a fák oda bólintottak neki, hogy vad állatok félelem nélkül odajönnek hozzá. Egyszer szétválasztott két sakált, melyek egy prédát ejtett kis állat teteméért verekedtek. Mikor megközelítette őket, abbahagyták a verekedést és fejüket teljes bizalommal, *Emil* kinyújtott kezébe tették, aztán nyugodtan folytatták a lakomát. Az egyik állatot a kezembe is adta, majd megmagyarázta: “Nem a halandó én, az ön az, amit láthatunk, képes ezeket a dolgokat tenni. Ez egy valószínűbb, mélyebb Ön. Ez az, amit te, mint Isten ismersz, az Isten bennem, Isten a Mindenható, aki általam, mint csatorna, ilyen dolgokra képes. Magamból, a halandó énemből nem tudok semmit se tenni. Csak mikor a külső önt teljesen feladom és a valódit, az ÉN VAGYOK -ot hagyom beszélni és cselekedni, és az Isten nagy szeretetét hagyom általam működni, csak akkor tudom a dolgokat végbevinni, amiket általam láttál megtenni. Mikor az Isten szeretetét általad engeded áramlani minden dolog felé, akkor nem lesz semmi, ami fél tőled és nem történhet semmi baj veled.”

Emil abban az időben minden nap felkeresett, hogy tanítson engem. Az volt a szokása, hogy hirtelen megjelent a szobámban, még akkor is, ha az ajtót fokozott figyelemmel bezártam, mielőtt lefeküdtem. Eleinte zavart tetszés szerinti megjelenése a szobámban, de hamarosan beláttam, hogy ő magától értetődően feltételezi, hogy én ezt megértem. Megszoktam a módszerét, és nyitva hagytam az ajtót, úgy hogy a saját tetszése szerint jöhetett és mehetett. Ez a bizalom láthatóan kielégítette. Én abban az időben még nem értettem meg mindent, amit tanított, és nem tudtam teljesen elfogadni; nem is voltam képes teljesen hinni neki, mindannak ellenére, amit a keleti

tartózkodásom folyamán láttam. Évekre volt szükség gondolkodni, hogy megadja nekem a fogalmat ezen emberek életének mély szellemi jelentőségéről.

Ők egy tökéletes gyermeki egyszerűséggel végzik munkájukat anélkül, hogy nagy hűhót csapjanak belőle. Tudják, hogy a szeretet hatalma az ő védelmük és ezt az erőt olyannyira ápolják, hogy az egész természet szereti őket, és barátjának tekinti. Kígyók vagy más ragadozó állatok ezeket ölnek meg a közönséges népből ebben az országban, de ezek a Mesterek annyira kifejlesztették önmagukban a szeretet hatalmát, hogy kígyók és vad állatok nem bántják őket. Néha a legsűrűbb dzsungelben élnek és testüket egy falu előtt hagyják, hogy megvédjék annak lakóit a vad állatok ellen, és semmi baj nem történik se velük, se a lakókkal. Szükség esetén, a víz felszínén járnak, tűzön mennek át, átszánlak a láthatatlanon, és sok más dolgot tesznek, amit mi csodának szokunk minősíteni, amelyeket csak egy olyan ember képes végbevinni, akiről mi feltételezzük, hogy ő természet fölötti erővel rendelkezik.

Egy feltűnő hasonlat van Názáreti Jézus és e Mesterek élete között, ezt bizonyítja mindennapi életük. Az ember lehetetlennek tekinti, hogy az életszükségletét közvetlen a világegyetemből lássa el, hogy a halált legyőzze, és a különböző úgynevezett csodákat tegye, amelyeket Jézus tett, mikor a földön járt. A Mesterek bizonyítják, hogy ezek a dolgok a mindennapi életükhöz tartóznak. Ők mindent, ami a mindennapi életükhöz szükséges, közvetlen az egyetemesből szereznek be, úgy eledelet, mint ruhát vagy pénzt. A halált olyannyira legyőzték, hogy közülük sokan több mint ötszáz éve a földön élnek, - a jegyzeteik ezt dönthetetlenül kimutatják.

Ezek a Mesterek Indiában viszonylag kevesen vannak és minden más vallás nyilvánvalóan az ő tanításuk hajtásai. A létszámuk annyira korlátozott, hogy belátják, hogy csak kevesen mehetnek hozzájuk, ők azonban a láthatatlanban egy majdnem határtalan létszámú embert elérhetnek, és életük legnagyobb részét annak szentelik, hogy a láthatatlanból nyújtják a segítő kezet mindazok felé, akik a tanításukat hajlandók befogadni.

Emil tanításai képezték annak a munkának az alapját, amit mi évekkal később a harmadik kutatóutunk alkalmával ezekben az országokban magunkra vállaltunk, annak folyamán, három és fél évig megszakítás nélkül egész Indiában, Tibetben, Kínában és Perzsiában a Mesterekkel éltünk, velük utaztunk és mindennapi életüket megfigyeltük.

MÁSODIK FEJEZET

A csoportunk a metafizikai kutatásunkra szánt harmadik expedíciónk kezdetén *Potalban*, egy kis faluban jött össze, India egy félreeső részében. Én megírtam *Emilnek*, hogy jövünk, de se, az utazásunk célját se azt, hogy hányan jövünk nem említettem. Nagy meglepetésünkre láttuk, hogy minden tekintetben előkészületeket tettek az egész társaság részére és hogy *Emil* és társai teljesen tisztában voltak a tervünkről. *Emil*, míg Dél-Indiában voltunk fontos szolgálatokat biztosított nekünk, de azok a szolgálatok, amiket ettől az időtől fogva nyújtott, minden leírást felülmúlt. Őneki és azoknak a nagyszerű embereknek, akikkel találkoztunk, tulajdonítom a vállalkozásunk teljes sikerét.

1894. december 22-én, késő délután érkeztünk *Potalba*, a faluba, ahonnan az expedíció indult és elhatároztuk, hogy karácsony napján korán reggel kezdjük a kutatóutat, amelyik a legkülönösebb lett az egész életünkben. Soha nem fogom elfelejteni a rövid beszédet, amelyet *Emil* hozzánk intézett. Ezeket a szavakat folyékony angol nyelven ejtette ki, habár nem hivatkozhatott angol nevelésre, és soha nem hagyta el a Távolságot. Így kezdte: “Karácsony hajnala van. Kell, hogy ti arra gondolatok, felteszem, hogy ezen a napon született Názáreti Jézus, a Krisztus; hogy az Ő küldetése volt, hogy a bűnöket megbocsássa; Ő nektek a nagy Közbenjáró, Istenetek és tiközöttetek. Ti ugyanis Jézushoz fordultok, mint egy közbenjáróhoz Isten és tiköztetek, akit ti nyilvánvalóan egy szigorú, néha haragos Istennek tekintetek, aki valahol nagyon távol trónol, egy helyen, amit mennyországnak neveznek. Hogy annak hol kellene lennie, azt nem tudom, kivéve az ember tudatában. Ti azt gondolatok, hogy Istent csak a kevésbé szigorú és szeretettel teltebb Fia, a nagy nemes Egy által lehet elérni, akit mi mindannyian áldottnak nevezünk, és kinek eljövételéről erre a földre, ezen a napon emlékezünk meg. Nekünk ez a nap többet jelent; nekünk ez a nap nemcsak Jézus, a Krisztus eljövételének napja ebbe a világba, hanem ez a születés a Krisztus születését képviseli minden emberi tudatban. Ez a Karácsony napja a nagy Mester és tanító születését jelenti, a nagy Megváltó, aki az emberiséget kiszabadítja az anyag korlátjainak bilincseiből. A mi nézeteink szerint ez a kiemelkedő lélek azért jött a földre, hogy pontosabban megmutassa nekünk az utat az igazi Isten felé, a Mindenható, Mindenütt jelenlévő, Mindent tudó felé; hogy megértesse velünk, hogy Isten minden Jóság, minden Bölcsesség, minden Igazság, Minden mindenben. Ez a nagy Mester, aki ezen a napon köztünk született, azért lett küldve, hogy világosan értesse meg velünk, Hogy Isten nem csak rajtunk kívül, hanem belül, mibennünk van; hogy Ő soha nem lehet elválasztva tőlünk vagy bármi más teremtményétől, hogy Ő mindig egy igazságos és szeretettel telt Isten, hogy Ő minden dolog, minden dolgot ismer, mindent tud és Ő a Valóság maga. Hiába lennének minden ember belátásának birtokába, még akkor se lennének képesek valamiképpen kifejezni azt, amit ez a szent születés jelent.”

“Mi teljesen meg vagyunk győződve és reméljük, hogy ti is belátjátok velünk együtt, hogy ez a nagy Mester és tanító azért jött hozzánk, hogy egy értelmesebb fogalmat kapjunk az életről itt a földön, hogy beláthassuk, hogy minden halandó korlátozás az emberek alkotása, és hogy azt semmilyen más módon nem lehet megmagyarázni. Mi hisszük, hogy ez, a tanítók legnagyobbja azért jött, hogy bizonyítsa, hogy a Krisztus őbenne ugyanaz a Krisztus, aki tibennetek, aki énbennem és az egész emberiségben él, és hogy mi az Ő tanítását alkalmazva minden dolgot, amit Ő tett és még nagyobbakat is meg tudunk tenni. Mi hisszük, hogy Jézus azért jött a földre, hogy tisztábban kimutassa nekünk, hogy Isten az egyetlen nagy Oka minden dolognak, hogy Isten minden.”

“Talán hallottátok azt, hogy mi azt hisszük, hogy Jézus első leckéit nálunk kapta. Talán némelyek közülünk valóban azt hiszik, mi azt most középen hagyjuk. Váltóztat-e valamit, hogy általunk jutott a tudat Őhöz, vagy mint egy közvetlen Isteni kinyilatkoztatás, az egyetlen forrás, ahol minden dolog valójában létezik? Mert mikor egy ötlet az Isteni Szellemről kisarjadt, amit egy ember felfog és a kimondott szavakkal kiküld, nem képes akkor valaki más is, igen mindenki

szintén azzal az ötlettel az Egyetemesben érintkezésbe jutni? Mert, hogy egy ember megkapta, átvette és kiküldte az ötletet, abból még nem következik, az hogy az ő saját tulajdona. Ha ő azt kisajátítaná, és magának tartaná, hogyan remélhetné, hogy még többet is kapjon? Hogy többet kapjunk, tovább kell adnunk azt, amit már megkaptunk. Ha megtartjuk magunknak azt, amit kaptunk, akkor annak a következménye egy helyben állás lesz, és olyanok leszünk, mint a vízikerek, ami erőt hív elő a vízből, majd hirtelen önkényesen elkezdi visszatartani a vizet, ami hajtja. A használatlan víz hamarosan megállásra kényszeríti a kereket. Csak akkor, mikor a víz szabadon áramlik át, csak akkor adja meg a kerék a lehetőséget elektromos erőt termelni. Úgy van ez az emberrel is. Mikor ő az Isten ötleteivel érintkezésbe kerül, tovább kell neki adni azt, hogy maga is hasznát vegye. És minden más embernek meg kell engednie, hogy ugyanazt tegye, hogy azok is növekedjenek és fejlődjenek úgy, mint ő.”

“Én úgy vélem, hogy Jézus mindent közvetlen kinyilatkoztatásként kapott Istentől, éppúgy, mint kétség kívül az eset volt a többi nagy tanítóinkkal is. Hiszen nem származik minden dolog Istentől, és nem tudja minden emberi lény megvalósítani azt, amire közülünk egy képes? Mi hisszük, hogy ti a meggyőződéshez fogtok jutni, hogy Isten minden pillanatban minden embernek hajlandó önmagát kinyilatkoztatni, úgy ahogyan Jézusnak és másoknak kinyilatkozott. Az egész, amit evégből tennünk kell, csak annyi, hogy hajlandók legyünk azt megengedni neki. Mi minden őszinteséggel hisszük, hogy azonosnak vagyunk teremtvé, hogy minden ember Egy, és a nagy munkákat, amelyeket Jézus tett, mindenki megteheti és meg is fogja tenni. Látni fogjátok, hogy nincs semmi titokzatosság ezekben a dolgokban, a titokzatosság csak az emberi felfogásban van róluk.”

“Mi teljesen belátjuk, hogy többé-kevésbé kételkedő gondolatokkal jöttetek hozzánk, bízunk azonban abban, hogy nálunk maradtok addig, míg úgy láttok bennünket, amilyenek mi valóban vagyunk. Ami a munkáinkat és az elért eredményeinket illeti, teljesen rátok bízunk azt saját tetszés szerint elfogadni, vagy elutasítani.”

HARMADIK FEJEZET

Elhagytuk ezt a falut, hogy *Asmabba* menjünk, egy kisebb helyiség, körülbelül százötven kilométerre távolabb. *Emil* két fiatal férfit jelölt ki hogy elkísérjen bennünket. Azok a Hindu faj nagyszerű jól kifejlődött típusai voltak. Ők lettek megbízva az egész expedíció rendezésével, amit olyan könnyedén és olyan kiegyensúlyozottsággal végeztek, hogy az felülmúlott mindent, amit eddig ezen a téren láttunk.

Hogy könnyebben meglehessen különböztetni őket, egyiket *Jastnak*, másikat *Neprownak* nevezem. *Emil* abban a faluban fogadott bennünket és gondoskodott a jóllétünkről, ahol a kutatóútunk kezdődött. Ő Sokkal idősebb volt, mint a többiek. *Jast* volt az expedíció kivitelező vezetője, míg *Neprow* a segítőtársa, ő ügyelt arra, hogy minden parancs végre legyen hajtva.

Emil búcsúzóul néhány szót mondott, így szólt: “Most azon a ponton álltok, hogy a felderítő utatokra indultok, ezzel a két férfival, *Jasttal* és *Neprownal* kísérőkként. Én még egy ideig itt maradok, mert ahogyan ti utaztok, öt napig fog tartani, míg a következő fontos állomást eléritek, körülbelül százötven kilométerre innen. Nekem nem fog olyan sok időbe kerülni, ezt a távolságot áthidalni, én ott leszek mikor ti megérkeztek, hogy fogadjalak benneteket. Megkérnélek benneteket, hogy hagyjatok itt valakit közületek, hogy figyelje meg és bizonyítsa, hogy mi történik itt. Így időt nyerünk, és ő nem több mint tíz nap után újra csatlakozhat hozzátok.” Elindultunk *Jasttal* és *Neprownal* az expedíció élén és valóban mondhatom, hogy nem lehet szakértőbb rendezést elképzelni. Minden részlet gondosan volt végezve, minden egy zenei pontossággal fűződött egymásba és ez így ment egész végig, az egész expedíció három és fél évig tartó folyamán.

Itt hozzá fűzöm a benyomást, amit *Jast* és *Neprow* keltett bennem. *Jast* barátságos és tetterre kész volt, nagyozolás nélkül és egy remek őszinte Hindu jellemmel bírt. Minden parancsa rövid és erőteljes volt és olyan gyorsan és aprólékosan lett kivitelezve, hogy nagy ámulatra ösztönzött bennünket. Az első találkozástól fogva egy teljes jellemet láttunk benne, ami sok anyagot adott nekünk a beszélgetésre. *Neprow* szintén egy férfi jellemmel, egyszerre volt mindenütt, mindig nyugodt önuralommal és egy csodálatos szakértőséggel. Benne mindig ugyanaz a nyugalom uralkodott, aprólékos mozdulattal és cselekvő és gondolkodó képességgel kísérve. Ezek a tulajdonságok annyira feltűntek, hogy az expedíció minden tagja arról beszélt. A vezetőnk meg is jegyezte: “Csodálatra méltó emberek ezek. Valódi megkönnyebbülés végre emberekre találni, akik tudnak gondolkodni és cselekedni.”

Az ötödik nap, négy óra tájban érkeztünk abba a bizonyos faluba, ígéretének hűen ott volt *Emil*, hogy fogadjon bennünket. Ellehet képzelni az ámulatunkat? Teljesen biztosak voltunk abban, hogy mi az egyetlen járható úton jöttünk, abban az országban a lehető leggyorsabb fuvarral, kivéve a futároké, akik éjjel nappal utaznak, és mindenütt friss lovakat találunk. Egy férfit láttunk itt előttünk, aki szemmel láthatóan haladott életkorban volt, és szerintünk képtelen volt egy százötven kilométer hosszú utazást rövidebb idő alatt megtenni, mint amennyire nekünk szükségünk volt, - mégis itt volt. Természetesen mindannyian elkezdtünk össze-vissza kérdezgetni, annyira kíváncsiak voltunk, hogy tudomást szerezzünk a történetek pontos lefolyásáról. *Emil* így szólt hozzánk: “Mikor ti elindultatok mondtam, hogy itt leszek, hogy fogadjalak benneteket, - lám itt vagyok. Figyelmeteket fel akarom hívni arra a tényre, hogy az ember valódi területe határtalan, hogy nem ismer korlátozást, se időben, se térben. Ha az ember ismeri önmagát, nem kell neki öt napig nehézkesen lihegve előre törtetni, hogy százötven kilométert megtegyen. Az ember a valódi állapotában képes azonnal áthidalni minden távolságot, nagyot vagy kicsit. Egy pillanattal ezelőtt még a faluban voltam, ahonnan ti öt nappal ezelőtt elindultatok. Amit ti láttatok, a testem, még ott fekszik. Az útitársatok, akit ti otthagytatok abban a faluban, el fogja nektek mondani, hogy én négy óra előtt néhány perccig vele beszélgettem és

mondtam neki, hogy most fogadni foglak benneteket ott, ahol ti most, ezen időtájban fogtok érkezni. Amit ti láttatok, a testem, még ott van a társatok szemei előtt habár szolgálaton kívül. Ezt csak azért tettem, hogy megmutassam nektek, hogy mi képesek vagyunk a testünkéből kilépni és minden bármelyik megbeszélt helyen, és bármely meghatározott időben találkozni veletek. Az a két férfi, akik titeket elkísértek ugyanazon a módon megtehetnék volna az utat, mint én tettem. Így könnyebben be fogjátok látni, hogy mi közönséges emberi lények vagyunk, ugyanolyan származású, mint ti, és hogy ebben semmi titokzatosság nincs, hogy mi csak azt az erőt, amit az Atya, a nagy Mindenható mindannyiunknak adott, jobban kifejlesztettük. A testem ma estig ott marad, ahol van, aztán ide fogom hozni, a társatok úgy jön, ahogyan ti jöttetek és időben ide fog érni. Egy napi pihenés után majd egy kis faluba megyünk, egy napi útra innen, ahol megszállunk, aztán visszajövünk ide, hogy a társatokkal találkozzunk és meghallgassuk, mi mondanivalója van. Ma este mindannyian összefövünk. Isten veletek.”

Este mikor összeföttünk *Emil* hirtelen megjelent közöttünk, anélkül hogy az ajtót kinyitotta volna és így szólt: “Mintegy varázsütésre láttatok itt engem ebben a szobában megjelenni. Had mondjam el nektek, hogy ennek egyáltalán semmi köze a varázslathoz. Mutatok nektek egy egyszerű kísérletet, amit saját szemmel megfigyelhettek. Látni fogjátok, tehát el fogjátok hinni. Gyertek közelebb, álljatok körém. Itt van egy kis pohár víz, amit az előbb közületek valaki a forrásból hozott. Látjátok, hogy a víz közepében egy kis darab jég képződik. Látjátok, azt is, hogy egyre több jeget von magához, részecskét részecske után, míg most az egész víz a pohárban megfagyott. Mi történt? Az Egyetemesben fogva tartottam a központi atomokat, míg azok egy alakot vettek fel, vagy más szóval, a rezgéseit csökkentettem addig, míg jég lett belőle és a többi részecské az első körül képződtek, míg mind teljesen jég lett. Lehet ezt alkalmazni erre a kis pohár vízre, egy kanna vízre, egy tóra, a tengerre, a földön minden vízre. Mi történne? Minden megfagyna, nem? Mi lenne annak a haszna? Semmi. Azt kérdezitek, mely hatalom által történhet ez? - Egy tökéletes törvény alkalmazásával. De az utolsó esetben nem lenne célja, mivel nem hozna, vagy hozhatna semmit létre. Ha folytattam volna azzal a szándékkal, hogy a végsőig viszem, akkor mi történt volna? Fellépett volna az ellenhatás. Kinek ártott volna? Nekem, saját magamnak. Én ismerem a törvényt, és amit kifejezek olyan biztosan, ahogyan én azt kifejezem, visszatér hozzám. Könnyen megértitek, hogy ha a fagyás folyamatát hagytam volna tovább folytatódni, a hideg visszahatott volna rám, jóval előbb, mint hogy a végére értem volna és én, a vágyam gyümölcsét aratva magam is megfagynék. Mindaddig, míg én a jót hozom kifejezésre, a jót fogom aratni.”

“A megjelenésem ma este ebben a szobában, ugyanúgy megmagyarázható. A kis helyiségben, ahol engem hagyatok, az Egyetemesben fogva tartottam a testemet azáltal, hogy rezgéseit fokoztam, míg az visszatért az Egyetemesbe hol, - ahogyan mi azt kifejezzük, - minden állomány a létére talál. Ott a gondolatom az én ÉN VAGYOK -om, a Krisztus-tudatom segítségével, fogva tartja a testemet, míg annak rezgései csökkennek és itt ebben a szobában alakot, vesz fel úgy, hogy ti azt láthatjátok. Van itt szó valami titokzatosságról? Nem azt a hatalmat vagy törvényt alkalmaztam, amit az Atya a szeretett Fia által adott? Nem vagyunk mi, ti és én, és az egész emberiség az Atya e szeretett fiai? Ez nem titokzatos! Gondoljátok a hitre, aminek a jelképe a mustármag. A hit az Egyetemesből jön hozzánk a Krisztus segítségével, aki már mindegyikünkben megszületett. Úgy jön be, mint egy parányi részecske a Krisztus, vagy a tudat feletti szellem, - a felvevő állomás által, bennünk. Akkor azt fel kell emelni a hegyre, a legmagasabb pontra, a fejbe. Ott ragaszkodunk hozzá. Legyünk akkor befogadók a Szent Lélek iránt és alkalmazzuk az intelmet: ‘Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből.’ Gondolkodjatok el ezen, megértitek? Szív, lélek, erő, ész. Marad még más lehetőség, mint mindent Istenre hagyni, ha már erre a pontra jutottál? A Szent Lélekre, a tiszta Én-lélekre, aki működni akar? Jöhet a Szent Lélek sok különböző módon, talán, mint nagyon apró lények, akik kopognak, hogy beengedjük őket. El kell fogadnunk ezt a Szent Lelket, be kell engednünk és egyesítenünk a hit ama nagyon kicsi részével vagy magjával, akkor körülötte több más részecskét magához fog vonni, és

csoportosítani, növekedni fog, és alakot felvenni, részecskét részecske után, kört kör után, éppen úgy, mint az imént a jéggel történt. Mi lesz a következmény? Kell, hogy a látható világban kifejezésre jusson. Így folyton tovább haladsz és megszorítod ezt, a hit magját és kifejezed addig, míg végül képes vagy így szólni a nehézségeid hegyéhez: 'Emelkedj fel és zuhanj a tengerbe' és az úgy fog történni. Lehet ezt a negyedik kiterjedésnek nevezni, vagy ahogyan csak akarod, mi ezt az Isten kifejezésének nevezzük, a Krisztus által bennünk."

"Így született Jézus, a Krisztus. Mária, a magasztos Anya szeme előtt volt az eszmény, fogva tartotta azt, majd a lelke méhébe fogadta, az egy ideig ott tartózkodott, míg megjelent vagy megszületett, mint a tökéletes Krisztus gyerek, az Első szülött, az Egyetlen, az Isten Fia. Táplálva lett és megóvva, és a legjobb, amivel az anya rendelkezett, neki lett adva, gondozva és dédelgetve lett, míg a gyerekből felnőtt lett. Úgy jön a Krisztus mindannyiunkhoz először, mint egy ideál, ami a lelkünk méhébe lett ültetve, - a lényünk központjába, ahol Isten lakik, - az ott tartózkodik, mint a tökéletes eszmény, akkor előjön, vagy megszületik a Krisztus tudat, mint a tökéletes gyerek."

"Ti, akik láttátok azt, ami itt történt, nem hiszték saját szemeteknek. Én nem veszem azt rossz néven. Látom, hogy közületek némelyek hipnózisra gondolnak. Testvérek, van köztetek valaki, aki érzi, hogy nincs meg a hatalma, hogy minden Istentől kapott lehetőségét alkalmazza, úgy, mint engem láttátok azt alkalmazni? Gondoljátok, hogy én némiképpen a gondolataitokat, vagy a megfigyelőképességeketek csak egy pillanatig is befolyásolom? Gondoljátok, hogy ha én akarnám, egy hipnotikus bűvöletet hozhatnék valakire, közületek vagy mindegyiktekre, mert mindegyiktek látta mi történt? Nem a ti saját nagy könyvetekbe van írva, hogy Jézus bejött egy helyiségbe, amelynek az ajtaja zárva volt? Ő ugyanazon a módon jött be, mint ahogyan én tettem. Gondolhattok csak egy pillanatig is arra, hogy Jézusnak, a Nagy mesternek és tanítónak szüksége lett volna arra, hogy hipnózist alkalmazzon? Ő az Istentől kapott saját hatalmát használta, éppen úgy, ahogyan én azt tettem, ma este. Had mondjam nektek, hogy nem tettem semmit, amit közületek nem mindegyiktek ugyanúgy megtehet. És nem csak ti, hanem minden gyereknek, aki ezen a földön vagy ebben a világűrben született, megvan ugyanaz a hatalma, hogy megtegye azt, amit én ma este végbevittem. Azt szeretném, hogy ez tisztán álljon elmétek előtt. Had mondjam nektek azt is, hogy ti egyéniségek vagytok nem gépezetek, hogy nektek egy szabad akaratotok van. Jézusnak nem volt szüksége hipnózisra, és nekünk sincs szükségünk rá. Bizalmatlankodjatok velünk szemben amennyit, csak akartok, míg teljesen meggyőződtek az őszinteségünkről. Tegyétek félre a hipnózisra vonatkozó gondolatot, arra az időre, míg mélyebbre behatoltatok a munkánkba, vagy legalábbis hagyjátok működésem kívül. Mi nem kérünk mást csak, azt hogy nyílt szellemmel figyeljétek munkánkat."

NEGYEDIK FEJEZET

Mivel az utazásunk most következő része egy kirándulás jellegű volt, a poggyászunk legnagyobb részét ott hagytuk és másnap reggel elindultunk egy kis falu felé, ami onnan körülbelül harmincöt kilométer távolságra volt. Oda csak *Jast* kísért el bennünket. Az út nem a legjobb volt és itt-ott nagyon nehezen járható, mert sűrű erdőn kanyargott át, amit ezen a környéken sokat lehet találni. Az egész nap mentünk, délben csak egy kis ebédszünetet tartottunk úgy, hogy éhezve és fáradtan, éppen napnyugta előtt értük el a kirándulásunk célját. A környék általában vad és járhatatlan volt és úgy látszott, hogy az utat soha nem használták. Itt-ott egy utat kellett törnünk a lelógó futónövények sűrű erdején keresztül. *Jast* minden időzésnél türelmetlenkedett. Csodálkoztunk ezen, mert máskor mindig olyan kiegyensúlyozott volt. Ez volt az első és egyetlen alkalom a három és fél év alatt, míg velünk volt, hogy nem az a nyugodt, fegyelmezett *Jast* volt, mint ahogyan mi őt ismertük. Később, annak láttán, ami ezután következett, nem csodálkoztunk a nyugtalansága fölött. Egy félórával naplemente előtt értünk a körülbelül kétszáz lakosú kis faluba, mihelyt megtudták a lakosok, hogy *Jast* velünk volt, úgy hiszem, nem mulasztotta el egyetlen falubeli se, öreg vagy fiatal, de még egyetlen háziállat se, hogy üdvözljön bennünket. Míg mi a kisebb, nagyobb kíváncsiság tárgya voltunk, azonnal lehetett látni, hogy *Jast* volt az érdeklődés központja és mindenki a legnagyobb tisztelettel üdvözölte őt. Rövid idő után *Jast* néhány szót intézett a falu lakószaihoz, mire néhányak kivételével mindannyian visszatértek a munkájukhoz. *Jast* most hozzánk fordult és felszólított, hogy tartsunk vele, míg az éjszakára elkészül a tábor. A kis csoportunk öt tagja kijelentette, hogy túl fáradtak a hosszú járás után, pihenni akarnak. A többiek követték *Jastot* és a néhány falubelit, a falut körülvéző kivágott erdő rész legtávolabbi végére. Miután átmentünk ezen a területen, még egy darabig áthatoltunk a dzsungelbe, mikor egy férfi testére bukkantunk, aki mint halott a földön feküdt, legalábbis az első látszat azt a benyomást keltette. A következő pillanat azonban elegendő volt, hogy észrevegyük, hogy ez a halál helyett inkább egy nyugodtan alvó pihenése volt. Megálltunk, mintha lábaink a földbe gyökereztek volna, mikor láttuk, hogy a fekvő termet *Jast* volt. Míg *Jast* feléje közeledett, a termet élni kezdett és felállt. Mikor a férfi és *Jast* egy pillanatig szemközt álltak egymással ..., - nem kételkedhattunk tovább, - az a férfi *Jast* volt. Mindenki látta, hogy ő volt az. Aztán egy pillanat alatt az a *Jast*, aki a falu előtt feküdt, eltűnt és csak egy *Jast* maradt előttünk. Mindez természetesen sokkal rövidebb idő alatt történt meg, mint amennyi szükséges azt elbeszélni és csodák csodája, senki nem kérdezett semmit. Az öt társunk, akik a táborban maradtak sietve jöttek felénk, anélkül, hogy valaki közülünk egy jelt adott volna nekik. Később megkérdeztük tőlük, hogy miért jöttek. A különböző válaszok így szóltak: "Nem tudjuk." "Mielőtt tudtuk volna, hogy mi történt, hirtelen lábon voltunk, és felétek siettünk." "Hirtelen azt vettük észre, hogy felétek mentünk és mielőtt észhez tértünk, hogy mit művelünk, rohanni kezdtünk."

Egyikünk megjegyezte: "A szemeim oly tágra nyíltak, hogy távolra ellátok, túl a halál völgyén és olyan csodák nyilatkoznak ki nekem, hogy nem vagyok képes felfogni azokat." Egy másik Így szólt: "Látom az egész világot a halált legyőzni. Milyen tisztán állnak előttem a szavak: 'utolsó ellenségként a halál semmisül meg'. Hát ez nem ezeknek a szavaknak a beteljesülése?" Milyen kicsi az eszünk ehhez a hatalmas mégis olyan egyszerű felfogáshoz hasonlítva, - és mi az értelmesség csodáinak merészeltük tekinteni magunkat. Nem vagyunk több, mint tehetetlen újszülöttek. Én végre kezdem megérteni mit jelent: 'Újra kell születnetek,' mekkora igazság van ezekben a szavakban!"

Az olvasóra hagyom, hogy elképzelje a megdöbbenésünket és ámulatunkat. Itt volt egy férfi, akivel nap-nap után érintkeztünk, és aki minden nap szolgált bennünket, aki képes volt a testét otthagyni, hogy másokat megvédjen, mialatt ő kiválóan tovább szolgált bennünket. Lehetett volna másképpen, minthogy felfrissítse bennünk az emlékezetet a szavakra: "A legnagyobb köztetek, legyen a szolgál?" Úgy hiszem nem volt köztünk senki, aki attól a pillanattól fogva nem veszítette

el minden félelmét a haláltól.

Ezeknél az embereknek nem szokatlan, hogy a testüket egy falun kívül hagyják fekve a dzsungelben, egy környéken, ahol rablók és ragadozó állatok garázdálkodnak, akkor az a falu éppen olyan biztonságban van emberek, vagy állatok támadásai ellen mintha egy művelt környéken lenne. Látható volt, hogy *Jast* teste sokáig ott feküdt. A haja hosszú volt és kócos és egy ezen a környéken gyakran előforduló kicsi madárfajta belefészkel. Ezek a madarak fészket raktak a hajába, a fiókákat kiköltötték, és azok kirepültek. Mindezekből tagadhatatlanul látható volt, hogy milyen sokáig abban a helyzetben feküdt ott ez a test. Ezek a madarak nagyon félénkek és a legcsekélyebb zavarásnál cserbe hagyják a fészkeiket. Ebből látni lehetett, milyen nagy volt a madarak bizalma és szeretete.

Előfordul, hogy embereket faló tigrisek a falubelieket annyira megrémítik, hogy azok nem nyújtanak tovább ellenállást, mivel akkor már azt hiszik, hogy ez az ő elkerülhetetlen sorsuk, hogy ezek az állatok felfalják őket. Ezek az állatok néha bejönnek a faluba és azt ragadják el, akit akarnak. E falvak egyike előtt a dzsungel közepén láttuk egy férfi testét fekve védelmezésként. Ez a falu annyira szenvedett a tigrisek támadása alatt, hogy azok majdnem 200 lakóst megöltek. Ezeknek a vérengző állatoknak egyikét a legnagyobb óvatossággal láttuk a fekvő férfi lábai fölött átlépni. A társaságunk két tagja három hónapig minden nap látta ezt a termetet. Mikor a falut elhagyták az még ott feküdt sértetlen és a falu egyetlen lakosának nem lett semmi bántódása. A férfi maga később Tibetben csatlakozott a társaságunkhoz. Akkor volt a felindultság a táborunkban, hogy azon éjjel senki nem tudott aludni, *Jast* kivételével. Ő úgy aludt, mint egy kis gyerek. Időnként a csoportunk egyik vagy másik tagja felült az ágyán és *Jast* felé nézett, aztán újra lefeküdt a szavakkal: csípj meg, hogy biztos legyek abban, hogy ébren vagyok. Néha erősebb kifejezéseket is használtak.

ÖTÖDIK FEJEZET

Másnap reggel mire a nap felkelt már felöltöztünk, azon a napon visszatértünk a faluba, ahol a poggyászsunkat hagytuk. Éppen alkonyat előtt érkeztünk meg és egy nagy *waringin* fa alatt felütöttük a táborunkat. Reggel *Emil* jött köszönteni bennünket, mi mindannyian egyszerre faggatni kezdtük. Ő így szólt: “Nem csodálkozom a kérdéseiteken, szívesen megmagyarázok annyit, amennyit most képesek vagytok megérteni, hogy a többi válasszal várjak addig, míg többet láttatok a munkánkból. Ti jól tudjátok, hogy ahogyan én most hozzátok beszélek, a ti nyelveteket használom, hogy előadjam nektek a hitünk alapját képező nagy alapelvet.”

“Nem derül ki, ha mindannyian ismerjük az Igazságot, és az a helyes módon van előadva, hogy minden, és mi mindannyian ugyanabból a forrásból származunk? Nem vagyunk mindannyian egy az egyetemes szellemi állománnyal, Istennel? Nem alkotunk mi mindannyian közösen egy nagy családot? Nem a mi nagy családuk egyik tagja minden gyerek, minden egyes ember, aki a világra jön, bármelyik kaszthoz vagy bármelyik valláshoz tartózhat is?”

“Azt kérdezitek, hogy mi hisszük-e, hogy a halál elkerülhető? Had válaszoljak a *Siddhák* szavaival: ‘Az emberi test egy egyéni önálló sejtéből van felépítve, ugyanúgy, mint a növények és állatok teste, amelyeket mi szívesen a mi, még kevésbé fejlett, fiatalabb testvéreinknek nevezünk. Ez az önálló sejt a testnek egy parányi egysége. Egy sokszor megismétlődő osztódás és növekvés folyamata által ebből a sejt-magból végül egy teljes emberi lény jön létre, ami majdnem számtalan milliónyi sejtéből van felépítve. A sejtek közül mindegyiküknek megvan a saját tulajdon szerepe, de lényegében megtartja az egyéni sejt tulajdonságait, amiből származik. Ezt az egyéni sejtet lehet a lelkesített élet fényhordozójának tekinteni. Az viszi át egyik nemzedékről a másikra az Isten rejtett tűzét, - minden élőlény életerejét, - egy szakadatlan vonalban, ami visszatér abba az időbe, mikor az élet először jelent meg ezen a földön. De hogyan áll a dolog a sejt-csoportokkal? Ezek a sejtek az egyéni sejt sokszorosán ismétlődő szaporodásából jöttek létre és megtartották annak egyéni tulajdonságait, és egy azok közül a rejtett élet-tűz vagy az örök ifjúság. A sejtcsoportok (vagy a test) lépnek fel, mint ezen egyéni sejt őrei, csupán az életnek arra a rövid idejére, amit ti most ismertek.’ ”

“A legkorábbi tanítóink sugallat útján jutottak az igazsághoz, hogy az élet kölcsönhatásai az állatoknál és a növényeknél valójában ugyanaz. El tudjuk képzelni ezeket a tanítókat ülve egy ágait szélesen kiterjesztő *waringin* fa alatt így beszélve a tanítványaikhoz: ‘Nézzétek ezt az óriási fát. Az élet-folyamat, amely a mi testvérünkben, ebben a fában végbemegy, elvileg ugyanaz, mint ami nálunk. Lásd a leveleit és a bimbóit, milyen fiatalok azok, - olyan fiatalok, mint amilyen fiatal a mag, amelyikből ez az óriás származik.’ Mivel az élet kölcsönhatásai a növényeknél és az embernél ugyanaz, az ember biztosan hasznosíthatja a növény tapasztalataiból. Éppúgy, mint a levelek és a hajtások a gallyakon a legidősebb *waringin* fán, ugyan olyan fiatalok, mint a mag, amiből a fa kikelt, a sejtcsoportoknak az emberi testben nem kell lassanként életerejüket veszteni és elhalni, hanem mindig fiatal maradhatnak éppen úgy mit az ivarsejt vagy az egyéni önálló sejt. Valóban, nincs egyetlen ok, amiért a tested nem lehetne éppen olyan fiatal és életerős, mint az élet-mag, amiből származik. A szélesen kiterjedő *waringin*, mindig egy öröké tartó élet jelképe, nem hal el, nem pusztul el, hacsak nem egy baleset által. Nincsen természeti törvény a hanyatlásra, nincsen megöregedő folyamat, ami láthatóan megtámadná a sejteinek életerejét. Ugyanaz érvényes az isteni-emberi testre. Nem létezik természeti törvény, ami az embert hanyatlásra és halálra kényszeríti, azt csak egy baleset okozhatja. Nem létezik elkerülhetetlen megöregítő folyamat a testben vagy a sejtcsoportokban, - semmi, ami az egyént lassan lebéníthatja. A halál elhárítható; a betegség első sorban nem-jólét, a jólét vagy *santi* távolléte, ez azt jelenti, hogy hiányzik egy kellemes jókedvű szellemi nyugalom, ami a szellem által a testre visszatükröződik. Öregkori szellemi gyengeség, az ember általános tapasztalata, nem más, mint egy kifejezés, ami az ember tudatlanságát rejtegeti annak okaival szemben, nevezetesen némely hibás állapotot a testben és

lélekben. Még baleseteket is megelőzhet előzni egy helyes szellemi magatartással. A *Siddhák* azt mondták: 'a test életerejét úgannyira fenn lehet tartani, hogy erőfeszítés nélkül, természetes módon fertőző és más fajta betegségek, mint például pestis vagy nátház ellenállhatók.' a *Siddhák* képesek bacilusokat bevenni anélkül, hogy megbetegednének."

"Gondoljatok arra, hogy az Ifjúság az Isten szeretetének a magva, ami az isteni-emberi formába van ültetve. Valójában az ifjúság az isteni az emberben; az ifjúság a szellemi élet az emberben, - az élet a teljes szépségében. Az egyetlen élet, amely él és szeret, az egyetlen élet, amely öröké van. Az öregség nem szellemi, halandó, csúnya és nem valódi. Félelemre, fájdalomra, szomorúságra vonatkozó gondolatok a baj okai, amit mi megöregedésnek nevezünk. Vidámságra, szeretetre és eszményekre vonatkozó gondolatok teremtik a szépséget, azt, amit mi ifjúságnak nevezünk. Az öregség csak egy burkolat, amelyen belül a valóság, az ifjúság ékszere rejlik."

"Tgyekezsetek visszanyerni a gyerek tudatát. Tartsátok a bennetek élő isteni gyereket, szemelőt. Mielőtt elalszol szólj így a tudatodhoz: 'Én ebben a pillanatban belátom, hogy egy szellemi test van bennem, ami csak örömet ismer és mindig fiatal és szép. Enyémek az Isteni gyerek szép, szellemi gondolatai, a szemei, az orra, a szája, a bőre, a teste, ami most, ezen éjjel tökéletes.' Ismételd meg ezeket a szavakat és gondolkozz el nyugodtan róluk, miközben elalszol. És reggel, mikor felkelsz mond fennhangon magadhoz: 'Kedves X..., Y..., (szólítsd magadat név szerint), egy isteni alkimista lakik benned.' E bizonyítások szellemi hatalma által az éjszaka folyamán létre jön egy változat, egy kibontakozás belülről, a Szellem átjárta ezt a szellemi testet, ezt a szellemi templomot. Az alkimista, aki bennünk lakik, eltávolította a kiélt, elhalt sejteket és egy el nem múló egészséggel és kedvességgel előhívja az új bőr aranyát. Valóban, ahol az Isteni szeretet kinyilatkozik, ott örök ifjúság uralkodik. Az Isteni alkimista a templomomban lakik és folyton új és szép, és fiatal sejteket terem. Az ifjúság szelleme lakik a templomomban, - ezen isteni-emberi testben és minden jól van. *Om Santi! Santi! Santi!* (Béke, béke, béke!)"

"Tanuljatok meg olyan barátságosan mosolyogni, mint egy gyerek. Egy mosoly, amely a szellemből jön, az egy szellemi enyhülés. Egy igazi mosoly valami nagyon szép, az a Halhatatlan Uralkodó remekműve. Jó meggyőződve azt mondani: 'Én egy szeretettel telt gondolatot küldök ki az egész világnak. Legyen mindenki boldog és áldott.' Mielőtt a napi munkádat elkezded mond magadnak: 'Egy tökéletes termet van bennem, az Isteni alak. Én most mindaz vagyok, ami szeretnék lenni. Szemelőt tartom a valódi lényem szépségét Minden nap mindaddig, míg azt kifejezésre hozom. Én egy Isten Fia vagyok, minden, amire szükségem van, most és mindig megadódik nekem.' "

"Tanuld meg átjáratni magadat örömmel. Mond magadnak: 'Végtelen szeretet tölti el lelkemet, és tökéletes életével átjárja testemet.' Tegyel körülöttesd mindent széppé és vidámmá. Nevelj érzéket humor iránt. Örvendezz a napsütésnek."

"Meg fogjátok érteni, hogy én ezeket mind a *Siddhák* tanításaiból idézem. Tudomásunk szerint ők a legrégebb tanítók és az ő tanításuk több ezer évvel régebb, mint a legrégebb történelem. Ők az emberek között jártak és mutatták nekik az utat egy jobb élet felé, még mielőtt az ember a művelődés első segítő eszközeit ismerte. Az ő tanításukból jött létre a törvényhozók rendszere. De ezek a törvényhozók hamarosan letértek arról a tudatról, hogy Isten volt az, aki őáltaluk fejezte ki magát. Mivel azt gondolták, hogy ők maguk személyesen végezték a munkát, elvesztették a szellemet a szem elől és a személyeset, vagy az anyagit hívták elő, - elfelejtve, hogy mindannyian ugyanabból a forrásból, - Istenből származunk. E törvényhozók személyes véleményei okozták a mély szakadékot a hitben és a nagy változatosságot a gondolkodásban. Ez a mi elképzelésünk a Bábeli toronyról. A *Siddhák* az évszázadokon át, ragaszkodtak a sugallat által elnyert igazsághoz, hogy Isten minden emberben és minden teremtményében kifejezi magát, mivel belátják, hogy Isten Minden és hogy mindenki által kinyilatkozik. Erről a tanításról nem tértek le soha, és így megőrizték a nagy alapvető igazságot."

HATODIK FEJEZET

Mivel meglehetősen sok munkánk volt, mielőtt a Himaláján átmehettünk, elhatároztuk, hogy a főszállásunkat itt rendezzük be, ebben a faluban, mint a legalkalmasabb hely. A társunk, akit hátrahagyunk, hogy *Emil*t megfigyelje, itt újra csatlakozott hozzánk és elmondta, hogy a találkozásra megbeszélte napon röviden négy óra előtt még *Emillel* beszélgetett. Aztán *Emil* azt mondta neki, hogy most el kell mennie, hogy eleget tegyen megállapodásnak. Aztán, a kerevetre feküdt és a teste azonnal abbahagyta a mozgást, mintha mélyen aludna. Abban a helyzetben maradt körülbelül este hét óráig. Azután lassan elhomályosult, míg végül eltűnt. Az időtájban történt, hogy *Emil* hozzánk jött a gyűlésteremben, a kis faluban.

Az évszak még nem volt eléggé előre haladva, hogy megkockáztassuk a kísérletet átmenni a hegyszorosokon. Az azt jelenti, hogy nekünk, ezzel a mi kis csoportunk tagjaira célzok, mert lassanként úgy kezdtük magunkat látni, mint egy súly a többiek lábain. Beláttuk, hogy a mi három nagy barátunk, - igen én nagynak nevezem őket, mert azok voltak, - a távolságot, amit mi megtettünk, sokkal rövidebb idő alatt megtehették volna, de nem panaszkodtak.

A főszállásunkról különböző rövid kirándulást szerveztünk ezen alkalmakkor egyszer *Jast*, majd *Neprow* kísért el bennünket, és minden alkalommal láthattuk felbecsülhetetlen tulajdonságaikat és nagy értéküket. Egyik ilyen kiránduláson mind a hárman, *Emil*, *Jast* és *Neprow* elkísértek bennünket egy faluba, ahol a templom állt, amit a csend templomának neveznek, vagy a templom, amit nem ember keze építette. A templom és a templomszolgák házai azon a helyen vannak, ahol régebben egy falu volt, a falu a ragadozó állatok és a pestis által teljesen kinéptelenedett. A Mesterek meglátogatták ezt a falut, a körülbelül 3000 lakósból csak néhányat találtak életben. Segítséget hoztak az életben maradtaknak, a pestis járvány megállt, a ragadozó állatok támadásai elmaradtak. A falu kevés életben maradt lakósa egy fogadalmat tettek, hogy ha megkímélődnek attól az időtől fogva Isten eszközei lesznek, és Őt szolgálják, azon a módon, ahogyan az Őneki tetszik. A Mesterek elmentek, mikor visszajöttek a templomot, találták ott, a szolgálakat pedig munkában.

A templom nagyon szép, egy magaslaton áll, ami kilátást nyújt a környék nagy részére. Fehér kőből van építve és körülbelül 600 éves. Azalatt az egész idő alatt még soha nem volt szükség helyreállításra, mert minden darab, ami letörik újra magától, toldódik, csoportunk némely tagja ezt ki is próbálta.

Emil így szólt hozzánk: “Ezt a templomot a csend templomának nevezik, a hatalom földjének. A hallgatás hatalom, mert mikor mi a bensőnkben a csend helyére értünk akkor a hatalom földjére értünk. Arra a helyre, ahol minden egy, az egyetlen hatalom, - Isten. ‘Légy csendben és vedd tudomásul: Én Isten vagyok’ (Izajás). Zaj feloszlott hatalom, az összevont hatalom csend. Mikor mi összpontosítás által (azáltal, hogy mindent egy középpontba összevonnunk) minden erőnket egy pontba összegyűjtöttük, akkor a csendben érintkezésbe jutunk Istennel, akkor egy vagyunk vele, tehát egy minden hatalommal. Ez az ember öröksége. ‘Én és az Atya egy vagyunk.’ Csak egy út van, hogy egyesüljünk Isten hatalmával, ugyanis tudatosan érintkezésbe jutni Istennel. Ezt nem lehet kívülről elérni, mert Isten belül nyilatkozik meg. ‘Az Úr a szent templomában van, legyen előtte az egész föld csendben.’ Csak akkor mikor elfordulunk a külvilágtól befelé, a csend felé bennünk, csak akkor remélhetjük, hogy egy tudatos érintkezésre találunk Istennel. Tudnunk kell, hogy az Isten hatalma nekünk van adva azért, hogy használjuk, akkor azt minden alkalommal igénybe fogjuk venni. Akkor tudni fogjuk, hogy egy vagyunk az Isten hatalmával. Akkor megértjük mit jelent ember lenni. Az ember majd megtanulja feladni a hiúságot és az önámítást. Tudatos lesz a tudatlansága felől és jelentéktelenségéről. Akkor hajlandó lesz tanulni. Be fogja látni, hogy büszkeség nem engedi meg a tanulást. Meg fogja érteni, hogy csak a szerények képesek az igazságot felfedezni. Lábai szilárd földet fognak érezni, nem fog tovább megbotlani, egyensúlyt

és határozottságot fog találni.”

“A belátás, hogy Isten az egyetlen Hatalom, az egyetlen állomány és Értelmesség, eleinte zavaróan működhet. De mikor az ember Isten valódi lényének mélyére hatolt és Őt kifejezésre hozza életében, akkor minden alkalommal használni fogja ezt a hatalmat. Tudni fogja, hogy ezzel a hatalommal folyton tudatosan érintkezésben van, miközben étkezik, jár, lélegzik, vagy mikor az előtte lévő nagy életművel dolgozik. Az ember még nem tanulta meg az Isten nagy munkáit végezni, mert még nem fogja fel az Isten hatalmának terjedelmét, és nem tudja, hogy Isten hatalma az ember használatára készen áll.”

“Isten nem hallja a mi hangos és sokszor ismételt bizonyításunkat, vagy a töméredek szavainkat. Istent bennünk kell keresnünk, a Krisztus segítségével, a bennünk lévő láthatatlan kapcsolattal. Mikor az Atyát bennünk, szellemben és igazságban imádjuk, akkor Ő meghallja az előtte őszinteségekben megnyíló lélek hívását. Aki a csendben felveszi kapcsolatot az Atyával, az érezni fogja az erőt önmagán át áramlani, mint minden kívánság beteljesülését. Mert aki az Atyát a saját lelke legmélyebbén keresi és ott vár rá, azt az Atya nyilvánosan megjutalmazza. Milyen gyakran utalt Jézus erre az egyéni kapcsolatra az atyával. Ő folyton tudatos kapcsolatban maradt Istennel belül önmagában. Lám hogyan beszélt Ő az Atyával, mintha az Atya személyesen jelen lett volna. És milyen hatalmassá tette Őt ez a láthatatlan benső kapcsolat. Jézus belátta, hogy ‘Isten nem a tűzben, nem a földrengésben, vagy a viharban beszél, hanem a csendes gyengéd zúgásban’ (1Kir.19:11-12), a csendes halk hangban mélyen a lelkünkben.”

“Ha az ember ezt megérti, akkor egyensúlyra fog találni. Akkor megtanul átgondolni a dolgokon. Régi ötletek el fognak tűnni, új ötletekhez fog jutni. Akkor hamarosan be fogja látni a módszer könnyű használatát és célszerűségét. Akkor végül megtanulja felzaklató kérdéseit félretenni erre a csendes órára. Talán még nem tudja megoldani azokat, de ismerté válnak neki. Akkor nem fog tovább arra kényszerülni, hogy napjait sietve és tépődve töltse, és amellett mégis azt érezze, hogy nem érte el a célját.”

“Ha az ember, - önmagát, - a nagy Ismeretlent meg akarja ismerni, menjen akkor be a belső szobájába és zárja be az ajtót. Ott találja a legveszélyesebb ellenségét, és ott megtanulja, hogyan legyen annak felettese. Ott megtalálja igazi önmagát. Ott találja leghűbb barátját, a legokosabb tanítóját, a legmegbízhatóbb tanácsadóját, - saját magát. Ott találja az oltárt, - önmagát, - ahol Isten, a kiolthatatlan tűz van, minden jónak, minden erőnek és minden hatalomnak a forrása. Tudni fogja, hogy Isten a csend legmélyén van. Észreveszi, hogy a szentségek szentsége saját magában, önmagában van. Érezni és tudni fogja, hogy minden kívánsága Isten szellemében van és azért az Isten kívánsága. Érezni fogja, hogy Isten és ember milyen forrón egymáshoz van kötve, mint Atya és fiú. Belátja, hogy csak a tudatában létezett egy elkülönítés eme kettő között, ami csak kettőnek látszik, de valójában egy.”

“Isten betölti eget és földet. Ez volt a nagy kinyilatkoztatás, ami a csendben Jákob része lett. Ő az anyag kövén aludt. Egy hirtelen Isteni belátás pillanatában megértette, hogy a külső megjelenés nem más, mint a gondolatban fogva tartott kép napfényre törése vagy benyomása. Ez olyan mélyen érintette, hogy így kiáltott fel: ‘Valóban, az Úr (vagy a törvény) ezen a helyen van (a földön vagy a testben) és én nem tudtam. Ez semmivel se csekélyebb, mint az Isten háza, ez a mennyek kapuja.’ Az ember úgy, mint Jákob be fogja látni, hogy a valódi mennyek kapuja a saját tudata.”

„Ezen a tudat létráján, ami Jákobnak egy látomásban meg lett mutatva, mindenkinek fel kell kúszni, mielőtt a legmagasabbnak a rejtekhelyére beléphet, ahol tapasztaljuk, hogy mi minden teremtetett dolog kellős közepén vagyunk és minden dologgal, láthatóval, vagy láthatatlannal benne vagyunk, és része vagyunk a Mindenütt jelenlévőnek. Jákob a látomásában a létrát látta, amely a földről az égig ért. Ő Isten angyalait látta azon fel és alá járni. Isten ötleteit, amelyek a szellemből leszállnak a formába, és vissza felmennek. Ez ugyanaz a kinyilatkoztatás volt, amelyik Jézus része lett, mikor a mennyek megnyíltak előtte és Ő megértette a kifejezés nagyszerű törvényét, amely

szerint ötletek az Isteni szellemben létre jönnek, kifejezésre jutnak, és mint formák kinyilatkoznak. Ez a kifejezés törvénye olyan tökéletesen nyilvánult meg a Mesternek, hogy Ő azonnal belátta, hogy minden alak megváltoztatható egy arra vonatkozó megváltozott tudat által. Az első kísértése az volt, hogy a kő formáját kenyér formájává változtassa, hogy a személyes éhségét csillapítsa. De a törvény kinyilatkoztatásával egyidejűleg jött az igazi belátás, hogy kövek valamint minden más látható forma az Egyetemes Szellem-állományból, - Istenből ered. Hogy az önmagában mind az isteni szellem valódi kifejezése és hogy minden dolog, amit az ember magának kíván (ami tehát még nem alakult meg), ebben a Szellem-állományban várakozik, hogy meg legyen teremtve vagy létrejöjjön, hogy minden vágyat beteljesítsen. A kenyér szükséglete tehát nem bizonyított mást, minthogy az állomány, amiből kenyér, vagy bármely dolog teremtve lehet, határtalanul jelen van, és ebből az állományból lehet úgy kenyeret, valamint köveket előhívni. Minden jó kívánság, ami az emberben jelentkezik Isten kívánsága, azért van egy határtalan készlet az Egyetemes Isten-állományban, ami mindenütt körülöttünk van, hogy minden vágyat teljesítsen és az egyetlen teendők csupán az, hogy megtanuljuk használni azt, amit Isten a számunkra teremtett. Az Ő akarata az, hogy mi így cselekedjünk, hogy mentesek legyünk minden korlátozástól, és így 'bőségben' szabadok legyünk."

"Mikor Jézus azt mondta 'Én vagyok a kapu' arra célzott, hogy az 'ÉN VAGYOK' minden lélekben a kapu, amelyen át ennek a nagy ÉN VAGYOK -nak, - az Istennek - az élete, a hatalma és állománya az egyéniségben kifejezésre van felszólítva. Ez az ÉN VAGYOK csak egy utat ismer, hogy önmagát kifejezze: az ötlet, a gondolat, a szó és a cselekedet útját. Ennek az ÉN VAGYOK -nak, az Isten Lényének, ami hatalom, állomány és értelmesség a tudat ad formát, azért mondta a mester: 'Legyen meg a hited szerint' és 'minden lehetséges annak, aki hisz.'"

"Most látjuk tehát, hogy Isten a lélekben lakik, mint hatalom, állomány és értelmesség, más szóval, mint bölcsesség, szeretet és igazság a tudat által kifejezésben, vagy formában kivitelezve. A tudatot, vagy az embert, aki a határtalan Isteni szellemben él, a saját hite vagy elképzelése arról az Isteni szellemről határozza meg. A hit, hogy külön állunk a szellemtől az, ami a testünk megöregedését és halálát okozza. Mikor mi belátjuk, hogy a Szellem minden és hogy Ő folyton a formában fejezi ki magát, akkor meg fogjuk érteni, hogy ami a szellemből született, vagy ered az, valójában Szellem."

"A Következő nagy igazság, ami e tudat által nyilvánossá válik az, hogy minden egyén, mivel az Isteni Szellemben jött létre, ebben a Szellemben létezik tovább, mint egy tökéletes ötlet. Közülünk senkinek se kell önmagát életre keltetni. Tökéletesnek vagyunk teremtve, és ebben a tökéletes Isteni Szellemben folyton fenn vagyunk tartva, mint tökéletes lények. Mikor ez a belátás a tudatunkhoz csatlakozik, kapcsolatba juthatunk az Isteni Szellemmel, és újra teremthetjük azt, amit Isten nekünk megteremtett. Ez az, amit Jézus újjászületésnek nevezett. Ez a nagy ajándék, amit a csend nyújthat nekünk, mert Isten szellemével kapcsolatban, Isten gondolatával gondolkodhatunk és megismerhetjük önmagunkat, úgy ahogyan valóban vagyunk, ahelyett, hogy olyanok lennénk, mint ahogyan gondoltuk hogy vagyunk. Az Isteni szellem segítségével, igaz gondolatokkal jutunk kapcsolatba, és azáltal egy igaz kifejezést hozunk napvilágra, míg eddig helytelen gondolatok által helytelen kifejezéseket hoztunk létre. De lehet a forma tökéletes, vagy tökéletlen, eredetileg az mégis tökéletes Isteni Hatalom, állomány és Értelmesség. Nem az alak lényét kívánjuk megváltoztatni, hanem a formát, amit a lény felvett. Ez a gondolkodás felújításával hozható létre vagy más szóval a tökéletlen ötlet tökéletesítésével, az emberi gondolkodást Isteni gondolatává változtatni. Milyen fontos tehát megtalálni a kapcsolatot Istennel, vele egy lenni, és Őt kifejezésre hozni. Ugyanolyan fontos a csend, vagy a személyes gondolkodás lecsendesítése, hogy az isteni gondolat a teljes dicsőségében felvilágosíthassa a tudatot. Mikor ez megtörténik, akkor megértjük, hogy 'az igazság napja virrad, és szárnyain viszi az üdvösséget.' A szellem úgy áramlik be a tudatba, mint a napfény egy sötét szobába. Az egyetemes szellem beáramlása a személyes gondolkodásba összehasonlítható a friss levegő beáramlásával egy szobába, amely hosszú ideig be volt zárva, ahol a levegő gőzös és szennyeződött. Ez a nagy

vegyülése a kicsivel, ahol a kicsi egyé válik a naggyal. A tisztátlanságot az okozta, hogy a kicsi a nagytól el volt különítve. Az egyesüléssel létrejön a tisztaság, mivel nincs tovább nagy és kicsi, hanem csak az egy jó egészséges tiszta levegő. Úgy tehát azt is tudnunk kell, hogy Isten Egy, és hogy minden dolog úgy a látható, mint a láthatatlan vele együtt Egy. Az Istentől való elkülönítés az, ami a bűnt, betegséget, szegénységet és halált okozott. A vele való egyesülés az, ami bennünket egyesít, az Egész, - vagy teljességünkkel.”

“Az egységből való elkülönítés az angyalok leszállása a tudat létráján. A visszatérés az egységbe az angyalok felszállása. A leszállás jó, mert az egység azáltal fejezi ki magát változatosságban, de a változatosság nem feltételez szükségszerűen elkülönítést. A változatosság a személyes vagy külső álláspontból helytelenül elkülönítésként lett értelmezve. Minden lélek nagy feladata az, hogy a személyes álláspontot olyan magasra felemelje a tudatban, hogy az egyesüljön az egésszel. Mikor ‘mindannyian egyetértve egy helyen összejönnek,’ - az a hely a tudatban, ahol megértjük, hogy minden látható és láthatatlan dolog eredete az egyetlen Istenben van, - akkor a színelváltozás hegyén állunk (Mt.17). Ott először Jézust látjuk és vele Mózeset és Illést, vagy a Törvényt, a Prófétákat és a Krisztust (az emberben rejlő hatalmat, hogy Istent megismerje) és először három templomot akarunk építeni, de akkor értelmessé válik mélyebb jelentősége. Tudatába kezdünk jutni az ember halhatatlanságának és tudjuk, hogy az azonosság nem vesz el soha, hogy az Isteni ember nincs alávetve a halálnak, hogy az örökké él. Akkor eltűnik Mózes, - a törvény, - és illés, - a jövendőlés, - és a Krisztus egyedül áll, mindenhatóan, és belátjuk, hogy csak egy templomot kell építenünk, az élő Isten templomát a saját bensőnkben. Akkor a Szentlélek felvilágosítja a tudatot és eltűnik a szemfényvesztés, amit bűnnek, betegségnek, szegénységnek és halálnak nevezünk. Ez a csend nagy célja. Ez a templom, amiből levághattok egy darabot és a helyébe azonnal létre, jön egy új darab, csak a testünk templomának jelképeként áll, amiről Jézus beszélt, a templom, ami nem emberi kézzel lett építve, ami örök a mennyekben, és amit nekünk a Földön kell felépítenünk.”

HETEDIK FEJEZET

Mikor visszatértünk kirándulásunkról, nagy tömeg idegenre találtunk, akik ott gyülekeztek. Hallottuk, hogy a környékről jöttek, és hogy a mesterek közül is többen ide jöttek, hogy innen egy zárandokútra induljanak velük egy faluba, körülbelül háromszázötven kilométerre innen. Csodálkoztunk ezen, mert mi abból az irányból jöttünk és láttuk, hogy az út százötven kilométer hosszat egy homokos sivatagon vezetett át. Valójában egy magaslati síkság volt, homokbuckákkal terítve, amit a szél oda-vissza fűjt, és ahol csak kevés növényzet volt. Azon a sivatagon túl az út egy kis hegységen, a Himalája hegység egyik nyúlványán vezetett át. Aznap este meghívtak bennünket, hogy vegyünk részt az expedícióban, és mondták, hogy a felszerelésünk legnehezebb részét nem kell velünk vinni, mert visszajövünk ide, mielőtt a Himalája hegységbe megyünk. Az expedíció a következő hétfőn indulna.

Jast és *Neprow* természetesen mindent előkészítettek és azon a hétfőn reggel korán csatlakoztunk a körülbelül 300 zárandokhoz. Azok túlnyomó része fogyatékoságban és betegségben szenvedett, amire gyógyulást keresett. Az indulásra következő szombatig minden jól ment, mikor megeredt a leghevesebb záporosó, amit mi valaha láttunk és attól fogva három nappal és három éjjel zuhogott az eső szünet nélkül, - a nyár előhírnökének nevezték ezt itt. A táborunk egy nagyon alkalmas helyen volt, úgy hogy nekünk semmi bajunk nem volt a viharral, az eledel miatt azonban nagyon aggódtunk, meg voltunk győződve arról, hogy ez a hosszú időzés komoly kellemetlenséget okozhat, mert mi csak az út huzamára hoztunk eledelt velünk, anélkül hogy esetleges időzéssel számot tartottunk volna. Ez a késés duplán komolynak mutatkozott, mert amennyire mi megtudtuk állapítani, nem volt hely, ahol a készletünket pótolhatjuk, kivéve a kiindulópontunk, ami körülbelül kétszáz kilométerre volt mögöttünk, ahova az út legnagyobb része az előbb említett sivatagon vezetett át.

Csütörtökön reggel gyönyörű napsütés volt, de ahelyett, hogy tovább mentünk volna, amire mi számítottunk, azt mondták nekünk, hogy helyben maradunk, míg az utak felszáradnak és a folyók kevésbé duzzadtak, lesznek, úgy könnyebb lesz az utazás. Mi aggódtunk, hogy a készletünk nem lesz elegendő, a csoportunk egyike ki is fejezte ezt a félelmet. *Emil*, aki az egész felszerelés felügyelője volt, odajött hozzánk és így szólt: “Nem kell félnetek. Nem gondoskodik Isten minden teremtményéről, nagyról vagy kicsiről és nem vagyunk mi az Ő teremtményei? Lássátok, itt van néhány szem gabona, ezeket elültetem. Ezzel a cselekedettel értelmesen ismertetem, hogy gabonát kívánok. A szellememben gabonát képzeltem el, betöltöttem a törvényt és az annak idején meg fog jelenni. De valójában szükséges-e várni a hosszú és fáradalmas folyamatra, amit a természet alkalmaz a gabonát megnöveszteni és kifejleszteni? Ha az úgy lenne, akkor hosszú ideig tartó várakozásra kényszerülnénk, mielőtt gabonánk lenne. Miért nem alkalmaznánk egy magasabb, tökéletesebb törvényt, amit az Atya adott nekünk, hogy előhívjuk azt, amit kívánunk? Minden, amire szükségünk van, nem több mint, hogy lecsendesüljünk és a gabonát a szellem elé, hívjuk, vagy mint eszmény fogva tartjuk, akkor kicsépelt gabonánk lesz, készen a használatra. Ha ebben kételkedtek, összegyűjthetitek, megőrölhetitek és süthettek belőle kenyeret” Ott a szemünk láttára megjelent a gabona, érett, kicsépelt, úgy hogy azt össze is gyűjtöttük, megőröltük és később kenyeret sütöttünk belőle.

Emil folytatta: “Most láttátok ezt és elhiszitek, de miért nem alkalmaznánk egy még tökéletesebb törvényt, hogy azzal létrehozzunk valamit, ami még tökéletesebb, éppen azt, amire szükségünk van, - kenyeret. Látni fogjátok, hogy ezáltal a tökéletesebb, vagy ahogyan ti azt kifejeznétek egy finomabb törvény alkalmazásával, éppen azt hívhatom elő, amire szükségem van, ebben az esetben kenyeret.” Míg mi mintha megbűvölve *Emilre* néztük, egyszerre egy nagy kenyér jelent meg a kezében, majd mindig újabb és újabb, míg negyven kenyér az asztalon volt, amit *Emil* a szemünk láttára rakott oda. Ő megjegyezte: “Látjátok, van elég mindenkinek, és ha netalán nem lenne elegendő, akkor szerezhetünk még többet is.” Mi mindannyian ettünk a kenyérből és

megállapítottuk, hogy jóízű volt.

“Mikor Jézus Galileában azt kérdezte Fülöptől: ‘Hol veszünk ennyi kenyeret,’ próbára akarta tenni, mert Ő tudta nagyon jól, hogy nem kellett megvásárolni annyi kenyeret az akkori piacon, amennyivel az összegyűlt tömeget táplálni lehetne. Ebben egy lehetőséget látott arra, hogy a tanítványainak a Szellem hatalmára mutasson, hogy kenyeret állítson elő vagy megsza porítsa azt. Halandó felfogásával az ember a nagyon gyakran úgy gondolkodik, mint Fülöp. Ő csak, - mint az emberi tudat a mai napig, - a látható készlettel tartott számot, hogy abból merítsen, - megfontolva, hogy csak annyi kenyér volt, vagy annyi készlet, vagy annyi pénz eledelt venni. Jézus belátta, hogy az, aki a Krisztus-tudatban él, az nem ismer korlátozást. Tehát a Krisztus-tudatban Istenhez fordult, mint mindennek forrása és teremtője és megköszönte a hatalmat és az állományt, ami készen áll, hogy minden szükségletet ellásson. Aztán megtörte a kenyeret és elosztatta tanítványaival azok között, akiknek szükségük volt rá, míg azok el lettek látva és még tizenkét tele kosárral maradt. Jézus soha nem volt alárendelt más ember fölöslegének, hogy a saját vagy más szükségletét ellássa. Ő azt tanította az embereknek, hogy az Egyetemes Állományban minden, amire szükségünk van rendelkezésünkre áll, és hogy semmi mást nem kell tennünk, mint abból meríteni, vagy előhívni. Úgy volt az özvegy olajával is, amit *Elizéus* meggyarapított. *Elizéus* nem fordult más emberhez, akinek túl sok olaja volt, mert ha úgy tett volna, akkor a készlet korlátozott lett volna. Kapcsolatba lépett az Egyetemessel és a készlet egyetlen korlátozása az volt, hogy a hordók megteltek, folyhatott volna mindig több olaj, a mai napig, ha lett volna hordó tárolni.”

Emil folytatta: “Ez nem hipnózis. Közületek senki se érzi magát valamilyen módon egy hipnotikus bűvölet alatt. Had mondjam el nektek, hogy az egyetlen hipnózis abból áll, hogy az ember saját magát hipnotizálja arra a hitre, hogy nem mindenki tehetné meg az Isten tökéletes munkáját, vagy nem lenne képes egy kívánt helyzetet, vagy tárgyat teremteni. Mert nem a szükség a vágy, valamit teremteni? Ahelyett, hogy kibontakoznál és megtanulnál teremteni úgy, ahogyan Isten elvárja tőlünk bezárkózol, és azt mondd: ‘Én nem tudok teremteni,’ és éppen olyan sokáig hipnotizáld magadat, míg valójában elhiszed, hogy te egy Istentől elkülönített egység vagy. Egyszerűen nem látjátok be, hogy ti teljesen tökéletes Isteni teremtmények, vagy kifejezések vagytok. Ti Istent akadályozzátok abban, hogy általatok tökéletesen kifejezze Önmagát, úgy ahogyan Ő azt tenni kívánja. Nem azt mondta a nagy mester Jézus: ‘aki hisz bennem ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevitem, sőt még nagyobbakat is?’ Nem az volt Jézus valódi feladata itt a földön, hogy rámutasson arra, hogy mi, mint Isten Fiai, vagy mint emberek a valódi állapotunkban, ugyanolyan tökéletesen és összhangban tudunk teremteni, mint Isten? Nem az volt Jézus célja, mikor a vak férfinak megparancsolta, hogy mossa meg szemeit *Siloe* tavában, hogy mindenkinek felnyissa szemeit, úgy hogy láthassák, hogy Őt az Atya küldte? Hogy bebizonyítsa nekünk, hogy az Atya akarata az, hogy mi is teremtsünk, épen úgy, mint Ő terem? Vagy végbe vigyük a tökéletes munkákat, amelyeket Jézus végbevitt azáltal, hogy a Krisztust elismerte Önmagában és minden más emberben?”

“Mehetek még egy lépéssel tovább. Ez a kenyér, amit az előbb kaptam és a kezemben tartottam, megemésztődik, mintha tűz égetné el. Mi történt? Hibásan alkalmaztam a tökéletes törvényt, ami a teremtményemet előhívta, és hagytam azt, amit létrehoztam a tökéletes törvény helytelen és jogtalan használatával megemészteni. Ez a tökéletes törvény éppen olyan pontosan működik, mint a zene, vagy a számtan törvényei, vagy bármely más úgynevezett természeti törvény. Ha folytattam volna a visszaélést ezzel a tökéletes törvénnyel, akkor nem csak az, amit teremtettem, hanem én is, a teremtő megemésztődnék.”

“Valóban megsemmisült a kenyér? Elismerjük, hogy az alak megváltozott, mert a kenyér helyett van most egy halmocska por vagy hamu. Nem tért valójában vissza az Egyetemes Állományba, ahonnan származik? Nem a kinyilatkoztatlan formában létezik az most tovább, arra várva, hogy ismét elő legyen hívva? Nem az megy végbe minden formával, ami a látókörünkben eltűnik, legyen az tűz, vagy romlás által vagy másféle módon? Nem térnek azok vissza az Egyetemes

Állományba, - Istenbe, - ahonnan származnak? Nem azt jelenti: 'Ami a menyből leszáll, annak vissza kell térni a mennybe?' ”

“Nemrégén láttatok, hogyan jön létre jég, látszólag ok nélkül, legalábbis a ti véleményetek szerint. Én mondom nektek, hogy az ugyanazon a módon történt, mint a kenyér megteremtése. A törvényt én ugyanúgy alkalmazhatom, hogy jeget vagy kenyeret kapjak, legalábbis addig, míg úgy az egyiket, mint a másikat az emberiség javára használom, vagy szeretettel telt összhangban dolgozom a törvénnyel, vagy Istent kifejezésre hozom úgy, ahogyan Ő akarja, hogy mindannyian cselekedjünk. Mindenkinek jó kenyeret, jeget vagy bármit is létrehozni, amit csak kíván, és mindenkinek igyekezni kell, eljutni odáig, hogy ezeket a dolgokat meg tudja tenni. Nem látjátok be, hogy ti a legmagasabb törvénynek, Isten feltétlen törvényének használatával mindent előhívhattok, amire szükségetek van, vagy amit a legmagasabb eszménynek tekintetek és így tetszetek Istennek, mert így a tökéleteset hozzátok nyilvánosságra, miközben éppúgy, mint Jézus, tudatában vagytok annak, hogy mi Isten tökéletes fiai vagyunk?”

“Nem egy felszabadulást jelent ez minden kötelék alól, amit a kereskedelem ránk szab, valamint minden más szolgátság alól? Ahogyan mondtam, néhány éven belül azok a bilincsek lesznek a legsúlyosabbak, amivel a kereskedelem köt le bennünket. Ha a dolgok úgy folytatódnak, mint most, akkor az emberek teste és lelke annak uralma alá kerül, és akkor elkerülhetetlenné válik, hogy a kereskedelem megemésztí önmagát és mindazokat, akiknek részük van benne. A kereskedelem kezdetben kétség kívül egy magas szellemi síkon állt, de meg lett engedve, hogy az anyagelvűség belopóddzon mindaddig, míg éppen az a hatalom, ami a teremtésre lett használva, megemésztő hatalommá vált, mint ahogyan a teremtető hatalom mindig emészt, mikor helytelen módon van alkalmazva. Másrészt nem kényszerít a kereskedelem súlya és az abból eredő korlátozások bennünket arra, hogy belássuk, hogy ezt a helyzetet le kell győznünk, és föléje kell kerülnünk? És nem történhet meg ez, azzal az egyszerű belátással, hogy nekünk Isten tökéletes munkáját kell végeznünk és a tudatunkat a Krisztus tudathoz, kell felemelnünk? Nem ez az, amit Jézus itt a földön tanított nekünk? Nem az egész élete egy példa erre?”

“Miért nem látjátok be testvéreim, hogy a kezdetben az Ige volt, és az Ige Istennél volt és hogy Isten volt az Ige? Abban az időben minden, ami alacsonyabban lett alkotva, még kinyilatkoztatlan formában az Egyetemes Szellemállományban volt, vagy ahogyan némelyek azt kifejezik a káoszban. Ez a szó eredetileg valóságot jelentett. A 'káosz' szó hibásan van értelmezve, mintha egy féktelen viharos civakodó ellenkező helyzetet fejezne ki, ahelyett, hogy az a valóságnak egy mély szellemi állapota lenne, folyton várakozva egy kimondott igenlő teremtető szóra, melynek segítségével a formában kinyilatkozhat.”

“Mikor Isten az Egyetemes Szellemállományból ezt a világot akarta teremteni, nyugodt volt és szemlélődő, más szóval egy tökéletes világot látott. Isten a szellemben olyan hosszan fogva tartotta a világot alkotó állományt, mint szükséges volt arra, hogy annak rezgéseit csökkentse, akkor kiejtette az Igét és a világ meg lett teremtetve; vagy mondhatnánk, hogy egy szellemi mintát képzelt el, amelybe a világ alkotására szükséges állomány belefolyhatott, úgy vette fel a világ az Isten tudatában fogva tartott alakját.”

“Isten, a végtelen hatalom, mindezeket a dolgokat gondolhatta volna, folyton gondolhatta, örökké kívánhatta volna, hogy formát vegyen fel, de ha a kiejtett szó nem lett volna kiküldve az alakatlan világűrbe, nem lenne semmi se teremtetve vagy látható formára felszólítva. Még a végtelen mindenható teremtető gondolatait és kívánságait látható formává változtatni, és a káoszból egy rendezett alakot létre hozni is, szükség volt a végleges igenlő 'Legyen' -re. Úgy nekünk is meg kell tennünk a végleges lépést.”

“Isten a szellemében legkisebb apróságig fogva tartja a tökéletes világot, és azoknak egy tökéletes otthon vagy mennyországgént kell megjelenni, ahol minden gyereke, minden teremtménye békében és összhangban élhet. Ez a tökéletes világ, amelyet Isten a kezdetben látott, és amelyre most is gondol, mint kinyilatkoztatott világra; megnyilvánulásának időpontja csak a mi

hajlandóságunktól függ elfogadni azt. Mihelyt képesek vagyunk elérni azt a pontot, amikor tudjuk, hogy mi mindannyian egy vagyunk, egy ember, - ahol tudjuk, hogy mi mindannyian Isten testének részei vagyunk, mint testünk egy tagja a testünk része, akkor Isten országában vagyunk a mennyországban itt a földön, ezen pillanatban.”

“Hogy ez megvalósuljon, tudni kell, hogy a mennyekben nincs semmi anyagi, ott minden szellemi. Értsétek meg, hogy a mennyország egy tökéletes szellemi tudatos lét állapota, egy tökéletes világ itt a földön, most e pillanatban és az egyetlen tennivalónk csak az, hogy azt elfogadjuk. A világ körülöttem csak arra vár, hogy kinyissam benső szemeimet, és a testem e szemeken át felvilágosul egy fénnel, ami nem a naptól sem a holdtól jön, hanem az Atyától és az Atya itt van bennem, a lényem legmélyebb részén. Nekem csak eléggé be kell látnom, hogy semmi se anyagi, hanem minden szellemi és akkor arra a gyönyörű Isten adta szellemi világra kell gondolni, ami mindig körülöttem van, - ha képes vagyok ezt felfogni.”

“Nem látjátok be, hogy Isten mindent ezen a módon teremtett? Isten először megnyugodott és szemlélő lett és látta a fényt, aztán megszólalt: ‘Legyen fény’ és lett fény. Ugyanúgy megszólalt: ‘Legyen egy boltozat’ és úgy történt és így tovább miközben minden formát vagy eszményt a tudatában fogva tartott aztán kiejtette a szót, amire az eszmény megjelent. Úgy történt az emberrel is. Isten megszólalt: ‘Alkossunk embert a saját képünkre, a saját hasonlatosságunkra és adjunk neki hatalmat minden fölött.’ Isten a Minden-jó, minden dolgot jónak teremtett, az embert utoljára a legnagyobbnak, hatalommal minden fölött. Akkor az ember csak a jót látta és minden jó volt, mindaddig, míg az ember elvált az Istentől és egy két -séget vagy kettőt látott. Akkor az ember a gondolatával két értelmet teremtett, az egyik a jó, a másik annak az ellenkezője, mert hogy kettő volt, kellett hogy azok egymás ellentétei legyenek, - jó és rossz. Úgy jött létre a rossz, az ember ama tökéletes hatalma által, hogy amire a tekintetét rögzíti azt hozza kifejezésre, vagy meg jeleníti meg. Ha az ember nem látta volna a rosszat szellemi szemei előtt, az akkor nem kapta volna meg a hatalmat, hogy kifejezésre jusson. Csak a jó lenne kifejezve, és mi olyan tökéletesek lennénk, mint amilyenek Isten még mindig lát bennünket. Nem lenne akkor mindig a mennyország a földön úgy, mint Isten látja, és mint nekünk azt látni kell, hogy azt a mennyországot kifejezésre hozzuk? Jogosan mondta Jézus, hogy Ő a mennyekből jön, hiszen nem jöttünk mi minden egyen a mennyekből, a nagy Egyetemes Szellemállományból?”

“Nem adta meg Isten az embernek a hatalmat, hogy teremtsen, úgy, mint Ő teremt azzal, hogy a saját hasonlatára és képmására teremtette? És nem várja el Isten az embertől, hogy ezt a hatalmat ugyanolyan szabadon és ugyanazon a módon használja, mint Ő maga? Mégpedig úgy hogy először belátja a szükségét, aztán elképzei a jót, az eszményt, amit a tudatában fogva tartott formát fogja betölteni az Egyetemes Szellem-állományból, majd kiküldi az ígét, hogy megteljen a forma, és az úgy történik, és az jó.”

“Mikor Jézust keresztre feszítették Ő a testét áldozta fel, a külső burkolatot, a testet, amit látunk, hogy bizonyítsa, hogy valójában van egy mélyebb vagy szellemi test és ez a szellemi test volt az, amit Ő kinyilatkoztatott mikor a sírból feltámadt. Ez volt az a test, amiről beszélt mikor azt mondta: ‘Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra felépítem.’ Ezt azért tette, hogy bizonyítsa azt, hogy nekünk ugyanaz a szellemi testünk van, és hogy mi mindannyian elvégezhetjük a munkákat, amelyeket Ő végzett. Tény az, hogy Jézus megóvhatta volna magát, ha Ő azt akarta volna. Kétség kívül belátta, hogy a testében egy nagy változás ment végbe. Azt is belátta, hogy az emberek körülötte képtelenek voltak megérteni, hogy ők éppúgy, mint Jézus a szellemi testet előhívhatják, hiába igyekezett azt megmutatni nekik. Ők még csak a személyeset látták, Jézus megértette, hogy azok, ha Ő a szellemi testét egy észrevehető változás nélkül előhívja, nem lennének képesek a különbséget látni a szellemi és az anyagi között, tehát a keresztre feszítés eszközét választotta, hogy létrehozza ezt a változást.”

“Valóban, nem azért jött a földre a mi nagy Mesterünk Jézus, akit mi mindannyian tisztelünk és szeretünk, hogy hirdesse a Krisztust az emberben? Nem fedezte fel Ő a tökéletes utat Istenhez és

nem egy példaként, állította életét, hogy nekünk megmutassa azt? Tehetünk mást, mint ezt a tökéletes utat szeretettel követni mikor azt már egyszer megértettük, legyen az a magvetés, a kenyérsütés vagy az ezer-egy dolog útján, melyek szükségesek az emberi léthez? Nem csak leckék azok, melyek közelebb hoznak bennünket a kibontakozásunkhoz, míg mi egy szép napon belátjuk, hogy valóban Isten Fiai vagyunk, nem a szolgálai és hogy nekünk, mint Isten Fiainak mindenünk van, ami az Atyának van, és hogy mi éppen olyan szabadon használhatjuk, mint a mi Atyánk Ő maga?”

“Elismerem, hogy eleinte egy rettenetes nagy hitre van szükség, egy hitre, amelyre az ember csak lépésről lépésre tesz szert, és amit éppen olyan hűen kell gyakorolni, mint a zenét vagy a számtant, míg eléri azt a pontot, ahol teljes meggyőződésre jut. Akkor egy nagyszerű, szép módon szabadok vagyunk. Lehetne egy jobb és igazibb példát kívánni, mint amit Jézus adott nekünk? Nem érzed a hatalmat, ami az Ő nevében rejlik? Jézus a Krisztust, vagy az Istent nyilatkoztatta ki, aki a csontból és vérből lévő emberben megnyilvánult? Jézus elérte azt a pontot, ahol teljesen megbízott mély ismeretében és Isten meghitt megértésében és úgy véghez vitte nagy munkáit. Ő nem a saját akarata erejében bízott vagy a gondolatainak erős összpontosításában. Úgy nekünk se a saját akaraterőnkben sem a gondolataink összpontosításában kell bízunk, hanem Isten akaratában. ‘Ne az én akaratom, hanem a Tied, ó Isten legyen meg.’ Hozd az akaratodat összhangba Isten akaratával. Nem gondolod, hogy Jézus mindenben hajlandó volt Isten akaratát megtenni, vagy azt tenni, amit Isten akart, hogy tegye?”

“Feltűnhetett nektek, hogy Jézusról gyakran azt beszélték, hogy egy magas hegyre felment, én nem tudom, hogy valóban felment-e egy hegyre. De azt tudom, hogy mindenkinek magasra kell emelkedni, a tudatos lét legmagasabb csúcsára, hogy a szelleme felvilágosuljon. Ez alatt a legmagasabb csúcs alatt a fej legfelsőbb részét értjük, és ha nincs kifejlődve a képesség, hogy a tudatunkat felemeljük, akkor azt a szellemi gondolkodás által ki kell fejlesztenünk. Akkor a szívünkben, a szeretet központjából, a szeretetet kell ömlesztetni, hogy az mindent egyensúlyba hozzon, mikor ez megtörtént, akkor a Krisztus kinyilatkozott. Akkor az ember fia belátja, hogy ő az Isten Fia, az egyszülött, az egyszülött fiú, akiben az atyának kedve telik. Akkor nekünk ezt egy soha nem végződő szeretettel mindenkiért meg kell valósítani.”

“Gondolkodj el mélyen egy pillanatilag, és képzelj el mennyi homokszem, van egy tengerparton, milyen nagyszámú vízcseppek alkotják összesen a Föld vizét, milyen végtelen számú életforma van a Föld vizeiben. Gondolj a számtalan szikla részecskékre, ami a Földön van, a számtalan fákra, növényekre, virágokra és bokrokra, az állati élet számtalan formáira. Gondoljatok arra, hogy mindazok azon eszme kifejezései, ami a nagy Egyetemes Isteni Szellemben fogva van tartva, hogy azok mind az Egy életet, az Isteni életet tartalmazzák. Képzelj el akkor a számtalan lelkeket, akik a Földön születnek. Lásd be akkor, hogy minden lélek egy tökéletes képmása Istennek, olyan, mint amilyenek Isten Önmagát látja, hogy minden léleknek ugyanaz a hatalom, ugyanaz az erő, ugyanaz a kifejezési lehetőség van adva, ami az Istennek magának van. Nem gondoljátok ti is azt, hogy Isten akarja vagy elvárja, hogy az ember ezeket az Isteni, vagy Isten-adta tulajdonságokat kifejlessze, és végezze a munkákat, amelyeket Ő végez, az öröklött jószág segítségével, amelyeket az Atya az örökség eszközével az embernek adott, az egy nagy egyetemes, mindenki által, mindenki és mindenkiért levő Szellem által? Értsd meg akkor, hogy mindenki az egy láthatatlan, a szellem kifejezése látható formában, egy forma, ami által az Isten szeretete kifejezésre jut. Mikor képesek vagyunk ezt megérteni, és elfogadni akkor teljes igazában mondhatjuk, mint Jézus mondta: ‘Lám itt van egy Krisztus.’ Így lett Ő mester a világi, vagy a testi ön fölött. Ő elismerte Istenségét jogot tartott rá, befogadta azt és élte azt az életet, amit nekünk is élnünk kell.”

NYOLCADIK FEJEZET

Egy nyolc napos időzés után hétfőn reggel lebontottuk a táborunkat és tovább mentünk. Harmadik nap délután egy nagyon széles folyó partjához értünk a víz mind a két oldalon a partig ért így a víz felülete körülbelül hatszáz méter széles volt és legalább tizenöt kilométer óránkénti sebességgel folyt. Mondták, hogy a szokásos időben ezen a helyen némi fáradság nélkül át lehet menni.

Elhatároztuk, hogy másnap reggelig ott berendezzük a táborunkat és megfigyeljük a víz emelkedését vagy apadását. Hallottuk, hogy távolabb van egy híd, de hogy odaérjünk, egy négy napos nehéz kerülőt kell tennünk. Beláttuk, hogy ha a víz apad, akkor jobb lenne néhány napot várni, mint megtenni a hosszú kerülőt. Megkaptuk a bizonyítékot, hogy az élelem miatt nem kell aggódnunk, mert attól a naptól fogva mikor kimerült az élelmiszerkészletünk, mindaddig, míg a főszállásunkat újra el nem értük, az egész, több mint 300 főből álló társaság bőségesen el lett látva éleddel a láthatatlanból, mint ahogyan mi azt kifejeztük. Hatvannégy napig el lettünk látva éleddel addig, míg visszatértünk a faluba, ahonnan kiindultunk. Eddig egyikünknek se volt némi fogalma a látott és tapasztalt dolgok valódi jelentőségéről vagy értelméről. Azt se voltunk képesek belátni, hogy ezek a dolgok egy szilárd törvény szerint történnek, amelyet mindenki alkalmazhat.

Mikor másnap a reggelire összejöttünk, öt idegent találtunk a táborban. Be lettek mutatva nekünk és mondták, hogy ahhoz a társasághoz tartóznak, akik a folyó másik oldalán táboroznak, és visszatérőben vannak abból a faluból, ahová mi megyünk. Nem gondoltunk tovább erre, mert mi természetesen feltételeztük, hogy ők egy csónakot találtak és azzal keltek át. A csoportunk egyik tagja meg is jegyezte: "Ha ezeknek az embereknek egy csónakjuk van, nem használhatjuk mi is azt, hogy átkeljünk a folyón?" Úgy hiszem ebben mindannyian a nehézségünk egy megoldását láttuk, de mondták nekünk, hogy nincsen csónak, mivel ezen a helyen nem elég gyakran kelnek át, hogy egy csónakot tartsanak.

Azon reggel, miután a reggelit befejeztük, mindannyian összejöttünk a folyó partján. Észrevettük, hogy *Emil*, *Jast* és *Neprom*, és még négyen az útitársaink közül beszédbe elegyedtek az öt idegennel. *Jast* odajött hozzánk, és mondta, hogy ők a többiekkel a túloldalra akarnak menni a másik táborba, mert elhatározták, hogy másnap reggelig várnak és megfigyelik, hogy apad-e a víz vagy nem. Ez természetesen felkeltette a kíváncsiságunkat, mi vakmerőnek találtuk, hogy egy olyan gyors folyón átússzanak, csak azért, hogy egy baráti látogatást tegyenek a szomszédnál. Mert szerintünk az volt az egyetlen lehetőség, a másik partra jutni.

Mikor *Jast* újra a többiekhez csatlakozott mind a tizenketten teljesen felöltözve a part felé sétáltak és a legnagyobb biztonsággal a vízre léptek, nem bele! Soha nem fogom elfelejteni, mit éreztem, mikor mindegyiket e tizenkét férfi közül a szilárd földről a folyóvízre láttam lépni. Visszatartottam a lélegzetemet, természetesen azt várva, hogy azonnal elsüllyednek és eltűnnek. Később hallottam, hogy az egész társaságunk ugyanazt gondolta. Azt hiszem, mindegyikünk visszatartotta a lélegzetét, míg azok a félúton túl voltak, akkora volt az ámulatunk ezt a tizenkét férfit a legnagyobb nyugalommal, legcsekélyebb erőfeszítés nélkül, a folyó felületén sétálva látni, és anélkül hogy mélyebbre süllyednének, mint a saruk talpa. Mikor a vízről a másik partra léptek, mintha mázsákat vettek volna le vállaimról, és az volt, úgy hiszem az érzése, az enyhülés által kiváltott felszálló sóhajok hallatára, csoportunk többi tagjának is, mikor az utolsó férfi a partra lépett. Ez olyan egy élmény volt, amit nem lehet szavakkal leírni. A hét férfi a mi táborunkból ebéd előtt visszatért. Annak ellenére, hogy ennél a második átkelésnél az izgalom nem olyan nagy volt mégis mindannyian felsóhajtottunk a megkönnyebbüléstől mikor újra a partra léptek. Az egész reggel nem hagyta el egyikünk se a folyó partját. Annyira el voltunk foglalva a saját gondolatainkkal, hogy csak keveset beszéltünk arról, amit láttunk.

Azon délben megállapodtunk abban, hogy kénytelenek vagyunk megtenni a kerülőt a híd felé,

hogy átkeljünk a folyón. Másnap reggel korán keltünk, hogy előkészüljünk a nagy útra. Mielőtt elindultunk, a társaságunk ötvenkét tagja a folyó felé ment és nyugodtan átsétált azon, éppen úgy, mint az előző nap a tizenkettő tette. Mondták nekünk, hogy mi is képesek vagyunk velük együtt átmenni, de egyikünknek se volt elegendő hite, hogy megkockáztassa a kísérletet. *Jast* és *Neprow* kitartottak amellet, hogy elkísérnek bennünket. Mi igyekeztünk lebeszélni őket azzal, hogy mi a többieket követjük, és hogy megkímélhetik maguktól a fáradságot. Ők azonban nem tágitottak és velünk maradtak, mondva, hogy nekik az egyáltalán nem okoz fáradságot. A négy nap folyamán, ami szükséges volt, hogy utolérjük azokat, akik átsétáltak a folyón, semmi másra nem gondoltunk, és nem beszéltünk másról, mint a csodálatos dolgokról, amelyeket végbeinni láttunk, ezekenél a figyelemre méltó embereknél töltött rövid idő alatt. A második nap, mikor az egész társasággal együtt egy meredek hegyre másztunk a nap forró sugarai alatt, az expedíció vezetője, aki eddig csak keveset beszélt megjegyezte: “Barátaim miért kényszerül az ember ezen a Földön mászni és küszködni?” Kórusban válaszoltunk, hogy ő pontosan a mi gondolatainkat fejezte ki. Ő folytatta: “Ha némelyek képesek a dolgokat végbeinni, amiket mi láttunk, hogyan lehet akkor az, hogy nem minden ember tudja azt megtenni? Hogy létezik az, hogy az ember megelégszik a négykézláb mászással, és nem csak megelégszik vele, hanem még kényszerítve is van úgy tenni? Ha az embernek meg van adva, hogy uralkodjon minden fölött, akkor biztosan megkapta a hatalmat, hogy magasabbra repüljön, mint a madarak? Ha ez a hatalmában van, akkor miért nem érvényesítette már régóta az uralmát? A hibának kétség kívül az emberi gondolkodásban kell lenni. Kell, hogy mindennek oka az ember halandó belátásában legyen önmagáról. Az eszével az ember nem képes másképpen látni önmagát, mint mászva, tehát csak mászni tud.” *Jast* e szavakkal követte ezt a gondolkodást: “Jól eltaláltad, annak teljesen az ember tudata az oka. Az ember korlátozott, vagy határtalan, kötve van vagy szabad, a gondolkodása szerint. Gondolod, hogy az emberek, akiket tegnap a vízen láttál átsétálni, hogy megspórolják maguknak az utazás fáradságait, egyetlen szempontból is másak mind ti? Nem, azok nem különböznek tőletek egyetlen tekintetben sem. Nincsenek ők egyetlen atommal se több hatalommal teremtve. Ők az Isten adta hatalmat a gondolaterejük helyes használatával kifejlesztették. A dolgokat, amiket ti végbe vinni láttatok, míg velünk voltatok, ti éppen olyan könnyen és teljesen megtehetitek. A dolgok, amiket láttatok, egy szilárd törvénnyel egybehangzóan lettek teljesítve és ezt a törvényt minden emberi lény használhatja, ha akarja.”

Itt vége lett a beszélgetésnek, mi folytattuk utunkat, míg utolértük az ötvenkét útitársunkat, akik a folyón átmentek és velük folytattuk tovább utunkat a kijelölt falu felé.

KILENCEDIK FEJEZET

Ebben a faluban volt a gyógyerejű templom. Azt mondják, hogy ebben a templomban, amióta az építve lett, csupán az életre, szeretetre és békére vonatkozó szavak lettek kimondva. És az ezáltal létrejött rezgések olyan erősek, hogy majdnem mindenki, aki a templomban végigmegy, azonnal meggyógyul. Azt is állítják, hogy olyan sokáig életre, szeretetre és békére vonatkozó szavak lettek ebben a templomban használva és általa kisugározva, és hogy a rezgések, amelyek ezekből a szavakból kisugároznak, olyan erősek, hogy ha valaha viszálykodó vagy tökéletlenségre utaló szavak lennének kiejtve, azok teljesen tehetetlenek lennének. Azt mondják, hogy ez annak egy jelképe, ami az emberben végbemegy. Ha az ember komolyan gyakorolná csak Életre, Szeretetre, Összhangra, Békére és Tökéletességre vonatkozó szavakat kiküldeni, akkor rövid időn belül lehetetlen lenne neki viszálykodó szavakat kimondani. Mi megpróbáltuk illetlen szavakat kimondani a templomban és minden alkalommal tapasztaltuk, hogy képtelenek vagyunk azokat az ajkunkra venni. Ez a templom volt a célja a társaságunk közül azoknak, akik gyógyulást kerestek.

A mestereknek, akik a környéken vannak az a szokásuk, hogy időnként összejönnek ebben a faluban, hogy itt vallásukat gyakorolják, és hogy tanítsák azokat, akik ezt az alkalmat fel akarják használni. Ez a templom teljesen a betegek gyógyítására van szánva, és mindig nyitva van a nép rendelkezésére. Mivel a népnek nem mindig lehetséges a mesterekkel találkozni, biztatják az embereket, hogy bármikor keressenek gyógyulást ebben a templomban. Ez volt az oka, hogy azokat, akik összegyűltek a zarándokútra, előbb nem gyógyították meg. A mesterek kísérik az embereket, hogy megmutassák nekik, hogy ők egyetlen szempontból se különböznek tőlük, hogy mindenkinek ugyanaz az Isten adta hatalma van. Én azt gondolom, hogy ők azon a reggelen azért sétáltak át a folyón, hogy a honfitársaiknak, úgy, mint nekünk megmutassák, hogy minden nehézség fölé kiemelhetjük magunkat, és hogy azt meg is kell tennünk.

Azokon a helyeken, ahonnan ez a templom nem elérhető mindenki, aki a mesterekhez fordul, kaphat segítséget és támaszt. Természetesen vannak köztük kíváncsiak és hitetlenek is, igazi érdeklődés nélkül, akik nem tudják hasznát venni. Mi láttunk számos, 200-tól 2000 főig váltakozó csoportokat és tanúi voltunk annak, hogy akik meggyógyulni kívántak gyógyulásra találtak. Többen közülük elmondták nekünk, hogy már azzal meggyógyultak, hogy magukban csendben kifejezést adtak a gyógyulás iránti vágyuknak. Alkalmunk volt sok embert megfigyelni akik különböző időpontban meggyógyultak és észre vettük, hogy körülbelül 90%-a ezeknek a gyógyulásoknak maradandó volt, miközben a gyógyulások amelyek a templomban jöttek létre mind tartósak voltak. Megmagyarázták nekünk, hogy a templom valami kézzel fogható dolog, ami egy bizonyos helyen van és úgy Isten központját, a Krisztust az egyénben jelképezi, éppen úgy, mint minden templomnak ezt az Isteni vagy Krisztus-központot az emberben kell jelképeznie, és hogy az mindig elérhető mindenkinek, aki ezt a kívánságot elevenen tartja. Az emberek annyiszor mehettek a templomba ahányszor akartak, és tetszés szerint maradhattak. Így alakul az eszmény azok lelkében, akik a templomot meglátogatják és ez az eszmény, gyökeret ver a szellemben. *Emil* magyarázta: "Itt van most a gondolat, ami a régi idő bálványimádásához vezetett. Az ember igyekezett fába vagy kőbe, aranyba, ezüstbe vagy rézbe annak a képét vésni, amit eszményévé tett. Azonban alighogy kialakult a kép, az eszményt máris felülmúlta a bálvány. Meg lett nekünk mutatva, hogy tekintetet arra kell rögzítenünk, amit igazán kifejezésre kívánunk hozni, hogy szeretnünk kell azt, és eszményünké kell tenni, ahelyett, hogy egy bálványt készítsünk róluk. A bálványimádás egy későbbi formája az, hogy eszményé tesszük azok személyiségét, akik a mi eszményeinket kifejezésre hozzák. Csak az eszményt tegyük a miénké azt, amit a személy kifejez, ne a személyiséget, aki által kifejezésre jut. Ebből az okból határozta el Jézus, hogy eltávozik, mert belátta, hogy az emberek az Ő személyiségét tették az eszményükké, az eszmény helyett, aminek Ő kifejezést adott. Az emberek királlyá akarták tenni, mert

mindannyian belátták, hogy Ő minden külső szükségletüket el tudta látni, de nem értették meg, hogy nekik önmagukban meg volt a hatalmuk mindent megszerezni, amire szükségük volt, és hogy nekik használni kell azt a hatalmat úgy, mint Ő használta. Jézus így szólt: 'Most ideje, hogy eltávozzok, mert ha nem távozzok el, akkor nem jöhet el a megváltó' ezzel arra célzott, hogy míg ők Jézus személyiségét imádják addig nem, jutnak a saját hatalmuk tudatába. Mert ez az, amit tennünk kell, saját magunkban kutatnunk, a saját bensőnkben. Más valaki adhat tanácsot, vagy megmutathatja az utat, de a munkát magadnak kell megtenned, mert ha másban bízol, akkor egy bálványt teremtesz, ahelyett, hogy az eszményt kifejeznéd.”

Csodálatos gyógyulásoknak voltunk tanúi. Némely embereknek csak végig kellett menniük a templomban és máris meggyógyultak. Mások hosszú ideig a templomban voltak. Egyetlen egyszer se láttunk valakit vallásos szertartást tartani. Elmondták nekünk, hogy arra nem volt szükség, mert a kimondott szó rezgései olyan erősek voltak, hogy mindazok, akik a hatáskörébe léptek tapasztalták annak gyógyító erejét. Láttunk egy férfit, aki csontkeményedésben szenvedett a templomba vittek és teljesen meggyógyult. Egy órán belül tudott járni és teljesen egészséges lett. Később négy hónapig a társaságunk szolgálatában dolgozott. Egy másik férfi, aki a keze ujjait elvesztette, azokat mind visszakapta. Egy kis gyerek lebénult végtagokkal és egy eltorzult testtel azonnal meggyógyult és egyedül távozott a templomból. Lepra, vakság, sükettség és még sok más betegségek azonnal meggyógyultak. Igen, mindenki, aki bement a templomba meggyógyult. Alkalmunk volt többeket megfigyelni, két-három évvel később azok közül, akik visszanyerték egészségüket, a gyógyulások tartósnak bizonyultak. Elmondták nekünk, hogy ha a gyógyulás nem tartós jellegű volt és a betegség visszatért az, az érintett szellemi belátása hiányának tulajdonítható.

TIZEDIK FEJEZET

Mikor visszatértünk a főszállásunkra, mindent előkészítve találtunk az útra a hegyekbe. Egy napi pihenés és a teherhordó állatok és az emberek váltása után felkészültünk az utazásunk második részére, hogy ezennel átkelünk a Himaláján. A következő első húsz nap esetei csak múltó jelentőségűek voltak.

Emil a Krisztus tudat megvalósításáról beszélt nekünk. Ezeket mondta: “A saját gondolkodásunk hatalma által vagyunk képesek a Krisztus-tudatot kifejezésre hozni vagy megvalósítani. A gondolataink vagy a gondolkodás folyamatának hatalmával, elismerjük mi ezt, a Krisztus-tudatot saját magunkban, azzal képesek vagyunk a testünket vagy a külső környezetünket és körülményeinket úgy megváltoztatni és kifejleszteni, hogy a halált, vagy jobban mondva azt a változást, amit halálnak nevezünk, nem kell elviselnünk. Ez teljesen elérhető az embernek azzal a hatalmával, hogy azt, amire a szellemben tekintetét irányítva tartja, elképzele, és eszményévé teszi, felveszi önmagába és előállítja. Azzal kell kezdeni, hogy hisszük, belátjuk vagy tudjuk, hogy Krisztus bennünk lakik, továbbá Jézus tanításának értelmét felfogjuk, a testünk egységét Istennel, - akinek képmására és hasonlatára van teremtvé, - ténynek tekintjük, hogy aztán engedjük felemelkedni a tökéletes Isten-testbe, úgy ahogyan Isten bennünket lát. Akkor eszménnyé tettük a tökéletes Isten-testet, megkaptuk és előhívtuk. Akkor az Isten szellemi Birodalmából valóban ‘újjászülettünk’ és visszatértünk oda.”

“Ezen a módon minden dolgot visszavihetünk az egyetemes Szellem-állományba, amiből származnak, hogy azután tökéletesen újra előhívjuk a külső megnyilvánulásukba vagy formájukba. Azáltal, hogy a tiszta, szellemi, tökéletes állapotukban fogva tartjuk, csökkentjük rezgéseiket és azok szemünk láttára tökéletes formában megjelennek. Így kezelhetünk minden hiedelmet, minden elavult helyzetet, minden bűnt, az egész múltunkat, mindegy bármilyen jó, vagy látszólag rossz is volt. Nem számít, mekkora hegyet állítottál te magad, vagy mások az utadba hibás elképzelésekből, kételyekből, hitetlenségből vagy félelemből, mindazokhoz mondhatod: ‘Most visszaadlak az Egyetemes Szellem-állomány tengerének, ahonnan minden dolog származik, ahol minden tökéletes, ahonnan te magad is eredsz, hogy ott ismét feloldódj az elemekbe, amiből teremtvé lettél. Most újra visszaveszlek ebből a tiszta állományból, olyan tökéletesen és olyan tisztán, mint ahogyan Isten téged lát, és továbbá mindig ebben a feltétlen tökéletességben fogva tartalak’ Önmagadhoz, mondhatod: ‘Most belátom, hogy ezelőtt tökéletlennek teremtettem, és hogy azáltal te tökéletlenül nyilvánultál meg. Az igazságot most megértve, olyan tökéletesnek teremtelek, mint ahogyan Isten téged lát. Tökéletes állapotban újjászülettél, és ez úgy van’. Légy tisztában azzal, hogy a nagy csodatévő Isten bennünk, ezt a dolgot keze alá vette és kifinomította, tökéletesítette és megváltoztatta azt, ami tökéletlennek látszott, amit te teremtetted, és amit most visszaadsz neki. Légy tisztában azzal, hogy megváltozott, kifinomult és tökéletes lett, éppúgy, mint a saját tested, kifinomultan és tökéletesen vissza lesz adva neked, mint Isten teste, tökéletességben, szépségben és szabadságában örvendezve. Lásd be akkor, hogy ez a tökéletes Krisztus-tudat, mindenkiben és mindenkiért van. Ez annyi, mint Krisztussal Isten oltalmában lenni.”

Július negyedikén a hajnal, a hegyszoros legmagasabb pontján talált bennünket. Az előző este *Emil* azt mondta nekünk, hogy szerinte megérdemeltünk egy nap szünetet, és hogy ő arra nem talált alkalmasabb napot, mint július negyedikét. *Emil* a reggelinél így kezdte: “Ma július negyedike van, az a nap, amelyiken ti a függetlenségeteket ünnepelitek. Milyen szerencsés véletlen, hogy ezt a napot éppen itt tölthetjük. Én érzem, hogy ti mindannyian többé-kevésbé megbíztok bennünk, és most szabadon fogok beszélni veletek, mert néhány nap múlva bebizonyíthatjuk nektek szavaim igazságát. Jóleső a ti országotokat Amerikának és minden lakosát Amerikainak nevezni. Ti nem tudjátok elképzelni micsoda öröm ez nekem egy ilyen fontos napon, mint ez, szemtől szemben állni és beszélni egy kis csoport Amerikaival, akik mindannyian, egy kivételével abban a

nagy országban születtek. Had mondjam el nektek, hogy közülünk némelyeknek megvolt az a kívánsága, hogy lássák azt az országot, hosszú idővel azelőtt, mielőtt Kolumbusz, ama emlékezetre méltó expedíciójára vállalkozott. Voltak előbb is kísérletek, de azok semmibe mentek. Miért? Egyszerűen azon egyetlen Isten ajándéka, - a Hit hiányában. Az, akinek meg volt a hite és bátorsága látni és a látomásához következményt kötni, még nem ébredt fel. Abban a pillanatban mikor ez a lélek a tudatra ébredt, hogy a Föld gömb alakú és hogy a már ismert világ másik felén szintén szárazföldnek kell lenni, tudtuk, hogy egy új nagy történelmi időszak derengett.”

“Ki más, mint a nagy Mindenható, aki mindent lát, kelthette a hitnek azt a parányi magját Kolumbusz lelkében? Melyek voltak az első szavai azon a napon, mikor a királynő előtt állt, annak ellenére, hogy még nem értette meg, hogy őt egy magasabb hatalom vezette? ‘Tisztelt királynő, én szilárdan meg vagyok győződve abban, hogy a Föld gömb alakú és én ki akarok vitorlázni, és be akarom azt bizonyítani.’ Én nem tudom, hogy ti belátjátok, de ezeket a szavakat Isten sugalmazta neki és Kolumbuszt úgy ismerték, mint egy férfi, akinek meg volt a tehetsége kitartani amellett, amit eltökélt. Akkor megkezdődött az események hosszú sorozatának kibontakozása, amelyek nekünk már évekkel azelőtt hirdetve lett, nem minden részletben, de elegendő ahhoz, hogy követhessük azt. Természetesen nem volt fogalmunk a majdnem hihetetlen csodákról melyek végbementek a viszonylagos rövid idő alatt, és történelemmé lettek téve, ami most mögöttünk van, de közülünk azok, akik kíváncsiak voltak mindezt megérni, teljesen meg vannak győződve arról, hogy a ti nemzetetekre még sokkal nagyobb csodák várnak. Mi tudjuk, hogy a ti népeteknek eljött az idő, hogy az igazi szellemi jelentőségére ébredjen, és mi mindent megteszünk, ami a hatalmunkban áll, hogy abban segédkezzünk nektek.” (Úgy látszik ezek az emberek érdeklődése irántunk azon forró vágyukból ered, hogy Amerika megismerje a Krisztus-tudatot és belássa annak lehetőségeit. Ők hiszik, hogy Amerika egy tiszta szellemi oknak köszöni létrejöttét, és hogy azáltal az a rendeltetése, hogy egy vezető legyen a világ szellemi fejlődésében.) “Gondoljatok arra, hogy ez, a hit egy parányi magjával lett lehetővé téve, egy ember tudatába ültetve, hogy az ott növekedjen. Mi történt? Értitek? Kolumbuszt annak Idején egy tapasztalatlan ábrándozónak tekintették. Nem jutunk el mindannyian egyszer arra a pontra, ahol elhisszük és tudjuk, hogy a tegnapi álmok nem másak, mint a mai nap valósága? Mert ki hozott létre valaha valamit, aki nem volt valaha egy álmodozó? Álmok voltak azok valójában? Nem voltak azok eszmények a nagy Egyetemes Szellemben, Istenben és fogamzott annak a lelkében, aki azt, mint egy nagy igazságot megmutatta a világnak? Nem hajózott ki egy ismeretlen tengeren, egy ország tiszta látomásával a tudatában, az óceán másik oldalán? Hogy ő látta-e az ígéretet és az előkelő helyet, amelyet Amerika most elfoglal, vagy még csak az Amerika elnevezést is, amit annak adtak, azt nem tudom. A legvalószínűbb az, hogy az azokra lett hagyva, akik a munkáját folytatták. A legfontosabb kérdés az, hogy álmok voltak-e az, vagy látomás? Mi már látunk néhány csodálatos dolgot ennek az egy látomásnak következményeként, de azokról, amik még jönni fognak, csak egy homályos elképzelést tudunk alkotni. Úgy felsorolhatunk még sokkal több látomást, amelyek a világot előresegítették. Nem ez a módja annak, ahogyan Isten magát kifejezi vagy kinyilatkozik? Nem mindig olyan ember az, aki valamit létrehozott, akinek tudatosan vagy a nélkül nagyobb bizalma volt Istenben? Képzeljétek el a férfi lelkét, aki kihajózott az abban az Időben ismeretlen tengerre, micsoda nélkülözéseket, nehézségeket és csüggedést kellett neki átélni, miközben, - a cél, - az egyetlen gondolat maradt felül az elméjében.”

“Akkor az események gyorsan, folyton emelkedő irányban követték egymást, addig a napig, míg az a maroknyi ember a *‘Mayflower’* hajóra szállt, kutatva a szabadság után, hogy Istent a saját módján szolgálja. Jegyezzétek meg, - a saját módján! Nem kezd a valódi igazság áthatolni bennetek, mikor mindezt látjátok, az utána következő események és a Szellem fényében? Nem építettek valami nagyobbat, mint amit vártak? Nem látjátok mindezekben a nagy mindenható kezét? Aztán jöttek a sötét napok, mikor úgy látszott, hogy az első települések ki lesznek irtva, de az, ahova Isten a kezét tette kell, hogy győzedelmeskedjen. Akkor jött a nagy nap, amikor a függetlenségi nyilatkozat alá lett írva, amikor választani kellett Isten és az elnyomó között. Ki lett

a győztes, kinek kell mindig győzni? Ha belátjátok azt vagy sem, ama kis csoport ember küzdelme azokban az emlékeztetőre méltó napokban és a tény, hogy ők a nevüket az okmányra írták, egy a legfontosabb események közül Jézus földre jövétele óta.”

“Akkor megszólalt a Függetlenség harangja. Hihetitek vagy nem, annak a harangnak az első hangját olyan tisztán hallottuk, mintha alatta álltunk volna. És a harang megerősítette és kisugározta a rezgéseket, amelyek a kis központból jöttek, míg azok valaha az egész föld legkisebb, legsötétebb sarkába áthatolnak, és úgy a legsötétebb tudatot is fel fogják világosítani. Képzeljétek el mekkora megpróbáltatások és mely viszonytárságok voltak azon az úton, amely erre az eseményre vezetett. Nem született ezen a napon egy gyerek, aki előtt egy nagyszerű jövő állt? Mily nagy lelkek voltak azok, akik megkockáztatták az előrelépést, hogy felajánlják magukat keresztapának. Mi történt volna, ha elvesztették volna a bátorságukat, ha elcsüggedtek volna? Nem kételkedtek és nem csüggedtek el. Mi történt? Megszületett a Föld legnagyobb nemzete. Miről tanúskodik annak nehézségei és balszerencséje? Nem függenek szorosan össze a nagy lélek, Názáreti Jézus kibontakozásával? Nem lehet azokat, akik a függetlenségi okmányt aláírták összehasonlítani a keleti bölcsékkel, akik látták a csillagot, amelyik a kisded születését a bölcsőben hirdette, a Krisztus-tudatot az emberben? Nem látták ők is, mint a napkeleti bölcsék régen, a csillagot?”

“Ha visszaemlékeztek az okmány szavaira, kételkedhettek azon, hogy minden szót Isten sugalmazott? Gondolkodjatok csak el egy pillanatra. Van még egy hasonmása a történelemben? Volt valaha egy ilyen okmány, amiről másolva lett volna? Létezik némi kétség, hogy az közvetlen az Egyetemes Szellem-állományból eredt? Létezhet egyetlen kétely, afelől, hogy az a nagy teremtés-tervnek egy kinyilatkozott része? Létezhet némi kétely afelől, hogy ez a fejlődési fokoknak egyike, abban a nagy kivitelezésében lévő tervnek?”

“Nem lenne a jelszó: *‘E Pluribus Unum’* (sokból egy) az igazság szellemének egy közvetlen képe, ami azokban a nyugtalan időkben el lett fogadva, az egymást követő fejlődési szakaszok folyamán? Biztos az, hogy ez nem gépies módon jött létre az ember halandó elméjéből. És a szavak, amelyeket a szólamukká tettek: ‘Istenben bízunk’ nem a reménnyel leg-meg-teltebb hitet Istenben mutatják, minden dolog teremtetőjében? A sas kiválasztása is, a hímnemű és nőnemű madár egyben egyesülve, mint egy jelkép. Ebből az derül ki, hogy azok az emberek vagy egy mély lelki életet éltek, vagy jobb építőmesterek voltak, minthogy azt tudták volna. Kételkedhettek még egy pillanatig is azon, hogy őket az Isten Szelleme vezette, aki egy teremtető cselekedetet vitt végbe? Nem következik ebből az, hogy Amerika elő van rendelve, hogy vezetője legyen az egész világnak?”

“Gondoljatok a népetek történetére. Az egész földön nem lehet vele párhuzamosat találni a nemzetek történetében. Látjátok, hogy minden következő lépés közelebb hozta a beteljesülést? Elhihetnétek, hogy ez a kibontakozás valami más, mint a Legfensőbb Szellem működése által jött létre? Kételkedtek azon, hogy a Nagy Mindenható Isten az, aki Amerika sorsát irányította?”

“Éppen úgy, mint a mustármag, annak ellenére, hogy a magvak legkisebbikjeihez tartozik, a legnagyobb a fűszerek között, hisz az erejében, hogy a mustár növényt kifejezésre viszi, amely mikor felnő egy fa lesz, melynek ágain az ég madarai fészkelnek. Úgy nekünk is tudnunk kell, hogy meg van nekünk a hatalmunk, hogy a legnagyobbat fejezzük ki. Mikor Jézus ezt a hasonlatot adta, a hit minőségére célzott, nem a mennyiségre. ‘Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét oda, oda megy s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.’ (Mt.17:20). Ez éppen úgy van a pipacs legapróbb magjával és a legerősebb *banián* maggal, a gumóval, a növénnel, egy fa magjával, mindegyiknek van az a hite, ami a biztonságot adja, hogy azok a legmagasabbat vihetik kifejezésre. Mindegyiknek meg van az aprólékos képe vagy elképzelése önmagában arról, amit neki ki kell fejeznie. Úgy kell nekünk is egy aprólékos képet alkotni arról, amit mi kifejezésre kívánunk hozni. Akkor el kell érünk a benső tökéletesítést azáltal, hogy órától óráig előkészülünk akkor az,

tökéletesen meg fog jelenni. Nincsen olyan virág, amelyik teljes virágzásig jutott e benső tökéletességre irányuló ösztön nélkül. Egy pillanattal azelőtt a bimbó még el volt rejtve a kehelyben, - a lény korlátozottságának egy jelképe, - de mikor a benső tökéletesítés be lett fejezve a virág megjelenik teljes szépségében. Éppúgy, mint a magnak, ami a földre esik, először fel kell adnia az egyénit, hogy növekedhessen, kifejlődhessen és szaporodhasson, úgy kell nekünk is feladni az egyénit, hogy kibontakozásra juthassunk. Éppúgy, mint a magnak először a magburkolaton át kell törnie, hogy növekedhessen, úgy kell nekünk is áttörnünk a korlátozásaink burkolatán, hogy növekedhessünk. Mikor ez a benső tökéletesedés beteljesült, akkor teljes szépségben előre kell lépnünk, éppen úgy, mint a virág. És ahogyan az egyénnel történik, úgy történik az egy néppel is. Be tudjátok látni, hogy mikor egy ilyen nemzetben a Krisztus tudat teljesen kifejlődött, minden, amit magára vállal, mindenkinek javára válik, mivel minden kormánynak a gyökere, vagy a szíve az alattvalóinak a tudata?”

“Népetek fejlődése folyamán nagy hibákat követett el, mert nem voltatok tudatosak a szellemi jelentőségetek felől, és nagy zöme még mélyen alámerült az anyagiasságban. Én teljesen belátom, hogy nagy lelkek vezették nemzetetek sorsát, azt is belátom, hogy mily kevésbé lettek ezek felbecsülve addig, míg éltek. Az út tele volt bokrokkal és tüskékkel, egy nehéz út, mert az ember eddig csak a korlátozott, halandó belátása által hagyta magát vezetni. Látjátok, mely csodákat hozott létre. De mennyivel nagyobb csodák jöhettek volna létre, ha a nép megértette és alkalmazta volna teljes, mély jelentőségét. Más szavakkal, ha átadták volna a hajó kormányát a Krisztusnak, és ha mindannyian felismerhették volna az igazságot, hogy a Krisztus minden emberben él és hogy mindannyian egyek vagyunk úgy, mint Jézus, mely csodákat láthatnánk akkor történni! Én azonban előre látom, hogy ez a gyönyörűség még vár rátok, mielőtt a *‘E Pluribus Unum’* mély szellemi jelentősége kitisztul. Nem látjátok be, hogy ez egyike az Isten első nagy törvényeinek: egy a sok által kifejezve, egy mindenből és mindenkiért? Vegyük a nemzeteket, amelyek valaha létrejöttek, azok, amelyek egy igaz szellemi alapra lettek építve, azok álltak fenn a leghosszabb ideig, és örökké létezhetnének, ha az anyagiasság nem kapna alkalmat belopódzni, és lassanként az egész szerkezetet alá nem aknázná, míg egy ilyen nemzet összeroskad, a túlzott, rendellenes súlya alatt, vagy alámerült a törvény visszaélése végett, amely az életet adta neki. Mi történik egy ilyen esetben? Az Alapelv vagy az Isteni rész megmarad, míg mindezekben az egymást követő sikertelenségekben, kudarcokban egy lassú emelkedést lehet észrevenni, egy minden következő szakaszban emelkedő vonalat, míg végül minden felemelkedik Istenbe, az Egy a sokból. Testvérek valóban, nincs szükség prófétára, hogy erre a belátásra vezessen benneteket.”

“Látjátok milyen nagy nemzet volt Spanyolország, abban az időben mikor Kolumbusz a felfedező útjára indult és még egy rövid ideig azután, és lám mi történik most. Rövidesen háborúba lesz a saját gyerekeivel, akkor látni fogjátok milyen tehetetlen nemzet, alig képes arra, hogy egy jó küzdelemben álljon, vagy egy rosszból visszavonja magát. Minek tulajdonítsuk ezt a tehetetlenséget, minden életerő elvesztését? Nem mindig úgy történik az, úgy egy néppel, mint egy egyénnel? Mikor a test alakja vagy szervezete, a vágyak vagy indulatok által túlságosan ki van elégítve? Jöhet újra egy időszak látszólagos sikerrel vagy jóléttel, de az nem tart soha nagyon hosszan, aztán bebizonyítja a kiélt elaggott hervadt elpazarolt forma ugyanazt, mint egy öregember tétovázó bizonytalan lépteit. Ha azonban az ember és az állam megtartották volna és kifejlesztették, kibontakoztatták volna a szellemi erejüket, akkor azok 500, 5000 vagy 10.000 éves korukban és az egész örökkévalóságban, éppen olyan rugalmasak és életvidámak lennének, mint az életük csúcspontján.”

“Mennyire örvendünk a jövőendő korszaknak, a Kristály évszázadnak, a Szellem tiszta, fehér korának, melynek a hajnala már virrad. Mi már látjuk a napot lassan emelkedni és rövid időn belül mindannyian, látni fogják ennek a hajnalodó napnak a teljes sugárkoronáját. Akkor nem lesz tovább sötétség és korlátozás. Nem örök előrehaladásra utal ez? Ha ez nem úgy lenne, akkor mindennek vissza kellene térni a forrásba, ahonnan ered, az Egyetemes állományba. Mindennek

előre kell haladni, vagy visszatérni, semmi se maradhat félúton állva. Mikor ti, Amerikaiak igazi hivatásokat vagy küldetéseket belátjátok és kapcsolatba álltok a Szellemmel és azt hozzátok kifejezésre, amit Isten akar, vagy más szavakkal mikor ti a Szellemet kifejlődésre engeditek, akkor a nemzetetek egy csodát fog végbe vinni melyet ember nem képes, leírni. Kétség kívül szükség volt a sas erős csőrére és karmaira, hogy a kibontakozási ideje alatt egybetartsa népeteket, de egyszer át fog törni az igazi szellemi fény, akkor be fogjátok látni, hogy a galamb hatalmasabb, mint a sas és a galamb meg fogja védeni azt, amit most a sas őriz. Gondoljatok a szavakra, ami a pénzen van, amelyet ti kiküldötök a világon minden kereskedelmi útvonalra: 'Istenben bízunk' és '*E Pluribus Unum*', a sokból összeállított Egy, - szavak, amelyeket a Szellem sugalmazott szavak, amelyek tökéletesen illenek az időbe, mikor a galamb a népetek szívében átveszi a sas helyét."

Itt végződött a beszélgetés, *Emil* közölte velünk, hogy rövid időre el kell hagynia bennünket, mert néhány emberrel beszélni akart, akik egy faluban gyülekeztek körülbelül háromszáz kilométerrel távolabb. Mondta, hogy majd újra hozzánk csatlakozik egy kis faluban száz kilométerre innen, ahova mi körülbelül négy nap múlva érkezünk. Akkor eltűnt, hogy négy nap múltával ismét hozzánk csatlakozzon, négy társával együtt egy kis határ menti helyiségben.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Az egész nap esett az eső, mindenki bőrig ázott mire megérkeztünk ebbe a faluba. Nagyon kellemes szálláshelyet jelöltek ki nekünk, egy tágas, kényelmesen berendezett szobát, amit ebédlőnek és lakószobának használhattunk. Ez a szoba nagyon barátságos volt és jól volt fűtve, egyikünk kérdezte, hogy honnan jöhet ez a meleg? Körülnéztünk, de nem találtunk kályhát vagy más fűtő eszközt, mégis egy kellemes meleg hőmérséklet uralkodott. Csodálkoztunk ezen egy kicsit, de nem sok figyelmet szántunk rá, mivel már lassacskán hozzászoktunk a meglepetésekhez és biztos voltunk abban, hogy később majd mindent megmagyaráznak nekünk. Éppen az asztalhoz ültünk, mikor *Emil* ötödmagával bejött. Nem tudtuk, hogy honnan jöttek. Egyszerre csak egyetlen zaj vagy feltűnés nélkül, mind az öten ott álltak a szobának abban a végében, ahol nem voltak ajtók vagy ablakok, aztán az asztal felé sétáltak, mire *Emil* a négy idegent bemutatta nekünk. Akkor az asztalhoz ültek, mintha teljesen otthon érezték volna magukat. Mielőtt időnk lett volna elgondolkodni a történetek fölött, megtelt az asztal ízletes eledellel, csak éppen hús nem volt. Ezek az emberek nem esznek húst se mást, aminek tudatos élete van. Étkezés után az asztalnál maradtunk és egyikünk megkérdezte hogyan lett ez a szoba befűtve? *Emil* válaszolt: "A meleget, amit ebben a szobában érezték, egy erő termeli, amivel mi mindannyian érintkezésbe kerülhetünk. Ez az erő vagy hatalom erősebb, mint bármely gépi erő; az ember magához vonhatja és alkalmazhatja, mint fény, hő és még, mint hajtóerő is, hogy mindenféle gépi szerkezeteket mozgásba hozzon. Ez az, amit mi egyetemes erőnek nevezünk. Ha ti ezzel az erővel érintkezésbe állnatok, akkor azt örökmozgónak neveznétek. Mi ezt egyetemes erőnek nevezzük, isteni erőnek, amit az Atya minden gyerekeinek rendelkezésére tart. Ez az erő vagy hatalom minden gépet képes működtetni, mindent el tud helyezni az egyik helyről a másikra némi üzemanyag felhasználása nélkül, és minden hő vagy fény iránti szükségletet képes ellátni. Mindenütt jelen van, és mindenki használhatja anélkül, hogy pénzbe kerülne." Egyikünk kérdezte, hogy az eledel is ezzel az erővel lett elkészítve. Azt válaszolták, hogy az eledel teljesen elkészítve jött létre, úgy ahogyan mi azt fogyasztottuk, közvetlen az egyetemes állományból, éppen úgy, mint a kenyér és a többi élelmiszer, amivel mi már korábban el voltunk látva. Aztán *Emil* meghívott bennünket, hogy kísérjük el őket a lakóhelyükre körülbelül háromszáz kilométerrel távolabbra, ahol megismerkedhetünk az édesanyjával. Elmondta nekünk: "Édesanyám képes volt a testét annyira tökéletesíteni, hogy az átmenetelnél magával vihette, és most a legmagasabb tanítást kapja. Azért folyton a láthatatlanban él. Ez a saját szabad választása, mert ő a legmagasabbat akarja elérni, és mivel a legmagasabb tanítást kapja, képes arra, hogy hatékony segítséget nyújtson nekünk. Hogy ezt érthetővé tegyem nektek, mondhatnám, hogy ő mindig tovább haladt, míg elérte a mennyei birodalmat, ahogyan ti azt neveznétek, azt a helyet, ahol Jézus van. Ezt a helyet néha a hetedik mennyországnak nevezik. Nektek feltételezem, ez a legfensőbb titkot jelenti. Had mondjam el, hogy ebben nincs titok. Ez egy hely a tudatban, ahol éppen minden titok le van leplezve. Azok, akik a tudatos létnek ezt az állapotát elérték, el vannak vonva a fizikai látás elől, de visszajöhetnek és beszélhetnek azokkal és oktathatják azokat, akik befogadók tanításukkal szemben. Ők visszajöhetnek a saját testükkel, mert annyira tökéletesítették azt, hogy azzal oda mehetnek, ahová akarnak. Képesek visszatérni a földre újjászületés nélkül. Azoknak, akik a halálon átmentek újra kell születniük, hogy a földön ismét egy testük legyen. Mi egy tökéletes szellemi testet kaptunk, és nekünk azt úgy is kell látnunk, és fogva tartanunk, ragaszkodnunk kell hozzá, hogy teljességében tökéletesen megterthassuk. Azok, akik a testet elhagyták és a szellemben tovább haladtak, most belátják, hogy újra egy testet kell felvenniük és igyekezni, tökéletesíteni azt."

Mielőtt a vendégeink az asztaltól távoztak, megbeszéltük, hogy a társaságot öt csoportra osztjuk és mindegyik csoport a szobában megjelent férfiak közül egyik vezetése alatt fog állni. Ez nagymértékben könnyebbíti majd a munkánkat, és lehetővé teszi, hogy egy nagy munkaterületet fedjünk. Úgy téve egyúttal alkalmunk lesz olyan dolgoknak az igazságát megállapítani, mint

gondolatátvitel és utazás a láthatatlanban. E terv szerint minden csoport az expedíciónk legalább két tagjából és az öt utólag érkezett férfiak közül egy, mint kalauzból állt. Nagyon messzire eltávolodnánk egymástól, de mégis kapcsolatban maradnánk egymással azok segítségével, akik olyan nagy barátságot tanúsítottak és megadtak nekünk minden lehető alkalmat, hogy a munkájukat szembesítsük a valósággal.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Másnap minden részlet ki lett dolgozva, közülünk hárman, két társam és én *Emillel* és *Jasttal* tartanánk. A rá következő reggelen minden csoport teljesen készen állt vezetőjével és szolgálival, hogy különböző irányba menjen, miközben meg volt beszélve, hogy mindenki mindent, ami történik, tüzetesen megfigyel, és feljegyez és, hogy hatvan nap után mindannyian összejövünk *Emil* lakásán a feljebb említett faluban, ami háromszáz kilométer távolságra volt a kiinduló pontunktól. A barátaink segítségével kapcsolatban maradnánk egymással. A kapcsolat úgy lett létre hozva, hogy a barátaink minden este egymással beszéltek vagy oda-vissza utaztak a csoportok között. Ha mi kapcsolatba akartunk lépni az expedíció vezetőjével vagy egy másik tagjával, akkor csak közölni kellett az üzenetet a barátainkkal és hihetetlen rövid időn belül megkaptuk a választ. Ezen üzenetek feladásakor mindegyikünk teljesen kiírta az üzenetet és feljegyezte az időt percnyi pontossággal; aztán mikor a válasz jött ugyanazt tettük és később mikor mindannyian ismét együtt voltunk, összehasonlítottuk a jegyzeteket és tapasztaltuk, hogy azok mind pontosak voltak. Azon felül a barátaink az egyik táborból a másikba szoktak menni, és velünk beszélni. Pontosan feljegyeztük a megjelenésüket és távozásukat, valamint az órát, a helyet és beszélgetéseket, és később mikor a jegyzeteket összehasonlítottuk láttuk, hogy minden megegyezett.

Rövid idővel az indulásunk után minden irányban szétszóródtunk, egy csoport Perzsiában volt, egy csoport Kínában, egy Tibetben, egy Mongóliában és egy Indiában, folyton a barátaink társaságában. Azok néha több ezer kilométert tettek meg a láthatatlanban, mint ahogyan mi azt neveztük, és így tudakoztunk az eseményekről minden táborban.

A csoport rendeltetése, amelyhez én lettem beosztva, nyilvánvalóan egy kis falu délnyugati irányban, egy magaslati fennsíkon volt, magasan a Himalája hegység első hegyláncán, körülbelül százharminc kilométerre a kiindulópontunktól. Az útra nem vittünk egyáltalán semmi élelmiszert és mégis mindig bőven volt eledelünk és mindenütt találtunk alkalmas éjjeli szállást. Az ötödik napon kora délután megérkeztünk a rendeltetésünkre, ahol a falu lakóinak néhány képviselője fogadott bennünket, azok egy kényelmes szállást jelöltek ki nekünk. Észre vettük, hogy a falubeliek *Emillel* és *Jasttal* nagyon tiszteletteljesen viselkedtek. Elmondták nekünk, hogy *Emil* még soha nem látogatta meg ezt a falut, *Jast* azonban már volt itt egyszer. Az első látogatását akkor tette mikor a lakósok az ő segítségét kérték, hogy szabadítson ki három falubelit a vad hóemberek kezeiből, akik a Himalája némely legzordabb tájain laknak. A látogatásunk oka ez alkalommal egy segélykiáltás volt egy ugyanolyan esetből, és hogy a betegek segítsenek, akik nem képesek a falut elhagyni. Ezek az úgynevezett hóemberek nyilvánvalóan számkivetettek vagy menekültek, akik olyan sokáig a hegység havas és jeges táján éltek, hogy egy törzs fejlődtek és képesek a hegyek vadonjában élni a műveltség némi formájával való kapcsolat nélkül. Ez a nép, habár nem nagy számú úgy látszik vad és harcra vágyó, néha elfognak más embereket és megkínózzák a szerencsétleneket, akik a kezükbe kerülnek. Kiderült, hogy ezek a vad hóemberek a falu négy lakosát elfogták. A falu lakói, akik már nem tudták mitévők legyenek, üzenetet küldtek, hogy megkeressék *Jastot*, ő segítségükre sietett *Emillel* és velünk, mint útitársakkal. Mi már hallottunk ezekről a vad emberekről, de kételkedtünk a létezésükről, úgy hogy a jelenlétük híre nagyon felizgatott bennünket, mivel reméltük, hogy most megláthatjuk őket. Először úgy hittük, hogy egy mentő expedíció lesz szervezve, amiben mi is részt vehetnénk, de a reményünk elröppent mikor *Emil* közölte, hogy *Jast* és ő kettesben akarnak menni, és mégpedig azonnal. Néhány másodpercen belül eltűntek és nem jöttek vissza másnap alkonyat előtt, a négy fogollyal, akik borzalmas dolgokat meséltek kalandjukról és a furcsa emberekről, akik foglyul ejtették őket. Ezek a külön hóemberek nyilvánvalóan teljesen mezítelen járnak, a testüket az idők folyamán szőr borította be, mint egy vad állatnál úgy, hogy azok a nagy hideget a magas hegyekben képesek elviselni. Azt mondják, hogy ezek az emberek nagyon gyorsan mozognak, és hogy képesek a

környezetükben élő vad állatokat üldözni és megfogni. Ezek a vadak a Mestereket a nap leszármazottjainak nevezik. Nem állnak ellen, mikor azok megközelítik őket, hogy a foglyokat kiszabadítsák. Elmondták nekünk azt is, hogy a Mesterek különböző kísérletet tettek, hogy jobban megközelítsék ezeket az embereket, de azok a kísérletek, a vad nép velük szemben tanúsított félelméből kifolyólag, sikertelenek maradtak. Azt mondják, hogy mikor a Mesterek felénk közelednek nem étkeznek se alusznak, és éjjel nappal a szabad ég alatt tartózkodnak, annyira rettegnek tőlük. Ezek az emberek minden kapcsolatot elvesztettek a művelt világgal és elfelejtették még azt is, hogy valaha érintkeztek más törzsekkel vagy, hogy azokból származnak, annyira elkülönítették magukat a külvilágtól. *Emiltől* és *Jasttól* csak nagyon keveset tudtunk meg erről a furcsa népről és nem voltak hajlandók arra, hogy minket hozzájuk vigyenek. Kérdéseinkre csak ennyit válaszoltak: “Ők is Isten gyerkei, éppen úgy, mint mi, csak ők olyan sokáig gyűlöletben és félelemben éltek az embertársaikkal szemben, és a képességet a gyűlöletre és rettegésre olyan erősen kifejlesztették, és annyira elszigetelték magukat az embertársaiktól, hogy az emberi fajtól való származásukat teljesen elfelejtették, és saját magukat egy fajta vad lényeknek vélik. Mi csak azt mondhatjuk, hogy az ember azt hozza nyilvánosságra, amire a szellemi szemeit rögzíti, és mikor az Istentől és embertől elfordul, mélyebbre süllyedhet, mint az állat. Nem lenne jó titeket ezekhez az emberekhez vinni, az csak ártana nekik. Mi abban a reményben élünk, hogy egy szép napon találunk közöttük valakit, aki befogadó a tanításunk iránt és úgy mindegyiküket megközelíthetjük.”

Mondták nekünk, hogy mi teljesen szabadok vagyunk, ha akarjuk saját kezdeményezésből egy kísérletet tenni, hogy megtekintsük ezt a furcsa népet, hogy a mesterek kétség kívül meg tudnak óvni bennünket esetleges sérülésektől, és hogy ők, ha foglyul esnénk, kiszabadítanak bennünket. Azon este hallottuk, hogy a terv szerint másnap egy nagyon régi templomba indulnánk, ami körülbelül ötven kilométer távolságra van ettől a falutól. A két társam azonban elhatározta, hogy feladják a templomlátogatást inkább, igyekeznek azokat a vadakat közelebből megnézni. Igyekeztek két falubelit rábeszélni, hogy tartsanak velük, de itt egy határozott elutasításba ütköztek, mivel a lakósok közül senki nem akarta elhagyni a falut, addig, míg gondolták, hogy a hóemberek a környéken vannak. Erre a társaim elhatározták, hogy kettesben mennek. Miután *Emiltől* és *Jasttól* felvilágosítást kaptak a nyomokról, és az irányról felkötötték a fegyverüket és felkészültek az indulásra. Mielőtt elmentek volna, meg kellett ígérniük *Emilnek* és *Jastnak*, hogy csak a legszűkebb helyzetben fognak ölni. Én csodálkoztam, mikor láttam, hogy volt olyasmi nálunk, mint egy nagyméretű pisztoly. Az enyémet én már régen eltettem és már nem is tudtam, hogy hová. A véletlen akarta azonban, hogy a segítők egyike, akik rólunk gondoskodtak, két pisztolyt a felszerelésünkhöz csomagolt és azok most ott előkerültek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Emil, *Jast* és én később a nap folyamán útra keltünk az említett templom felé, ahol másnap este hatkor érkeztünk. Két közepes korú templomört találtunk ott, akik egy kellemes alvóhelyet készítettek nekem. A templom egy magas hegycsúcson, durva kőből volt építve és némelyek szerint több mint 12000 éves. Kitűnően megmaradt és mindig mikor szükséges volt rendszeren helyre lett állítva. Azt mondják róla, hogy ez egyike az első templomoknak, amelyeket a *Siddhák* tanítói építettek, és hogy azok ezt olyan helyre építették, ahol teljes csendet találhattak. Nem lehetett volna jobb helyet találni, nevezetesen a hegyvidék azon részének a legmagasabb csúcsán 3300 méter tengerszint fölött és több mint 1500 méter a völgy fölött. Az utolsó tíz kilométeren úgy tűnt nekem mintha az út függőlegesen ment volna fölfelé. Néha magasabban, nagy kővek körül tekert és a sziklafalakon leeresztett kötelekkel tartott cölöpökön vezetett, ami 200 méter hosszan ég és föld között lebegett. Aztán arra kényszerültünk, hogy cölöpökből készült létrán másszunk fel, amelyet fent kötelek tartottak. Az utolsó emelkedő körülbelül 100 méteren függőlegesen ment fölfelé, egész végig kötélletrán. Mikor végre elértük a rendeltetési helyünket, az volt az érzésem, hogy a világ legmagasabb pontján álltunk.

Másnap reggel korábban keltünk, mint a nap, mikor a templom tetőzetére léptem, elfelejtettem az egész előző napi nehézkes kúszás-mászást. A templom olyan helyen volt, egy meredek szakadék szélén, hogy lefelé nézve a mélységbe 1000 méter mélyen nem lehetett semmit látni, úgy látszott mintha az egész a levegőben lógna. A legnagyobb erőfeszítésbe került, hogy meggyőzzem magamat arról, hogy az nem úgy van. A távolban három hegyet lehetett látni, amelyeken, úgy mondták nekem, ehhez hasonló templomok vannak, de azok olyan távol voltak, hogy még távcsővel se voltam képes megkülönböztetni a hegyektől. *Emil* mondta, hogy a többi csoportok egyike, az előző este körülbelül abban az időtájban érkezett templomba, mint mi, a legtávolabbi hegyen, mégpedig az a csoport, amelyikben az expedíció vezetője vesz részt. Ha valamit akarok neki üzenni, akkor azt most megtehetem, mert most azok is a templom tetején állnak egy hasonló helyzetben. Elővettem a jegyzőkönyvemet és beleírtam, hogy egy templom tetején vagyok 3300 méterre a tengerszint fölött, és hogy úgy tűnik nekem, mintha a templom a levegőben lógna, és hogy szombat van, augusztus másodika, az órák szerint pontosan 4 óra 55 perc. *Emil* elolvasta az üzenetet és egy pillanatig mozdulatlanul állt, aztán jött a válasz: "Idő: 5 óra 1 perc az én órák szerint, hely: valahol a levegőben 2800 méter a tengerszint fölött, kelt: szombat augusztus 2. Gyönyörű kilátás, és különösen figyelemre méltó helyzet." Aztán *Emil* így szólt: "Ha akarod, elviszem ezt a jegyzetet és hozom vissza a választ. Én ugyanis oda akarok menni a másik templomba, és a barátainkkal beszélni, ha nincsen valami kifogásod." Szívesen oda adtam neki a jegyzetemet, amire ő eltűnt, egy óra negyvenöt perc után ismét megjelent a vezetőnk egy kis levelével, ami bizonyította, hogy *Emil* 5 óra 16 perckor ott jelentkezett, és hogy nagyon kíváncsiak voltak, hogy mi fog jönni. (Az időkülönbséget a hosszúsági fokok okozták.) Három napig maradtunk ebben a templomban és azalatt az idő alatt *Emil* felkereste mindegyik csoportot, jegyzeteimet magával vitte és mindig hozva a választ mindegyik csoporttól.

A negyedik nap reggelén felkészültünk hogy visszatérjünk a faluba, ahol a társaimat hagytuk. Észrevettem, hogy *Emil* és *Jast* a völgyben lévő még egy másik, falut is meg akartak látogatni, körülbelül ötven kilométerre attól a ponttól, ahol az utunk és a völgybe vezető út elágazott; én javasoltam, hogy, menjenek el oda és vigyenek engem velük. Azon éjjel egy pásztor kunyhójában szálltunk meg. Másnap reggel korán útra keltünk, hogy a következő napon este alkonyat előtt elérhessük a rendeltetési helyünket. Mert ugyanis gyalog mentünk. A templomokba vezető utakon lehetetlen volt lovakat használni, tehát azokat ott hagytuk a faluba a társaimmal együtt.

Délelőtt 10 óra tájban egy heves vihar kerekedett, és úgy nézett ki, hogy egy hatalmas nagy eső jön, de az elmaradt. A környék amerre mentünk nagyon erdős volt, a talaj sűrű fűvel volt borítva és nyilvánvalóan nagyon száraz volt. A villám sok helyen felgyújtotta a száraz fűvet és mielőtt

észrevettük már körülvelt bennünket az erdőtűz. Pillanatok alatt egy heves dühöngő tűz keletkezett, ami egy gyorsvonat sebességével három oldalról körülvelt bennünket. A füst vastag felhőkbe kavargott, én a félelemtől nem tudtam mitévő legyek, elfogott a rémület. *Emil* és *Jast* azonban szemmel láthatóan nyugodt és közömbös maradt, az engem némileg megnyugtatott. Így szóltak hozzám: “Két lehetőség van, hogy megmeneküljünk. Az egyik az, hogy igyekszünk a legközelebbi folyóhoz érni, ami egy mély hegyszorosban folyik, ha a hegyszorost elérjük, körülbelül nyolc kilométerre innen, akkor ott valószínűen biztonságban megvárhatjuk, míg kialszik a tűz. A másik lehetőség a tűzön átmenni, ha van elegendő bizalom bennünk, hogy kövess minket.” Rögtön eltűnt minden félelem belőlem, mert emlékeztem arra, hogy ezek az emberek eddig minden szükség esetén találtak egy kiutat. Teljesen átadtam magamat a kezükbe és közéjük álltam, úgy folytattuk az utunkat, ami nyilvánvalóan abba az irányba vezetett, ahol a tűz a leghevesebben égett. Azonnal mintha egy nagy boltív nyílt meg előttünk és mi egyenesen a tűzön keresztül mentünk, anélkül hogy a legkevesebb bajunk lett volna sem, a füsttől sem a hőségtől vagy a lehulló égő ágaktól, amivel a föld be volt borítva. Legalább tíz kilométert mentünk úgy a lángoló környéken át. Feltűnt nekem, hogy mi olyan nyugodtan sétáltunk, mintha nem történt volna semmi. Ez addig tartott, míg egy kis folyóhoz értünk, azon túl kiértünk a tűzből. Mikor később ugyanazon az úton visszatértünk, volt bőven alkalmam, hogy a kopaszra égett környéken közelebbről szemügyre vegyem az utat. Míg úgy a tűzön keresztül mentünk, *Emil* így szólt hozzám: “Nem látod milyen könnyű Isten legfelsőbb törvényét alkalmazni, egy alacsonyabb törvény helyett, mikor valóban szükséged van a fensőbbre? Mi most a tűz rezgésénél egyel magasabbra emeltük a testünk rezgését, és az így nem árthat nekünk. Ha most halandó emberek látáskörében lennénk, azok azt gondolnák, hogy mi eltűntünk, míg azonosságunk ugyanaz maradt, ami mindig is volt. Valójában nem látunk különbséget. A halandó gyönyörök által sugalmazott életszemlélet itt nem képes követni bennünket. Ha a halandó emberek láthatnának bennünket, azt gondolnák, hogy feltámadtunk. Valójában az úgy is van. Feltámadunk, a tudatunkat egy szintre emeljük, ahol a halandó szellem elveszti a kapcsolatot velünk. Mindenki megteheti azt, amit mi tettünk. Mi egy törvényt alkalmazunk, amit az Atya adott nekünk használatra. Mi képesek vagyunk ezt a törvényt arra is használni, hogy a testünkkel az űrben bármely távolságot áthidaljunk. Ez az a törvény, amelyet alkalmazunk mikor ti eltűnni, és megjelenni láttok bennünket, vagy ahogyan ti mondjátok távolságot megsemmisíteni. Mi egyszerűen legyőzünk minden nehézséget azáltal, hogy a tudatunkat föléje emeljük és ezen a módon képesek, vagyunk minden korlátozást felülmúlni, amelyet az ember a halandó tudatában saját magára kivetett.”

Úgy tűnt nekem, mintha a járás közben lábaink alig érintették a földet. Az első benyomásom, mikor kiértünk az erdőtűzből és a folyó túloldalán biztonságban voltunk olyan volt, mintha egy mély álomból ébredtem volna fel, mintha mindezt álmodtam volna. A történetek valósága lassan áthatolt hozzám, valódi jelentősége kezdte elérni tudatomat. Találtunk egy árnyékos helyet a folyó partján, ott megettük az ebédet, pihentünk egy órát, aztán folytattuk az utunkat a falu felé.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ez a falu nagyon érdekesnek mutatkozott, mert itt bizonyos, jó állapotban lévő feliratokat őriztek, amelyek a lefordítása után nyilvánvalóan helytálló bizonyítékot szolgáltatnak arról, hogy Keresztelő Szent János körülbelül öt évig itt lakott. Később láthattunk feljegyzéseket, amelyek döntően bizonyítják, hogy körülbelül tizenkét évig ebben az országban élt. Még később mutattak nekünk feljegyzéseket, amelyek bizonyították, hogy Keresztelő Szent János legalább húsz évig ezeknél az embereknél tartózkodott Tibetben, Kínában, Perzsiában és Indiában. Igen mi tapasztaltuk, hogy ezeknek a megmaradt és jó állapotban lévő feliratoknak nyomán majdnem ugyanazt az utat követhettük, amit ő megtett. Ezek az okmányok olyan érdekesek voltak, hogy több faluba visszamentünk és egy széleskörű vizsgálat után, az így megszerzett adatokat összeillesztve egy meglehetősen pontos térképet tudtunk összeállítani Keresztelő Szent János utazásairól ezeknél az embereknél, abban az időben mikor itt tartózkodott. Néha olyan élenken álltak az események a szellemünk előtt, hogy el tudtuk képzelni, hogy ugyanazon a földön utazunk, ugyanazt az utat követjük melyen ő olyan régen járt.

Három napig maradtunk ebben a faluban. E napok folyamán a múlt egy széles látványa bontakozott ki előttem. Láthattam, hogyan vezet vissza ez a tanítás a homályos múlton át a legelső kezdetig, mikor minden az egyetlen Forrásból vagy állományból, Istenből eredt. Továbbá láthattam, hogyan tanították különböző tanítók ennek a tannak a különböző hajtásait, és hogyan fűzte hozzá minden egyén a saját véleményét, gondolva, hogy azok a saját tulajdonai voltak, és hogy Isten azokat csak neki egyedül nyilatkoztatta ki; akkor jött a meggyőződés, hogy csak ő egyedül kapta meg az igazi üzenetet és, hogy ő volt az egyetlen, aki ezt az üzenetet a világnak átadhatja. Így keveredtek el halandó vélemények a valódi kinyilatkoztatással és attól a pillanattól kezdett nézeteltérés és viszály belépni. Beláttam, hogy ezek az emberek, a Mesterek, szilárdan állva maradtak az igazi szellemiség szikláján, tudatában annak, hogy az ember valóban halhatatlan, bűn nélküli, változatlan és örök, Isten hasonlata és képmása. Szerintem további vizsgálatok csak azt tudják bebizonyítani, hogy ezek a nagy emberek a századokon át megtartották az igazságot és zavartalan, tiszta állapotban átadták. Nem állítják, hogy minden igazság, amit át lehet adni, a tulajdonukban van, azt se kérik, hogy átvegyen valaki valamit tőlük, hacsak nem meggyőződik a munkájuk valódiságáról és ugyanazt képes végbe vinni, amit ők maguk végbevisznek. Nem tartanak fenn jogot némely elismerésre, kivéve a munkákra, amiket végeznek.

Három nap után *Emilt* és *Jastot*, hajlandónak találtam hogy visszatérjünk a faluba, ahol a társaimat hátra hagytuk. Ők csak azért látogatták meg a falut, ahol voltunk, hogy gyógyulást hozzanak. Az utat a templomba és ebbe a faluba kétség kívül sokkal rövidebb idő alatt megtehették volna, mint nekem szükséges volt. Én azonban nem voltam képes úgy utazni, mint ők, tehát ők is úgy utaztak, mint én.

Mikor visszaértünk a faluba, a társaimat ott ránk várva találtuk. Hallottuk, hogy a vizsgálatuk a hóemberek felől semmibe ment. Öt napig keresték őket, az aztán több mint elég volt és feladták a kísérletet. A visszaúton a falu felé felhívta valami a figyelmüket, ami, egy hegycsúcson másfél kilométerre tőlük az égboltra lerajzolódva egy férfi termetére hasonlított, de mielőtt a távcsövüket rá tudták volna irányítani, már olyan távolra eltűnt, hogy csak egy pillantást vethettek rá. Ez az illanó látvány keltette bennük a benyomást egy majom formájú szőrös termetről. A társaim siettek a helyre, ahol azt látták, de nem találtak további nyomokat. Annak ellenére, hogy a nap többi részét arra szánták, hogy a környéket végigkutatassák, továbbá nem találtak semmit, majd végül feladták a kutatást.

Miután a társaim meghallgatták élményeimet, azok is abba a templomba akartak menni, de *Emil* mondta nekik, hogy a következő napokban egy hasonló templomot fogunk meglátogatni, úgy feladták tehát a tervüket.

Hallottuk, hogy a faluban sok ember összejött a környékből, hogy gyógyulást keressenek, mert futárokat küldtek ki, hogy a híret vigyék a négy falusi megmentésének, akiket a hóemberek elfogtak. Mi még egy napig a faluban maradtunk és láttunk néhány említésre méltó gyógyulást. Egy fiatal, körülbelül húsz éves asszony, akinek a lábai az előző télen elfagytak visszakarta a használatát. Szó szerint láthattuk növekedni a húst mindaddig, míg a lábak szabályosak lettek és az asszony nehézség nélkül rendesen tudott járni. Két vak visszakarta a látóképességét. Egyikük vakon született, mondták el nekünk. Továbbá számos enyhébb bajok gyógyultak meg. Mindenki mély benyomást keltettek a hozzájuk intézett szavak. Az összejövetel után megkérdeztük *Emilt*, hogy sok embert megtérítettek-e. Azt válaszolta, hogy sokan tényleg segítve lettek, miáltal az érdeklődésük fel lett keltve és hogy azok egy ideig közreműködnek, de nagy többségük hamarosan újra felveszi a régi életmódját, ítélve, hogy nagyon sok erőfeszítésbe kerül, hogy komolyan vegyék a munkát. Ezek az emberek majdnem mindannyian egy gond nélküli kényelmes életet folytatnak és csak 1%-a fogja fel komolyan a munkát azok közül, akik állítják, hogy hisznek. A többi mikor bajba jut, teljesen segítségre kívülről, van utalva. És éppen ez az, ami a Mesterek munkáját olyannyira súlyosbítja. Ők azt mondják, hogy ők mindenkin tudnak segíteni, aki igazán segítséget kíván, de a valódi munkát nem képesek az emberek helyében megtenni. Ők beszélhetnek nekik a bőségről, ami készen áll előttük, de hogy egyesüljön azzal a bőséggel, abban mindenkinek hinni kell, és saját magának bebizonyítani, azzal hogy megérti és létrehozza azt.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Másnap reggel elhagytuk a falut, két falubeli, akik nyilvánvalóan felvették a munkát elkísérték bennünket. A harmadik nap estére egy faluba érkeztünk, ami körülbelül húsz kilométerre volt attól a falutól, ahol én a feliratokat láttam Keresztelő Szent Jánosról. Én nagyon szerettem volna, hogy a társaim is láthatják a feliratokat, azért elhatároztuk, hogy egy ideig ott maradunk. *Jast* elkísért bennünket oda. A társaim nagyon kíváncsiak lettek, a feliratok olvasása iránt, elterveztük tehát, hogy letérképezzük, és magunk is követjük az utat, úgy ahogyan a jegyzetekbe említve volt. Azon este megjelent a Mester, aki a negyedik csoport élén állt és az éjszakát nálunk töltötte. Magával hozta az első és a harmadik csoport üzenetét is. Ő ebben a faluban született és itt nőtt fel, az ő elődei voltak azok, akik a jegyzeteket készítették, amelyeket attól az időtől fogva megőriztek. Azt mondták róla, hogy ő az ötödik nemzedékhez tartozik a jegyzetek írója után, és hogy a családnak egyetlen tagja sem viselte el a halált. Mindannyian magukkal vitték a testüket, és bármikor vissza tudtak jönni.

Megkérdeztük tőle, hogy lehetséges-e, hogy a jegyzetek írója eljön hozzánk, és elmond egyet-mást nekünk. Azt válaszolta, hogy annak nincs semmi akadályja és még az estére megbeszéltük a találkát.

Alighogy leültünk, mikor hirtelen egy férfi jelent meg a szobában, akit mi körülbelül 35 évesnek becsültünk. Bemutatták nekünk, mi mindannyian kezét fogtunk vele. A külső megjelenése nagyon meglepett bennünket, mert mi azt vártuk, hogy nagyon öreg. Az átlag termetnél nagyobb volt, szögletes arcvonásai voltak, de a legbarátságosabb tekintettel, mint amelyet én valaha láttam. Minden mozdulatáról egy erős jellem tanúskodott. Az egész lényéből egy fény sugárzott ki, ami az értelmünket felülmúlta. Mielőtt újra helyet foglaltunk, *Emil*, *Jast* és a két másik férfi a szoba közepére álltak, egymás kezét fogva egy kört alkottak, és néhány percnyi csendbe merültek, aztán mindenki leült és a férfi, aki olyan hirtelen a szobában megjelent, beszélni kezdett: “Ti azért kértétek ezt a beszélgetést, hogy jobban megértsétek az okmányokat, amelyek fel lettek olvasva nektek és meg lettek magyarázva. Én mondhatom nektek, hogy ezeket az okmányokat én írtam, amelyek a nagy lélekről, Keresztelő Szent Jánosról szólnak, és amelyek nyilvánvalóan olyan nagy meglepetést keltenek bennetek. Ezek a jegyzetek az igazi eseményeket tartalmazzák az idő alatt, míg ő nálunk tartózkodott. Ahogyan ezek a jegyzetek kimutatják, ő egy messzemenő ismerettel és egy csodálatos értelemmel rendelkezett. Keresztelő Szent János belátta, hogy a mi tanunk az igazi, nyilvánvalóan mégse jutott el annak a megvalósításáig, másképp nem halt volna meg. Én ebben a szobában hallgattam János és apám beszélgetéseit, és ez volt a hely, ahol a tanításának nagy részét kapta. Innen ment át apám a másvilágra, ahova testét magával vitte, és János ennek az átmenetnek szemtanúja volt. A családnak nincs egyetlen tagja se apám felől, se anyám felől, aki nem vitte volna magával a testét az átmenetnél. Ez az átmenet a test szellemi tökéletesítését jelenti olyan mértékben, hogy az ember annyira tudatos lesz az Élet vagy Istenről, hogy az ember úgy látja az életet, mint ahogyan Isten azt látja; akkor megvan az embernek az előjoga, hogy a legmagasabb tanítást kapja és abból a birodalomból képes az ember mindenkit segíteni. Mi nem szállunk le abból az országból soha, mert azok, akik ezt a helyet elérték, nem érzik soha többé a vágyat, hogy visszatérjenek egy alacsonyabb tudat-állapotába. Azok mindannyian tudják, hogy az élet előremenetel és felemelkedés, nincs lehetőség visszatérni, és senki sem kívánja azt. Mi mindannyian igyekezzünk segíteni azokon, akik több fényre törekednek. Az üzeneteket, amelyeket mi folyton kiküldünk az Egyetemnek most a Föld minden részén, tolmácsolják Isten gyerekei közül azok, akik befogadók azzal szemben. Ez a mi legfontosabb célunk, ennek az országnak vagy a tudatos lét ezen állapotának elérésével, mert akkor képesek vagyunk mindenkit némiképpen segíteni. Mi beszélhetünk velük és taníthatjuk azokat, akik befogadók azzal szemben és fel tudjuk emelni tudatukat, vagy közvetlen őáltaluk, vagy mások segítségével. A munkát egy más valaki nem teheti meg helyetted, se nem segíthet örökké. Neked kell elhatározni, hogy magad

végzed el azt és aztán neki állni. Akkor szabad vagy és bízatsz a saját erődben. Mikor mindannyian úgy, mint Jézus a tudathoz jutnak, hogy a test egy szellemi dolog és megsemmisíthetetlen és ragaszkodnak ehhez a tudathoz, akkor képesek leszünk mindenkivel kapcsolatba állni és a tanítást, amit mi kaptunk szélesebb körben tovább adni. Nekünk megvan az előjogunk tudni, hogy mindenki elérheti azt, amit mi elértünk és azzal minden életkérdést megoldhat és kiderül, hogy mindaz, amit az ember eddig nehéznek és titokzatosnak tartott, nagyon egyszerű.”

“Én egyáltalán nem mutakozom nektek másként, mint bárki más, akivel ti minden nap találkoztok, és én se látlak benneteket másképpen.” Mi mondtuk neki, hogy mi őbenne mintha valami sokkal finomabbat látnánk. Ő így válaszolt: “Csak a halandó az emberben tesz egy összehasonlítást a halhatatlannal. Ha hajlandó lennélnél csak az Isteni tulajdonságokat látni, összehasonlítás nélkül, akkor minden emberi lényt úgy látnál, mint engem látsz, vagy más szóval azzal, hogy a Krisztust keresed minden emberben, az istenit hozod a napfényre mindenkiben. Mi nem teszünk összehasonlítást, mi mindig csak a Krisztust vagy az istenit látjuk, és így a ti látáskörötökön kívül vagyunk. Mi tökéletességet látunk, nekünk tökéletes belátásunk van, ti tökéletlenséget láttok, belátásaitok következetesen tökéletlenek. Addig, míg érintkezésbe jutsz valakivel, aki képes arra, hogy téged odáig segítsen, hogy fel tudod emelni a tudatodat olyan magasra, ahol képes vagy látni bennünket, és velünk beszélhetsz úgy, mint most, addig a tanításaink sugallatok formájában érnek el téged. Az azonban nem sugallat, mikor mi valakivel beszélünk, vagy igyekszünk beszélni vele. Az csak egy oktatás formája, ami arra a pontra vezet, ahol megkaphatod az igazi sugalmazást. Sugalmazásról csak akkor lehet szó, mikor az közvetlen Istentől jön, és te megengeded Istennek, hogy általad kifejezze magát, akkor te az egyikünk vagy.”

“A virág Eszményi képe, a legkisebb részletig pontosan a magba van foglalva, és gyarapodnia kell, fejlődni és kibontakozni órától óráig való előkészüléssel, hogy tökéletes virággá váljon. Mikor ez a benső kép a legkisebb aprósáig teljes, akkor megjelenik a virág teljes szépségében. Isten ugyanúgy minden gyerekeinek a tökéletes képét a szellemben tartja, az eszményi képet miáltal Ő önmagát akarja kifejezni. Ha mi megengedjük, hogy Isten általunk kifejezze Önmagát képesek, vagyunk ezt a tökéletes kifejezési módot még jobban alkalmazni, mint a virág, azon a tökéletes módon melyet Ő nekünk szánt. A nehézségek csak akkor kezdenek felvetődni, ha mi magunk akarjuk a kezünkbe venni a vezetést. Ez nem csak egynek vagy egyeseknek érvényes, hanem mindenkinek. Nekünk meg lett mutatva, hogy mi nem vagyunk másak, mint ti. Csak a belátásban van különbség, ez az egész.”

“Minden különböző ‘izmus,’ hitvallás és szertartás, a hit minden különböző szempontja jó, mert azok követőiket végül ahhoz a tudathoz vezetik, hogy mélyen elrejtve mindezek alatt egy lényeges tényező van, amit ők addig nélkülöztek, egy elrejtett valami, amivel még nem kerültek érintkezésbe, valami, amit ők nem tudtak megtalálni, habár megillette őket, amit teljes joggal birtokolhatnak és kell, hogy azt megszerezzék. Mi látjuk, hogy pontosan ez az, ami az embert végül oda vezeti, hogy mindent birtokába vegyen. Éppen az a tény, hogy az ember tudja, hogy van még valami, amit a birtokába vehet, és amiye még nincsen, az fogja az embert ösztönözni arra, hogy azt megszerezze. Ez az út, amelyen minden haladás létrejön minden dologban. Először Isten ötlete áramlik az emberi tudatba, úgy hogy az ember belátja, hogy van valami elérhető, ha hajlandó vállalni érte a munkát. Szokás szerint itt követi el az ember a hibát azzal, hogy a forrást elkerüli, ahonnan az ötlet eredt és azt gondolja, hogy teljesen őbelőle származik. Elfordul Istentől, ahelyett, hogy megengedné neki általa azt a tökéletességet kifejezni, amit Isten az ő részére lát, a saját útján jár, és tökéletlen módon hozza létre azt, ami tökéletesnek van teremtve, vagy aminek tökéletesen kellene megnyilvánulni.”

“Ha az ember hajlandó lenne elismerni, hogy minden ötlet Isten közvetlen tökéletes kifejezése, és hogy ha ő, mihelyt az ötlet elérte elméjét, azonnal eszményévé tenné azt, amit Isten általa kifejez, és továbbá a halandó kezeivel nem nyúlna hozzá, hanem hagyná Istent általa a tökéletes módon dolgozni, akkor az eszme tökéletesen megjelenne. Mert kell, hogy megértsük, hogy Isten

a halandó fölött áll és hogy a halandó sehogyan se lehet hasznos. Így az ember rövid időn belül megtanulná tökéletességet kifejezésre hozni. A legfontosabb, amit az embernek tanulni kell, az hogy végleg felszámoljon a lélektani erőkkal, és Istent közvetlen kifejezésre hagyja jutni, mert minden lélektani erőt az ember teremtett és az, könnyen a tévútra vezeti őt.”

TIZENHATODIK FEJEZET

A beszélgetés azzal a megállapodással végződött, hogy reggelire újra összejövünk. Másnap reggel korán keltünk és már fel-hétkor készen voltunk a reggelire. Mikor a szállásunkat elhagytuk, hogy az utca túloldalára menjünk étkezni, a barátainkkal találkoztunk, akik ugyanabba az irányba mentek sétálva és beszélgetve, éppen úgy, mint közönséges halandók. Köszöntöttek bennünket, mi mondtuk nekik, hogy mi azon csodálkoztunk, hogy ezen a módon találkozunk velük. A válasz így hangzott: "Mi is csak emberek vagyunk, semmi más, ugyanolyanok, mint ti. Miért akartok ti minket minden áron valamilyen tekintetben másnak látni, mint ti vagytok? Mi csak az Istentől kapott erőket fejlesztettük jobban ki, mint ti." Erre mi azt kérdeztük: "Akkor miért nem tudjuk mi is megtenni a dolgokat, amit láttuk, hogy ti megtettétek?" Így válaszoltak: "Miért nem lépnek mindazok a nyomunkba, akikkel mi érintkezünk, és nem teszik ugyanazokat a dolgokat, amit mi? Mi nem tudjuk és nem is, akarjuk senkire ráerőltetni a mi életmódunkat, mert mindenki a saját belátása szerint szabadon választja az utat, amelyen járni, és ahogyan élni akar. Mi igyekszünk megmutatni mindenkinek az egyszerű és könnyű utat, azt az utat, amit mi kipróbáltunk és nagyon kielégítőnek találtunk." Bementünk a házba, ahol a reggeli asztalhoz ültünk, a beszélgetés a mindennapos eseményekre fordult. Ámulat fogott el engem. Négy férfi ült velünk szemben az asztalnál, akik közül egy körülbelül ezer évig ezen a földön élt. Ő annyira tökéletesítette a testét, hogy képes volt azt magával vinni, ahova csak akarta és az a test megőrizte a rugalmasságát és ifjúságát, mint egy harmincöt éves férfi és ez a tökéletesség körülbelül kétezer évvel ezelőtt jött létre. Mellette ült egy másik férfi, aki az előbb említett családnak egy egyenes leszármazottja volt az ötödik fokon. Ez a második több mint hétszáz évet élt a Földön, míg a teste nem látszott negyven évnél idősebbnek. Ők képesek voltak egymás közt és velünk beszélgetni, éppúgy, mint más emberek. Aztán ott volt *Emil*, aki már több mint ötszáz évet élt és körülbelül hatvan évesnek látszott és *Jast*, aki körülbelül negyven éves volt és úgy is nézett ki. Egymás közt beszélgettek, mint testvérek, felsőbbbség némi nyoma nélkül, mindegyikük ugyanolyan barátságosan, egyszerűen és mégis minden szó, amit kiejtettek megfontolt és logikus volt, és semmi titokzatosság nem volt rajtuk; mondhatnánk, mint közönséges halandók, akik napról napra egymással érintkeznek. Alig hittem el, hogy nem álmodom.

Mikor a reggeli után felálltunk az asztaltól, a társaim egyike ki akarta fizetni a reggelit. *Emil* így szólt hozzá: "Ti a mi vendégeink vagytok" és kiszolgálónőnek nyújtotta a láthatóan üres kezét, de jobban megfigyelve láttuk, hogy éppen elegendő pénzt adott át, hogy a számlát fedezze. Észrevettük, hogy a barátaink nem hordtak pénzt magukkal, és mégse voltak másoktól függők. Mikor pénzre volt szükség, azt csak az egyetemesből kellett venniük.

Kimentünk a házból és a férfi, aki az ötödik csoportot vezette búcsúzóul kezét nyújtott és eltűnt, mert vissza kellett mennie a csoportjához, Mi feljegyeztük távozásának idejét, és később hallottuk, hogy nem telt el tíz perc, míg tőlünk eltávozott és a saját csoportjánál megjelent.

A napot együtt töltöttük a barátaink társaságában *Emil*, *Jast* és a jegyzetek írójával, - ahogyan mi őt elneveztük, - sétálva a faluban és a környéken, miközben a barátunk sok esetet apró részletekig ismertetett velünk melyek Keresztelő Szent János tizenkét évig tartó tartózkodása idején ebben a faluban történtek. Igen olyan élénken lettek ezek a történetek a szellem elé idézve, hogy mintha mi magunk abban a rég múltban éltünk volna, érintkezve és beszélve ezzel a nagy lélekkel, akit ezelőtt csak az elbeszélők képzelete által előhívott legendás személyként ismertünk. Keresztelő Szent János attól a naptól fogva valóban egy élő személy lett nekünk, nekem mégannyira valódi, hogy úgy tűnt, mintha most is a falu utcáin és a környéken látnám járni elevenen, miközben oktatást kap ezektől a nagy lelkektől, éppen úgy, mint mi az utcákon és a környéken sétáltunk, mi azonban nem voltunk képesek felfogni a dolgok alapján lévő igazságot.

Miután az egész napot sétálással töltöttük, hallgatva a legérdekesebb történelmi események

elbeszélését és a jegyzetek lefordítását, melyeket nekünk felolvastak azon a helyen, ahol az események majdnem kétezer évvel ezelőtt történtek, éppen alkonyat előtt nagyon elfáradva értünk vissza a faluba. A három barátunkon, akik velünk voltak, és éppen annyit jártak, mint mi, nem látszott a fáradtság vagy kimerülés semmi nyoma. Míg mi piszkosak, porosak és izzadtak voltunk, ők friss és jókedvűek voltak, a ruhájuk éppen olyan tiszta és friss volt, mint reggel mikor elindultunk. Már korábbi kirándulásaink és utazásaink alkalmával, ezekkel az emberekkel, észre vettük, hogy az ő öltözetük soha nem lett piszkos. Többször szóba hoztuk ezt, de még eddig nem kaptunk rá választ, míg ez este egyikünk egy megjegyzésére a jegyzetek írója ezt mondta: "Ez nektek figyelemre méltónak tűnik, nekünk sokkal figyelemre méltóbb az, hogy egy Isten teremtett állomány részecskéje tapad egy másik Isteni teremtésre, ahol nem kívánatos, és ahol nem illik. A helyes belátással az nem lenne lehetséges, mert az Isteni állományának nincsen hibásan elhelyezett része, vagy oda helyezve, ahol nem kívánatos." Akkor hirtelen azt vettük észre, hogy a testünk és a ruhánk ugyanolyan tiszta és friss lett, mint az övéké. Míg ott álltunk, a színelváltozás, - mert ez az volt nekünk, - egy pillanat alatt végbement mind a hármunknál. Minden fáradtság eltűnt. Ez volt a válasz minden kérdésünkre. Úgy hiszem az este a béke legmélyebb érzésével tértünk nyugovóra. Amit eddig ezeknél az embereknél tapasztaltunk, és tiszteletünk gyors léptekkel helyet adott egy mélyen érzett szeretetnek, ezen egyszerű, barátságos lelkek iránt, akik olyan sokat tettek, hogy az emberiséget, vagy a testvéreiket, - mint ahogyan ők kifejezték, - szolgálják és mi is testvéreinknek, kezdtük tekinteni őket. Ők nem adtak soha tiszteletet saját maguknak, hanem azt mondták, hogy Isten volt az, aki általuk önmagát fejezi ki: "Saját magamból nem tudok semmit tenni, az Atya, aki bennem lakik, végzi a munkákat."

TIZENHETEDIK FEJEZET

Másnap reggel, kíváncsisággal és érdeklődéssel telve keltünk fel, hogy mit fog hozni ez az új nap. A napokat új csodák kinyilatkoztatásának kezdtük tekinteni és éreztük, hogy még csak most kezdtük felfogni a dolgok mélyebb jelentőségét.

A reggelinél mondták nekünk, hogy egy faluba mennénk magasabban a hegyekben, ahonnan az egyik hegyen lévő templomot megtekintjük, amelyet én a már feljebb említett templom tetejéről láttam. Azt is mondták nekünk, hogy a lovainkat körülbelül huszonkét kilométer lejárása után nem használhatjuk tovább, és hogy két falubeli odáig velünk jön, hogy onnan a lovakat egy távolabb lévő faluba vigyék és gondoskodjanak róluk, míg mi visszatérünk. A lovainkat a megbeszélthelyen a falubeliekre bíztuk és elindultunk a falu felé, némely helyen a sziklából kivésott lépcsőfokokból álló szűk hegyi gyalogúton jártunk. Az éjszakát egy csúcson lévő vendégszállóban töltöttük körülbelül félúton onnan, ahol a lovakat hagytuk és a rendeltetési helyünk között. A kocsmáros kövér volt, öreg és mulatságos. Olyan kövér volt, hogy a járása egy labda gurulására emlékeztetett, a szemeit alig lehetett látni. Mihelyt ráismert *Emilre*, - hallottuk később, - gyógyulást kért, fejtegetve, hogy ha nem kap segítséget biztosan, meghal. Elmondták nekünk, hogy ő és az elődei már több száz éve fenntartják ezt a vendégházat és kiszolgálják a vendégeket, és hogy ő körülbelül hetven éve végzi ezt a munkát. Abban az időben mikor ő a vendégház vezetését magára vállalta kigyógyult egy úgynevezett öröklődő betegségből, amit gyógyíthatatlannak tekintettek. Akkor ő két évig egy nagyon buzgó követő volt, de lassanként csökkent az érdeklődése és másokban bízott, hogy kiségsék a nehézségeiből. Ez húsz évig tartott így és látszólag jól ment neki, miközben egy kitűnő egészségnek örvendezett addig, míg hirtelen visszahanyatlott a régi életmódjába és nem volt hajlandó a szükséges erőfeszítést megtenni, hogy legyőzze az úgynevezett tehetetlenségét. Hallottuk, hogy az ő esete csupán egy példa a többi ezrek közül. Ezek az emberek gond nélkül és kényelemszeretően élnek, úgy hogy bármi, ami némely erőfeszítést igényel, nekik már nagyon hamar teherre válik. Érdeklődésük gyorsan hanyatlik és a könyörgésük segítség után gépiesen kiejtett szavakká, válnak jelentőség nélkül, ahelyett, hogy egy mélyen érzett vágyból erednének.

A Következő reggel már korán úton voltunk, délután négy órakor értünk a faluba, ahol a mi rendeltetési helyünk volt, a templom függőlegesen a falu fölött egy sziklacsúcson állt. Olyan meredek volt a sziklafal, hogy csak egy kötélben lógó kosárban lehetett megközelíteni, amit egy csiga segítségével leengedtek és felhúztak. A csiga egy sziklára rögzített fa gerendára volt erősítve. A kötél egyik vége egy csörlőre volt rögzítve, a csigán át, a másik végén egy kosár volt, azt így leengedték és felhúzták. A csörlő egy kiálló szegélyen a sziklába vágott kis szobában volt, úgy, hogy a kötél az alább lévő sziklafalat nem érintette. A fából készített emelődaru, amire a csiga volt erősítve kiállt, úgy hogy a kötél és a kosár a szegély mellett szabadon lógott, így lehetett a terhet alulról felhúzni, míg az a levegőben lebegett, majd a kosarat tartalmával behúzni és biztonságosan fent a szegélyen a sziklaszobába, juttatni, ami arra a célra lett kivájva. Ez a szegély olyan messzire kiállt az alatta lévő sziklafalak fölött, hogy a kosár tizenöt - húsz méterre volt a sziklafaltól, úgy hogy az felfelé vagy lefelé utazás közben akadály nélkül mozoghatott. Egy adott jelre leengedték a kosarat, mire mi egyenként beleültünk és felhúztak bennünket a szegélyre százötven méter magasan. Felérve a sziklafalra körülnéztünk, hogy a templomba vezető útra találjunk, melynek falait egy vonalban láttuk a még százhetven métere felettünk kimagasló sziklafallal. Mondták nekünk, hogy az utolsó darabon ugyanúgy megyünk, ahogyan ide jöttünk. Míg ott állva nézelődtünk kitoltak egy ugyanolyan fa emelődarut, mint amilyen azon a szegélyen volt, ahol mi álltunk, leengedtek egy kötelet és rákötötték a kosarat és újra egyenként magasabbra, húztak fel bennünket, hogy végül kijussunk a templom tetőzetére, százhetven méterre magasabban. Ismét az volt az érzésem, hogy mintha a világ legmagasabb pontján álltunk volna. A templom egy sziklás hegycsúcson állt, ami háromszáz méterrel kiemelkedett a környék legmagasabb hegye

fölött. A falu, háromszáz méterre alattunk egy hegyszoros legmagasabb részén volt, amit a Himalája hegység átkelésére használtak. Hallottuk, hogy ez a templom körülbelül háromszázharminc méterrel alacsonyabban van, mint az, amit én *Emillel* és *Jashtal* megtekintettem, de itt egy sokkal szélesebb kilátás volt. Arról a helyről, ahol mi álltunk úgy látszott mintha a végtelenbe láttunk volna.

Az éjszakára kényelmes helyet készítettek el nekünk, a barátaink közölték velünk, hogy felkeresik némely társainkat és hajlandók esetleges üzenetünket magukkal vinni. Mi minden társunknak írtunk levelet, amit pontosan kelteztünk és a pontos időt és a helyet, ahol voltunk feljegyeztük. Aztán magunknak is pontosan feljegyeztük a pontos idővel együtt, hogy mit írtunk, és később megállapítottuk, hogy az üzenetek, miután mi azokat kezünkbe kiadtuk, húsz percen belül elérték a rendeltetési helyüket. Mikor a levelek készen voltak a barátainknak adtuk, azok kezét fogták velünk, azzal az ígérettel, hogy másnap reggel viszont látjuk egymást, aztán egyenként eltűntek.

Egy bő vacsora után, amit a templomőrök felszolgáltak nekünk, visszavonultunk a helyiségeinkbe, de nem aludni, mert minden, amit láttunk, nem mulasztotta el egy mély benyomást kelteni bennünk. Itt voltunk majdnem háromezer méter magasan egyetlen emberi lény nélkül a közelünkben, kivéve a templomőröket, és egyetlen zajt se hallottunk a saját hangunkon kívül. Még a szél sóhaját se lehetett észrevenni. Társaim egyike így szólt: "Nem csoda, hogy ezt a fekvést választották a templomoknak, mint elmélkedő-helységnek. A csend olyan átható, hogy azt szó szerint érezni lehet. Ez valóban egy alkalmas hely az elmélkedésre." Aztán közölte velünk, hogy kimegy, hogy megnézi a kilátást. Néhány perc múlva azonban visszajött, mondva, hogy kívül egy sűrű köd van, nem lehet semmit látni. A társaim ezután hamar elaludtak, de én nem voltam képes aludni, felkeltem felöltöztem és kimentem, a templom tetőzetére, ahol leültem, a lábaimat a falon lelógatva. Éppen elegendő holdfény hatolt át a ködön, hogy elűzze a koromfekete sötétséget, ami a holdfény hiányában uralkodott volna. Elég világos volt ahhoz, hogy a tovább úszó nagy ködfelhőket látni lehessen, az arra emlékeztetett, hogy én nem csak úgy a légűrben lebegek, hanem valahol a mélységben föld van alattam, olyan, mint mindig is volt és hogy az a hely, ahol én ültem, valamilyen módon vele össze van kötve. Akkor hirtelen úgy tűnt nekem mintha egy nagy pályát látnék fényből, melynek a sugarai szélesen elterjednek, mint egy legyező a szélesebb felével énfele fordulva és az a hely, ahol én ültem, körülbelül a folyton szélesedő fénypálya közepén volt, míg a középső sugár volt a legfényesebb. Minden sugár folyton tovább haladt, míg a Föld rá szabott részét megvilágította, aztán végül egy nagy fehér sugárba egyesült. Távolra előre látva láthattam minden sugarat lassan egymás felé hajolni, míg mind egy hatékony fehér fény központba összegyűlt, olyan fehér, hogy egy pillanatra olyan átlátszó lett, mint kristály. Akkor hirtelen úgy tűnt nekem mintha én mindezt a légűrből láttam volna függetlenül a Földtől. Nagyon távol a fehér fénybe nézve alakokat láttam mozogni, amelyek nyilvánvalóan képek voltak a múltból. Előre menetelve folyton növekedő számban és zárt sorokban, míg azok egy bizonyos pontot értek el, ahonnan mindig szélesebben elterjedtek, míg az egész fénysugarat betöltötték és az egész Földet, ellepték. Azok az egy központi fényből eredtek. Ebből a pontból egy ék alakban jelentek meg, először egy, közvetlen azelőtt kettő és közvetlen azelőtt négy és így tovább, míg végül elérték azt a helyet, ahol mind elszéledtek, odáig körülbelül százan mentek egymás mellett egy sűrű legyezőformájú felállásban. Mikor elérték azt a pontot, ahol hirtelen egymástól távolra elszéledtek és elfoglaltak minden fény utat, ahol a legtöbbje egyedül ment tovább, míg végül az egész földet befedték. Akkor a sugarak elérték a legszélesebb pályájukat, azután lassanként szűkebb és szűkebb lett a pálya, végül a sugarak ismét összejöttek abba a pontba, ahonnan eredtek, a kör záródott és itt az alakok egyenként bementek. Mielőtt bementek ismét egy sűrű sort alkottak százan egymás mellett, ami lassan kisebb lett, míg csak egy maradt és az egyedül lépett be a fénybe. Gondolataimból hirtelen felrázkódtam megfontolva, hogy ez nem nagyon biztonságos hely ülve álmodozni bementem, lefeküdtem és elaludtam.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Megkértük az egyik templomőrt, hogy hajnal hasadtjánál ébresszen fel bennünket. Mielőtt észhez tértem, hogy mi történt, már kopogtak az ajtón. Egy ugrással keltünk a fekvőhelyünkről annyira akartuk a hajnal kezdetét látni a kiemelkedő helyről. A legrövidebb idő alatt felöltöztünk és rohantunk a tetőzetre, mint három türelmetlen iskolásfiú. Ezzel annyi zajt csaptunk, hogy a templomőrök ijedten siettek oda, hogy lássák talán az eszünket vesztettük-e. Azt hiszem, hogy a régi templom békés csendjét azoktól a napoktól fogva mikor az építve lett, még soha nem zavarta meg olyan zaj, mint amit mi hárman okoztunk, és mi hallottuk, hogy az több mint 10.000 éve épült. Olyan régi volt ez a templom, hogy úgy nézett ki mintha a szikla egy része lett volna, amelyen állt.

Nem volt szükséges csendre inteni bennünket, mikor a tetőzetre értünk. Egy pillantás a környezetre elegendő volt, hogy a két társamat nyílt szájjal és szemekkel ámulatba ejtse. Lett volna egy néző, úgy hiszem, engem is úgy látott volna. Én vártam, míg társaim megszólalnak, majdnem egyszerre kiáltottak fel: "A levegőben lebegünk!" Ahogyan élményüket elbeszélték, pontosan ugyanazt a feltűnést keltette bennük, mint amit én a másik templomban tapasztaltam. Egy pillanatra elfelejtették, hogy szilárd föld volt a lábuk alatt és azt hitték, hogy a légűrben lebegnek. Egyikünk megjegyezte: "Most, hogy ezt tapasztaltam, nem csodálkozom azon, hogy ezek az emberek repülni tudnak." Egy nevetés keltett fel bennünket álmodozásainkból, megfordulva *Emilt*, *Jastot* és a jegyzetek íróját láttuk ott, közvetlen mögöttünk. A társaim egyike sietve felénk fordult, egyszerre igyekezett kezét fogni mindegyikükkel, mondva: Milyen gyönyörű ez a látvány! Most már nem csodálkozunk azon, hogy ti képesek vagytok repülni, miután egy ideig itt tartózkodtatok. Ők csak nevettek és így szóltak: "Ti éppen olyan szabadon repülhettek, mint mi. Csak tudnotok kell, hogy bennetek van a hatalom azt megtenni és használni azt a hatalmat." Aztán újra a kilátásra fordult a figyelmünk. A köd lejjebb szállt és nagy hullámozó tömegekben úszott éppen elég magasan, hogy minden darab földet eltakarjon. A ködfelhők mozgása körülöttünk minden oldalról azt a benyomást keltette, mintha csendes szárnyakon a köddel együtt szálltunk volna. Míg nézelődve ott álltunk, a szilárd föld minden érzetét elvesztettük és nagyon nehéz volt nem elhinni, hogy a levegőben lebegünk. Úgy tűnt nekem, mintha a testemnek nem lett volna súlya, és mintha valóban a tetőzet fölött lebegnék. Annyira megfeledkeztem magamról, hogy mikor a társaság egyike beszélni kezdett, a lábaim olyan erővel jöttek le a tetőzetre, hogy még napokkal később is éreztem annak az ütközésnek a hatását.

Azon reggel a reggelinél elhatároztuk, hogy három napig ott maradunk, mert már csak egy fontos hely maradt hátra, amit meg akartunk nézni, mielőtt a megbeszélte gyülekező helyre mennénk. A levelekből, amiket *Emil* magával hozott olvastuk, hogy az expedíció vezetőjének csoportja nem több mint három nappal ezelőtt volt itt ebben a templomban. A reggeli után kimentünk és láttuk, hogy a köd feloszlóban volt. Mi ottmaradtunk és néztük, míg teljesen kitisztult a levegő és a nap felkelt. Most láthattuk alattunk a völgyet és a falut, ami a kiálló hegyszegély alatt szorosan a sziklákhöz fészkelte. A barátaink elhatározták, hogy a faluba mennek, mi kérdeztük, hogy velük mehetünk-e. Nevetve válaszoltak, hogy igen mehetünk velük, de használjuk inkább a kosarat, mivel az, jobban illene hozzánk, minthogy az ő módjukon kísérleteznénk utazni. Tehát egyenként leengedtek bennünket a szikla szélére azután a kis fennsíkra, ami egyenesen a falu fölött volt. Alig hogy az utolsó utas kiszállt a kosárból, a barátaink máris ott álltak mellettünk. A faluba mentünk, ahol a nap legnagyobb részét töltöttük. Egy jellegzetes régi falu volt, jellemző erre a hegyvidékre, házakkal, amelyek nem sokkal voltak több mint a sziklafalba vájt üregek, azok nyílásai szikladarabokkal voltak elzárva. Összesen körülbelül húsz ilyen ház volt. Elmondták nekünk, hogy azért lettek ezek a házak így építve, nehogy a télen a nagy havazástól szétzúzódjának. A falubeliek hamar összefutottak, *Emil* röviden beszélt hozzájuk. Meg lett beszélve, hogy a következő nap délben egy összejeövetel lesz, futárokat küldtek ki, hogy a hírért vigyék a környéken

azokhoz az emberekhez, akik az összejövetelben részt kívánnak venni.

Hallottuk, hogy Keresztelő Szent János ebben a faluban lakott és a templomban kapott oktatást és hogy a templom azóta változatlan maradt. Megmutatták nekünk a helyet, ahol a ház volt melyekben lakott, a ház már le volt bontva. Mikor azon délben visszamentünk a templomba, kitisztult az idő úgy, hogy a környéket egy nagy kiterjedésen láthattuk, megmutatták nekünk az utat amerre Keresztelő Szent János a templomba járt és a különböző falvakat, ahol lakott. A templomot és a falut már Keresztelő Szent János idejében több mint 6000 évesre becsülték. Megmutatták nekünk, merre vezet az utunk mikor innen tovább, megyünk, ami szerintük a templom építése óta használatban van. Öt óra körül a jegyzetek írója mondta, hogy rövid időre elhagy bennünket; kezet fogott velünk és mondta, hogy hamarosan viszont látjuk és eltűnt.

Az este a templom tetőzetéről tanúi voltunk a legemlékezetesebb naplementének, amit én valaha láttam, holott nekem megvolt az előjogom, hogy a naplementét majdnem minden országban megfigyelhessem. Alkonyatkor egy ritka köd képződött egy alacsony hegylánc fölött, ami előttünk egy távolra kiterjedő fennsíkok határát képezte. Mikor a nap ezt a szegélyt elérte, úgy tűnt mintha mi annyival magasabban álltunk volna, mintha egyenesen egy olvadt aranytengerre néztünk volna le. Aztán jött az utó-izzás, miáltal minden hegycsúcs lángra lobbant. A hóval borított csúcsok a távolban mintha tűzzel lettek volna lefedve és ott, ahol gleccserek a szakadékokat telítették úgy tűnt, mintha nagy lángnyelvek emelkedtek volna fel és ezek a lángok, elkeveredtek és egybe olvadtak a különböző színekkel az égen. A síkságon elszórt tavak alattunk, hirtelen mintha tűzhányókká változtak volna és égbe emelkedő tüzet, okádtak, hogy az ott összekeveredjen az izzó színárnyalatokkal. Egy pillanatig úgy tűnt mintha egy csendes pokol peremén állnánk, aztán minden egybefolyt egy színek összhangjába és egy gyengéd békés esti hangulat szállt le a tájra miből egy nyugalom áradt, amit képtelenség leírni. Éjfél utánig maradtunk a tetőzetten *Emillel* és *Jasttal* beszélgetve miközben mi sok kérdést intéztünk hozzájuk. Ezek a kérdések főleg a népre és az ország történetére általában vonatkoztak. *Emil* több dolgot elmondott nekünk a feljegyzéseikből. Ezek a feljegyzések bizonyítják, hogy ez az ország már sok ezer évvel a mi történelmünk kezdete előtt lakott terület volt. *Emil* így beszélt erről: “Annak ellenére, hogy semmilyen módon nem akarom azt a benyomást kelteni, hogy a ti történelmeteket, vagy azokat, akik azt írták, gyengének ítélném, vagy kicsinyelném, meg kell mondanom, hogy annak írói a történelem kezdetét nem elég távol keresik a múltban, hanem csak egyszerűen elfogadják, hogy Egyiptom azt képviselte, amit a neve jelent, ugyanis külső sötétség vagy vadon. Valójában az a név a gondolkodás vadonjára utal; Abban az időben, éppen úgy, mint jelenleg az eset, a világ egy nagy része, ami a gondolkodást illeti, egy vadonban élt. A történetírók nem kutattak tovább, mélyebb jelentősége után. Elfogadták azt, amit láttak, hallottak, vagy ami a felületen látható volt, azt feljegyezték és úgy kezdődött a ti történelmetek. Meglehetősen nehéz a két nézetet egymással kapcsolatba hozni és én nem akarnám ezt, mint eredetit rátok erőltetni. Válasszatok inkább magatoknak.”

Távolban a hegyek mögött feljött a hold. Mi ottmaradtunk nézelődni addig, míg kereken telve majdnem a fejünk fölött volt. Egy gyönyörű látvány volt. Így múlt el egy óra, mikor hirtelen egy zajt hallottunk, mintha valami mögöttünk a tetőzetre esett volna. Felugrottunk és körülnéztünk, egy közepes korú asszony állt ott, aki mosolyogva kérdezte, hogy talán felriasztott bennünket. Először azt hittük, hogy a korlátról ugrott le a tetőre, de ő csak a lábával dobantott, hogy felhívja a figyelmünket. A csend olyan hatékony volt, hogy a zaj sokkal erősebbnek tűnt, mint valójában volt. *Emil* sietve előrelépett, köszöntötte és bemutatott bennünket a nővérének. Az asszony mosolyogva kérdezte, hogy talán zavart bennünket az álmodozásainkban. Mindannyian leültünk és a beszélgetés hamarosan az emlékezetekre fordult az életéből és a tapasztalatokra, amit a munkájában gyűjtött. Három fia volt és egy lánya, akik a munkában nevelkedtek. Kérdeztük tőle, hogy nincs-e vele egyik gyereke, amire azt válaszolta, hogy a két fiatalabb mindig vele van. Mi kérdeztük, hogy találkozhatunk-e velük. Igen, azon este ide jöhettek és azonnal megjelent két terem, egy férfi és egy nő, üdvözölték a nagybácsit, aztán az anyjukat majd felénk fordultak,

hogy nekünk hármunknak bemutassák őket. A fiú egy nagy egyenes férfias alak volt, akit mi harminc évesnek becsültünk. A lány nem volt nagy, meglehetősen vézna, nagyon finom arcvonásokkal és egy jó testtartással, egy szép lány, akit mi húszévesnek tartottunk. Később hallottuk, hogy a fiú száztizenöt, a lány százhuszonnyolc éves volt. A következő nap mindannyian jelen lennének az összejövetelen és hamar lementek. Miután ők elmentek, mi néhány elismerő megjegyzést tettünk a fiúról és a lányról. Az anya hozzánk fordult a szavakkal: "Minden megszületett gyerek jó és tökéletes, nincsenek rossz gyerekek. Mindegy az, ha tökéletes, úgynevezett szeplőtelen módon, vagy érzéki, anyagi úton fogamzanak. A gyerek, aki a szeplőtelen módon fogant, hamarosan fel fogja ismerni az isteni eredetét, be fogja látni, hogy ő a Krisztus vagy az Isten fia, azután gyorsan fejlődik és kibontakozik és nem fog mást látni, mint csupán tökéletességet. Az is, aki az érzéki úton fogant, azonnal elismerheti Isten Fia kilétét, beláthatja, hogy a Krisztus benne van és megvalósíthatja a tökéletességét, azáltal, hogy a Krisztust eszményévé teszi. Arra az eszményre irányítva tartja tekintetét, szereti és gondozza, melengeti, míg azt, amit szemelőt tartott, a Krisztust nyilvánosságra hozza vagy megvalósítja. Akkor ő újra született és tökéletes. Belülről hozta ki a tökéletességet, azt a tökéletességet, ami ott mindig is jelen volt. Az egyik ragaszkodott az eszményhez és úgy tökéletes volt, a másik elismerte az eszményt és kifejlesztette azt; úgy mind a ketten tökéletesek. Tehát egyetlen gyerek se rossz, mindannyian jók és Istentől jönnek." Akkor a társaság egyike javasolta, hogy menjünk pihenni, mert már éjfél elmúlt.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Másnap reggel öt órakor már újra együtt voltunk a templom tetőzetén. A szokásos reggeli köszöntés után egy kört alkottunk és szokás szerint, valami fel lett olvasva. E reggel a templom jegyzeteiből olvastak fel egy részt. *Jast* lefordította. Meglepetésünkre észrevettük, hogy a szöveg nagyon hasonlított a mi Bibliánkban János első fejezetére, a felolvasott szöveg második része Lukács evangéliumának első fejezetére. A felolvasás után kérdeztük, hogy hozhatjuk-e a mi bibliánkat összehasonlítani. Azonnal beleegyeztek aztán *Jast* segítségével, összehasonlítottuk az iratokat, és csodálkoztunk a nagy hasonlatokon. Alig hogy befejeztük azt, máris hangzott a gongütés a reggelire, mire mindannyian bementünk. A reggeli után előkészületet tettünk, hogy lemegyünk a faluba és egyelőre nem gondoltunk tovább az iratok egybehangzóságára.

A faluba érve sok embert találtunk ott, akik a környékből összejöttek, hallottuk *Jasttól*, hogy azok majdnem mindannyian pásztorok, akik a nyáron a nyájukat a magas hegyekben legeltetik, de most gyors léptekkel közeledett az idő, hogy alacsonyabb vidékekre menjenek. Hallottuk, hogy egy gyülekezetet, mint e délben, mindig közvetlen azelőtt tartanak, mikor az emberek az alacsonyabb tájra indulnak. A faluban sétálva *Emil* unokaöcsével találkoztunk, aki javasolta nekünk, hogy az ebéd előtt tartsunk vele. Mi szívesen elfogadtuk a meghívást, mivel valamit látni akartunk a környékből. Ezen a sétán különböző különleges fontosságú helyeket mutatott nekünk a völgyben. A nevek, mikor le lettek fordítva feltűnően hasonlítottak a nevek a mi bibliánkban, de mindezeknek a valódi jelentősége nem hatolt át bennünk, mielőtt visszatértünk a faluba és az ebéd után az összegyűlt tömeg között leültünk. Körülbelül kétszáz ember gyűlt össze, mikor a többi barátaink a templomból megjelentek. *Emil* unokaöccse odament, ahol két férfi állt valamivel a kezükbe, ami egy nagy könyvre hasonlított. Mikor kinyitották láttuk, hogy egy doboz volt, egy könyv formájában, kivettek belőle egy csomagot, ami lapokból állt, mint egy könyv lapjai, aztán a dobozt letették a földre. A csomag az egyik férfinak lett átadva, aki azt kibontotta és az első lapot *Emil* unokaöcsének adta át. A lap felolvasása után egy másik férfinak lett adva, aki minden lapot újra a dobozba tett. *Jast* tolmácsolt nekünk. Nem sokáig tartott mire észrevettük, hogy a felolvasott szöveg nagy megegyezést mutatott János könyvével, csak sokkal terjedelmesebben volt fogalmazva. Azután egy irat következett, ami megegyezést mutatott Lukács könyvével, aztán egy, ami Márk könyvére hasonlított, végül egy, ami Mátéra emlékeztetett. A felolvasás után csoportokba gyülekeztek az emberek, mi *Jasttal* együtt felkerestük *Emilt*, mivel kíváncsiak voltunk a magyarázatra mit jelent mindez. Ő elmondta nekünk, hogy ezeket a feljegyzéseket minden éven felolvassák az összejövetelen, és hogy ez a hely annak az országnak a középpontja volt, ahol ezek az események hosszú évekkel ezelőtt történtek. Mi rámutattunk a nagy hasonlatra ezen esetek és a mi bibliánkban említettek között, *Emil* mondta nekünk, hogy kétség kívül némelyek a korábbi esetek közül, amelyek a bibliában le vannak írva, ezekből a jegyzetekből lettek átvéve, miközben későbbi keltezésűek, mint például a keresztre feszítés valahol máshol történtek, de az egész nyilvánvalóan Krisztus születésében és életében érte el a csúcspontját. A Krisztus utáni kutatás az emberben volt az előtérben álló gondolat, hogy megmutassa azoknak, akik eltértek az eszménytől, hogy a Krisztus ma is bennük él, úgy, mint mindig. *Emil* folytatta: “Nem fontos az, hogy hol történtek az esetek, az alapvető szellemi jelentőség az, amit mi kívánunk tovább éltetni.”

A nap többi részét és az egész következő napot összehasonlításokkal töltöttük. Nincs hely azokat itt leírni. Annak szellemi jelentőségét meg lehet érteni a fent említett Evangéliumok olvasásával. Hallottuk, hogy *Emil* unokaöcsének az apja, aki a jegyzeteket felolvasta, a faluban született és Szent Jánosnak egy közvetlen leszármazottja volt és hogy az volt a szokás, hogy ennek a családnak egyik tagja az évnek e táján a faluba jön, hogy felolvassa a jegyzeteket. Fölöttünk a templomban úgy Zakariás, mint Keresztelő szent János gyakorolták vallásukat.

Észrevettük, hogy a barátaink valahová máshová akartak menni, megbeszéltük tehát, hogy *Jast* velünk marad, míg a többiek elmennek. Másnap készen voltunk a feljegyzések átolvasásával és a

rá következő reggelen már korán távoztunk a templomból. Bármilyen kora is volt, majdnem minden falubeli felkelt, hogy elbúcsúzzon tőlünk.

HUSZADIK FEJEZET

Az első öt napon azon a környéken vezetett át az utunk, amerre Keresztelő Szent János járt. Az ötödik nap abba a faluba értünk, ahol a lovaink vártak ránk. *Emil* itt csatlakozott hozzánk, innen meglehetősen könnyű volt az utazás a faluba, ahol *Emil* lakott.

A falu megközelítésekor láttuk, hogy ez a környék sűrűbben lakott volt, az ösvények és az utak jobban karbantartva, mint azok, amelyeken eddig jöttünk. Az út egy termékeny völgyön vezetett át, egy hely felé, ami egy lapos fennsík volt. Ahogyan előre haladtunk észrevettük, hogy a völgy folyton szűkebb lett, míg végül a hegyfalak olyan közel értek egymáshoz a folyó mind a két oldalán, hogy egy mély szakadékot képeztek. Azon a napon, mikor a faluba értünk, négy óra tájban, hirtelen egy függőleges sziklafalhoz értünk, amiről a folyó körülbelül száz méterre zuhant le. Az út egy lapos darab föld felé vezetett, a sziklafal tövébe. A vízesések közelében egy nyílást találtunk a homokkő falba vájva, az egy bejáratot adott egy lejtő síkra a homokkő falból kivájva, ami egy 45°-os szögben a föltötte lévő síkra vezetett. A lejtőn lépcsőfokok voltak kivésve, úgy hogy könnyen fel lehetett menni. Kőből készült nagy ajtók voltak úgy oda állítva, hogy azokkal a nyílást a sziklafal tövében el lehetett zárni, és úgy egy hatékony eltorlaszolást alkotott a betolakodó ellenségnek. Mikor elértük a magasabban fekvő síkot, láttuk, hogy a lépcső a lejtőn, alulról az egyetlen be és kijárat volt. Valamikor három bejárat volt, de a falak, amelyek a falut körülvették úgy lettek építve, hogy most a másik két bejárat le volt zárva. A faluban számos ház úgy lett építve, hogy azoknak egyik fala a falut körülvevő fal egy része volt. Láttuk, hogy a házak, amelyek a fal egy részét alkották általában három emeletesek voltak és a harmadik emelet alatt nem voltak ablaknyílások a falban. Minden nyílásnál egy erkély volt, elég nagy ahhoz, hogy két vagy három ember könnyen egymás mellett állhatott. Ezeknek az erkélyeknek az volt a célja gondoltuk, hogy őrhelyként használják. Mondták nekünk, hogy a környéken régebben egy belföldi törzs lakott, amely a többi népektől elkülönült, míg végül eltűnt, mint néptörzs, majd néhány megmaradt tagja más törzsekbe vegyült.

Ez volt *Emil* hazája, és ez volt a hely, ahol hogy nagyobb területen dolgozhassunk, az expedíciónk kisebb csoportokba osztott tagjai, újra összejöttek. Érdeklődésünkre megtudtuk, hogy mi érkeztünk elsőként, a többiek másnap jönnek. A falut körülvevő falhoz épített házak egyikét kiutalták nekünk; az ablakok a harmadik emeleten, délfelé kiterjedt érdes hegyvidékre néztek. Lemenve ott találtuk már az asztalnál ülve *Emilt*, a nővérét, annak férjét és fiát és lányát, akikkel néhány nappal azelőtt találkoztunk. Alig hogy befejeztük a vacsorát, zajt hallottunk a házzal szomszédos kis téren, a falubeliek egyike azzal a közléssel jött be, hogy a többi csoportok egyike megérkezett. Kimentünk, ott találtuk az expedíció vezetőjét a csoportjával. Miután ők is megvacsoráztak és elkészítették a helyüket az éjszakára, mindannyian a tetőre mentünk.

A nap lement de az ég még utána izzott. Egy nagy medencére hasonlító látvány volt, ahol számos folyó összefolyt, melyek mély szakadékokban jöttek le a magasabban lévő hegyekről. Ezek a folyók mind egybefolytak egy szélesebb folyóba, mielőtt az a meredek sziklafalról a vízesést alkotva az alatta lévő völgybe zuhant. Ez a szélesebb folyó egy hegynyílásból jött elő és csak röviden folyt a lapos fennsíkon, mielőtt a szakadékba zuhant. Néhány kisebb folyó a szakadék függőleges falán folyt le, amit a szélesebb folyó kivájt és úgy képezte a függőleges vízeséseket, némely esetben dühöngő zuhanással. Némelyek ötven vagy hetven méteren nyílegyenesen estek le, miközben mások útjukat vájták a sziklába, és kisebb vízesések sorát alkották. Magasan a hegyekben a repedések gleccserekkel voltak telve, ezek a gleccserek, mint óriási ujjak, lenyúltak az egész hegylánc csúcsait befedő széles hómezőkről. A fal, aminek a falut kellett megvédenie a legnagyobb szakadék faláig húzódott, ahol az a lapos fennsík fölött kiállt, hogy onnan folytatódjon, odáig ahol a víz a völgybe zuhant. A hegyek ott, ahol a falut körülvevő fal a hegyfalat érintette, hétszáz méterre emelkedtek, így egy természetes torlaszt képezve odáig ameddig csak a szem ellát. Mondták nekünk, hogy a lapos fennsík keletre és nyugatra kiterjedt és

némely helyen északra és délre ötvennégy kilométer széles. Az egyetlen használható bejárat ezen kívül ott volt, ahol a fennsík a legszélesebb; ott az út egy hegyszoroson vezet át, és az a szoros egy ugyanilyen fajta fallal volt lezárva, mint ami itt a falut körülveszi. Míg mi egy ilyen fekvésnek az előnyét, mint védekező eszköz beszéltük meg, *Emil* nővére a lányával hozzánk csatlakozott és valamivel később megjelent *Emil* is a sógorával és annak fiával. Észrevettük, hogy egy nehezen fékezett felindultság uralkodott köztük. Nem sokáig tartott, míg *Emil* nővére elmondta nekünk, hogy azon este az anyjukat várják látogatóba. Így mondta: “Annyira örvendünk, hogy alig bírunk uralkodni magunkon, mert mi mindannyian annyira szeretjük őt. Mindazok, akik a magasabb eszményeket megvalósították nagyon kedvesek nekünk, mert azok olyan kifinomultak és nemesek és szolgálatkészek, de a mi anyánk olyan kedves és szeretetre méltó, olyan szolgálatkész és szeretettel telt, hogy őt még ezerszer jobban kell szeretnünk, azon felül mi az ő teste és vére vagyunk. Mi biztosak vagyunk, abban hogy ti is szeretni fogjátok őt.” Kérdeztük tőle, hogy sűrűn jön-e édesanyja? A válsz így hangzott: “Igen, ő mindig jön mikor szükségünk, van rá, de a munkája, ahol most van annyira igénybe, veszi, hogy évente saját kiindulásából csak két alkalommal jön, többször nem és ez az egyik félévi látogatása. Ezen alkalommal egy hétig marad, és afelett vagyunk annyira magunkon kívül az örömtől.” Most a beszélgetés a tapasztalatainkra fordult, mióta szétváltunk és teljesen belemerültünk az észrevételeink megbeszélésébe, mikor hirtelen egy csend következett be, mielőtt tudtuk volna mi történt egy teljes csend uralkodott, anélkül, hogy valaki kérte volna azt. Az esti árnyékok egyre mélyebbek lettek, míg a havas hegylánc a távolban egy nagy, fehér szörnyetegre hasonlított, készen arra, hogy a fagyos ujjait kilazítsa, és a völgy fölé kinyújtsa. Akkor a csenden át egy halk suhogás hallatszott, mintha egy madár szállt volna le és úgy látszott, mintha egy könnyű köd képződött volna a korláton kelet felé. A köd hirtelen egy alakot vett fel és ott állt egy csodálatos szép arcú és szép termetű asszony, egy olyan erős fénysugárzással maga körül, hogy mi alig bírtunk rá nézni. Az egész család felugrott és tárt karokkal sietett az asszony felé “Édesanya” kiáltás közben. Ő könnyedén lelépett a korlátról a tetőzetre és mindegyiküket megölelte, úgy ahogyan minden szerető anyja azt tette volna; aztán bemutatott neki bennünket. “O,” mondta, “ti vagytok a drága testvérek a távol Amerikából, akik minket jöttetek meglátogatni. Ez valóban egy nagyon nagy öröm nekem, hogy a mi országunkban fogadhatlak benneteket, mert a mi szívünk mindenkiért dobog, és mi érezzük, hogy mi, ha csak megengednék nekünk, kitárnánk karjainkat mindenki felé, megölelni azokat, úgy, mint ezeket, akiket én az enyémnek nevezek az előbb megöleltem. Mert valójában egy család vagyunk az Atya-anya Isten gyerekei. Miért nem vagyunk képesek, tehát mint testvérek egymással élni?”

Már előzőleg észrevettük, hogy az esték hűvösebbek lettek, de mikor ez az asszony megjelent, úgy tűnt mintha az est, ami őt körülvette egy nyári éjszakává változott. A levegő virágillattal volt telve, egy fény, mint a teli hold fénye, áthatott mindent és egy meleg, izzás vett körül bennünket, amit képtelen vagyok leírni. Mégse járt ezzel semmi tetettség, semmi más, mint a szíves, egyszerű, gyermekes megjelenés. Valaki javasolta, hogy menjünk le, mire az anyja a többi asszonyokkal előre ment, aztán a mi társaságunk követte őket, végül a ház urai jöttek utoljára. Feltűnt nekünk, hogy a lábaink, habár mintha rendesen mentünk volna, nem keltettek zajt, sem a tetőzeten, sem a lépcsőn. Mi nem erőltettük magunkat, hogy csendesen menjünk, sőt egyikünk mondta is később, hogy szándékosan igyekezett zajt kelteni, de lehetetlen volt. A lábaink látszólag nem érintették a tetőt, vagy a lépcsőt. Egy szépen bútorozott helyiségbe léptünk, azon az emeleten, ahol a szobáink voltak. Mihelyt beléptünk és leültünk, tudatába jutottunk egy kellemes melegnek és izzásnak, miközben a szoba telve volt egy gyengéd fénnel, amit egyikünk se tudott megmagyarázni. Egy ideig mindenki megőrzött egy mély csendet, Akkor az anyja érdeklődött, hogy a szobáink kellemesek-e és hogy jól gondoskodtak-e rólunk és hogy az utazásunk kielégítette-e az elvárásainkat. A beszélgetés általános hétköznapi dolgokról ment, amiről ő teljesen tudatosnak mutatkozott. Aztán az életünkre terelődött Amerikában, az anyja a szüleink és a testvéreink keresztnévét említette és meglepett bennünket mindegyikünk életének történetével, anélkül hogy arról egyetlen kérdést is intézett volna hozzánk. Említette az országokat, ahol

voltunk, melyik munkában voltunk sikeresek, és miben hibáztunk. Mindezt nem egy homályos módon, amiből itt-ott valamit felismerhetnénk - nem, minden részlet olyan tisztán elő lett adva, hogy mintha az eseményeket újra átéltük volna. Miután a barátaink jó éjszakát kívántak nekünk, csak csodálkozni voltunk képesek, mikor megértettük azt, hogy egyikük se fiatalabb száz évesnél, és hogy az anya több mint hétszáz éves, miből ő hatszáz évet a földön élt a testében csontból és vérből. Mégis mindannyian egyformán élénkek és vidámak és gondtalanok voltak, mintha húszévesek lettek volna, a viselkedésük teljesen természetes volt. Mi úgy éreztük magunkat, mintha fiatalok között lettünk volna. Mielőtt a barátaink azon este visszavonultak, elmondták nekünk, hogy a következő este egy nagy összejövetel lesz a gyűlésteremben és meghívtak bennünket, hogy vegyünk mi is részt.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A következő nap délelőtt minden csoport megérkezett, a délutánt a jegyzeteink összehasonlításával töltöttük, melyek az utolsó betűig megegyeztek. Itt azonban nincs hely, hogy ezeket a jegyzeteket belefoglaljuk. Este, miután az összehasonlításokat befejeztük, felszólítottak bennünket, hogy menjünk a gyűlésterembe, és ott vacsorázzunk. Érkezésünkkor körülbelül háromszáz embert találtunk ott gyülekezve, férfiakat, nőket, gyerekeket, azok mind az asztaloknál ültek. A terem végében az egyik asztalnál a mi számunkra tartottak helyet, úgy hogy az egész termet láthattuk. Az asztalok szép fehér vászonnal és porcelánnal és ezüsttel voltak terítve, mint egy valódi nagy ünnepi lakomán, mégis csak egy bágyadt lámpa égett az egész teremben. Miután mi talán húsz percig ott ültünk és minden hely el volt foglalva szétszórtan itt-ott egynéhány kivételével, egy mély csend jött a terem fölé, egy pillanattal később a terem egy gyengéd fénnel telt meg. A fény erősebb és erősebb lett, addig, míg a terem a fényben ragyogott, mintha ezernyi izzólámpa ügyesen elrejtve, lassan fel lett erősítve, míg mindegyik a teljes erejéből égne. Később hallottuk, hogy a faluban nincsen villanyáram hálózat. Miután a fény jött, a csend még egy negyedóráig tartott, majd hirtelen mintha egy köd képződött volna és ugyanaz a gyengéd szárnyak suhogása hallatszott, mint amit az előző este hallottunk mikor *Emil* anyja megjelent. Akkor a köd feloszlott és *Emil* anyját és tizenegy más embert láttunk, a terem különböző pontjain állni, kilenc férfit és három nőt. Nincsenek szavak, amelyek ennek a megjelenésnek a sugárzó szépségét le tudná írni. Mikor azt mondom, hogy azok úgy jelentek meg, mint egy angyalok csoportja, akkor nem viszem túlzásba, éppen hogy csak szárnyuk nem volt. Egy pillanatig mozdulatlanul lehajtott fejjel vártak. Aztán egy földön kívüli legszebb hangok éneke hallatszott a teremben. Én hallottam valaha mennyei zenéről, de eddig az estig nem tudtam, hogy milyen szép az. Mintha a helyünkről emelkedtünk volna fel. A vége felé azok, akik megjelentek a helyükre mentek és ismét feltűnt nekünk, hogy habár nem igyekeztek csendesen lépni, mégse ejtettek semmi zajt a lépteikkel. Mikor a tizenkét újonnan érkezett vendég mindegyik a kijelölt helyére ült, ismét megjelent egy hasonló köd és mikor az feloszlott, újra tizenkét ember állt, ezennel tizenegy férfi és egy nő, köztük volt a barátunk, a jegyzetek írója. Míg azok egy pillanatig úgy állva maradtak ismét ének hallatszott a teremben. Mikor az ének majdnem véget ért, az újabb tizenkét vendég hang nélkül a helyére sétált. Alig hogy leültek, máris ismét egy köd töltötte el a termet és mikor az is feloszlott, tizenhárom ember állt ott ezennel a terem legtávolabbi végén, hat férfi és hét nő, olyan rendben álltak, hogy minden oldalról a közepén álló nő mellett három férfi és három nő állt, a közepén álló nő egy fiatal lány volt, húsz éven alulinak látszott. Mi a megjelent asszonyokat mind szépnek találtuk, de ő szépségével mindenkit felülmúlt. Egy pillanatig lehajtott fejjel álltak és újra hangzott a zene. Ezennel először csak zene hallatszott, majd a hangok kórusa énekelni kezdett. Mindannyian felálltunk. Míg az ének így tovább hangzott úgy tűnt nekünk mintha ezrek titkos termetét látnánk előre vonulni, amelyek mintha egy kórusban énekelnének, egyetlen szomorú dallam se hallatszott, egyetlen hang se moll hangnemben. Egy szabad örömteli ujjongás volt, ami a lélekből jött és a lelket megérintette, azt magasabbra és magasabbra emelve, míg úgy éreztük magunkat, mintha a földről felszállnánk. Mikor az ének véget ért, az utoljára jött tizenhárom vendég a helyére sétált és leült, mi csak a középsőt néztük, aki a mi asztalunkhoz jött mindkét oldalán egy másik nővel. Leültek mind a hárman az asztalfőnél. Mikor a középső vendég leült, a baloldalán zaj nélkül megjelent egy rakás tányér. Egy pillanatra halványabb lett a fény és mind a harminchat utoljára jöttek körül megjelent az a fény, ami minket annyira ámulatba ejtett, de a legszebb fény a mi díszvendégünk feje körül sugárzott. A jelenlévők közül látszólag csak mi voltunk nagyon meghatódva, a többiek nyilvánvalóan mindannyian magától értetődőnek tekintették a történeteket. Miután mindenki leült, egy ideig megőriztük a csendet, aztán majdnem minden hang egyszerre tört ki a teremben egy vidám, jókedvű, derűs énekbe, amit a harminchat utoljára jött vendég, vezetett. Mikor az ének véget ért, az asszony az asztalfőnél felállt, kinyújtotta karját és kezeiben megjelent egy kicsi kenyér körülbelül öt centiméter magas és széles és

harmincöt centiméter hosszú. Azután mind a harminchat díszvendég felállt, odajöttek őhöz és átvettek tőle egy ugyanolyan kenyeret, azok körüljárták az asztalokat, és minden vendégnek adtak egy adag kenyeret. A mi díszvendégünk is körbement és mindenkinek adott egy darabot a kenyérből. Miközben mindegyikünknek külön átadta az adagját, azt mondta: "Hát nem tudod, hogy a Krisztus tebenned és mindenkiben lakik? Nem tudod, hogy a tested tiszta, tökéletes, örökké fiatal és szép, egyszóval isteni? Nem tudod, hogy Isten téged úgy teremtett, mint egy tökéletes képmása és hasonlata Önmagának, és hatalmat adott neked minden fölött? Te önmagadban mindig a Krisztus vagy, a tökéletes Isten Fia, Isten egyszülött Fia, akiben az Atya-anya kedve telik. Te tiszta vagy, tökéletes, szent, isteni, egy az Istennel, a Mind-jóval, és Isten minden gyerekének megvan a joga, hogy igényt tartson erre, az Isten Fia kilétére." Miután mindenkinek adott egy darabot a kenyérből, visszament a helyére, a kenyérnek megmaradt a nagysága és a formája, mint mielőtt az első darabot letörte belőle. Miután ez a szertartás véget ért, kezdtek az ételek megjelenni. Az ételek nagy lefedett tálakban jelentek meg az asszonyok előtt, amelyeket mintha láthatatlan kezek tettek volna oda le. A *szeptasszony* levette a tálaokról a fedelet és elkezdett felszolgálni. Felváltva lett egy tányér mindennel ellátva az asszonynak jobboldalt és az asszonynak baloldalt átnyújtva, akik azt továbbadták, míg mindenki gazdagon el lett látva. Azután mindenki jóízűen enni kezdett.

Az étkezés közben az expedíció vezetője kérdezte a *szeptasszonytól*, hogy szerinte mi az Isten legfontosabb tulajdonsága? Az asszony határozottan, habozás nélkül válaszolt: "A szeretet." Aztán folytatta: "Az élet fája Isten paradicsomának a közepébe van ültetve, a lelkünk legmélyére és ez a gyümölcs az, amely a leggazdagabb bőségben terem és a legnagyobb tökéletességre érik, ép és életet adó, ez a szeretet. Azok, akik a szeretetet igazi jellemét megértik azt a világon a legmagasabbnak, nevezik. Én hozzátehetem, hogy az a legnagyobb gyógyító erő a világon. A szeretet soha se elégtelen, hogy az emberi szív minden kívánságát teljesítse. A szeretet isteni alapelvét lehet alkalmazni arra, hogy minden szomorúságot, minden gyengeséget, minden összhang nélküli helyzetet és minden hiányt, ami alatt az emberiség lesújtva szenved, eltüntessen. A szeretet óvatos és határtalan befolyásának pontos megértésével és helyes alkalmazásával meglehet a világot gyógyítani a sebeitől és az emberiség minden viszályát, minden tudatlanságát és minden botlását a szeretettel gazdag szájalom köntösével le lehet takarni. A szeretet kitért szárnyakon keresi a szikár helyeket az emberi szívben, az élet parlagon heverő területeit, és mint egy varázsütésre, érintésével kiszabadítja az emberiséget és megváltóztatja a világot. A szeretet Isten, örök, határtalan, változatlan, kiterjed a végtelenségbe, kívül a mi értelmünk hatáskörén. A végéről csak egy látomásbeli elképzelésünk lehet. A szeretet a saját törvényének beteljesítésével leplezi le a Krisztust az emberek lelkében, és úgy teszi a koronát a tökéletes munkájára. A szeretet folyton keresi az utat, hogy az ember lelkébe behatoljon, és hogy kinyilatkozzon neki, mint minden szempontból a jó. Ha az ember viszályos gondolkodása és gonoszsága, Isten örök és változatlan szeretet-áramlatát nem gátolja meg, akkor az mindig tovább halad, előtte az emberiség békéjét megzavaró viszályúság és rútság külső látszatát a feledés egyetemes nagy tengerébe űzve. A szeretet a Szellem tökéletes gyümölcse, előre halad az emberiség sebeit bekötözve, nagy közeledést létre hozva a népek között és jólétet és békét ajándékozva a világnak. A szeretet maga a világ érverése, a világmindenség szívdobogása. Ha az emberiség végbe akarja vinni azokat a dolgokat, amelyeket Jézus tett, akkor meg kell telnie a mindenütt jelenlévő életből eredő szeretet áramlatával."

"Nehézkedik rád az élet súlya? Szükséged van erőre vagy bátorságra, hogy szembe szállj a gondokkal melyek az utadban, vannak? Beteg vagy, vagy aggódó? Emeld fel szívedet és imádkozz őhöz, aki az utat mutatja. Isten kiolthatatlan szeretete minden oldalról körül vesz, nem kell félned semmitől. Nem így szólt Ő: 'Mielőtt kiáltanak, Én válaszolok, és míg ők még beszélnek Én, meghallgatom őket?' Ezt a kegyelemtrónust bátran megközelítheted, nem úgy, mint ezelőtt gondoltad, könyörgéssel, meggörnyedve, hanem egy értelmes megértő hit imájával, meggyőződve, hogy a segítség, amire szükséged van, már oda van ítélve neked. Ne kételkedj soha,

tegyél többet. Kérj. Követeld a születési előjogodat, mint az élő Isten Fia, mint ahogyan Jézus azt tette. Vedd tudomásul, hogy a láthatatlan Egyetemes állományban, amiben mi mindannyian járunk-kelünk, vagyunk és élünk, minden, ami jó és tökéletes, készen várakozik, hogy a hit által látható formába, vagy megjelenésbe legyen előhívva. Olvasd a saját nagy könyvedben, mit mond Szent Pál a szeretetről Korinthusiaknak írt első levelének, tizenharmadik versében.”

“Gondolj egyszer, arra hogy Salamont szeretettől sugárzó lénye az álomképbeli éjszakában a tudat egy olyan magaslatára emelte, hogy önző kívánságok helyett azt kérte, hogy a népének szolgálatára lehessen. Ez mérhetetlen gazdagságot hozott neki, azon felül egy hosszú életet és egy megtisztelést, amit ő nem kérhetett volna. Salamon elismerte a szeretet bölcsességét, a szeretet kinyitotta határtalan gazdagságát neki. ‘Ezüstöt, semmire vették Salamon idejében.’ Ennek a szeretet királyának még a poharai is tiszta aranyból voltak.”

“Szeretettel tágasra nyitjuk Isten határtalan kincstárait. Ha van bennünk szeretet, nem tehetünk mást, mint adunk és adni mindig nyereséget jelent, úgy teljesül be a szeretet törvénye. Mert azáltal, hogy adunk, a szeretet rendíthetetlen törvényét: ‘mértéket mértékért’ munkába állítjuk, és anélkül hogy arra gondolunk, hogy mit fogunk kapni, nem tehetünk mást, mint kapunk, mert a bőség, amit te ajándékoztál, vissza lesz neked fizetve, hogy a törvény beteljesüljön: ‘Adjatok és akkor ti is, kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcserélő mértékkel mérnek öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is.’ Mikor mi a szeretet szellemében cselekedünk, akkor Isten a tudatunkban van. Egy lenni az Élettel, Szeretettel, és Bölcsességgel annyit jelent, mint tudatosan kapcsolatban lenni Istennel. Tudatosan kapcsolatban lenni Istennel annyit jelent, mint bőséget látni körülöttünk, úgy, mint mi mindannyian ma este bőségesen láttunk edelt körülöttünk. Látjátok, hogy mindenkinek jutott bőségesen és senkinek se kell hiányt szenvedni. Ennek a bőségre vonatkozó gondolatnak kell a gondolkodásunkat felemelni minden korlátozás és szorítkozás fölé. Hogy a bőséget megérthessük, minden egy bizonyos dologra vonatkozó gondolatot fel kell adnunk. Ez a fogalom olyan terjedelmes, hogy nem engedhet meg részletekre vonatkozó gondolatokat. Hogy ezt a fogalmat a tudatban fogva tarthassuk, a tudatnak ki kell szállni az Egyetemesbe, és teljesen átadni magát a tökéletes szabadság örömének. Ezt a szabadságot azonban nem kell összetéveszteni kicsapongással, mert mi felelősek vagyunk minden szóért, minden cselekedetért. A tudatunk ezt a szabadságot nem képes egy pillanat alatt elérni. A korlátozás-ötletünk utolsó maradékának áttörése egy pillanat alatt létre jöhet, de kell, hogy ezt a fenséges eseményt egy alapos előkészítés megelőzze és annak az előkészítésnek a legkisebb részletekig teljesülnie, kell bennünk, éppen úgy, mint egy virág minden szirma a bimbóban a legkisebb részletekig tökéletességre jutott. Csak akkor mikor ezt elérte, csak akkor tör át és jelenik meg a virág a teljes szépségében. Úgy kell az embernek is a bilincseit letörni, mielőtt előreléphet.”

“Isten törvényei változatlanok, ugyanazok, mint amelyek mindig is voltak. A változatlanságukban jótékonyak, mert jók. Mikor összhangon élünk velük, akkor azok lesznek az alapok, amire az egészségünket, boldogságunkat, békénket és egyensúlyunkat, sikerünket és szellemi tulajdonunkat építjük. Mikor mi teljesen Isten törvényéhez alkalmazkodunk, nem történhet velünk semmi baj. Gyógyulásra akkor nincs szükségünk, akkor minden szempontból egészségesek vagyunk.”

“Mi teljesen belátjuk, hogy az emberiség nagy szívében egy mély vágy van, amit soha mással nem lehet kielégíteni, mint a mi Istenünk, a mi Atyánk egy tiszta tudatával vagy megértésével. Mi tudjuk, hogy ez az éhség a lélek vágya az Isten iránt. Nincs semmi más miután az ember lelke annyira, vágyódik, mint Istent megismerni, ‘akit ismerni annyit jelent, mint örökké élni’ Mi látjuk az embereket folyton az egyik dologtól a másik után rohanni, abban a reményben, hogy kielégítést vagy nyugalmat találnak egy vagy más törekvésben, vagy egy mulandó vagy korlátozott kívánságban. Látjuk őket, ezeket a dolgokat hajszolni és elérni, hogy majd csak azt vegyék észre, hogy azok nem kielégítőek. Némelyek házakat kívánnak és földbirtokot, mások nagy gazdagságot, még mások nagy tudást. Nekünk meg van az előjogunk tudni, hogy az embernek mindez megvan saját magában. Jézus a nagy Mester arra törekedett, hogy ezt mindenki beláthassa. Mennyire

szeretjük Őt! Olyan gyönyörűen, győztesen lép Ő az előtérre, azáltal amit Ő elért, és mi mindenkit szeretünk, aki elérte ugyanazt a magaslatot a tudatban, mint Jézus. Mi szeretjük őket nem csak azért, amit ők elérték, hanem azért is hogy valójában kik ők. Miután Jézus szelleme felvilágosult, azután soha nem engedte meg annak, hogy a külső tudat szintjén tartózkodjon. A gondolatait Ő folyton a lényének középpontjára, a Krisztusra irányítva tartotta. Őbenne elő lett hívva a Krisztus vagy a központi szikra, - az Isten, aki a mai napig mindenkiében él, hogy tökéletes módon mesterként mutakozzon a test, vagy az anyagi ember fölött. Így vitte Jézus végbe minden nagy tetteit, nem azáltal, hogy Ő némi tekintetben is más lett volna, mint ti. Nem volt neki nagyobb hatalma, mint bármelyik más embernek most van. Nem úgy volt, hogy Ő egyedül Isten Fia volt és mi csak Isten szolgálai vagyunk. Jézus tudatos kapcsolatban tartotta magát az Istennel, minden élet, szeretet és erő forrásával belül önmagában, úgy téve ugyanazt az isteni szikrát, amellyel az Atya minden újszülöttet megajándékoz, a saját ereje által egy világos lángra élnéltette és képes volt a nagy dolgokra, amelyeket végbevitt.”

“Jézus éppen olyan ember volt, mint minden más ember e pillanatban. Ő szenvedett és kísértésbe került és ki lett próbálva, éppen úgy, mint ti szenvedtek megpróbáltatások következtében. Mi tudjuk, hogy Jézus a földi élete alatt a látható testben naponta órák hosszat egyedül volt Istennel, hogy fiatal korában ugyanazokat a dolgokat élte át, amelyeket mi átértünk, és amit ti most még átértetek. Mi tudjuk, hogy mindenkinek le kell győzni a halandó, a testi vágyakat, kételyt, félelmet, mielőtt a tökéletes tudatra vagy ‘az Atya bennem’ elismerésére ébredhet, akinek Jézus mindig érdemét adta a nagy munkáknak, amelyeket Ő végbevitt. Tanulnia kellett, úgy, mint nekünk tanulni kellett és úgy, mint ti most még tanultok. Ő úgy, mint ti kényszerítve volt újra és újra előről kezdeni. Ugyanúgy, mint ti, Ő is kényszerítve volt a kitartásra, feszített öklökkel, egymásra szorított fogakkal, mondván: ‘Kell, hogy sikerüljön. Én tudom, hogy a Krisztus bennem él.’ Mi belátjuk, hogy a Krisztus volt benne az, aki Jézust tette azzá, aki lett, és aki Ő még most is, és hogy ugyanazon a módon mindenki ugyanazt elérheti. Mindezekkel a legkevésbé sem akarjuk Jézust leértékelni, mert mi kimondhatatlan nagyon szeretjük Őt. Mi tudjuk, hogy Ő alávetette magát a személyisége tökéletes keresztre feszítésének, hogy népét Istenhez vezethesse; hogy megmutathassa nekik a kiutat a bűnből, betegségből és nehézségekből, hogy ők az Atyát bennük kifejezésre hozhassák; hogy megtanítsa nekik, hogy ugyanaz az Atya mindenkiében él és mindenkit szeret. Mindenki, aki Jézus tanítását tüzetesen tanulmányozza, kell, hogy szeresse Őt. Ő a mi tökéletes idősebb testvérünk.”

“De ha mi eladjuk a születési előjogunkat, ha nem törődünk Isten jótekonny törvényeivel, vagy azokat megsértjük, lábainkkal tapossuk, és úgy téve hátat fordítunk az Atyai háznak és egy távoli országba, megyünk úgy, mint a tékozló fiú tett, mit ér nekünk akkor a nyugalom és a bőség a meleg és a vidámság, ami Atyánk házában van? Mikor elegend lett az élet moslékából, mikor elfáradtál, és a honvágy kínoz, akkor lehet, hogy tétozó léptekkel keresed az utat az Atyai ház felé. Történhet ez keserű tapasztalat útján, vagy az anyagi dolgok egy örömteli feladásában. Mindegy az, hogy milyen módon jutsz ismeret és értelemhez, végül ugyanis a hivatásod célja irányába haladsz. Minden lépéssel erősebb és bátrabb leszel, míg végül nem tétozol vagy kételkedsz. Belül önmagadban fogsz felvilágosulást, enyhülés keresni a lelkednek és akkor a felébredt tudatoddal be fogod, látni, hogy az Atya háza itt van. Itt van az isteni mindenütt jelenlévőség, mindenhatóság, amiben mi mindannyian élünk, mozgunk és vagyunk. Minden lélegzettel belelegezzük, minden szívdobbanással átéljük azt.”

“Ne gondoljátok azt, hogy hozzánk kell jönnötök. Menjetek mindannyian a saját házatokba, a templomotokba, az imaházatokba, ahova csak akartok. Jézus, a szeretet nagy mestere segíthet rajtad, mindazok, akik előre haladtak és most a legmagasabb bölcsességet kapják, segíthetnek neked, és igyekeznek segíteni rajtad, ott, ahol most vagy, mindig. Milyen tisztán látjuk Jézust és mind a többi, akik mindig hajlandóak azokat segíteni, akik kérik. Csak kiáltanod kell, és ők már válaszolnak, mielőtt kimondtad volna. Minden pillanatban veled és melletted vannak. Csak azt kell tenned, hogy felemeled a tudatodat úgy, hogy te tudod és látod, hogy ők veled vannak, akkor nem

fogsz habozni. Ők kinyújtják feléd a kezüket és mondják: ‘Gyere hozzám, én megnyugtatlak’ Ez nem azt jelenti, gyere a halálad után, ez azt jelenti, gyere most, úgy ahogyan most vagy e pillanatban, emeld fel tudatodat hozzánk és lásd állni önmagadat ott, ahol mi állunk ma este, minden emberi korlátozás fölé kiemelkedve, szabadon, minden tekintetben független.”

“Béke, egészség, szeretet, vidámság és jólét van itt. Ezek a szellem gyümölcsei, Isten ajándékai. Ha a tekintetet Istenre irányítva tartjuk, akkor semmi baj nem érhet bennünket, semmi rossz nem közelíthet. Ha mi teljesen Őhozzá fordulunk, kigyógyulunk betegségeinkből és gyengeségeinkből, a mindent felülmúló törvény vagy Jézus Krisztus nevében.”

“Isten tebenned van, a végtelen halhatatlan Szellem fia. Nincs semmi, ami téged megrendíthetne, vagy kétségbe ejthetne, semmi, ami megfélemlítsen. Te az Atya kebléből származol, a mindenható Isten lehelete teremtett téged, mint egy élő lelket. ‘Mielőtt Ábrahám volt, te már voltál. Kedveseim, most Isten gyerekei vagyunk együtt örökösök Krisztussal.’ Ugyanaz az erő, amely Jézusban volt, benned van. Ezt a szellem köntösének nevezik. Akinak egy helyes belátása van erről, az látni fogja, hogy nincsen hanyatlás, romlás, nincs betegség, nincs baleset, nincs halál semmi, ami valamilyen módon elvehetné az életedet. Te ezt a köntöst olyan szorosan köréd tekerheted, hogy azon semmi át nem hatolhat, semmi nem zavarhat meg. Minden megsemmisítő eszközt vagy erőt, amelyet az ember valaha kitalált, rád irányíthatnak, mégis sértetlenül fogsz előre lépni. Ha a külső alak egy vagy más véletlen által megsemmisülne, akkor az azonnal ugyanabban a természetben, ugyan olyan átszellemülten visszajön. Ez egy védelem, ami jobban megvéd, mint bármilyen páncél, amit valaha emberi kéz készített és bármikor használhatod ezt, anélkül hogy fizetni kellene érte. Előre léphetsz te, aki vagy, Az élő Isten fia.”

“Jézus belátta ezt és megóvhatta volna magát a Kálvária hegyi tapasztalattól. Ha akarta volna használni a hatalmát, akkor nem lettek volna képesek Őt még megérinteni sem. Ő tapasztalta, hogy a testében egy nagy szellemi változás ment végbe és belátta, hogy ha ez azok között megy végbe, akiket Ő ismert és szeretett, egy külső változás nélkül, közülük nagyon sokan nem értenék meg annak a szellemi jelentőségét, és a személyeshez ragaszkodnának. Ő tudta, hogy megvan a hatalma, hogy legyőzze a halált és meg akarta azt mutatni azoknak, akiket Ő szeretett, hogy nekik is meg van ugyanaz a hatalmuk azért választotta a keresztre feszítés útját, azt az utat, amit ők látni tudtak, hogy ők látva hívők legyenek. Azt is meg akarta mutatni, hogy Ő a testét annyira tökéletesítette, hogy ha elveszik az életét, - vagy amit ők életnek tekintenek, - és a testét a sírba tennék és arra egy nagy követ, gurítának, mint végső korlátozás, amit az ember elképzelhet, Ő mégis el tudja tolni a követ, és az igazi átszellemült testét feltudja emelni minden emberi korlátozás fölé. Jézus eltűnhetett volna a testével, de Ő fontosabbnak tartotta bebizonyítani, hogy mikor a szellemi test ki van fejlődve nincs baleset vagy fizikai feltétel, ami azt megsemmisítheti, még akkor se, ha valaki megfosztja az életétől.”

“A keresztre feszítés és a feltámadás után Jézus teste szellemileg annyira ki volt fejlődve, hogy kénytelen volt azok tudatát felemelni, akik kedvesek voltak neki, egy síkra, olyan magasra, ahol ők képesek voltak Őt látni, éppen úgy, mint mi kényszerülünk felemelni majdnem mindenkinek tudatát, akik ma este itt velünk vannak. Mikor az asszonyok azon reggelen a sírhoz értek és a követ félretolva és a gyászleplet félredobva találták, még ők se ismerték meg mielőtt Ő a tudatukat felemelte arra a szintre, ahol azok láthatták Őt. Később mikor a tanítványai közül ketten *Emmauszba* mentek Jézus megközelítette őket és beszélt velük, mégse ismerték meg, míg a kenyeret megtörte velük. Éppen úgy történt az, mikor másoknak megjelent, még akkor se ismerték meg Őt, mikor velük sétált és beszélt, mert a tudatuk nem volt működésben azon a síkon, ahol Őt láthatták. Azon pillanatban mikor a tudatuk felemelkedett olyan magasra vagy azon a síkon működött, mint az övé, akkor látták Őt. Akkor némelyek belátták mindezeknek a szellemi fontosságát és elismerték mélyebben alapozó jelentőségét. Akkor megértették. Mégis mindezek ellenére voltak sokan, akik nem hittek benne, mert azok még nem érték el a tudatot, ahol a szellemi állapotot láthatták vagy megérthették volna.”

“Akkor az emberek halandó véleménye által szőtt fátyol eltávolodott a titokról. ‘A templom függőnye kettéhasadt felülről egészen az aljáig’. Az ember felébredt a tudatra, hogy a halál le lett győzve, és nem csak a halál, hanem minden ember alkotta halandó korlátozás legyőzhetővé válik azáltal, hogy az ember föléje fog kerülni, vagy fel fogja emelni tudatát arra a síkra, ahol belátja, hogy azok nem léteznek. Ha ezt a tudatot szeretettel gondoljuk, akkor az előre lép.”

“Ez volt a kinyilatkoztatás, amiben Jákob részesült, mikor az anyag kemény kövén feküdt. Neki ki lett nyilatkoztatva, hogy az, amire az ember a tekintetét rögzítve tartja, létre jön, ez arra az ötletre vezette, hogy lehámozott ágakat rakjon csíkok módjára az állatok ivóvizébe, úgy hogy azok tarka fiakat szüljenek, ami őt kiszabadította az anyag kötelékei alól. Úgy biztonsággal kiküldhetjük az eszményünket az alaktalanba, hogy az alakot vegyen fel közvetlen a formátlan állományból, ami a halandó tudat számára nyilvánvalóan láthatatlan. Az állatok ivóvizét egy tükörként lehet értelmezni, amivel a gondolatban fogva tartott kép visszatükröződik a lélekben, a benső lényünkben, miután az ott megfogamzik, és látható alakot vesz fel. Úgy történik a barátainkkal is, akik ma este itt gyülekeztek, közülük csak kevesen veszik komolyan és látják be az igazságot, tovább mennek és odáig fejlődnek, míg Isten igazi munkáját képesek végezni. Mások nagy lelkesedéssel elkezdik, de hamarosan úgy tűnik nekik, hogy túl sok erőfeszítésbe kerül, hogy az anyag első falán áthatoljanak. Nekik akkor sokkal könnyebbnek mutatkozik az árapállyal úszni és úgy kiesnek. Mi mindannyian a föld látható halandó síkján élünk, Igen valójában nem hagytuk el a földet soha. Mi csak azok részére vagyunk láthatatlanok, akik a halandó tudatban élnek, azoknak, akik a tudat egy magasabb fokán állnak mindig láthatók vagyunk.”

“Minden a lélekbe ültetett ötlet mag kihajt, és alakot vesz fel a gondolat-életben, hogy később anyagi formába legyen kifejezve. Tökéletességre vonatkozó ötletek tökéletes formát vesznek fel. Annak fordítottja úgyszintén igaz. Éppen úgy, mint a nap és a föld a leghatalmasabb fát, és a leggyengédebb virágot egyaránt termeli, mikor az illetékes magvak el lettek ültetve, úgy fordul a szellem és a lélek az ember felé és már meg is kapta azt, amit kívánt, vagy amit hittel kért.”

“Azok, akik a halál által elhagyták a látható szintet, ugyanazon a lélektani síkon nyilvánulnak, meg mint amelyiken voltak a haláluk pillanatában, mert az emberi gondolkodás azon a síkon dolgozik. Ez az oka a nagy lélektani birodalom létezésének, ami az anyagi vagy látható és a valódi szellemi birodalom között van és mindazoknak, akiknek a törekvései szellemi igazságokra irányulnak egy utat, kell törniük azon a világon át, mielőtt a szellemi világba juthatnak. Hogy a szellemi világot megérthessük, át kell hatolnunk a lélektani világon, egyenesen Istenhez. A halál nem viszi az embert ennél a síknál tovább és az ember ugyanazon a szellemi szinten, nyilvánul, meg mint ahol volt mikor a test elengedte a szellemet. Aki úgy megy át, még nem látta be, hogy csak egy Szellem, egy Lélek, egy Test van, és hogy mindannyian ebből az Egyből származnak, és oda kell visszatérniük. A szellem, aki ebből az Egyből lett kiküldve, és akinek egy tökéletes test lett adva, ugyanúgy az Egy Szellem részét alkotja, mint a karunk a testünk egy része és úgyszintén nem lesz elkülönítve tőle soha, mint bármely más testrész nem létezhet önállóan; egy az egész testtel és a helyes módon, kell kapcsolatban lennie vele, hogy egy teljes egységet alkosson. Úgy kell, hogy minden szellem vagy minden élet-kifejezés a helyes módon egymással kapcsolatba legyen, hogy minden tökéletes lehessen.”

“‘Mindannyian egy helyen gyülekeznek’ azt jelenti, hogy mi mindannyian tudatában leszünk annak, hogy mi mindannyian ugyanabból a forrásból, - Istenből, - jöttünk létre. Ez a kibékülés, egyé válás azon tudatból ered, hogy mi mindannyian Isten képmására és hasonlatára vagyunk teremtvé, egy kép, amivel Ő az általa a számunkra elrendelt eszményt képes kifejezni.”

“‘Ne az én akaratom, hanem a ‘Tied ó Isten, legyen meg’ azt jelenti, hogy hajlandók vagyunk Istennek megengedni az általa a számunkra elrendelt legmagasabb eszményt tökéletes módon általunk kifejeznie. Senki se képes önmagát felemelni a halandó gondolkodás fölé, aki nem hajlandó Isten akaratát megtenni, akár tudja azt, akár nem.”

A *szeptasszony* itt egy pillanatra elhallgatott, mire egyikünk egy kérdést intézett hozzá az anyag

viszonylagosságaról. A válasz így szólt: “ ‘állomány’ a helyes szó, az állomány viszonylagossága. Nézzük meg az öt világot, az ásványi anyagokét, a növényekét, az állatokét, az emberek világát és az Isten országát. Kezdjük a legalsóéval, az ásványi anyagok birodalmával. Arra találunk, hogy az ásványi anyagok minden részecskéje az egy életet, az Isten életét hozza kifejezésre. Az ásványi anyagok részecskéinek a szétomlása az elemekkel, vízzel és levegővel közösen alkotta a föld felszínét, miközben minden részecske megtartotta az egy életet, Isten életét. Abból jött létre a növények világa, Isten azután következő magasabb kifejezése. A Növényi világban is minden részecske tartalmazza ezt az életet, aminek egy részét az ásványi anyagból szívta fel, majd felnagyította és elszaporította, úgy hogy egy lépéssel közelebb áll az Isten országához. A növények világa helyet készít az állatok birodalmának, Isten azután következő kifejezési módjának. Az állatnak minden része ismét az egy életet tartalmazza, miből egy részt a növényvilágból vett át, az fel lett nagyítva és elszaporítva úgy, hogy az ismét egy lépéssel közelebb áll az Isten országához. Ez helyet ad az emberek világának. Isten ezután következő kifejezésének. Az emberek világa, amelynek minden része az egy életet tartalmazza, ennek az életnek egy részét az állatok világából vette át, miközben egy lépéssel közelebb áll Isten országához, helyet készít annak a világnak, a legmagasabb kifejezés az ember által. Mikor az ember ezt a világot elérte, arra a pontra ért, ahol belátja, hogy minden az Egy forrásból ered, hogy minden az Egy életet, Isten életét tartalmazza és akkor mester lett minden anyagi dolog fölött. De nem kell neki azon a ponton állva maradni, mert minden előrehaladás. Mikor oda ér, látni fogja, hogy új világok várnak felderítésre. Akkor ahhoz a belátáshoz jutunk, hogy minden űr, a világmindenség ezt az egy életet, Isten életét tartalmazza, hogy minden ebből az egy Forrásból vagy állományból ered. Akkor minden állomány viszonylagos, vagy egymással kapcsolatban van. Nem igaz?”

Ezzel végződött a beszélgetés, felálltunk az asztaltól, azután elrakták az asztalokat és a székeket. Most órákig tartó vidám tánc és éneklés kezdődött, amihez a láthatatlan kórus hozzájárult a zenével. Mindenki mulatott. Végül az est egy harsány vidám ünnepi zenével és énekkel végződött, a láthatatlan kórus látható lett, a vendégek közé keveredett, majd a fejünk fölött lebegett. A vége egy jókedvű vidámság lett, amiben mindenki részt vett. Mindent számon tartva, a legmeghatóbb jelenet volt, amit mi valaha láttunk.

Mondták nekünk, hogy, aki nagyon csendes tud lenni, mindig hallhatja a zenét, de a kórus csak olyan alkalmakkor kíséri a zenét, mint ez. Később mi kipróbáltuk ezt néhányszor és tapasztaltuk, hogy valóban lehet hallani a zenét. Mindig szelíden csendesen és gyengéden, de soha nem volt olyan vidám, szabad hangja, mint azon este, hacsak nem voltak jelen néhányan a Mesterek közül. A zenét, úgy mondták nekünk, angyalok kórusaként emlegetik az emberek; ők azt az egymásra hangolt lelkek szimfóniájának nevezik.

Három napig maradtunk ebben a faluban, azalatt az idő alatt nagyon sokszor láttuk a barátainkat. Harmadik nap este elbúcsúztak tőlünk és eltűntek azzal az ígérettel, hogy a téli szállásunkon majd találkozunk.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Másnap reggel elhagytuk a falut, akkor csak *Emil* és *Jast* kísért el bennünket. Egy távolabb északra fekvő faluba mentünk, amiről elhatároztuk, hogy ott lesz a főszállásunk. Az ország e részében szigorú a tél és gondoltuk, hogy szükséges jó szállásról gondoskodni mielőtt a tél beköszönt. Éppen úgy, mint sok más dolognál, aggodalmunk itt is alaptalannak bizonyult, mert érkezésünkkel kellemes szállást találtunk, teljesen készen, ránk várva. Csak be kellett költöznünk.

Az utunk a faluból, amit éppen elhagytunk, a fennsíkon vezetett át, majd fölfelé egy kacsaringós sziklanyílásban a kijárat felé, ahol a második falu volt, amelyik a fennsíkot őrizte. A sziklanyílás falai hatvan métertől százötvenig függőlegesen emelkedtek, és a csúcsig szélesedtek, ahol átmentek a hétszáz méterre emelkedő hegyekbe, a hely fölött, ahol az út a kijáratot keresztezte. A kijárat legfelső pontján két nagy sziklalánc állt, mindegyik a fennsík egyik-egyik oldalán, ami körülbelül öt *acre* nagyságú volt (kb. 20.000 m²). Ez a két sziklasor körülbelül kétszáz méterre volt egymástól. Ezen a nyíláson át egy tizenöt méter magas fal volt építve, ami így a két sziklaláncot összekötötte és egy hatékony korlátot alkotott. Ez a fal lent húsz méter, fent pedig tíz méter vastag volt és úgy lett építve, hogy óriási szikladarabokat lehetett legurítani, amelyek aztán a fal külső felén a földre zuhantak, ahol a talaj nagyon ferdén ment lefelé. Aztán ismét egy meredek lejtő következett a hegynyílás másik oldalára vezető úton. A falba harminc méteres közökkel csúszó-pályák voltak építve a szikladaraboknak, hogy azok a fal alját ne érintsék mielőtt a földre érnek. Hogy mikor azok a földet elérik, tovább guruljanak lefelé a ferde talajon, majd a meredek lejtőn és úgy tovább a hegynyílásba, hat kilométer hosszat, mielőtt megállnának, ha a saját súlyuk által nem törnek darabokra. Mindez összesen egy nagyon célszerű védelmet alkotott, mivel a hegynyílás egyetlen helyen se volt szélesebb tizenöt méternél és a sziklafal elég meredek volt, hogy a szikladaraboknak nagy sebességet adjon. A sziklafalba mind a két oldalon volt két hely is, ahol szikladarabokat lehetett kilazítani, amelyek aztán legurulhattak, ezek a helyek a fal mind a két végétől kezdve a sziklafalba vájt gyalogutakkal össze voltak kötve. Voltak ott a falon szikladarabok, amelyek mindegyik körülbelül négy méter átmérőjű volt, készen arra az alkalomra, ha netán szüksége lenne rá. Mondták nekünk, hogy még soha nem volt szükséges azokat használni, mivel eddig még csak egy ellenséges néptörzs próbálkozott valaha engedély nélkül behatolni a faluba és az úgyszólván meg lett semmisítve a szikladarabok által, amelyek az említett négy helyről a szikla nyílás falairól le lettek ejtve. Az első lezuhanó szikladarabok más darabokat kilazítottak és úgy egy valódi lavina zuhant le a völgybe, az mindent magával ragadt, ami az útjában volt. A szikladarabok már több mint kétezer éve a falon voltak, mivel azalatt az idő alatt még nem volt háború az országban.

Láttuk, hogy a hat ház, amiből a falu állt, a falba volt építve és három emeletes volt úgy, hogy a tetőzetüket a fal felső része alkotta. A fal felső részét lépcsőkön, az emeleteken át lehetett megközelíteni, amelyek a házak tetejére vezettek. A falban csak a harmadik emeleten voltak ablaknyílások. Ezek az ablakok az alatta lévő hegyszorosra adtak kilátást. Ezekből az ablakokból és a fal felső feléről több kilométer hosszat lehetett az ösvényt szemmel követni.

Egy kellemes szállást jelöltek ki nekünk e házak egyikének harmadik emeletén. Miután korán vacsoráztunk, mindannyian felmentünk a tetőzetre, hogy a naplementét nézzük. Még csak néhány percig voltunk ott, mikor egy férfi jött fel a lépcsőn, aki ötven éves körülnek nézett ki. *Jast* bemutatta nekünk, ő máris részt vett a beszélgetésben. Hamar kiderült, hogy abban a faluban lakik, amit mi a téli szállásunknak kiválasztottunk, és hogy ő úton volt hazafelé. Mi feltételeztük, hogy ő ugyanazon a módon utazik, mint mi, tehát felszólítottuk, hogy csatlakozzon a társaságunkhoz. Megköszönte, de mondta, hogy ő képes az utat egy sokkal rövidebb idő alatt megtenni, azért jött ebbe a faluba hogy egyik családtagját meglátogassa és, hogy ő még az este otthon lesz. A beszélgetés a templomra fordult, amelyet a társaim és én *Emil* és *Jast* társaságában megtekintettünk. A férfi csendesen így szólt hozzám: “Én láttalak téged azon az éjszakán, a

templom korlátján ülve.” Aztán elbeszélte az álmot vagy a látomást, éppen úgy, ahogyan nekem megjelent, és ahogyan az e fejezetek egyikében le van írva. Ez engem éppen úgy ámulatba ejtett, mint a társaimat, akikkel nem beszéltem az esetről. Ez a férfi teljesen ismeretlen volt nekünk, mégis egy leírást adott a látomásomról éppen olyan élénken, mint ahogyan nekem megjelent. Ő folytatta: “Neked ugyanaz lett megmutatva, mint ami nekünk mutatkozik, ugyanis, hogy az ember az egyetlen állományból, Istentől ered és addig szoros egységben haladt előre, míg annak tudatában volt és a hatalmát és jogát a helyes módon használta. Azon pillanatban azonban mikor a halandó lényében két hatalmat fedezett fel, kétféle módon kezdett látni, visszaélt a hatalmával és egy ‘kétséget’ teremtett, mert az embernek szabad akarata van, és azt teremti meg, amire a tekintetét rögzíti. A következmény változatosság és távolra ható elkülönítés lett, ami az embert az egész világon mindenütt kísérte. De közeledik egy jövőendő változás, a változatosság körülbelül elérte a határait és az ember kezdi belátni, hogy ugyanabból a forrásból származik, mint mindenki más és az mindig közelebb hozza ahhoz a másikakhoz. Kezdi belátni, hogy minden másik ember az ő testvére, ahelyett, hogy az ellensége lenne. Mikor az ember ezt teljesen belátja, akkor meg fogja érteni, hogy mindannyian ugyanabból a forrásból eredünk, és oda kell visszatérnünk vagy más szavakkal testvérekké, kell válnunk. Akkor meg fogja találni a mennyországot, és be fogja látni, hogy a mennyország benső békét és összhangot jelent, mindenütt, az ember által teremtvén itt és most a földön. Akkor meg fogja érteni, hogy saját választékból poklot vagy mennyországot teremthet. Ezt a mennyországot helyesen képzelte el, csak földrajzilag nem a jó helyre tette. Az ember meg fogja tanulni, hogy Isten benne lakik és nem csak őbenne, hanem minden dologban körülötte, minden kőben, minden fában, minden növényben, minden virágban és minden teremtetten dologban; hogy még a levegőben is Isten van, amit ő belélegzik, a vízben, amit iszik, a pénzben, amit kiad; hogy Isten az állománya minden dolognak. Minden lélegzettel éppen úgy Istent szívja be, mint a levegőt, minden étkezésnél éppen annyira Istent veszi magához, mint edelt.”

“Mi nem akarunk új vallásokat vagy felekezeteket alapítani. Az a véleményünk, hogy a jelen pillanatban létező vallások elegendőek és hogy azok az alkalmas központok, hogy az embereket a tudathoz segítsék vezetni, hogy Isten a Krisztus által mindenkinben jelen van. Azoknak, akik a különböző felekezetek szolgálatában vannak, be kell látniuk, hogy az egyház csak egy dolognak a jelképe, ugyanis a Krisztus-tudatnak az egész emberiségben. Mikor ezt megértik, hol lehetnek akkor a különbségek máshol, mint a halandó gondolkodásban? Nem az egyházakban. Miben van az egyházak és egyesületek különbsége? A látszólagos változatosság okának, amit manapság látunk teljesen az emberi gondolkodásban, kell lennie. Lám hova vezetett ez: nagy háborúkra, heves gyűlöletre a népek, családok és egyének között és mindez, azért mert egy vagy más egyházi szervezet azt gondolta, hogy az ő hitvallása vagy hittétele jobb, mint a másiké. Mégis lényegében mind ugyanazok, mert ők mindenkit ugyanarra a helyre vezetnek. Lehetetlen, hogy mindenkinek a saját mennyországa lenne, mert ha az úgy lenne, akkor egy bizonyos felekezet tagja, aki, hű maradt ahhoz és elvárta, hogy megkapja a jutalmazását, a létezésének maradandó idejét azzal kellene töltenie, hogy a rengeteg mennyország között azt a meghatározott egyet keresse, ami neki lett szánva. Ezek az egyházi közösségek a tagjaikkal nap-nap után közelebb jönnek egymáshoz, és jönni fog a nap mikor mindannyian egyek lesznek, akkor nem lesz tovább szükség szervezetre. A hiba azonban mégse teljesen az egyházi szervezeteknél van. Még csak nagyon kevesen jutottak el a tudathoz, hogy valójában mit tartalmaz számukra az élet. Mi látjuk az emberiség nagy részét kielégítetlenül, eltompultan, leverten vagy bizonytalanul botorkálni az életen át. Minden léleknek meg kell tanulni, hogyan vegye kezébe az életét, és a saját élete központjából fejezze ki önmagát, kezdve a tehetségeivel, melyeket Isten neki adott, hogy önmagát céltudatos cselekvő erővel kifejezésre hozza. Mindenkinek kibontakozásra kell hozni a saját életét. Senki se élhet más helyett. Senki se hozhatja a te életedet kifejezésre és senki se képes megmondani neked, hogyan kell azt tenned. ‘Úgy, mint az Atya magában hordja az életet, úgy adta Ő a Fiúnak az életet Önmagában hordani.’ Ezt belátva képtelen a lélek mégis könnyelműen élni, mert az élet egész célja az előjogból és abból a lehetőségből áll, hogy a bennünk lakó Istent kifejezésre hozzuk. Isten célja az

emberrel az, hogy az ember tudatába jut annak, hogy ő Isten hasonlata és képmása. Kell, hogy az ember nagy életcélja legyen kifejezésre hozni azt, amit Isten számára elrendelt. Lám milyen bölcs szavakat beszélt Jézus, mikor Ő a hegyen volt és a tanítványai hozzá jöttek. Erre a belátásra ébredt az Ő tudata és szilárdan állt a meggyőződésben, hogy az ember csak akkor bontakozhat ki a teljes erejéig, ha egy igaz eszménye, egy igaz életcélja van. Egy mag csak akkor kezdhet el növekedni, mikor szilárdan a földbe van ültetve. Az Isteni erő bennünk csak akkor képes egy igaz vágyat beteljesíteni, mikor szilárdan van ültetve az emberi lélekbe. Nekünk tudni kell úgy, mint Jézus tudta, hogy az erős vágy önmagunkat kifejezni a legfontosabb szellemi hajtóerő, ami kifejezésre vezet.”

“Jézus így szólt: ‘Boldogok a szegények’, mert ő belátta, hogy minden korlátozás az életben jó, amely az egyénben képes felkelteni a vágyat, hogy föléje kerüljön, legyőzze azt és megszabaduljon tőle. Jézus megértette, hogy valaminek a hiánya, magában hordja a beteljesülés előjelét. Ő minden vágyat termékeny talajnak tekintett. Mikor a mag el lett ültetve és megkapta a lehetőséget, hogy növekedjen és megjelenjen, akkor az a vágy által beteljesül. A hely, amelyet a hiány és az abból eredő vágy az élet kibontakozásánál betölt, teljesen rosszul van értelmezve. Némely nagy tanítók azt mondják, hogy a vágyat száműzni kell a szívből. Jézus azt mondta: ‘Jaj azoknak, akik ki vannak elégítve’. Mikor az ember kielégült, akkor egy holt ponton áll. Hogy az élettel teljes kapcsolatban legyünk, minden pillanatban igyekeznünk kell az életet teljesen kifejezni. A vágy a késztető ösztön azt tenni, ami oda visz bennünket. Ahogy az embernek elege van abból, hogy a föld porában másszon, - arra vágyakozik, hogy repülni tudjon és ez a vágy, viszi odáig, hogy megtalálja a törvényt, ami képesíteni fogja arra, hogy felemelkedjen az élete korlátozásai fölé, és akkor mehet, ahova akar, anélkül hogy az idővel vagy távolsággal számot kellene tartania. Mondják, hogy ‘ember tervez, Isten végez’ Annak azonban a fordítottja az igaz, ugyanis Isten tervez, ember végez, mert ha az ember befogadóan áll Isten tervével szemben, mindenre képes mindent megtehet, amit Isten cselekszik. Nem teheti meg a fiú azt, amit az Atya megtett?”

“Az a tapasztalat, hogy külső dolgok nem képesek kielégíteni, arra kényszeríti a lelket, hogy saját magában keresse az erőt. Akkor az ember felfedezheti az ÉN VAGYOK -ot, akkor megtudhatja, hogy belül önmagában van minden hatalom, hogy szívét kibékítse, hogy minden hiányt, minden szükséglet és minden vágyat kielégítsen. A legtöbb esetben nem jut el eddig az ismeretig mielőtt a világ csapásai nem, kényszerítik arra, hogy ezt a benső béke és nyugalom helyét keresse. Mihelyt az ember tudja, hogy az ÉN VAGYOK a vágya beteljesítése, akkor a vágy beteljesült. Tévedés az ember vágyainak beteljesülést valahol máshol keresni, mint az isteni Önmagában. Hogy kibontakozásra jusson, az én -nek ezt a kibontakozást létre kell hoznia.”

“Mely egy megvalósulást, micsoda ébredést hoz akkor ez az ÉN VAGYOK, - a tudat, hogy belül bennünk van minden hatalom, minden állomány és értelmesség, amiből minden dolog az alakját kapja, és azt mihelyt egy értelmes és valóságos kívánság-gondolat értelmes módon képződött. A Szellem ereje, értelmessége és állománya oda áramlik és beteljesíti azt. Nem ez az a kincs a mennyekben, amit szemünk még nem látott? A bensőnkben még meg nem formált, ki nem alakult végtelen kincsek vannak elrejtve. Milyen világos ez annak, aki megtalálta a gyöngyöt. Akkor megérti azt, hogy: ‘első sorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.’ Hogy mi akkor azokat megkapjuk, az onnan ered, hogy azok a Szellemből vannak alkotva. A tudatnak először meg kell találnia a Szellemet, mielőtt alakot adhat a kívánt dolognak.”

“Az, aki felébredt, felfedezi a teremtető alapelveit belül önmagában, akkor kezdi megérteni azt, és ez az életének a legnagyobb esélye. Egy áttekintést kap, vagy a lehetőségek tudatába jut, amelyek az ő részére vannak félretéve. Tudva, hogy a teremtető erő benne van, a szellem elé hívja a szíve vágyát, az egy eszménnyé vagy formává válik és erőt, és állományt von magához, hogy megteljen.”

“‘ÉN LÁTOM,’ ez a lélek fogamzása, az ígéret földje, egy álom, ami megvalósul, amihez a lélek

teljes bizalommal fordulhat. Habár a megvalósulás még nincs tudatosan a birtokunkban, mégis látható alakot fog fölvenni, mert engedelmeskedünk a törvénynek. Lehet, hogy azzal tapasztalatokon kell átmennünk a sivatagban, és azokat le kell győznünk. De azok a tapasztalatok méltóvá teszik a lelket a beteljesülésre. A lélek, aki a látomását az ígéret földjeként fogja fel, vagy mint egy eszményt, ami meg fog valósulni, csak a jót látja, a vágya tárgyát. Akkor ne legyen kételkedés, ingadozás, tévovázás, mert az végzetes lehet. Az embernek hűnek kell maradnia a látomásához, és előre kell haladni. Ez a látomás rá jellemző, és éppen olyan nélkülözhetetlen, mint egy tervrajz a részletezésekkel egy épülethez. Kell, hogy hű maradjon a látomásához, éppúgy, mint a kőműves a tervrajzhoz és a részletezésekhez, amelyeket a tervező adott neki, mindent félre kell tenni, kivéve az igazságot.”

“A nagy lelkek mind hűek a látomásukhoz. Bármí, ami valaha teremtvé lett, először egy látomás volt, egy ötlet magja, a lélekbe ültetve, ahol alkalma volt kikelni, csírázni és felnövekedni. A nagy lelkek sohase hagyják magukat befolyásolni mások hitetlenségével. Ők áldozatokat hoznak a látomásaikért, hűek maradnak hozzá, hisznek benne, és az történik, amiben hisznek. Jézus hűen ragaszkodott a látomásához, Ő állhatatosan követte előírásait, még akkor is mikor azok, akik a legközelebb voltak hozzá és a legkedvesebb voltak neki hitetlennek és hűtlennek mutatkoztak. ‘Legyen az ő hite szerint’, úgy történik mindenkivel.”

“Mikor valaki előkészül, hogy az ígéret földjére megy, akkor a sötétség országát hátra kell hagynia, és el kell felejtenie. El kell hagynia a sötétséget, és a fénybe kell mennie. Lehetetlen egyidejűleg előre haladni, és helyben állni. A régít el kell engedni, és ragaszkodni kell az újhoz. Kellemetlen dolgokat el kell felejtenünk, és csak arra kell emlékeznünk, amit megtartani kívánunk. Ha azt akarjuk, hogy az megvalósuljon, emlékezetünkben csak a látomást kell megtartanunk. A látomást, amit megvalósulva látni akarunk, a szellemben fogva kell tartanunk és minden olyan dologra vonatkozó gondolatot el, kell utasítani, amelyeket nem akarjuk, hogy megtörténjen. Ha azt akarjuk, hogy látomásunk formát kapjon, legyen minden ötletünk, szavunk és cselekedetünk egybehangzó. Ez az igazi összpontosítás, egy minden mást kizáró összpontosítás, minden erőnek a lényegesre való összevonása. Ez szeretet az eszmény iránt, és az eszmény csak a szeretet útján jöhet nyilvánosságra.”

“Eleinte, még ha téved is az ember, kell, hogy szilárdan elhatározott maradjon, és előre haladjon. Ez az akaratnak egy gyakorlása, az önbizalom edzése, a hit egy bizonyítéka, miáltal minden erő az eszményre irányul. Az eszményt nem lehet soha elérni az erőnek e tudatos irányítása nélkül, az akarat e gyakorlása nélkül, de az eszménynek végzetes lenne, ha az akarat maga nem lenne tökéletes. Ha az akaratnak nincs meg az elszántsága, hogy szolgáljon, akkor az erő, amit az akarat az eszményre kíván irányítani, nem képes kiindulni a lélekből. Az akarat önmagát szolgáltatni, saját maga ellen fordítja az élet áramlatát, a szolgálatkészség azonban az élet áramlatát az *én*-en át engedi áramlani, és erőt sugároz le rá. Szolgálatkészség célt ad a látomásnak, megnyitja az utat a szeretetnek. Hogyan fejezhetné ki magát a szeretet, másképpen, ha nem azokon áramlik át, akik az életet kifejezésre hozzák? Mikor a szeretet a tudaton áramlik át, akkor az egész szervezet válaszol, és lelkesíti a test minden sejtjét. Akkor a test összhangban lesz, a lélek sugárzó, és felvilágosul a gondolkodás. A gondolkodás éles, élénk, ragyogó és biztos lesz, igenlő a szó, igaz és felépítő, a test megújul, megtisztul és lelkesedik, nehézségek megoldódnak és minden dolog visszajut a helyes arányába. Az ÉN VAGYOK az én által kifejezésre jut, akkor az én továbbá nem képes az ÉN VAGYOK -ot lekötni.”

“Hogyan hozhatná a test a szellemet kifejezésre, ha nem engedelmeskedik a szellemnek? Az emberi gondolkodásnak tudatosan kell keresni a Szellemet, vágyódni utána, ha meg akarja ismerni a Szellem hatalmát. Így tanulja az ember megérteni, hogy a szellem minden igény kielégítése. A legfensőbb kifejezés, amit a Szellemnek lehet adni, amikor mások baját enyhíti. A szeretet mások iránt az, ami a Szellem éléskamráját kinyitja. ‘Hajlandó vagyok szolgálni,’ ez a varázsszó, ami Isten határtalan bőségét felszabadítja mindenki részére, és ami a lelket a beteljesülésére vezeti.”

“A lélek visszatért a szülői házba, mihelyt az akarata az, hogy szolgáljon. Az eltévedt, aki szolgálatköteles volt, az ünnepelt fiú lesz; a cseléd, aki a disznók moslékával táplálkozott egy királyi ház fejedelme lesz, a saját lehetőségeinek fejedelme. Ő ismeri Isten szeretetét, megérti Atyjának ajándékát, és tulajdonába veszi azt. Senki más, csak a fiú fogadhatja el ezt az adományt, nincs egy cseléd, nincs egy bérenc, aki méltó lenne erre az örömrre, amit a fiú öröksége magával hoz. A szolga folyton igyekszik valamit kapni, a fiú már mindent örökölt, ami az Atya birtokában van. Ha tudjuk, hogy az Atyai háznak tagjai vagyunk, és hogy örökösei vagyunk, mindannak amit az Atya birtokol, akkor kezdetünk úgy élni, ahogyan az Atya akarja, hogy éljünk. ‘Iám most Isten Fiai vagyunk.’ Az a tudat, hogy az Isten Fiai vagyunk, minden beteljesülést magába foglal, a szolgaság tudata csak hiányt okoz. Látni fogjuk, hogy az Atya beteljesít mindent, amit szívünk óhajt, mihelyt mi Fiaiként viselkedünk. Akkor látjuk, hogy Isten fiai szabadok.” Akkor a szóvivő felállt, jó éjszakát kívánt nekünk és eltávozott, miután kifejtette a reményt, hogy a téli szállásunkra érkezünk után gyakrabban fog látni bennünket.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Másnap reggel elhagytuk a falut, Három napig egy vad kopár hegyvidéken vezetett át az utunk, olyan ritkán lakott volt ez a vidék, hogy arra kényszerültünk, hogy minden éjjelre felüssük a sátrainkat. Erre az útra nem vittünk magunkkal élelmiszert, de mikor eledelre volt szükség, az minden alkalommal kéznél volt. Alig hogy előkészületet tettünk az étkezésre, máris megjelent bőségesen az eledel, a fogyasztásra készen és egyetlen egyszer se fogyott el minden, mindig maradt valami.

A harmadik nap este egy széles völgyhöz értünk, azon át kellett mennünk, hogy elérjük a rendeltetési helyünket. Onnantól kezdve az utunk egy termékeny jól lakott környéken vezetett át. Azért választottuk azt a falut, hogy ott a téli szállásunkat berendezzük, mert az ország közepén volt és gondoltuk, hogy úgy téve kívánságunknak megfelelően alkalmunk lesz naponta hosszabb ideig ezekkel az emberekkel érintkezni. Az emberek közül, akikkel már előbb a különböző helyeken találkoztunk, többen ebben a faluban laktak, ők mindannyian szívesen meghívtak bennünket látogatóba. Mi biztosak voltunk abban, hogy ha a telet itt ebben a faluban töltjük bőven lesz alkalmunk ezeknek az embereknek a mindennapi életüket közelebbről megfigyelni.

November 20-án értünk a faluba, onnan különböző rövid kirándulásokat tettünk, míg a hó nem kezdett esni, amivel a járás nehezebb lett. Nagyon kellemesen voltunk szállásolva, az emberek nagyon barátságosak voltak hozzánk és éreztük, hogy felvettek bennünket a falu életébe. Minden ház nyitva volt előttünk, a lakósok mondták nekünk, hogy szívesen fogadnak, bármikor jövünk, és hogy ők minden embert testvérüknek tekintenek. Abban az időben, a faluban lakó figyelemre méltó asszonyok egyike felszólított bennünket, hogy költözzünk őhöz. A határnál egyszer már találkoztunk vele, de mivel jól éreztük magunkat az akkori szállásunkon, feleslegesnek találtuk, hogy gondot okozunk neki. Ő azonban kitarzott amellett, hogy nem okozunk neki semmi gondot, tehát hozzá költöztünk minden holminkkal és az ő házáat a miénkév tettük a további tartózkodásunk idejére. Sohase felejttem el az első alkalmat, mikor ővele találkoztunk. Az egy városban történt, közel a határhoz. Mikor őt bemutatták nekünk, mi egy nappal se becsültük tizennyolc évesnél idősebbnek, és mi mindannyian egyetértően csinosnak találtuk. Mekkora volt a csodálkozásunk mikor hallottuk, hogy több mint négyszáz éves és egyike a legkedveltebb felvilágosítóknak. Az egész életét annak a munkának szentelte. Mikor az ő házában laktunk, és napról napra érintkeztünk vele, teljesen érthető lett miért szeretik őt annyira az emberek. Az első találkozásunk után majdnem két hétig minden nap találkoztunk, de a valódi megjelenésében csak akkor ismertük meg mikor együtt egy házban éltünk vele. Senki se volt másra képes, mint tisztelni és szeretni őt. Minél jobban megismertük ezeket az embereket, annál nagyobb szeretetet, és tiszteletet éreztünk irántuk. Több mint elég alkalmunk volt, hogy jegyzetekben mindent megtaláljunk, amit az életkorukról mondtak, amiben éppen úgy nem kételkedhattunk, mint a saját jegyzeteinkben. Ennek az asszonynak a házában laktunk és az asztalánál vele, étkeztünk december utoljájától a következő év áprilisáig. Folyton volt alkalmunk, hogy az ő és a falu más lakóinak otthoni életét megfigyeljük és mi azt kimondottan tökéletesnek minősítettük.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

Az idő múlt, december utolsó napjai közeledtek, az év véget ért. Észrevettük, hogy sok ember összejött az egyetlen szertartásra, amiben kivétel nélkül csak Mesterek vettek részt. Minden nap újonnan érkezőkkel ismerkedhettünk meg. Mindannyian beszéltek angolul és mi már teljesen otthon kezdtük érezni magunkat a faluban. Egy szép napon közölték velünk, hogy az összejövetel szilveszter este lesz és meghívtak bennünket, hogy vegyünk részt az ünnepen. Továbbá hallottuk, hogy ez az ünnep annak ellenére, hogy csak beavatottaknak volt rendezve, semmilyen szempontból nem volt titkos összejövetel, valamint összejöveteleik egyike se volt privát jellegű. Ez azoknak volt egy ünnepe, akik a munkát elkezdték, teljes komolysággal felvették és eléggé előrehaladtak, hogy biztosak legyenek abban, hogy ezt az életet akarják élni. Arra a pontra értek, ahol felvették a magasabb tudatot és megértették, hogy mit jelent nekik ez az életükben. Némelyek ezt az 'átmenet ünnepének' nevezik. Ezek az összejöveteleik, hogy e tényről megemlékezzenek, egy kijelölt helyen, szokás szerint az év végén lettek rendezve. Ezen az éven ez a falu volt kijelölt hely, ahol mi tartózkodtunk.

Az összejövetelre kijelölt nap hajnalán felhőtlen volt az ég, míg a hőmérő jóval a nulla pont alá süllyedt. Vártuk mindannyian az estét, mert éreztük, hogy ismét egy érdekes tapasztalatot fog hozni a többihez, amit ez az utazás már hozott nekünk. Este nyolc órakor értünk a kijelölt helyre, ahol már körülbelül kétszáz jelenlévő volt. A terem úgy volt kivilágítva, mint ahogyan azt már előbb leírtam és egy gyönyörű benyomást keltett ránk. Hallottuk, hogy a mi háziasszonyunk magára vállalta, hogy vezeti a szertartást. Néhány pillanattal azután, hogy mi helyet foglaltunk, háziasszonyunk belépett a terembe, szépségével és ifjúságával meglepett bennünket. Egy szép fehér ruhát viselt anélkül azonban, hogy a legkevésbé feltűnő lett volna. Nyugodtan a kis szószékhez ment és beszélni kezdett. Így kezdte a beszédet: "Azzal a kíváncsisággal jöttünk itt ma este össze, hogy egy helyesebb értelmet szerezzünk az átmenetről egy alacsonyabb tudatból egy magasabbra és köszöntjük azokat köztetek, akik erre hajlandóak. Az általunk végbevitt dolgok láttára kelt érdeklődéssel vezetve, amelyeket ti eleinte ámulattal és hódolattal figyeltetek és kétség kívül csodáknak tartva azokat, követni kezdtetek bennünket."

„Mi tudjuk, hogy ti megtanultátok ezeket, dolgokat egy helyes, természetes élet minden nap előforduló eseményeinek tekinteni, egy élet, ahogyan élni kell, ahogyan Isten akarja, hogy mindig éljünk. Ti megértitek cselekedeteitek igazi szellemi jelentőségét. A tudat, amely az igazi szellemi síkon dolgozik, a formát alapozó eszmény kifejezésével megmagyaráz minden alakot. Ezzel kinyilatkozik a forma nagy benső jelentősége, akkor nincsen titokzatosság, és tehát nincsen tovább csoda. Ez az átmenet egy alacsonyabb tudatból egy magasabbra, ez a Krisztus-tudat elfogadását jelenti, ahol minden dolog szépség, összhang és tökéletesség. Ez az anyagelvűség félretevését jelenti, ahol csupán vizsály, és összhang hiánya uralkodik. Ez az élet természetes módja, így lát Isten bennünket élni és erről adott Jézus itt a földön egy olyan szép példát. A másik életmód önző, nem természetes és nehéz. Mikor ezt megértjük, akkor olyan könnyű, olyan egyszerű és olyan természetes úgy élni, mint a Krisztus. Akkor beléptünk a Krisztus-tudatba."

"A terített asztalok készen állnak. Ez az egyetlen alkalom, mikor mi összejövünk egy ünnepi lakomára. Ez nem olyan ünnep, mint azok egy ünnepet elképzelnek, akik még a halandó tudatban élnek. Ez egy belátás és tökéletesítés ünnepe, ami a húsvétra emlékeztet Jézus idejéből, egy idő, ami az átmenet jelképe volt a halandó tudatból a Krisztus-tudatba, ami manapság az egész világon olyannyira rosszul van értelmezve. Mi hisszük, hogy jönni fog egy időpont, mikor minden ember, a Krisztus-tudat egy helyes értelmével egy ilyen ünnepi asztalhoz fog ülni."

"Ma este itt lesznek velünk néhányan azok közül, akik a testüket annyira tökéletesítették, hogy képesek azt magukkal vinni minden mennyei birodalomba, ahol a legmagasabb tanítás részesei lettek. Mindannyian egy ideig itt látható formában éltek, azután átmertek egy helyre a tudatban és

magukkal vitték a testüket oda, ahol halandó szemeknek nem láthatóak; nekünk fel kell emelni a tudatunkat a Krisztus-tudatig, hogy beszélhessünk velük. Azok, akik a testüket annyira tökéletesítették, hogy azt magukkal vihetik a mennyei birodalomba, szabadon visszatérhetnek hozzánk, és újra távozhatnak. Ők képesek jönni és tanítani mindazokat, akik befogadók a tanításuk iránt, ők megjelenhetnek és eltűnhetnek úgy, ahogyan akarják. Ők azok, akik, bennünket jönnek oktatni, mikor mi hajlandók vagyunk tanításukat elfogadni, néha az ösztönünk segítségével, néha személyes kapcsolat útján. Ma este közülük öten megtörik velünk a kenyeret. Közöttük van egy, akit mi különösen nagyon szeretünk, mert ő egyikünk édesanyja és közöttünk élt (az *Emil* anyja volt). Most ülünk asztalhoz.”

A fény egy pillanatra elhalványodott, míg mi csendben lehajtott fejjel vártunk. Aztán a fény fel erősült és az öt várt vendég a teremben állt, három férfi és két nő. Mind fehér ruhába öltözve a szépségtől sugároztak, míg a vendégeket egy szelíd fénycsillogás vette körül. Nyugodtan előreléptek és mindegyikük a számára kijelölt helyre az egyik asztalfőhöz ült. *Emil* anyja a mi asztalunknál foglalt helyet, az expedíció vezetője a jobbján, *Emil* baloldalt. Miután leültek, kezdtek megjelenni az ételek. Egy egyszerű de nagyon ízletes vacsora volt, zöldségből, kenyérből, gyümölcsből és dióból állt. A beszédek, amelyeket tartottak, főleg tanácsokat tartalmaztak azoknak, akik erre az alkalomra gyülekeztek. Azokat a helyi nyelven tartották, *Jast* lefordította nekünk. Ezeket a beszédeket itt kihagyom, mivel a tartalmuk nagy részben már előbb meg lett adva. *Emil* anyja utolsó szónokként folyékonyan beszélt angolul egy tiszta és érthető hangon. Ezek voltak a szavai: “Mi olyan erőket használunk minden nap, amelyeken a halandó felfogású emberek csak nevetnek. Mi, akiknek megvan az előjogunk megérteni és használni azokat, megteszünk mindent, amit tudunk, hogy az emberekkel megértessük, mit nélkülöznek az életükben a hibás elképzeléseik révén az előttük lévő tökéletes dolgokról, amelyek csak arra várnak, hogy tulajdonukba vegyék. Mihelyt az ember a tulajdonába veszi ezeket az erőket és elsajátítja ezeket, sokkal valószínűbbek és élénkebbek lesznek számára, mint azok a dolgok, amelyekhez a halandó felfogásaival olyan görcsösen ragaszkodik, mert korlátozott érzékeivel láthatja, érezheti és megérintheti. Bizonyára feltűnt már nektek, hogy minden kényelem ebben a teremben és a helyiségekben, amiben laktok, úgy, mint a fény, a meleg, és még az eledel is, amelyeket ettünk, ezen erő által létrejött hőségből erednek. Lehet ezeket fénysugárnak nevezni, vagy ahogyan akarod. Mi ezt egy nagy egyetemes erőnek vagy hatalomnak tekintjük, amely mikor az ember kapcsolatba áll vele, célszerűbben dolgozik neki, mint gőz, elektromosság, benzin vagy kőszén. Számunkra ez mégis csak egyike ezen erő vagy hatalom legcsekélyebb törvényeinek.”

“Ez a hatalom nem csak minden erőt szolgáltat az embernek, amire szüksége van, hanem minden meleget is, hogy szükségletét kielégítse mindenütt és mindenkor, anélkül, hogy némi üzemanyagot használjon. Ez az erő teljesen zaj nélkül működik, és mikor az ember megtanulja ezt használni, akkor az véget fog vetni sok zajnak és zavargásnak, ami most még elkerülhetetlennek látszik. Ez az erő körülöttetek kéznél van és csak arra vár, hogy az ember kapcsolatba álljon vele és használja. Ha már egyszer az ember odáig haladt, akkor annak használata sokkal egyszerűbbnek fog mutatkozni, mint gőz vagy elektromosság. Mikor az ember erre kész lesz, be fogja látni, hogy a halandó felfogásait követve, a közlekedés mindenféle kitalált módja és az erő minden más alkalmazásai csak gyerekjátékok. Az ember azt gondolta, hogy azokat ő maga teremtette, de így csak azt teremtette, amire az emberi érzékei képesítették. Tökéletlenségeket teremtett, pedig minden dolog, amit teremt, tökéletes lehetne, ha csak hajlandó lenne belátni, hogy minden dolog Istenből van, és belőle jön létre, mivel Isten az ember által fejezi ki magát. Az ember azonban a szabad akaratával a nehéz utat választotta és ahelyett, hogy belátná, hogy ő az Isten Fia és használná mindazt, ami az Istené, csak tovább megy a régi kerékvágásban addig, míg kényszerítve lesz, belátni, hogy egy jobb útnak kell lenni, és valóban van is. Egyszer tudni fogja, hogy Isten útja az egyetlen út. Akkor a tökéletességet fogja kifejezésre hozni azt, amelyet Isten folyton általa lát kifejezni. Nem látod be, hogyan kell feladnod magadat az Atyának bensődben és tőle minden jót elfogadni, miközben a lényed minden erejének ebből az isteni Ön -ből kell működnie? Isten,

az Atya a bensődben, minden kifejezésnek a kezdete, mert másképpen Isten nem juthatna kifejezésre vagy kinyilatkoztatásra.”

Erre a társaságunk egyike azt kérdezte tőle, milyen befolyása van szavaknak és gondolatoknak az életünkre. *Emil* anyja kinyújtotta kezét és egy pillanat alatt egy kis tárgy jelent meg a kezében. “Ezt a kis kavicsot egy vízzel telt tálba ejtem”, mondta. “látod, hogy a hullámok, amit a kavics okoz mikor a vízzel, érintkezik, onnan kiindulva köröket alkot, azok mindig nagyobbak lesznek, míg eléri a tál szélét vagy a víz legkülső peremét, hol a szem előtt láthatóan erejüket veszítik és megállnak. Valójában azonban mihelyt a hullámok a víz határát eléri, megfordulnak és visszatérnek, arra a helyre, ahol a kavics a vizet érintette. Pontosan ugyan az a helyzet minden gondolatnál, ami nálunk felbukkan és minden szóval, amit kiejtünk. A gondolat és a szó bizonyos rezgéseket küld ki, amelyek tovább haladnak mindig szélesbedő körökben, míg a világűrt átfogja. Akkor ugyanazon a módon visszatérnek ahhoz, aki azokat kiküldte. Minden gondolat, minden szó olyan biztosan visszatér hozzánk, ahogyan mi azt kiküldtük. Ez a visszatérés az ‘ítélet napja’, amiről a Bibliád beszél. Minden nap egy ‘ítélet napja,’ az ítélet jó, vagy rossz lesz, aszerint, hogy a kiküldött szó vagy gondolat jó vagy rossz volt. Minden ötlet (gondolat vagy szó) egy mag lesz, ez a mag ki lesz küldve, és a lélekben gyökerezik (a gondolatban fogva van tartva) és azután egy elképzelésé válik, ami később egy fizikai formában létrejön, vagy kifejezésre jut. Tökéletességre vonatkozó gondolatok tökéletességet hoznak létre, tökéletlenségre vonatkozó gondolatok és ötletek tökéletlenséget szülnek.”

“A nap és a föld az elültetett magból közösen ugyanazzal a hajlandósággal hozza létre a hatalmas *marigán* fát vagy a legkisebb virágot. Ugyanazon a módon egyesül a Lélek és a Szellem, hogy amit az ember elültetett létrehozza és azt, amit szóval vagy gondolatnál kért megkapja (visszatért hozzá). Az ember és a mennyország közötti elkülönítést csupán az ember anyagi gondolataiból köréje szőtt köd hozta létre és ebből jött létre a titokzatosság, amibe az ember minden isteni dolgot takarva képzel el. E titokzatosság fátyla lassan félretolódik, akkor észreveszi az ember, hogy nincsen titok. A különböző egyházi szervezetek alapítói hasznosnak ítélték Istenre vonatkozó dolgokat egy titokzatosság fátylával letakarni, hol ők azt gondolták, hogy így a népet jobban hatalmukba tudják hajtani, de most mind kezdik belátni, hogy Isten mélységei valójában az élet egyszerű dolgai. Ha ez nem úgy lenne, mi hasznunk lenne az isteniből? Lassanként mindannyian a felfedezéshez jutnak, hogy az egyház csak egy jelképe a Krisztus-tudatnak az emberben, az emberiség isteni központjának. Szemeik megnyílnak az eszményre, és akkor nem imádják tovább a bálványt, amit a halandó gondolkodás állított fel. Lám a sok újfajta vallásos szervezeteket, amelyek minden oldalról létre jönnek. Annak ellenére, hogy azok még egymástól nagyon eltérően gondolkodnak, kell, hogy mindegyikük az egy célhoz vezessen. Nem kell, hogy ez az egyházakat az igaz belátásra vezesse, nemde?”

“Nekünk, akik a testünket annyira tökéletesítettük, hogy képesek vagyunk azt mindenütt magunkkal, vinni meg van az előjogunk, látni azt, és abban tartózkodni, amit a mennyek országának neveznek. Ezt a ‘birodalmat’ sokan a hetedik mennyországnak nevezik, és a legnagyobb titoknak tartják. Ez is a halandó gondolkodás egy tévedése. Nincsen titok; mi csak a ‘helyet’ értük el a tudatunkban, ahol mi a legfelsőbb tanítást kapjuk, azt a ‘helyet’ ahol Jézus van. Az egy ‘hely’ a tudatunkban, ahol belátjuk, hogy a halandóság feladásával halhatatlanságot nyerünk el, ahol tudjuk, hogy az ember halhatatlan, nincs alávetve a bűnnek vagy a halálnak, változatlan és örök, éppen úgy, mint Isten, és úgy ahogyan Isten az embert látja. Egy ‘hely’ ahol mi a ‘színelváltozás’ (átszellemülés) igazi jelentőségét ismerjük, hol képesek vagyunk Istennel egyesülni, és Őt szemtől szemben látni. Egy ‘hely’ ahol tudjuk, hogy mindannyian odajöhetnek, és ugyanazt megkaphatják, és ugyanazok lehetnek, mint mi vagyunk. Mi tudjuk, hogy az idő már nincs távol, és hogy mindenki tudata fel fog emelkedni arra a szintre, ahol mi személyesen beszélhetünk velük, és ők minket szemtől szemben láthatnak. Mi most mindannyian el vagyunk vonva az ő látáskörükből, mert mi tudatosan felemelkedünk a halandó sík fölé, ezáltal mi láthatatlanok vagyunk azok számára, akik még a halandó tudatban élnek.”

“Mi örömmel hívunk három eseményt a lelki szemeink elé. Az egyik régen történt az, Jézus születése volt, mely tény nektek a Krisztus-tudat születésének a jelképe az emberben, azután az esemény, amit mi közeledni látunk, mikor a ti nagy nemzetetek el fogja fogadni, és meg fogja valósítani a Krisztus-tudatot. És végül gyönyörködve gondolunk a harmadik és utolsó nagy eseményre, a legnagyobb és legragyogóbb közülük: Krisztus második és utolsó eljövetele, mikor mindannyian felismerik a Krisztust önmagukban, elfogadják és ebben a tudatban élnek, kibontakoznak és ‘növekednek, mint a mezők liliomai’. Ez a kibékülés.”

Mikor ezt kimondta, a láthatatlan kórus énekelni kezdett. Először megtelt a terem zenével, majd az egy gyönyörű kórossal végződött. Aztán egy pillanatnyi csend uralkodott, mire a kórus egy vidám örvendező énekbe kezdett, melynek minden üteme, mint egy nagy harang harsogó hangjára végződött. Ez úgy folytatódott, míg tizenkettőt ütött az óra és mi hirtelen tudatába jutottunk annak, hogy éjfél volt és hogy az új év megkezdődött.

Így végződött az első évünk ezeknél a nagyszerű embereknél.

FÜGGELÉK

Most, hogy én ezeket a jegyzeteket a Mestereknél gyűjtött tapasztalatainkról a közönségnek bemutatom, némileg hangsúlyozni akarom a tényt, hogy én személyesen hiszek e mesterek hatalmában és egy nagy Törvény kinyilatkoztatásában, - egy Törvény, amely az egész emberiségnek egy mély értelmű üzenetet hoz. Ők dönthetetlenül bebizonyították, hogy van egy törvény, amely a halált felülmúlja, és hogy az egész emberiség egy pontot közelít a fejlődésében, ahol ezt a Törvényt meg fogja érteni, és használni fogja. A Mesterek azt mondják, hogy ez a törvény először Amerikában lesz ismert, ahonnan az egész világnak lesz adva, úgy hogy mindannyian meg fogják ismerni az örök életbe vezető utat. Szerintük ez egy új korszak kezdete lesz.

Ezekben a jegyzetekben leírt jelenségek egyike se volt az a megtestesülés, amelyeket a spiritiszták szokásos összejövetelein lehet látni, - távol attól. Ez a testnek egy magasabb rendű kifejezése volt, amely a Mesterek saját szándékából láthatóvá vagy láthatatlanná tette, - a test egy magasztalása és szellemesítése. Ez egy isteni Törvény és az emberek hamarosan birtokukba veszik az örökségüket, felvilágosulnak és szellemi megértés által teljesen uralkodni fognak a testük fölött.

Nem létezik kétely afölött, hogy ezek az emberek a Fényt az évszázadokon át magukkal hordozták, és hogy a mindennapi életükkel bizonyítják, hogy ez a fény még mindig létezik, úgy, mint évezredekkel ezelőtt létezett.

Abban az időben készített fényképeink bizonyítják ezeknek a Mestereknek a képességeit.

B.T.S.

MÁSODIK RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Január első napjának hajnalán korán keltünk, feszült várakozásban a jövődő dolgok iránt. Mindenki láthatóan érezte, hogy valami várt ránk, amihez hasonlítva az előző élményeinket csak a következő események felé vezető létrafokoknak tekintettük.

Mikor az asztalnál a reggelire gyülekeztünk, csatlakozott hozzánk a barátunk, akivel a kis faluban találkoztunk *Emil* házának tetőzetén, ahol útközben szállásoltunk. Az olvasó emlékezni fog rá, mint az álom tolmácsolójára. Köszöntés után így szólt: “Ti most már több mint egy éve nálunk vagytok. Velünk utaztatok, megosztottátok velünk a mindennapi életünket, és kétség kívül megbíztok bennünk. Mivel áprilisig vagy májusig itt maradtok nálunk, ide jöttem, hogy meghívjalak benneteket a nagy ‘*Tau-Cross*’ templomába, amelyet ti a meredek sziklafalba vájva közel a falun kívül láttatok.”

Később láttuk, hogy a templom helyiségei egy több mint száznyolcvan méter magas függőleges falat képező sziklába voltak vájva. A nyílások, melyek a szobákat képezték, mélyen a sziklafalba voltak vájva, úgy hogy azoknak mind a négy fala sziklából volt. A szikla déli külső falába, ahol szükség volt ablakokra világosságnak és levegőnek, nyílások voltak vésve, úgy természetesen minden ablak délre nézett. Az ablaknyílások körülbelül két és fél méter szélesek és magasak voltak. Minden helyiségnek két ilyen nyílása volt, kivéve a legelső szobának. Azon csak egy nyílás volt a templom keleti oldalán, ami utat adott egy tágas repedésre a sziklafalban. Abban az időben mikor a templom helyiségeit a sziklafalba vájták, nem volt ennek a szobának más bejárata, mint egy sziklába vájt alagút, ami az előbb említett repedésre nyílt. Az ablaknyílást csak később vésték ki. Eredetileg az alagút bejárata egy nagy kő alatt volt elrejtve, egy a sok közül, amelyek a sziklafal oldaláról leestek és egy kiálló peremen maradtak. Ez a kő úgy volt elhelyezve, hogy azt kilehetett tolni a folyosóból a nyílás elé, és kívülről nem lehetett megmozdítani. Egy körülbelül tizenöt méter hosszú létra volt az egyetlen lehetőség ezt a peremet elérni, amit felülről le lehetett engedni, és fel lehetett húzni. Az ablakoknak szolgáló nyílások nagy lapos kövekkel voltak ellátva, azok alul egy barázdába illettek, úgy hogy azokat az ablakok elé lehetett tolni. Mikor a kövek az ablakok elé voltak tolva, a faluból a nyílásoknak nyomát se lehetett látni. Elmondták nekünk, hogy azért lett ez így építve, hogy a templomot megvédjék a környéket veszélyeztető rabló bandák támadása ellen, távolabbról északon. Ezek a bandák néha lejöttek délre eddig a faluig. A falut néhányszor feldúlták, de a lakósokat nem érte sérülés, mivel azok egy menedéket találtak a templomban. A templomot nem a barátaink építették, hanem a falubeliektől vették át, egy nagy számú feljegyzések tárolására, melyeket nagyon értékesnek tekintettek. Miután a barátaink átvették a templomot, megszűntek a támadások, a falut nem gyötörték tovább és mindenki békében élt.

Azt állítják, hogy e jegyzetek némelyike az emberiség földi megjelenésének első idejéből valók, hogy ezek a jegyzetek a *Naacalok* vagy Szent Testvérektől származnak, és hogy azok egyenesen az emberiség anyaországából jöttek. Azt is állítják, hogy ezek a Szent Testvérek egyenesen Burmába mentek és ott a *Nagalokat* tanították. Ezek a jegyzetek nyilvánvalóan azt a bizonyítékot szolgáltatják, hogy ezeknek az embereknek az elődeik írták a *Surya Siddhantát* és az első *Veda* könyveket. A *Surya Siddhanta* a legrégebbi a csillagászatról ismert könyvek közt. A jegyzetek szerint 35000 éves és az első *Vedák* 45000 évre kelteznek vissza. A barátaink szerint ezek a jegyzetek nem mind eredetiek, némelyek az eredetiről lettek másolva és ide lettek szállítva őrizetbe. Mondják azonban, hogy ugyanazokról a feljegyzésekről lettek lemásolva, amelyekből a Babilóniai jegyzetek lettek átvéve. És azt is állítják, hogy az eredetiek, amelyekről ezek másolva lettek az eredeti *Atlantiszi* és *Oziriszi* jegyzetek.

Ennek a templomnak a helyiségei egymás fölött lettek kivájva, hét emelet magasra és az e szobák közötti összekötés a sziklába vájt számos lépcsőből állt. A nyílás, amely kijáratot adott erre a lépcsőre a helyiség egyik sarkában volt és közvetlen kapcsolatban volt vele. A lépcső egy negyvenöt fokos szögben ment fölfelé, egy körülbelül két és félszer két és fél méteres előtérbe, ahol a föltte lévő szobába vezető lépcső volt kivájva. Az alsó helyiség mennyezete és a föltte lévő padlózata között körülbelül két és fél méter tömör szikla volt hagyva. A hetedik emeleti szoba mennyezete körülbelül négy méterrel egy szélesen kiálló szikla perem alatt volt, körülbelül harminc méterre a szakadék legmagasabb pontja alatt. Ebből a szobából egy lépcső vezetett fölfelé egy nyíláson át, amely bejáratot adott a kiálló sziklaperem alatt kivájt öt helyiség közül a középsőre. A középső helyiség mind a két oldalán két helyiség volt úgy, hogy az egész épület úgy nézett ki, mint egy óriási kereszt egy T betű formájában.

A legfelső szobák úgy lettek kivájva, hogy a sziklaperem egy folyosót vagy erkélyt képezett egy bejáratral ezekbe a szobákba. A szikla egy puha, nagy szemcsés gránitból volt. A munka láthatóan kezdetleges kézi szerszámmal lett kivitelezve, és valószínű évek kellettek, hogy azt elvégezzék. Azt állítják, hogy az építkezéshez nem használtak egyetlen darab fát se. A famunkát a barátaink készítették, miután átvették a templomot, a szobák most nagyon barátságosak voltak, főleg napsütéses időben.

Mióta a templom a barátaink tulajdonában volt, mondták nekünk, az ablakok még soha nem voltak bezárva, se a bejárat nem volt eltorlaszolva. Mégis csak nagyon kevesen keresték fel a templomot azok közül, akik nem láttak, vagy nem tudtak semmit az igazi szellemi felvilágosulásról.

A barátunk folytatta: “Ez a nap nektek egy új év kezdete, míg az elmúlt idő eltelt és úgyszólván eltűnt az életetekből és soha nem tér vissza, kivéve talán a szellemben, mint emlékezet az örömökre, szomorúságokra, gondokra, és mint visszaemlékezés a munkákra, amelyek különösen foglalkoztattak benneteket. Továbbá el van felejtve, eltűnve, nektek csak egy oldal az életetek évkönyvéből. Mi azonban egy siker időszakának tekintjük a múltat, egy nagy győzelem, egy előrehaladás, egy híd, amely bennünket egy nagyszerűbb kibontakozásra visz, egy időszakba nagyobb ígérettel és szellemi felvilágosulással, egy időszakba, ahol mi képesek leszünk még jobban szolgálni, egy időszakba, amiben mi minden következő tapasztalat által ifjabb, erősebb és szeretettel teltebbek lehetünk. Most azt gondoljátok: ‘hogya-hogya, hogyan lehetséges az?’ A mi válaszuk: ‘vonjátok le a következtetést, válaszd a saját életedet’ ”

A vezetőnk anélkül, hogy a legkevésbé is tolatkodni akart volna, így szólt: “Mi látni és tudni akarunk”

A barátunk folytatta: “Mától fogva bizonyos leckéket fognak kapni azok, akik egy helyes módon élt élet teljes jelentőségét még nem ismerik, és nem látják be, vagy nem értik meg. A helyes életmód nem egy szigorú önmegtagadó szomorú, hanem egy gyönyörűségben és vidámságban beteljesülő életet jelent, amiből minden fáradtság, minden küszködés véglegesen száműzve van.”

Aztán egy kissé enyhébb komolysággal folytatta: “Kifejezést adtál a tudásra és látásra irányuló vágyaknak. Alighogy ki lett fejezve a kívánság, máris beteljesült. Mikor így rátok nézek, a biblia egyik versében kifejezett gondolat jut eszembe. Az így szól: ‘Ahol ketten vagy hárman az én nevemben gyülekeznek, ott én köztük vagyok.’ Ez a mondat nagyon gyakran hiú szójátéknak lett minősítve, ahelyett, hogy az emberek komolyan vették és megvalósították volna. A nagy hiba, amit az ember Jézus tanításával szemben elkövetett az, hogy egy távoli és homályos múltba rejtette és titokzatosságnak, és hitregének tekintette azt, mintha egy dologra vonatkozna, melyet csak a halál után lehet megszerezni a belátás helyett, hogy azokat mindenki mindennapi életében alkalmazni lehet, itt és most, mikor csak akarja.”

“Mi nem állítjuk azt, hogy Jézus a Krisztus egy élet-tervet képviselt, amit csak ő egyedül volt képes megvalósítani, hogy azt nem hozták volna létre többé-kevésbé más időbeli különböző

látnokok, próféták és népek. Szeretnénk ezt az emberek értelméhez juttatni. Mi azért akarjuk a hangsúlyt Jézus életére helyezni, mert ti éppen azt az életet érthetitek a legjobban. Mikor Ő különösen a saját életére mutatott, akkor annak csak egy célja és jelentősége volt, ugyanis az, hogy a hit által lelkesített tény, - az Ő élet-tapasztalatai, - a tanításának élő példái voltak. Az elméleti hittételt: a bocsánat elnyerését mások szenvedése által, - ami a keresztény gondolkodást évszázadokig befolyásolta, - nem lehet a Hegyi beszéd és a Tékozló fiú példabeszéde szellemi atyjának tulajdonítani.”

“A keresztény gondolkodás vezetői Jézus követőit és tanítását elterelték annak gyakorlati alkalmazásától és az isteni erő tanulmányozásától. Ők azt tanították a híveknek, hogy Jézus tanítását az apostolok tapasztalatainak kell tekinteni, az Ő ideje után a földön ahelyett, hogy azt tanítanák, hogy a törvény, amelyre Jézus tettei alapozva voltak, egy pontos tudomány, amelyet az életben mindenki megérthet és tapasztalhat.”

“A keleti népek éppen a vallásuk tudományos ismeretét tűzték ki a törekvésük és tanulmányuk legmagasabb céljául. Azok így a másik szélsőségbe kerültek. Ezen a módon a vallását mind a kettő a természet fölötti vagy a csodák világába helyezte. Nyugat teljesen a hitvallás erkölcsi oldalába merült, miközben a kelet csupán a tudományos oldalát vette szemügyre. Úgy mindkettő kizárta az igazi szellemi szemlélést”

“Az önmegtagadás, a visszavont élet és a világtól való elkülönítés, úgy a buddhista, mint a keresztény kolostorokban nem szükségszerűség és nem is az út, az igazi felvilágosulásra és az igazi bölcsességgel és hatalommal rendelkező tökéletes élet megvalósulására, úgy ahogyan Jézus azt megmutatta nekünk. Ezek a kolostori rendek már több ezer éve léteznek, mégse valósították meg egyetlen módon se az egyszerű emberek szellemi felemelkedését, olyan mértékben, mint amennyire Jézus tanítása a földi életének rövid időszakban azt létrehozta.”

“Ismert az, hogy Jézus minden tant felvett magába, be lett avatva az úgynevezett szertartásokba és ceremóniákba és azokat tanulmányozta, míg *Ozirisz* tanítására talált. Ezt egy pap ismertette vele, aki távol tartotta magától a hit minden szertartásos, kolostorbeli és anyagi formáját. Ez a pap *Thoth* király követője volt, az egyiptomi királyok első uralkodó házából. Azt, amit később Egyiptomi birodalomként ismerünk, *Ozirisz* és követői vezették a legmagasabb kultúrára és fejlődésére. Ezek az emberek képezték a tiszta fehér emberfajt és lettek később ismertek, mint az Izraeliták, amelynek a Héber faj egyik ága. Egyiptomot *Thoth* király egy diktátor ideje alatt nyilvánította ki császárságnak, aki a nép jogait lábbal taposta. Évszázadokkal azelőtt *Ozirisz* és követői vezetése alatt a nép egy gyönyörű műveltséget épített fel és tartott fenn, egységben és testvériségben.”

“*Thoth* egy bölcs uralkodó volt, aki *Ozirisz* tanítását igyekezett fenntartani, de mikor az Egyiptomi vagy sötét hordák délről kezükre hajtották az uralmat, amelyek által ő hatalomra jutott, sötét anyagiasságok lopódtak be. Az utána következő uralkodó házak, elhagyták az *Ozirisz*-féle tanítást, lassanként átvették a sötét faj ötleteit, hogy végül semmi mást, mint fekete varázslatot gyakoroljanak. A királyság gyorsan hanyatlott, úgy ahogyan ilyen birodalmaknak hanyatlani kell.”

“Miután Jézus figyelmesen meghallgatta ezt a papot, belátta tanításának mély benső jelentőségét. A buddhista tanításokból belátta, hogy ennek a kettőnek az alapján nagy megegyezés volt. Azért elhatározta, hogy Indiába megy, ami jól lehetséges volt, az akkor létező karavánúton.”

“Ott a buddhista tanításokat tanulmányozta. Megértette hogy az ember teremtette szertartásos formák és a hittételek ellenére, minden vallásnak csak egy forrása volt és az nem más, mint Isten az emberben, akit Ő az Atyjának és mindenki Atyjának nevezett. Akkor minden formát elutasított és egyenesen Istenhez fordult, egyenesen a szerető Atyjának a szívéhez. Lám akkor a csodálatos eredményt. Jézus hamarosan felfedezte, hogy nincs szükség sok, hosszú évekig tartó küzdelemre, hittételeken, szertartásokon, hitvallásokon, képleteken és felavatásokon át, mint ahogyan a papok azt az emberekre ráerőltették, hogy azokat tudatlanságban és úgy téve függő helyzetben tartsák.

Ő belátta, hogy az, amit keres belül Őbenne volt. Jézus belátta, hogy ha Ő a Krisztus akar lenni, akkor neki önmagát Krisztussá kell nyilvánítani, hogy utána a legtisztább indokkal, gondolatban, szóban és cselekedetben azt az életet kell élnie, amelyet keresett, hogy azt a saját anyagi testében megvalósítsa. Miután mindezt megértette, volt bátorsága előre lépni, és a világnak hirdetni.”

“Mindegy volt, az hogy kitől vagy hol tanulta azt. A munka volt a fontos; nem az, amit valaki más végzett, hanem az, amit Ő tett. Az egyszerű emberek, akik ügyét védte, örömmel hallgattak rá. Ő az előírásait nem Indiából, Perziából vagy Egyiptomból kölcsönözte. Amit Ő ott tanult azok csak külsőségek voltak, amelyek Őt odáig vezették, hogy lássa saját Istenségét, melynek kinyilatkoztatása a Krisztus, aki minden emberben él, nem csak egy-egyeten egyénben, hanem mindenben.”

“*Ozirisz* több mint 35000 évvel ezelőtt született *Atlantiszban*. A krónikaírók, akik jóval később az ő ideje után írták le életét, a csodálatos munkái végett egy istennek nevezték. Ő azoknak a magasztos gondolkodóknak egy egyenes leszármazottja volt, akik az emberiség anyaföldjén tisztán tartották az ötleteiket.”

“Úgy történt a legtöbb hitregebeli személlyel. Munkáik és jellemzésük ismétlések és fordítások által eltorzultak. E hitregebeli személyek munkáit és a dolgokat, amelyeket elértek, természet fölöttinek tekintették azok az emberek, akik nem szántak elegendő időt és erőfeszítést arra, hogy áthatoljanak azon munkák és dolgok mélyebb jelentőségéig; és hogy felfedezzék azt, hogy azok a dolgok a teljes hatalmának birtokában lévő ember isteni természetéhez tartoznak.”

“A krónikaírók Istenné tették *Oziriszt*, majd szobrokat kezdtek készíteni róla. Eleinte ezek a szobrok csak azt testesítették, meg amit képviseltek, de lassanként a szobrok a szellembe rögzödtek, míg az eszmény el lett felejtve és megmaradt az üres bálvány.”

“Egy másik ember Buddha volt, akit a krónikaírók sokára az ideje után istenné tettek. Figyelj csak a bálványszobrokra, amelyeket róla készítettek, azzal az eredménnyel, hogy a szobrot tisztelik, az eszmény helyett. Ismét az üres bálványt. Ugyanaz az eset sokféle jelekkel és jelképekkel.”

“Az oktatás, amit Buddha kapott, ugyanabból a forrásból eredt, csak egy más módon. A tant, amellyel Buddha érintkezésbe került egyenesen az anyaországból hozták a *Naacalok* Burmába, míg *Ozirisz* közvetlen kapta az oktatást, mivel az elődei az anyaországban éltek és ő, mint fiatal férfi oda ment, hogy tanulmányozza azt. Miután befejezte tanulmányait, visszatért hazájába, majd az *Atlantisziak* vezére lett és visszavezette népét az emberben lévő élő Isten tiszteletére, hol az lassanként a szomszédos sötét fajok befolyása alatt fekete varázslatra került átmenőbe.”

“Mózes is egy vezér volt, akit követői és a történetírók az ő ideje után istenné nyilvánítottak. Ő egy Izraelita volt és érintkezésbe került a Babilóniaiak feljegyzéseivel, akik a tanítói voltak. Ezek a jegyzetek alkotják a Biblia egy részét. Amit Mózes abból tanult, azt ő a helyes szavakban és a helyes formában adta át. A fordítók Mózes által feljegyzett tényeket nagyon eltorzították. Így folytathatnám, és említhetnék még sok más példát.”

“Jézus megismerkedett az összes tanítással, a saját jellegzetes módján áthatolt azok mélyéig és a teste szellemesítése által még egy lépéssel tovább ment, mint tanítói, addig a pontig, ahol képes volt megengedni, hogy testét a keresztre feszítsék, hogy aztán egy diadalmas, győztes feltámadásban visszahozza azt.”

“Ha *Ozirisz* Buddha és Jézus tanítását tanulmányozod, akkor nagy megegyezéseket fogsz találni, igen néha még a szavak is ugyanazok. És mégis, csak egymás tanítását vették volna át? A tanítások megmutatták nekik az utat a külsőségből a bensőbe. Kell, hogy azután minden tant és minden utánózást feladjanak, és a saját módjukon tovább haladjanak. Ha csak másolták volna, és tanulmányozták volna azt amit láttak és amit tanulni kaptak, akkor nem lettek volna képesek látni azt, hogy minden az Istentől belül őbennük jön, akkor máig is tanulnának, de életük és tapasztalataik soha nem lett volna ismert.”

“Ők mindannyian ugyanazt tapasztalták olyannyira, hogy a követőik földi királyságok királyává akarták koronázni, de ők arra nem akartak hallgatni. Mindegyikük ugyanazt a gondolatot fejezte ki, majdnem ugyanabban a szavakban: ‘Az én királyságom nem földi, hanem szellemi’. A későbbi krónikáirók *Oziriszt* még az egyiptomi királyok közé is sorolták.”

Itt végződött a beszélgetés és mindannyian a templomba sétáltunk. Mikor a legalsó helyiségbe értünk, a barátunk újra elkezdte:

“Míg mi ebben a templomban az egyik szobából a másikba fölfelé megyünk, kell, hogy arra gondoljatok, hogy nincs olyan ember, aki egy másíknak némi jogot adhat. Mikor a belátásodat mélyíted, észre fogod venni, hogy te minden más emberrel egyenlő vagy és az, aki igyekszik a jogait vagy bármi mást is, amije csak van, neked adni kinek megvan mindene, ami őneki van, következtelenül cselekszik, mivel adni akar valamit, amit nem képes adni. Valaki megmutathatja az utat a testvérenek, hogy annak látásköre tágabb legyen, úgy hogy ő a jót megtestesítheti, de azt, amije van, nem adhatja másnak.”

Aközben a második emeletre értünk, ahol négy barátunkra találtunk a faluból, akik előre mentek. Rövid ideig általános dolgokról volt szó, majd a tanítónk folytatta:

“Az egész történelemben nem találni olyan személyiséget, aki úgy előre lép, mint Jézus. Az időszámítástok az Ő születésére van alapozva. A hitbeli testvéreitek nagy zöme bálvánnyá teszi Őt és éppen ez az elkövetett nagy hiba. Bálvány helyett kell, hogy eszmény legyen; ahelyett, hogy faragott szobrot készítenek Őróla, kell, hogy Ő valódi és eleven legyen nektek, mert a jelen pillanatban még mindig ugyanabban a testben él, amelyben a keresztre feszítették. Jézus él és képes hozzátok beszélni, éppen úgy, mint azon gyászos esemény előtt. A nagy tévedés, amelyet olyan sokan elkövetnek az, hogy Jézus életét egy fájdalmas halálban végződni látják a kereszten, miközben teljesen elfelejtik, hogy életének legnagyobb része a feltámadása után van. Ő most még nagyobb mértékben, jobban, mint valaha képes tanítani és gyógyítani. Ha akarod bármely pillanatban a jelenlétébe, lehetsz. Ha Őt keresed, meg fogod Őt találni. Jézus nem egy király, aki a jelenlétét rád erőltetheti, hanem egy hatalmas testvér, aki mindig készen áll, hogy bármikor segítsen rajtad és segítse az egész világot. Míg Ő a halandó földi síkon élt, csak egynéhány embert volt képes elérni. Ő most, a jelen állapotában mindenkit elérhet, aki hozzá fordul.”

“Nem azt mondta: ‘Ahol én vagyok, ott lesztek ti is’? Jelenti ez azt, hogy ő valahol távol van egy helyen, amit mennyországnak neveznek, és amit te csak úgy érhetsz el, hogy előbb meghalsz. Jézus ott van, ahol te vagy, és ő képes veled érintkezni éppúgy, mint ember emberrel, mint az emberek egymás közt érintkeznek. Csak annyit kell tenned, hogy légy befogadó vele szemben. Emeld fel tekintetedet valamivel magasabbra és fogj át vele egy szélesebb láthatárt; akkor, ha a szíved és a gondolataid őszintén Ővele vannak, látni fogod Őt. Beszélhetsz vele. Ha jól nézed, látni fogod a kereszt, a lándzsa és a tüskék sebhelyeit teljesen meggyógyulva eltűnve; és a sugárzó szeretet és a boldogság, ami őt körül veszi, el fogja mondani neked, hogy mindaz meg van bocsátva, és el van felejtve.”

A barátunk abbahagyta a beszédet és körülbelül öt percig egy mély csend uralkodott. Akkor a szoba megtelt egy ragyogással, mint amelyet még soha nem láttunk. Akkor egy ember hangját hallottuk, eleinte távolról és nem értettük, de miután felhívta figyelmünket és gondolataink rá irányultak, nagyon tisztán hangzott, mint egy csengő, és értelmes lett. Egyikünk kérdezte: “Ki beszél ott?” Az expedíció vezetője válaszolt: “Csend, a jó Mesterünk Jézus beszél,” mire a barátaink egyike így szólt: “Igazad van, Jézus az, aki beszél.”

A hang folytatta: “Mikor én azt mondtam: ‘Én vagyok az út, az igazság és az élet,’ nem azt akartam az egész emberiséggel megértetni, hogy csak én magam vagyok az egyetlen igazi fény. Mert mindazok, akiket Isten Szelleme vezet, Isten gyerekei. Mikor én azt mondtam: ‘Én vagyok a szeretett Fiú, Isten egyszülött Fia, akiben az Atyának kedve telik,’ az volt a szándékom, hogy az egész emberiséget meggyőzzem arról, hogy Isten gyerekeinek egyike belátta Istenségét,

megértette azt és igényt tartott rá. Belátta, hogy Istenben élt, járt-kelt és lélegzett, a magasztos, mindennek Atya-anya alapelvében, utána kimondta a szót, hogy ő a Krisztus, Isten egyszülött Fia, majd egy hű szívvel és erős elhatározással élte azt az életet és azzá vált, amit kijelentett. Szemeit az eszményre irányítva az egész testét megtöltötte azzal és így elérte azt, amit kívánt, a kitűzött célt.”

“Annak az oka, hogy engem olyan sokan nem látnak az, hogy titokzatossággal és csodákkal vettek körül, egy elérhetetlen magaslatra helyeztek, távol az egyszerű emberek hatáskörén kívülre, akiket én szívből szeretek. Egy kimondhatatlan szeretettel szeretem én őket. Én nem vontam vissza magamat közülük, ők távolodtak el éntőlem. Ők egy fátyolt terítettek rám, választékokat és falakat emeltek, közvetítőket alkalmaztak és szobrokat készítettek rólam és azokról, akik nagyon közel álltak énhozzám és nagyon kedvesek voltak nekem, hitregékbe és titokzatosságba borítottak bennünket, míg úgy látszott, hogy olyannyira eltávolodtunk az emberektől, hogy már nem tudták hogyan közelítsenek meg bennünket. Könnyörögnek és imádják kedves édesanyámat és azokat, akik engem körülvesznek és így halandó gondolatokban fogva tartanak bennünket. És mindezt, míg ha úgy ismernének bennünket, ahogyan mi valójában vagyunk, akkor beszélhetnének velünk úgy, mint ti most képesek vagytok beszélni velem. Mi soha nem voltunk másak, mint ahogyan ti most láttok bennünket. Menyire szeretnénk, hogy az egész világ tudja ezt!”

“Ti olyan sokáig titokzatossággal vettetek körül bennünket, nem csoda, hogy kétség és hitetlenség felülkerült. Minél több szobrot és bálványt készítetek rólunk, annál inkább közénk állítjátok a halált és gondoljátok azt, hogy mi számotokra közbenjáró nélkül elérhetetlenek vagyunk, annál mélyebb lesz a kétely árnyéka, szélesebb a babona szakadéka és nehezebb az áthidalás. Ha az emberek bátran nyújtanák a kezüket mondva: ‘ismerlek’, akkor mindannyian láthatnának és ismerhetnének bennünket. Nincs semmi titokzatos körülöttünk, vagy azok körül, akiket mi szeretünk, mert mi az egész világot szeretjük.”

“Az életemnek olyan sokan csak azt a részét látják, amely a kereszten végződött, és elfelejtik, hogy a legnagyobb részét úgy éltem, mint ahogyan most vagyok. Teljesen elvesztik szem elől azt, hogy az ember tovább él, még azután is, amit egy erőszakos halálnak tekintünk. Az életet nem lehet megsemmisíteni. Az mindig folytatódik és egy jól élt élet soha se fog elfajulni vagy semmibe, menni. Még a testet is halhatatlanná lehet tenni, úgy, hogy az soha többé nem változik meg.”

“Mikor a mi szeretett testvérünk Pilátus kezeit mosta és így szólt: ‘Vigyétek és feszítsétek magatok keresztre, én nem találok benne bűnt,’ kevésbé sejtette, hogy történelmet ír, vagy hogy egy jövődölést teljesít be. Ő a tömeggel, sokkal többet szenvedett, mint mi szenvedtünk. Az mind elmúlt, meg van bocsátva, és el van felejtve, úgy ahogyan ti látni fogjátok abból a tényből, hogy mi mindannyian együtt vagyunk, egyesülve.”

Akkor két férfi lépett előre, Jézus felkarolta őket rájuk tette karjait, kezével az egyiknek a vállán így szólt: “Ez a kedves testvér az egész úton velem tartott, miközben ennek,” a másikra mutatva, “még sok nehézségen kellett átmennie, mielőtt megnyíltak szemei. De mihelyt azok képesek voltak látni, hamar hozzánk jött. Ő éppen olyan értékes és mi éppen úgy szeretjük őt, mint a többiek.” Aztán lassan még valaki előre lépett és egy pillanatig mozdulatlanul állt. Jézus feléje fordult és így szólította: “Kedves Pilátus...” Az üdvözlő barátságossága félreérthetetlen volt.

Akkor Pilátus beszélni kezdett: “Sok hosszú, nehéz éven át küszködtem és szenvedtem az ítélet után, amit azon a napon olyan könnyelműen kimondtam, amivel a terhet ledobtam magamról. Milyen kevesen fogják fel közülünk, míg még egy anyagi testük van, hogy fölösleges terhet rakunk másokra, mikor a felelősséget le akarjuk rázni magunkról. Csak akkor látjuk be, ha szemeink megnyílnak, hogy minél inkább igyekszünk a terhet más vállakra tenni, annál súlyosabban nyomnak ránk. Sok fáradalmas évbe került hogy ezt a tényt belássam, de milyen örömet ismertem attól a naptól kezdve, mikor megnyíltak a szemeim.”

Akkor a láthatatlan kórus egy leírhatatlan szép dallammal ujjongva énekelni kezdett. Rövid idő után Jézus előre lépett és így szólt: “Csodálkoztok azon, hogy én már régen megbocsátottam

azoknak, akik engem a keresztre feszítettek? Miért nem bocsátott meg mindenki úgy, mint én? Nálam a megbocsátás teljes volt, mikor én azt mondtam: 'beteljesült'. Miért nem láttok ti engem, úgy ahogyan én vagyok nem, mint keresztre feszített, hanem kiemelkedve minden halandóság fölé?"

A láthatatlan kórus folytatta: "Üdvösség, mindenkinek, üdvösség nektek, Isten gyerekeinek. Magasztalva és dicsérve legyen az Isten, országa örökre az embereknel marad. Lám ő veletek van a világ végéig." Miközben a láthatatlan kórus énekelt, a szavak megjelentek a falon. Ami itt végbement, nem valahol a távolban történt, nem volt ködös vagy alig látható, és nem is egy színpadon, távol tőlünk. Ezek az emberek mind valóban a szobában voltak, mi beszéltünk velük, kezet fogtunk velük és lefényképeztük őket. Ezek az emberek köztünk mozogtak és az egyetlen számunkra látható különbség közöttünk egy különös fény volt, amely őket körülvette. Nyilvánvalóan az volt az egyetlen fényforrás a szobában. Sehol nem volt árnyék. Úgy tűnt nekünk, hogy az Ő testük egy sajátságos áttetszőségből volt és mikor mi megérintettük őket, vagy kezet fogtunk velük, a testük, olyan érzést keltett mintha alabástromot érintettünk volna meg. Mégis egy kellemes meleg áradt ki belőlük és ez a meleg körülöttük mindenén áthatolt. A szoba még távozásuk után is észrevehetően megtartotta ezt a fényt és meleget.

Az eseményről, mikor később újra a helyiségbe léptünk, minden alkalommal tett valaki közülünk egy megjegyzést. Mikor rövid idővel az esemény után a csoportunk egy napon együtt volt és arról beszéltünk, hogy ez a szoba milyen benyomást keltett bennünk, a vezetőnk így szólt hozzám: "Ide csak egy szó illik: 'fenséges'." Ezzel pontosan kifejezte mindannyiunk érzelmét, aztán többet nem beszéltünk róla. Mikor az ősszel visszajöttünk, a helyiség egy szentély lett nekünk és sok időt töltöttünk ott.

Mi vártunk, míg a többiek kettesben távoztak a szobából. Mikor Pilátus a szobából kifelé indult, intett a vezetőnknek, hogy kövesse és mindannyian együtt lementünk, le a lépcsőn a legalsó szobáig aztán a folyosón át a nyílás felé és egyenként le a létrán. Aztán haza mentünk a szállásunkra a faluba és még éjfélig beszélgettünk. Aztán a vendégeink egyszerűen eltávoztak, mintha ez az összejövétel egy mindennapos dolog lett volna.

Miután a vendégek eltávoztak, mi a háziasszonyunk körül tolongtunk, és egymás után fogtunk vele kezet, hogy megköszönjük neki az átélt emlékezetes estét. Egyikünk így fejezte ki gondolatait és érzéseit: "Mondhatom, hogy az én összezsugorodott belátásom olyan alaposan darabokra lett törve, nem hiszem, hogy valaha egy szilánkot visszatalálok belőle." Azzal nyilvánvalóan mindannyiunk gondolatát rezgető összhangot érintette. Én nem igyekeztem gondolataimat és érzelmeimet kifejezni és nem is próbáltam, azokat valaha leírni. Az olvasóra hagyom, hogy arról egy elképzelést készítsen. Miután pihenőre tértünk, nem szólt senki egy szót se. Nyilvánvalóan mindenki érezte, hogy egy teljesen új világ nyílt meg előttünk.

MÁSODIK FEJEZET

Mikor másnap a reggeli asztalnál ültünk, mindenféle kérdéseket intéztünk a háziasszonyunkhoz és hallottuk, hogy egyáltalán nem volt szokatlan, hogy Jézus így megjelenik és elmondta, hogy gyakran jön segítséget nyújtani a gyógyító munkájukban.

A reggeli után a háziasszony közölte velünk, hogy ő és még két asszony a templomba akarnak menni velünk. Míg elhagytuk a házat, még két férfi csatlakozott hozzánk. Egyikük elmondta a háziasszonynak, hogy a faluban egy beteg gyerek volt és őt kérte hogy menjen el hozzá. Egy mellékútra tértünk és követtük a férfiakat a gyerek otthona felé, aki valóban nagyon beteg volt. A háziasszonyunk előre lépett és kinyújtotta karjait, mire az anya a gyereket karjaiba tette. A kicsi arca azonnal kiderült, majd szorosan hozzásimult és néhány percen belül mély álomba merült. A háziasszonyunk visszaadta a gyereket az anyjának, és folytattuk az utunkat a templomba. A háziasszonyunk útközben megjegyezte: "Jó lenne, ha ezek az emberek egyszer már magukra vállalnák ezt a munkát ahelyett, hogy miránk támaszkodnak. Az sokkal jobb lenne nekik. A dolgok most úgy állnak, hogy nem törődnek velünk addig, míg a szükség nem kényszeríti őket; akkor kéri a segítségünket, amit mi természetesen jónak látunk, de az nem hoz nekik semmi önbizalmat, mi inkább azt szeretnénk látni, hogy a saját lábukon állnak, minthogy minden tekintetben olyan gyermetegek lennének."

Akkor elértük a létra alját, felmáztunk és bementünk az alagútba. A két férfi velünk jött. Mivel ez az alagút a sziklán keresztül vezetett természetesen feltételezhetnénk, hogy ott sötét volt. Volt azonban elegendő fény, hogy az előttünk lévő tárgyakat meglehetősen távolságról láthattuk és ez a fény, körül vett bennünket úgy, hogy sehol nem volt árnyék. Mi ezt az előző nap már észrevettük, de senki nem szólt róla semmit. Mikor a jelenség után érdeklődtünk, mondták, hogy a fény valóban minden oldalról körülöttünk van, és ha nincs senki az alagútban, akkor ott sötét van.

Miután végimentünk az alagútban, felmentünk a lépcsőn a harmadik helyiségbe, ez a szoba valamivel nagyobb volt, mint a két alább lévő és a falai mentén tömérdek kőtábla volt összerakva. Közvetlen mögöttem találtunk még egy nagy helyiséget a sziklából kivájva és láttuk, hogy ez is tele volt ilyen kőtáblákkal. Ezek a táblák jól voltak zománcozva és sötét, vörös-barna színűek voltak. Némelyek harmincöt-ször hatvan centiméter nagyságúak voltak, körülbelül öt centiméter vastag és tíz - tizenkét *pond* volt a súlyuk. Kíváncsiak voltunk, hogyan lehettek ezek a hegyeken át ide hozva. Mikor azután érdeklődtünk, azt a választ kaptuk, hogy azokat nem a hegyeken át hozták ide, hanem a Góbi-földre lettek szállítva mikor az még egy termékeny és jól rendezett vidék volt, mielőtt a hegyek képződtek és sokára a hegyek megjelenése után lettek erre a helyre hozva, hogy meglegyenek óvva minden esetleges megsemmisítéstől.

Azt állítják, hogy a hegyek megjelenése előtt egy óriási vízözön áradt az ország nagy részére, ami azt teljesen tönkretette, úgy hogy a lakosság nagy része elpusztult. Az életben maradtak a világ többi részétől és a létezés minden eszközétől el lettek szakítva, azok lettek a rabló bandák elődei, amelyek a Góbi sivatagot a mai napig veszélyeztetik. Azt állítják, hogy ott volt a nagy *Ujgur* birodalom, ahol most a Himalája hegység és a Góbi sivatag van, hogy egy nép nagy városai voltak ott, amely egy magas műveltségi fokon állt, és hogy miután a városokat a víz elpusztította, az előre haladó futóhomok eltakarta a romokat.

Később a kőtáblák utasításait követve, úgy ahogyan azok nekünk le lettek fordítva, három ilyen városra találtunk. Mi meg vagyunk győződve arról, hogy ha már egyszer ezek az ásatások be lesznek fejezve, azok a bizonyítékot fogják szolgáltatni a jegyzetek hitelességére és történetére. A jegyzetek szerint ennek a műveltségnek az eredete több-százezer évre tér vissza.

Különböző szobákat mutattak meg nekünk, az általános beszélgetés folyamán kiderült, hogy az egyik férfi, aki a reggel hozzánk szegődött, annak a férfinak a leszármazottja volt, akivel a faluban

találkoztunk, ahol Keresztelő Szent János élt, és akit mi a jegyzetek írójának nevezünk. Mi némileg csodálkoztunk azon, hogy egy előrehaladott megöregedés minden jeleit láthattunk rajta.

Míg az első helyiségbe visszatértünk, a vezetőnk feltette a kérdést, hogy beteljesülhet-e azonnal, egy kívánság mihelyt az ki lett mondva. A háziasszonyunk válaszolt, hogy igen, beteljesül, ha az a helyes formában lett hozva. Tovább magyarázta, hogy a vágy nem más, mint az imának egy formája, és hogy Jézus az ima helyes formáját alkalmazta, mivel az Ő kívánsága mindig beteljesült, és hogy az imának, amely mindig válasza talál, mindig a helyes formában kell lennie és következetesen tudományos, tehát kell, hogy egy szilárd törvény szerint működjön. “Akkor Ő így szólt: ‘Ez a törvény így hangzik: Legyen a hited szerint’ és ‘Minden dolog, amit imádvá kívánsz, hidd el, hogy meg fogod kapni, és az a tied lesz.’ Ha mi biztosan tudjuk, hogy az, amit kértünk már a tulajdonunkban van, akkor a törvénnyel egybehangzóan dolgozunk. Ha a kívánság beteljesül, akkor tudjuk, hogy a törvény be van tartva. Ha a kívánság nem teljesül be, akkor tudjuk, hogy nem a helyes módon kértünk. Lássuk akkor be, hogy a hiba nálunk van, nem Istennél.”

“Akkor az előírás így hangzik: ‘Szeresd Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.’ Kutass most nagyon mélyen a saját lelkedben, nem félelemmel és hitetlenséggel telt előérzettel, hanem egy vidám, szabad és hálás szívvel, tudva, hogy az, amire szükséged van, már a tied. A titok az Istennel való egységben rejlik és annak tudatában lenni, majd ahhoz hűen ragaszkodni, tévelygés nélkül, még akkor is, ha az egész világ ellenkezik veled. ‘Önmagamból nem tudok semmit se tenni,’ mondta Jézus, ‘Az atya, aki bennem lakik, Ő végzi a munkákat.’ Higgy Istenben, és ne kételkedj. Higgy, és ne félj. És gondold arra, hogy Isten hatalmának nincsen határa, semmi sem lehetetlen.”

“Használd, mikor a kívánságaidat megfogalmazod, igenlő kifejezéseket. A legtökéletesebb feltételekre van szükség. Ültesd a lelkedbe a tökéletes mag ötletét, semmi mást. Kérd, hogy egészséget fejezhess ki, ne azt, hogy kigyógyulhass betegségedből; hogy összhangot fejezhess ki, és bőséget valósíthass meg, ne azt, hogy kiszabadulhass a zűrzavarból vagy nyomorúságból és korlátozások alól. Tedd le ezeket a dolgokat magadról, úgy mintha egy régi ruhadarabbal tennéd. Azok régiek, te már kinőttél belőlük, megengedheted magadnak, hogy örömmel félreteszed azokat. Meg se fordulj, hogy még egy pillantást vess rájuk. Azok meg vannak bocsátva, és el vannak felejtvé. Visszatértek abba az anyagba, ahonnan erednek. Azok még csak nem is valamik, azok semmik.”

“Töltsd be az egész üresnek látszó helyet körülötted Istenre, a végtelen Jóra vonatkozó gondolatokkal. Fontold meg akkor, hogy az ‘Isten’ szó egy mag. Annak növekedni kell. Engedd át Istennek a hogyan-t, a mikor-t és a hol-t. A te munkád csak annyiból áll, hogy mondd, mit kívánsz, abban a biztos tudatban, hogy már azon pillanatban megkaptad, mikor kéred. Az előhívás részletei az Isten, az Atya munkája. Gondold arra, hogy Ő végzi a munkát. Végezd el aprólékosan a te részedet és hagyd teljes bizalommal Isten részét Őrá. Kérj. Ismerd el. Fordulj Istenhez, azért amire szükséged van és vedd át Isten beteljesítését.”

“Tartsd Isten bőségét gondolatban folyton szemelőt. Ha egy másik gondolat jelentkezik, helyezd akkor Isten bőségét annak helyébe és áld meg azt. Légy folyton hálás, hogy a munka előre halad. Ne kezdj el újra kérni, csak áldj és légy hálás, hogy Isten benned dolgozik és, hogy te megkapod azt, amit kívánsz, mert te csak a jót kívánod, hogy mindenkinek kioszthassad. Hagyd ezt mind csendben és titokban történni. Fordulj titokban az Atyához, Atyád, aki a lelked titkába lát, nyíltan meg fog jutalmazni.”

“Mikor kívánság beteljesült, úgy fogsz visszatekinteni erre az időszakra, amelyet bizalommal telve erre szántál, mint a legnagyobb kincseid egyikére. Akkor bebizonyítottad a törvényt és látod hittel és áldással kiejtett szavaid erejét. Gondold arra, hogy Isten befejezte tökéletes tervét. Ő folyton szeretettel telt bőkezűséggel ömleszt ki minden jót fölöttünk, amit mi csak kívánni képesek vagyunk. Ő folyton azt mondja: ‘Próbálj ki Engem és lásd, hogy megnyitom-e a mennyek

ablakait, és annyi áldást adok, hogy nem lesz elég hely befogadni.’ ”

A TELJES SZÍVEMBŐL

“A lényem szívében, Atyám, egy vagyok Vele és ismerlek Téged, mint mindannyiunk Atyját. Te Szellem vagy, mindenütt jelenlévő, mindenható, mindent tudó. Te Bölcsesség vagy, Szeretet és Igazság. Te vagy a hatalom az állomány és az értelmesség, amiből, és ami által minden dolog teremtve lett. Te vagy a szellemem élete, a lelkem állománya, gondolataim értelmessége. Én kifejezésre hozlak Téged úgy a testemben, mint életem körülményeiben. Te vagy a kezdet és a végzet és teljesen átfogsz minden jót, aminek én kifejezést adhatok. A szellememben, a lelkembe ültetett gondolataim kívánsága, a Te életed által lelkesül, és mikor az idők teljessége eljön, tapasztalni fogom, hogy az a hit hatalma által láthatóvá válik. Én tudom, hogy a jó, amit kívánok, a Szellemben, még nem látható formában már létezik, és csak a törvény beteljesülésére vár, hogy láthatóvá váljon, tudom tehát, hogy már a tulajdonomban van.”

A TELJES LELKEMBŐL

“A szavak, amelyeket most kiejtek, azt vázolják Neked Atyám, amit én kívánok. A kívánságom, mint egy mag, a lelkem mélyébe van ültetve és a szellememben a Te lelkesítésed által életre kel. Meg kell neki jelenni. Csak a te Szellemednek, - Bölcsességednek, Szeretetednek, Igazságodnak engedem meg, hogy a lelkemben éljen. Én csak azt kívánom, ami mindenkinek javára válik, és most kérlek Téged, Atyám, hogy állítsd azt elő. Atyám, itt belül énbennem kérlek téged, hogy Szeretetet, Bölcsességet, Erőt és örök ifjúságot fejezhessen ki. Arra kérlek Téged, hogy Összhangot, boldogságot és bőséget valósíthassak meg; ajándékozz meg az értelemmel, ami szükséges, hogy az Egyetemes állományból azt hozzam létre, ami minden jó kívánságot beteljesít. Ezt nem saját magamnak kérem Atyám, hanem, hogy megtanuljam, hogyan érthetlek meg Téged, hogy minden testvéremnek szolgálatára lehessenek.”

A TELJES ELMÉMBŐL

“Amit én kívánok a láthatatlan formában, már létezik. Gondolatban csak annak adok formát, amit kívánok. Úgy, mint egy mag a földben, csendben és sötétben növekedni kezd, úgy ölt a kívánságom alakot a lelkem csendes láthatatlan birodalmában. Visszavonulok a belső szobámba és bezárom az ajtót. Most a már beteljesült kívánságomat nyugodtan és bizalommal telve gondolataimban fogva tartom. Most Atyám, a kívánságom tökéletes ábrázolására várok. Belül énbennem, köszönöm Neked Atyám, hogy a kívánságom beteljesülése a láthatatlanban örökre fennáll, és én tudom, hogy Te a kincseid bőségét szeretettel telt bőkezűséggel kibocsátottad mindenkinek; hogy Te az életem minden jogos kívánságát beteljesítetted, hogy én részese lehetek a Te gazdag készletednek, hogy beláthatom egységemet Teveled, és hogy minden testvérem beláthatja ezt, és hogy én mindenemet kiönthetem testvéreim javára. Atyám, én mindenemet Neked adom.”

A TELJES ERŐMBŐL

“Egyetlen gondolattal vagy cselekedettel se fogom tagadni, hogy a szellemben már megkaptam a kívánságom beteljesülését és az most tökéletesen létre lesz hozva. A szellememmel, lelkemmel, gondolatommal és testemmel hű maradok a kívánságomnak. Én a szellememben láttam a jót, amit kívánok. A kívánságomat én a lelkemben megkaptam, mint egy tökéletes ötletet, és gondolataimmal formát adtam neki. Kívánságomat most láthatóvá, egy valódi tökéletes kinyilatkoztatásra váltom.”

“Köszönöm Atyám, hogy én most Szeretetet, Bölcsességet és Értelmet kaptam, Életet, Egészséget, Erőt és Örök Ifjúságot, Összhangot, Boldogságot és Bőséget és a tudást, hogy hogyan hozhatom elő az Egyetemes állományból azt, ami minden jó kívánságot beteljesít. ‘Nem mondtam nektek, hogy ha hisztek, az Isten gyönyörűségét fogjátok látni?’ ”

E szavak után egy pillanatilag mély csend uralkodott, aztán a háziasszonyunk folytatta: “Értsd meg, ha a beteljesülés nem következik be és a kívánságod még nem lett látható, a hiba nálad van, nem Istennél. Ne kérj újra, hanem tarts ki úgy, mint Illés tett, tartsd fel a serleget, míg megtelik, folytasd az áldást és a hálaadást, hogy most megtörténik, még akkor is, ha emberi tévedésre vonatkozó gondolatok tömege zuhan rád minden oldalról. Tarts ki, tarts, ki a beteljesülés itt van, hidd el nekem, a bizalmad meg lesz jutalmazva.”

“Tegyük fel, hogy jég lenne, amit kívánunk. Akkor csak úgy szétszórva minden oldalra kezdenéd a szót kimondani? Ha úgy tennél, minden irányba szétszórónád az erődöt és nem érnél el semmit. Először gondolatban egy képet kell alkotnod arról, amit kívánsz; tartsd ezt a képet elég hosszan fogva az elmédben, hogy azt tisztán láthasd, engedd el akkor a képet teljesen, irányítsd azután a szellemi tekintetedet az Egyetemes Isten-állományra, légy akkor tudatába annak, hogy ez az állomány Istennek egy része, és azért neked egy részed. Isten ezt az állományt, amiben minden van, amire csak szükséged lehet, folyton olyan gyorsan ömleszt ki neked, ahogyan te képes vagy azt használni, és a készletet soha nem tudod kiüríteni. Légy annak is tudatába, hogy mindenki, aki valaha tudatosan vagy anélkül, hogy tudná, valamit teremtett, azt ebből az egyetemes állományból állította elő. Tartsd most gondolataidat és tekintetedet az egyetlen központi atomra, Istenre, és tartsd azt addig fogva, míg a kívánságodat rá nyomtad. Ezáltal csökkented annak az atomnak rezgéseit addig, míg jég lesz. Akkor minden körülötte levő részecske, odasiet, hogy kívánságodnak eleget tegyen. Azok rezgései csökkennek, míg a középponthoz csatlakoznak és egy pillanat alatt, van jég. Még vízre sincs szükséged, csak az eszményre.”

Ismét egy mély csend uralkodott, néhány perc után egy kép jelent meg a szoba falán. Először mozdulatlanul álltak az alakok és nem keltettek nagy benyomást bennünk. De valamivel később mozogni kezdtek, láttuk, hogy ajkaikat mozgatják, mintha beszélnének. Azonnal ott volt a teljes figyelmünk a mutatványon, a háziasszonyunk magyarázta: “Ez a kép egy jelenetet mutat be, ami régen történt, mikor az *Ujgur* birodalom a csúcspontját élte. Láthatjátok milyen szépek az emberek, hogy az ország meleg és napos. Látjátok, hogy az enyhe szél a fák ágait ringatja, még a színeket is lehet látni. Akkor nem voltak nagy viharok, amelyek a vidéket és az embereket gyötörték. Ha jól figyeltek, hallani fogjátok beszélgetésüket. Még az izmaikat is láthatjátok működni a testük mozgásával.”

A háziasszonyunk elhallgatott, de a képek tovább tükröződtek a falon, jelenetekkel, amelyek körülbelül kétpercenként váltóztak, míg úgy tűnt nekünk, mintha mi is részt vettünk volna benne, olyan közel voltak az alakok. Egyszer csak egy jelenet jött, amiben a csoportunkból hárman voltak ábrázolva. Tévedés lehetetlen volt. Halhattuk a hangjukat és érthettük, miről beszélnek. Nyilvánvalóan egy eset volt, amely körülbelül tíz évvel ezelőtt történt, Dél-Amerikában.

Akkor a háziasszonyunk újra kezdte: “Mi képesek vagyunk gondolatrezgéseket kiküldeni a

légkörbe, amelyek azok az emberek gondolatrezgéseikhez kötődnek, akik már nincsenek a földön és a mi rezgéseink, összegyűjtik, és összevonják azokat a korábbi rezgéseket egy bizonyos pontba. Akkor úgy ábrázolva láthatjátok ezeket a jeleneteket, ahogyan abban az időben ezek lejátszódtak. Ez csodálatosnak tűnhet nektek, de a ti népetek nemsokára egy képet fog előállítani, hasonlót ehhez, amelyet most láttatok. Az egyetlen különbség az lesz, hogy az fényképezéssel és műszaki módon lesz életre hívva, míg mi a kettő közül egyik módszert se használjuk.”

“A keresztény gondolkodás vezetői annyira el voltak foglalva az egymás közti vallásos civakodásaikkal - mindegyik szilárdan elhatározva, hogy a másiknak nem lehet igaza - hogy majdnem elfelejtették, mit jelent egy igazi szellemi élet. Úgy a keletiek olyan erővel vetették magukat a bölcsészetük titkos és tudományos oldalára, hogy azok is elkerülték a szellemi célt.”

“Jönni fog egy pillanat mikor némelyek azok közül, akik ezeket a képeket gépi eszközökkel egy nagyobb tökéletességre akarják vinni, az elsők lesznek, hogy belássák mely igazi szellemi és pedagógiai értéke, és valódi hasznavehetősége van ezeknek a képeknek, és mely tökéletességig lehet felvinni ezeket. Azoknak a némelyeknek lesz bátorságuk előrelépni és az elértet, a létrehozott képekkel bebizonyítani. Akkor meg fogják érteni, hogy ezek a találmányok, és akik azokat kifejlesztették - eddig a legeltökéltebb anyagelvűeknek vélt emberek - a népetek által minden életre hozott és kifejlesztett tényező legnagyobb erejeként mutatkoznak, hogy az igazi szellemi eszményt kinyilatkoztassák. Így azoknak lesz féltetve az, hogy az igazi szellemi életet kifejezzék, akiket a leganyagiasabb faj leghatározottabb anyagelvű egyénjeinek tekintenek. A ti népetek némi idő elmúltával egy találmányt fog előállítani, amivel azok hangját, akik már nincsenek a földön pontosabban, lehet felidézni, mint most a most élőket, ti majd akkor gépies módon egy bizonyos szintig el fogjátok érni azt, amit mi gondolat-erővel végre hozunk. Ez lesz az, amivel ti a jövőben fejlődésben az egész világot felülmúljátok.”

“Amerika alapítása a fehér faj hazatérésének egy jelképe, mivel az ország a korábbi hazája és egyike azoknak a helyeknek, ahol a nagy szellemi felvilágosulás, nagyon régen először jutott nyilvánosságra, azért egyúttal ez az ország az, ahol a legnagyobb szellemi ébredés fog helyet foglalni. Rövid időn belül meg fogjátok előzni az egész világot az anyagi és a gépies fejlődésben. Tovább fogtok haladni az anyagi és a géptani fejlődésben, a tökéletesség azon pontjáig, ahol hirtelen belátjátok, hogy már csak egy lépés van hátra a szellemig. Mikor eljött ez az idő, akkor meg lesz a bátorság azt a lépést megtenni. Nálátok azt mondják, hogy a szükség a feltalálás anyja. A szükség egy olyan helyzetbe hozott benneteket, ahol kényszerítve voltatok a majdnem lehetetlent megtenni. Céljaitok elérésének módja nagyon anyagiassá tette a népet; a létfenntartásra tekintve szükség volt erre, de ha már a nép egyszer, mint nemzet érintkezésbe kerül a szellemi világgal, akkor a siker, amelyet az anyagiban arattatok, gyerekjátékra fog hasonlítani. Erős, egészséges testekkel és gyors belátással, amelyet kifejlesztettetek, a ti nemzetetek egy fény lesz minden más nemzetnek és akkor ugyanazzal a csodálkozással fogtok visszatekinteni, amellyel most elődeitekre visszanéztek, mert azok a postakocsit és a faggyúgyertyát használták, miközben gőz és villamos áram éppen, úgy körülvette őket, mint a mai nap körülvesz benneteket. Ha elődeitek engedelmeskedtek volna a törvénynek, akkor az előnyöket is megkapták volna, amelyeket ti most élvezték, és amelyeket még kapni fogtok.”

“Fel fogjátok fedezni, hogy a szellem körülveszi és felülmúlja az anyagot. Fel fogjátok fedezni, hogy a szellemben egy magasabb törvény uralkodik és mikor ti annak a törvénynek, engedelmeskedtek, megkapjátok annak előnyeit, mert a szellemi világ az anyagi és műszaki világ körül és afölött van. Fel fogjátok fedezni, hogy nincs ott nagyobb titokzatosság, mint az anyagi és géptani világban. A dolgok, amelyek most nektek nehéznek látszanak, nagyon egyszerűnek fognak mutatkozni, és ugyanolyan könnyen le fogjátok győzni, mint most az anyagi és műszaki nehézségeket. A folyton újra próbálkozás az, ami a célt segíti elérni.”

Eközben az öregúr, akit már előbb említettem, egy kőtáblát keresett elő és egy közelben álló állványra helyezte. A háziasszonyunk folytatta: “A nagy hiba, amit sokan elkövetnek az, hogy a

leckéket nem eszköznek tekintik, hogy elérjék a megadott célt. Nem látják be, hogy mikor a cél el lett érve és szemügyre lett véve, a leckéket félre kell tenni, és az elért célt hasznosítani kell. Ha akkor tovább akarnak menni, pihenhetnek egy pillanatig és azt, amit elérték a készletükbe (ezt néha a tudatalattinak nevezik) tehetik. Azután felvehetik a keresett további fejlődésük felé vezető leckéket. De mielőtt a cél el lett érve, a leckéket ismét félre kell tenni. Így téve lépésről lépésre a legmagasabbig juthat az ember. Meg fogjátok érteni, hogy a leckék csak a lépcső fokai, és ha próbálnád a használt lépcsőfokokat, amelyen felmentél, magaddal vinni, akkor hamarosan összeroskadnál a teher alatt. Azon felül nem lennének lépcsőfokok az utánad jövő testvérednek. Hagyd meg neki a lépcsőfokokat, használja, ha akarja. Azok téged segítettek, hogy elérjed a csúcst, tehát neked már nincs szükséged rájuk. Te pihenhetsz egy pillanatra, hogy lélegzetet vegyél, vagy új sugallatot kapjál, hogy tovább menj mielőtt megjött az ihlet, akkor a lábaidat a következő lépcsőfokra teheted, és az elért célt elteheted a készletbe. Engedd el a leckéket, amelyek oda vezettek téged, akkor nincs semmi, ami terhel vagy feltartóztat. De ha visszanézel a leckékre, és tekintetedet nem a célra irányítva tartod, akkor mielőtt észrevennéd, az eszményt tartalmazó leckéket tartottad szemed előtt az eszmény helyett. Akkor talán tétovázva visszanézhetnél és feltehetnéd a kérdést: 'Ugyan elérték az elődeim is ugyanannyit, mint én?' Ha távol a múltba visszatekintek, akkor bizonyítva válaszolhatok, de ha a közel jövőbe nézek, azt mondhatnám: nem, azok nem értek el annyit, mert ők arcuk verejtékében dolgoztak, miközben ti a saját Isten adta erőt használjátok. Visszapillantva az elődeidre, mielőtt észrevennéd, hogy mit művelsz, tisztelnéd őket, ugyanis a teremtető erőddel, azt hozod létre, amire tekintetedet tartod. Akkor az ő előírásai szerint fogsz élni, ahelyett, hogy a saját szabályaidat követnéd. Még külsőleg is az elődeidre fogsz hasonlítani, de nem fogod ugyanazt létrehozni. Akkor kezdesz hanyatlani, mert valaki más eszményei szerint élve, nem tudod azt létrehozni, amit ő, aki az eszményt alkotta. Vagy előre kell haladnod, vagy visszatérned. Nincsen megegyezés. Ez az elődtisztelet egyike a közvetlen okoknak, hogy népek elfajulnak. Mi a jövőben nemzetetek egy nagy fellendülését látjuk, mert nálatok hiányzik az elődtisztelet. Első sorban nálatok alig volt szó büszkeségről az elődeitek végett, mivel nem volt senki kit tiszteljete, nem volt nektek más alapzatotok, mint amit ti magatok teremtettetek. Eszményetek egy szabad ország volt és ti életet adtatok annak az eszménynek. Az ország, ami a tulajdonotokba jutott, még nem ismerte király vagy uralkodó súlyát. Nektek nem az volt fontos mit hozott létre a nagyapátok, hanem az, hogy hogyan leszel te magad sikeres - a saját egyéni önmagad. Ti sokan egyesültetek, hogy elérjete egy célt és az egyéni ön benned, a teremtető erő az, aki életet ad neked. Isten gondoskodott arról, hogy ti közvetlenül kapcsolatban maradtatok a saját tökéletes teremtető erőitekkel. És most szilárdan a célra irányított tekintettel haladtok egyenesen az eszményeitek megvalósítása felé."

A háziasszonyunk a kőtábla felé fordult és folytatta: "Ezek a kőtáblák írták, hogy Istent a vezető Alapelvnek nevezték - Fej, Gondolkodás. És az olyan jellel lett jelképezve, mint a ti M betűtök, aminek *M-o-o-b* volt a neve, az a ti nyelvekre lefordítva annyit jelent, mint vezető vagy építő. Ez a vezető Alapelv mindenki fölött állt és mindent irányított. Az első Lény, amit Ő teremtett a vezető Alapelv kifejezésének lett nevezve és alakban pontosan ugyan olyan lett teremtve, mint a vezető Alapelv, mivel az alapelvnek nem volt más formája, mint a saját magáé, hogy önmagát kifejezze. Ez a vezető Alapelv által teremtett lény Maga az Alapelv külső oldala volt. Ő az Alapelv képmására lett teremtve, mivel a vezető Alapelvnek nem volt más formája példaként. A vezető Alapelv megajándékozta az Ő teremtményét minden saját tulajdonságaival és ez a teremtmény hozzá fért mindenhez, amije a vezető Alapelvnek volt. Megkapta a hatalmat minden külső alak fölött. Birtokában volt teremtetőjének formájával, tulajdonságaival és hatalmával, hogy mindazt ugyanazon tökéletességben kifejezze, mint teremtetője mindaddig, míg mint teremtmény közvetlen összhangban volt az Alapelvvel. A teremtett lénynek még egyetlen tulajdonsága se volt kifejlődve, de a teremtető szemelőt tartotta a tökéletes tervet, amelyet a teremtményének kellett kifejezni. Teremtményét a Teremtető egy tökéletes környezetbe helyezte, ahol minden tulajdonsága előhívva kifejlődhetett és kifejeződhetett, a teremtető a teremtményét nem helyezte a földre, mielőtt minden feltétel be volt töltve annak tökéletes kifejlődésére. Mikor

ez megtörtént, ez a lény a földre lett helyezve és Isten az Úr nevet kapta. A hely neve, ahova Ő le lett téve *M-o-o-b* vagy M, később azt bölcsőnek vagy anyának nevezték. Kell, hogy jól megértitek, hogy én ezt nektek megkönnyebbítsem, a ti nyelvetek szavaival adom elő. Később ellenőrizhetitek a különlegességeket, mikor megtanultátok, hogyan kell a kőtáblák szövegeit lefordítani. Azért adom elő ezeket a pontokat, mert ezek a fordítások folyamán kiinduló pontok lehetnek, amiből dolgozni fogunk. Ne gondoljátok azt, hogy én arra törekszem, hogy ti változtassátok következtetéseket, amelyeket ti már más úton, megfontolással vagy vizsgálattal alkottatok. Csak arra kérlek benneteket, tegyétek azokat most félre. Mikor mélyebbre hatoltatok ebbe a tanulmányba, ha úgy tetszik teljesen szabadok, vagytok azokat vissza felvenni. Semmilyen módon nem akarlak befolyásolni benneteket. Mert minden lecke csak valami külső dolog, egy eszköz a következtetésre jutáshoz. Ha nem lesz levonva a következtetés, vagy a keresett cél nem lett elérve akkor a lecke csak hordalékfa, rendkívüli teher, semmi.”

HARMADIK FEJEZET

A teljes figyelmünk két hónapig nap-nap után egy rakás kő táblára irányult, ami a jelek, jelképek, azok helyeinek, alakjának és jelentőségük vizsgálatára volt szentelve, az öregúr ezennel tanítónként szerepelt. Ez addig tartott, míg március elején, egy reggelen szokás szerint a templomba mentünk. Mikor oda értünk az öregurat a padon fekvé találtuk, mintha aludna. Egyikünk odament hozzá megérintette a karját, hogy felébressze. Ijedten hátrált vissza mondván: "Nem lélegzik, úgy hiszem meghalt." Körülálltuk a padot és annyira elmerültünk gondolatainkban a halálról ezeknél az embereknél, hogy nem vettük észre, hogy valaki bejött. Az keltett fel bennünket gondolatainkból, hogy egy hang "jó reggelt" köszöntött, mi az ajtó felé fordultunk, ott állt *Emil*. Mindannyian meghökkentünk és némán bámultunk rá, mert abban a tudatban voltunk, hogy több ezer kilométerre volt tőlünk és hirtelen megjelenése egy megrázkódást okozott bennünk. Mielőtt időnk lett volna felocsúdni odalépett hozzánk és mindenkivel kezét fogott.

Ketten közülünk utat engedtek *Emilnek*, hogy a padot megközelítse, ahol az öreg férfi feküdt. Kezét annak homlokára téve így szólt: "Itt van egy kedves testvérünk, aki elhagyta ezt a földet, anélkül, hogy képes volt a munkáját nálunk befejezni. Mint egy költő mondta: 'A köpenyében takarta magát és lefeküdt kellemes álmokra.' Az első gondolatotok egy temetkezési vállalkozót hívni egy koporsóval, és egy sírt ásni neki, hogy a halandó részét, ami a feloszlásba megy át, abba eltemetni. Kedves barátaim, gondolkodjatok egyszer el azon, kihez fordult Jézus mikor azt mondta: 'Atyám, köszönöm, hogy meghallgattál engem'. Nem a külső önhöz beszélt, az énhez, a burkolathoz. Ő elismerte és magasztalta a benső Önt az egy végtelen Mindent-hallót, Mindent-tudót, Mindent-látót, a magasztos és hatalmas, Mindenütt jelenlévő Istent. Nem látjátok, mire volt Jézus tekintete irányítva Mikor Lázár sírjánál állt? Ő is úgy, mint ti a sírba nézett és egy halottat látott, feloszlásra átmenőben lévő Lázár testét? Míg a ti figyelmetek erre a halottra volt irányulva, Ő a tekintetét az elevenre, az Isten egyszülött fiára irányította. Az Ő figyelme a változatlan, örök mindenütt jelenlévő Életre volt irányítva és ez az élet mindent felülmúl. Mikor mi a tekintetünket megszakítás nélkül a folyton jelenlévő Isteni valóságra irányítjuk, akkor láthatjuk tökéletes munkáit."

"Itt van egy kedves testvérünk, aki nem volt képes teljesen Istenben bízni, hanem részben a saját erejére támaszkodott, míg elérte ezt az állapotot, amiben feladta a küzdelmet és elkövette azt a hibát, amelyet olyan sokan elkövetnek, a tévedést, amit ti halálnak neveztek és azt a teljes értelmében, annak tekintetek. Ez a kedves lélek nem volt képes minden félelmet és kételyt elengedni, avégett a saját erejében bízott és nem tudta befejezni a feladatot, amely mindegyikünk feladata. Ha ebben a helyzetben hagynánk, akkor a teste felbomlana. Akkor ő újra ki lesz küldve, hogy az emberi feladatát, ami már majdnem véget ért befejezze. Igen a munkája befejezéséből csak annyi hiányzik, hogy mi segíthetünk rajta, hogy befejezze, mi ezt egy nagy előjognak tekintjük."

"Ti azt kérdezitek, hogy visszakaphatja-e a teljes tudatát. Igen, az lehetséges, éppen úgy mint mindenki más visszakaphatja, aki így eltávozott. Habár a ti felfogásotok szerint eltávozott, tudunk mi, akik az életének egy részét megosztottuk vele, segíteni rajta, és ő képes lesz ezt gyorsan megérteni, úgy hogy a testét magával viheti. Nem szükséges a testet átadni annak, amit a halálnak és feloszlásnak neveznek, még azután se, ha valaki nyilvánvalóan a nagy tévedésbe esett."

Itt a szónok elhallgatott és egy pillanatig úgy látszott, hogy mély gondolkodásba merült. Nagyon rövid idővel utána a falubeli barátaink közül négyen beléptek a szobába. Közel egymás mellett állva néhány percig mintha mélyen elgondolkodtak volna, akkor közülük ketten kinyújtották kezüket és intettek nekünk, hogy álljunk közéjük. Mi közéjük álltunk, mire ketten közülük a karjaikat a sorunk két végső tagjára tették és mi is úgy tettünk egymás közt, míg egy teljes kört

képeztünk. A körrel körülvettük a padot, ahol a halott teteme volt. Míg, egy pillanatig így ott álltunk, anélkül, hogy egy szó esett volna, egyszerre felerősödött a fény a helyiségben. Felnéztünk, Jézust és Pilátust láttuk egymás mellett állni a szobában, néhány lépésre tőlünk, ők előre léptek és hozzánk szegődtek. Újra egy mély csend uralkodott. Aztán Jézus a padhoz lépett és mind a két kezét felemelve beszélni kezdett: “Kedveseim, hajlandók vagytok egy pillanatra velem a halál völgyén átmenni? Nem tiltott terület az, mint ti gondolnátok. Ha hajlandók vagytok átmenni rajta úgy, mint mi tettünk és azt a másik oldalról megnézni, akkor látni fogjátok, hogy az csak az, amit a gondolataitok alkotott belőle, ott élet van ugyanaz az élet, mint ami itt van.”

Egy pillanatig kinyújtott kezekkel állva maradt, majd a halotthoz szólt: “Kedves barátunk és testvérünk, te velünk vagy, mi teveled vagyunk, és mi mindannyian együtt Istennél vagyunk. Isten magasztos tisztasága, békéje és összhangja átfogja és gazdagítja mindannyiunkat. Ez a tökéletesség olyan elevenen nyilatkozik ki neked kedves testvérünk, hogy te most fel tudsz kelni, és Atyád felvehet téged. Kedves testvérünk, te látod és tudod, hogy nem ‘porból lettél, és porrá válsz,’ hanem Élsz, tiszta Életet, örökké tartó Életet. Nem kell a testedet átadnod a felbomlásnak. Te most látod a Királyság gyönyöreit, ahonnan te származol. Állj most fel és menj Atyádhoz, akkor felhangzik az ujjongó kiáltás: ‘Üdvösség, üdvösség az újszülöttnak, a feltámadt Úrnak, a Krisztus az emberek között.’”

A szobát betöltő fény tisztaságát és szépségét egy halandó nem képes leírni. Mikor az elhunyt a padon felemelkedett, a fény minden tárgyat áthatolt, úgy, hogy semminek se volt árnyéka, még a barátunk testének és a mi saját testünknek se. A falak mintha visszahúzódtak volna és átlátszók lettek, míg úgy tűnt nekünk mintha a végtelen világűrbe néztünk volna. Ennek a látványnak a gyönyörűségét nem lehet leírni. Akkor tudtuk, hogy a halál helyett, az örök élet jelenlétében voltunk, ami kimondhatatlan nagy, soha nem csökken, hanem folyton folytatódik az örökkévalóságba.

Mi, közönséges halandók csak némán nézhettünk, néhány pillanatnyi elragadtatásban magasan kiemelve a mennyországra vonatkozó legnagyobb elképzelésünk szépsége fölé. Nem egy álom, volt ez, hanem valóság. Így a valóság minden álmot felülmúlhat. Mi megkaptuk az előjogot, át és túl látni az árnyékon.

A szépség és a nyugalom, ami ebből a jelenetből áradt és a barátainkban rögzített bizalmunk, azon a napon teljesen átvitt minket a válaszfalon és az a választék még most is csak egy lapos síkság. Mégis egy vagy más módon megértettük, hogy először mindenkinek a legmagasabbra kell hágni, mielőtt a túloldal szépsége láthatóvá válik neki.

A barátunkon, akit mi a halottaiból feltámadtnak tekintettünk, mikor a társaihoz fordult és előttük állva beszélni kezdett a vénség minden nyoma eltűnt. Úgy tűnik nekem, mintha szavai folyton előttem lennének arany betűkkel egy domborműre írva. Hangja olyan fenségesen hangzott, hogy képtelen vagyok azt leírni. Nem volt semmi természet fölötti benne, csupán egy mély, tiszta, őszinte, erőteljes hang.

Ezek voltak a szavai: “Kedveseim, ti nem tudjátok mely egy örömet, békét és boldogságot adtatok nekem, azzal, hogy így felkeltettetek. Még csak egy pillanattal ezelőtt minden sötét volt körülöttem; ott álltam, félve tovább menni de, visszajönni se voltam képes. Csak úgy magyarázhatom meg mintha egy nagy sötétségbe voltam borítva, amiből hirtelen felébredtem és most itt vagyok újra veletek” A tekintete olyannyira sugározó lett az örömtől, hogy őszinteségéről nem lehetett kételkedni. Aztán hozzánk fordult és azt mondta: “Kedveseim, milyen szívesen gondolok a barátságunkra, ti nem tudjátok milyen örömet hozott nekem veletek kezét szorítani, látni és érezni a bizalmat, amellyel ti ezeket a drága segítőimet elfogadtátok; most mondhatom örömlük, hogy ők Isteniek. Ha ti most az én szemeimmel láthatnátok, akkor ismernétek a boldogságot, amit én most érzek. És a legnagyobb öröm, biztosan tudni, hogy mindegyiketek állni fog és tudni úgy, mint én most itt állok és tudok. Ezt az örömet csak akkor fogjátok érezni mikor arra a pontra értetek, ahol én most állok. Mondhatom nektek, hogy megéri egy egész életet élni,

ha bennünket képesít élvezni egy pillanatot, mint ez. És aztán arra gondolni, hogy az egész örökkévalóságot látom kibontakozni. Csodálkoztok, ha azt mondom, hogy megdöbbsentem és a szemeim majdnem elvakultak a kinyilatkoztatástól? Csodálkoztok azon, hogy a legszívesebben átadnám nektek ezt a belátást és nem csak nektek, hanem minden testvéremnek és nővéremnek Isten végtelen világában? Kedves testvéreim, ha a kezem megváltoztatna és felemelhetne benneteket oda, ahol én most állok, akkor úgy hiszem, hogy az örömöm megsokszorozódna. De intenek nekem, hogy azt nem szabad. Megértetik velem, hogy nektek magatoknak kell az újjáteremtő kezet kinyújtani, akkor ott találjátok Isten kinyújtott kezét rátok várva. Akkor képesek lesztek Ővele járni és beszélni, és Isten örökké áldani fog titeket úgy, mint Ő mindenkit áld. A legnagyobb öröm az, hogy látom, hogy kaszt, hit, vagy egyház nem jelent semmit, mindenki jöhet.”

Akkor barátunk egy pillanat alatt eltűnt a látókörünkéből, úgy tűnt nekünk mintha elsöpörték volna. Mi volt ez, egy illanó mennyei látomás? A társaim mind a következtetéshez jutottak, hogy lehetetlen, hiszen ketten közülünk kezet fogtak vele. Az olvasóra hagyom a döntést.

Egyik barátunk a faluból, hozzánk fordult a szavakkal: “Tudom, hogy kételkedtek, de elhíhetitek nekem, ez igazán nem nektek lett előadva. Ez egyike a váratlan eseményeknek életünkben, és ha ilyesféle adódik, képesek vagyunk a nehézségeket legyőzni. Ez a testvérünk nem volt képes saját erejéből átlépni a határt. Szerintetek már meg is halt. A lélek elhagyta a testet, de aki szellemileg már ennyire felvilágosult, azon válságos pillanatokban lehet segíteni úgy, hogy a lélek visszatér, és a test befejezi tökéletessé válását; akkor testét magával viheti. A testvérünk nehézsége az volt, hogy nagyon buzgón várta hogy átmehessen, és azáltal elhagyta a testét, pedig úgyszólván csak néhány lépés hiányzott ahhoz, ami átsegítse a határon, akkor a tökéletesítés be lett volna fejezve. Nekünk ez egy nagy kiváltság, hogy mi őt segíthetjük.” Lassan elengedtük egymást és egy teljes percig csendben állva maradtunk. Akkor egyikünk megszakította a csendet a szavakkal: “Uram, Istenem”. Én nem kívántam semmit se mondani és úgy éreztem az a jövőben mindig így lesz, én csak gondolkodni akartam. Az elmúlt órában egy teljes életet éltem át. Mindannyian leültünk, néhányan visszanyerték a hangjukat, és csendesen beszélgettek egymás között. Egy negyed óra, vagy húsz perc múlt el így mialatt majdnem mindenki részt vett az általános beszélgetésben, egyikünk az ablak felé ment, aztán visszafordult azzal a közleménnyel, hogy idegenek érkeztek a faluba. Mi mindannyian feléje indultunk, mivel nagy ritkaság volt, hogy az év e táján idegenek jöttek a faluba és azon felül gyalog; ugyanis tél közepe volt. Mikor a faluba értünk, hallottuk, hogy az idegenek egy kis faluból jöttek, körülbelül ötven kilométer távolságra innen a völgyben. Egy férfit hoztak magukkal, aki három nappal ezelőtt a hóviharban eltévedt és majdnem teljesen megfagyott. A barátai az egész úton, a havon keresztül egy hordágyon hozták ide. Jézus odalépett a férfihez, kezét annak homlokára tette és egy pillanatig úgy állva maradt. A férfi majdnem azonnal ledobta magáról a takarókat és felállt. Mikor a barátai ezt látták, egy pillanatig mereven nézték aztán ijedten, elmenekültek a színhelyről. A meggyógyult férfi rémült és bizonytalan volt. A barátaink közül ketten rábeszéltek, hogy menjen velük haza, hogy egy kissé kipihenjen, míg a társaság többi része, köztük Jézus, hazafelé indult velünk.

NEGYESEDIK FEJEZET

Mikor haza érve mindannyian helyet foglaltunk, Jézus újra felvette a szót: “Ha mi egyesülünk minden értelem egységével és elismerjük magunkat, mint egy valódi része ennek az értelemnek és igenlően tudjuk, hogy ez a nagy alapelv Isten, akkor hamarosan tudatába jutunk annak a ténynek, hogy minden értelem az egész kozmikus világmindenségben velünk együttműködik. Hamarosan befogjuk látni azt is, hogy minden nagy szellem értelme, éppen úgy mint a test minden sejtjének parányi tudata teljes összhangban közreműködik velünk. Akkor mi egy pozitív szövetségben vagyunk az egy, nagy, tudatos, kozmikus gondolkodással, igen, akkor mi maga az a gondolkodás vagyunk, akkor mi a világegyetem öntudata vagyunk. Mihelyt mi ezt biztosan érezzük, semmi se tarthat bennünket elkülönítve az Istenségtől.”

“Ebből az egyetemes tudatból meríthetünk minden ismeretet; látjuk, hogy mindent tudhatunk anélkül, hogy tanulnánk, fejtegetnénk, vagy leckét lecke után, egyik pontot a másik után betanulnánk. A leckékre csak azért van szükség, hogy egy bizonyos lelkiállapotba hozzanak bennünket, hogy átmehessünk erre a gondolatra. Akkor szellemi értelmet kapunk és felölölünk minden gondolkodást. Akkor a tevékeny gondolkodásnak egy teljes, ellenállhatatlan áramlata van, akkor tudjuk, hogy semmi se akadályozhatja meg végbeinni azt ami méltányos. A vízcsepp csak akkor erőtlen, mikor el van különítve a tengertől, helyezd azt vissza a tengerbe akkor az éppen olyan hatalmas, mint az egész tenger. Hogy mit gondolunk erről vagy elhisszük-e vagy sem, az nem tesz semmit. Ez egy értelmes törvény, ami valójában mi magunk vagyunk.”

“Minden igazság összege a nagy alapelv, - Isten. Öröktől örökig, mindegy, hogy mi azt egy nagy vagy kicsi igazságnak tekintjük, minden igaz szó, gondolva vagy kimondva, egy része a nagy igazságnak, az egy nagy egésznek, egy egyetemes igazságnak és ez mi magunk vagyunk. Mikor mi ezt az egységet magunknak megvalósítjuk, és szívvel lélekkel ragaszkodunk az igazsághoz, akkor a teljes igazság velünk van és ellenállhatatlansága meg lesz nagytva. Ez a tenger ereje a hullám mögött, amely a hullámnak adja a hatalmát; az is csak egy része az Isteni erőnek úgy, mint az ember.”

“Minden szeretet összege a nagy alapelv, - Isten. Ez minden jóindulat, minden mélyen átértzett meggyőződés, minden szeretettel telt gondolat, tekintet, szó, vagy cselekedet összege. Minden szeretet, nagy vagy kicsi, magas vagy alacsony, az egy végtelen szeretetet hívja elő és akkor semmi se túl nagy nekünk. Mikor önzetlenül szeretünk, akkor a kozmikus szeretet egész tengere velünk van. Az, ami a legcsekélyebbnek lett tekintve a legnagyobb, míg a feltétlen tökéletesség felé halad. Úgy a szeretet egész világmindensége tudatosan velünk van. Nincsen a földön vagy a mennyekben nagyobb hatalom, mint a tiszta szeretet. A föld mennyországgá válik; a mennyország az emberiség igazi otthona.”

“Végül minden körülmény összege, minden forma és minden lény, az egy, végtelen, kozmikus alapelv, - Isten. Legyenek azok akár egyének, világok, bolygók, csillagok, atomok, elektronok vagy a legkisebb egységek. Mind együtt alkotják az egy végtelen egészet, melynek teste a világmindenség, a gondolkodás, a kozmikus értelmesség, a lélek, a kozmikus szeretet. Egybeszőve egy-egységbe lesznek test, szellem és lélek a szeretet egyesült hatalmával egybetartva. Mégis minden részecske az összhang szeretete által vonzódva és egybekötve, örök egyéni azonosságban dolgozik, miközben szabadon mozog a saját egyéni pályáján és a saját kiegyensúlyozott környezetében. Mi alkotjuk közösen azt a nagy lényt, amelyet semmi nem hiúsíthat meg. Ez az emberiség minden egységéből, valamint a világmindenség minden egységéből tevődik össze. Ha egy rész vagy egy-egyetlen egység kizárkózik az egészből, annak az Eredeti Lényre nincsen befolyása, de annak az egységnek nagyon nagy különbséget jelent. A tenger nem vesz észre semmit egy csepp eltűnéséről, de a csepp tudatába van a tengernek, mikor az oda visszatér vagy újra egyesül vele.”

“Nem elegendő az, ha azt mondjuk, hogy a nagy kozmikus alapelv Isten, közel áll hozzánk. Igenlően tudnunk kell, hogy egy vagyunk az alapelvvel, hogy mi abban élünk, annak része vagyunk és azzal teljesen egybeolvadtunk. Úgy együttműködünk a hatalom alapelvével, tehát minden hatalommal. Ebben az Alapelvben élünk, vagyunk, járunk-kelünk, ez a Törvény. Azért, mikor mi Istennel kapcsolatba akarunk lépni, nem kell tőlünk távol és nehezen elérhető valamire gondolnunk. Csak annyit kell tudnunk, hogy Isten úgy bennünk, mint körülöttünk van és, hogy mi teljesen Istenben vagyunk; hogy mi tudatosan Isten jelenlétében vagyunk, Istenben élünk és minden hatalommal rendelkezünk. Tehát nem kell várni és megfontolni, válasszuk egyenesen az Isten felé vezető utat belül, a bensőnkben. Itt áll a Krisztus állhatatosan és mindenhatóan, Istennel együtt örökké létezünk.”

“Így feltámasztjuk a holt önmagunkat a benső életünk megvalósítására, és azon élet által feltámadunk a halálból, visszatérünk a halhatatlan változatlan életbe. Megvagyunk győződve az életről és a jogunkról, hogy azt az életet teljesen és tökéletes módon élhetjük. A Krisztus bennünk előre lép és így szól: ‘Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.’ Ennek egy valódi feltámadásnak kell lenni a tudatunkban, a holt érzékek az élet, igazság és szeretet egy magasabb rezgésére való felemelkedésének. Keltsük fel magunkat, éppen úgy, mint a természet körülöttünk ébred és várjuk e közeledő nap hajnalára. Úgy felállunk és leejtjük a halotti leplet, felállunk és leejtjük korlátozás minden érzését, amibe a testünket kötve tartottuk. Az anyagiasság követ teljesen eltoljuk tudatunk útjából, a gondolkodás nehéz súlyát, ami a benső életet a külsőtől elválasztotta, ami az élő formát a holtban fogva tartotta, mert mi nem ismertük el annak jogát az életre. Álljunk fel és lépünk a halálból az életbe - ez az, ami a feltámadást jelenti. Ez egy felébredés a teljes tudatos életre itt és most - és igen, mindenütt jelenlévő, mindenható, mindent tudó életre. Sehol se távol vagy tehetetlen, vagy tudat nélküli, hanem mindenütt jelen van, hatalmas és tudatos, szabadon működő, gyönyörűen, sugárzó módon önmagát kifejező, és kiterjedő élet. Mikor ez a gondolat szívünket felszökkeni és az egész lényünk lángra lobban e benső élet iránt, akkor könnyen kinyújtjuk kezünket és mondjuk: ‘Lázár gyere ki! Gyere ki a sírból, te nem a halálé vagy. Gyere az életbe. Ébredj fel a csalódásodból. Ébredj fel itt és most!’ Úgy ébredünk fel a Mester-tudatra és sírni fogunk azok elhomályosult gondolkodása végett, akik ezt a felébredést látják megtörténni. Az emberiség több ezer éven át látta ezt a felébredést; mégis sokan alva maradnak, az ő alvásuk azonban nem jogosít bennünket arra, hogy mi is úgy tegyünk. Az emberiség a mi cselekedeteink által ébred a jogos örökségére.”

“Amennyire mi felébredünk a jogos örökségünkre, azon mértékben fogjuk belátni ennek az örök idők óta létező üzenetnek a szépségét és tisztaságát, hogy a testünk örökké szép, tiszta és tökéletes. A testünk mindig szép, tiszta, szellemi, fenséges és isteni, Isten igazi temploma. Ez a felébredés ahhoz a meggyőződéshez is vezet bennünket, hogy a testünk soha nem szállt le e magasztos állapotából. Belátjuk, hogy az csak egy emberi felfogás volt, ami elhitette velünk azt, hogy testünk leszállt. Mihelyt elengedjük ezt a gondolatot, szabad a testünk, hogy elfogadja igazi isteni örökségét. Akkor egy meleg nyári est illata járja át az egész természetet, és testünk kezdi felvenni annak ragyogását. Testünkben hamarosan tiszta fehér fénysugarak jelennek meg, e fény által sugározni kezd és ez a gyengéd, mégis ragyogó, eleven fény áthatolja a tiszta légkört körülöttünk, mint egy fehér-arany homály. Ez a fény folyton erősebb lesz, míg körülöttünk mindent megvilágít és átjár. Ebben a ragyogásban fürödve megjelenik egy kristálytisza fehér fény, vakító és szikrázó, élénkebb csillogással, mint a legtisztább gyémánt; és azt mégis a mi testünk sugározza ki és az a tiszta fénytől csillogva, szépségtől sugározva mutatkozik. Itt a színváltozás szent hegyén állunk együtt, fénylő és ragyogó testünkkel, sugárzó szépségben, teljes egészében alámerítve az isteni életbe. Az Emberfia az Isten Krisztusa lett és az Isten országa él az emberek között, erősebben, mint azelőtt azáltal, hogy teljes hatalmában elfogadtuk, és kifejezésre hoztuk az Isten országát. Ébredésünkkel az Isten országának fénye erősödik.”

“Ez az igazi test, az embernek mindig ilyen teste volt és a mai nap is mindenkinek van. Ilyen test mindig létezett és mindig fog létezni. Ez a test annyira el van telve fénnel, hogy nincs abban hely

a megöregedés egyetlen csirájának se, olyan eleven ez a test, hogy képtelen meghalni. Egy ilyen testet ezerszer is keresztre feszíthetnek, egy ilyen test képes abból még nagyobb győzelemmel előlépni. Egy ilyen test minden körülmény isteni uralkodójaként lép fel. Egy ilyen test örökre feltámadt.”

“Ez az új idők egy üzenete nektek, éppen úgy, mint nyilvánvalóan kétezer évvel ezelőtt az volt. Ez most ugyanaz, mint ami akkor volt; ez csak a több ezer éves üzenet újjáéledése. Ez az üzenet már több-százezer évvel ezelőtt át lett adva, olyan egyszerű szavakban, hogy egy gyerek megérthette. Az üzenet az, hogy az ember szabad akaratából elhagyja, az ember alkotta birodalmat, és az Isten országára fog kibontakozni. Az emberfiának meg kell valósítani az Istenségét, neki ezt az Istenséget a testében és körülményeiben ki kell nyilatkoztatni, és neki az Isten Krisztusává kell válni az Isten országában. ‘Nem tudjátok, hogy ti Istenek vagytok?’ Vedd tudomásul bensődben, hogy ez az Isten országa a legtermészetesebb dolog a világon. Csak te nem vetted figyelembe azt a tényt, hogy ha az ember Krisztusban van, akkor ő egy új teremtményé válik. ‘Az Atyádnak tetsző a mennyek országát nektek adni, és oda mindenki be fog jutni.’ Azt kérdezik: ‘mikor?’ A válasz így szól: ‘Mikor a külső azonos lett a belsővel’ ”

“A nagy tölgyfa, amely belül a makkban szunnyadozik, az egész makkban fel lett keltve, mielőtt a fa kifejlődhetett. ‘Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik.’ (1 Kor. 2: 9.)”

“Isten tudja, hogy a világmindenség nagy épületében egy pompás hely van minden emberi lény részére, és hogy mindenkinek egy külön helye van. Az építmény csak úgy létezhet, hogy mindenki a saját pontos helyén van. Nem enyhíti ez az üzenet mindenki terhét, és nem díszít minden arcot egy mosollyal, még a fáradtakét is, akik azt gondolják, hogy lihegve gyötrődnek, mint okatlan teherhordó állatok? Azért mondom nektek, ti egy külön tervezett teremtmények vagytok, nektek egy meghatározott küldetésetek van, nektek egy fényt kell elterjeszteni, és egy munkát elvégezni, amelyre senki más nem képes, és ha a Szellem előtt tágra megnyitod szívedet, gondolkodásodat és lelkedet, akkor meg fogod szerezni annak ismeretét saját szívedbe. Akkor észre fogod venni, hogy a saját Atyád beszél hozzád. Mindegy az, hogy bármilyen önfelfűnek és ésszerűtlennek tartod magadat, észre fogod venni, hogy Atyád téged odaadón, szelíden szeret. A szent kenet, amelyben Isten téged részesített, rajtad marad és nincs szükséged emberi tanultságra. Nem egy feltámadás ez a régi gondolkodásból? ‘Nincs szükséged arra, hogy valaki tanítson téged.’ Neked csak azt kell tenned, hogy elfogadod Isten szent kenetét, amely mindig a tied volt. Elfogadhatsz másokat, mint testvéri segítőköt, de folyton belülről kapsz tanítást és vezetést; ott van neked az igazság, és te meg fogod találni azt.”

“Ez az igazság mindig azt tanítja, hogy az emberiség egy teljes egység, nem egy egységek gyűjteménye, hanem egy nagy egység; Istenhez kötve Istennel szövetségben képezi az Egy Nagyot. Az emberiség több mint egy testvérség, az Egy Ember, éppen úgy, mint egy szőlőtő az ágaival együtt egy szőlőtő. Egyetlen részét vagy részecskéjét se lehet az egésztől eltávolítani. A Krisztus Imája így hangzik: ‘Hogy mindannyian egy lehessenek.’”

“‘Bizony mondom nektek, amit a legkisebb testvéreim közül is eggyel tettetek, azt velem tettétek.’ ‘... tőle származik minden közösség az égben és a földön.’ (Ef. 3: 15) ”

“Az igazság az, hogy Minden Egy, - Egy Szellem, Egy Test, az egész emberiség a nagy Isten-test. Isten nagy Szeretete, Fénye és Élete teljesen egybe olvasztja ezt a testet Egy Tökéletes Egészbe.”

ÖTÖDIK FEJEZET

Egy adott pillanatban a beszélgetés arra fordult, ahol egyikünk azt kérdezte, hogy hol van a pokol, és hogy ki vagy mi tulajdonképpen az ördög. Jézus így válaszolt: “A pokolnak és az ördögnek nincsen tartózkodási helye, kivéve az ember halandó gondolkodásában, mindkettő csak ott van, ahol az ember helyet ad neki. Lehet a földön még egy földrajzi helyet mutatni, ahol létezhetne, a most elnyert szellemi belátásod mellett? Ha a mennyország minden és mindenkit körülvesz, hol lehetne akkor a pokolnak vagy az ördögnek a helye, a légűrben? Ha Isten minden és mindent irányít, hol lehetnének akkor azok Isten tökéletes tervében? Ha a dolgokat a tudományos oldaláról szemléljük a föld belül hőt, fényt és sok más természeti erőt tartalmaz. A napsugárnak magának nincsen melege vagy fénye, annak azonban meg van az ereje, hogy meleget és fényt vonjon ki a földből. Miután a nap a hő és fénysugarakat kivonta a földből, a földet körülvevő légkör visszaveri a hősugarakat. A fénysugarak hasonló módon vannak a földből kivonva és a légkör által visszatükrözve a földre. Mivel a levegő csak egy bizonyos távolsáig veszi körül a földet, a hősugarak működése aszerint változik, amilyen távolságra hagyjuk el a föld felszínét és emelkedünk a légkör legtávolabbi határa felé. Minél ritkább a levegő, aszerint csökken a visszaverődés, annak következtében csökken a hőmérséklet. Minden hősugár, ami ki lett vonva a földből visszaverődik a földre, ahol az újra töltődik. Mikor elérted a levegő határát akkor a hő határát elérted. Ugyanaz történik a fénysugarakkal, azok kivonódnak a földből és az éterben visszaverődnek. Mivel ez az éter sokkal távolabbra kiterjed a föld körül, mint a levegő, a fénysugarak is sokkal távolabbra kiterjednek, mielőtt visszaverődnek. Mikor az éter határát elérted, akkor a fény határát elérted. A hő és a fény határán túl kezdődik a nagy hideg. Ez a hideg sokkal tömörebb, mint például acél és egy majdnem ellenállhatatlan nyomást gyakorol az éterre és a légkörre, amit úgy egybetart. A pokol forró, ahogyan azt feltételezik, és Sátán őfensége iszonyodik a hidegtől, tehát azon kívül nem találhatnál helyet neki.”

“Most, hogy a magasban felszámoltunk vele, vegyük a másik tudományos elméletet szemügyre és menjünk a mélységbe. Ez elmélet szerint a föld, a felületétől kezdve, a középpontja felé rövid távolságra egy olvadt tömeg, az olyan forró, hogy ott minden állomány elolvad. Az olvadt tömeg belül lassabban forog körbe, mint kívül a kéreg, és a gyűrű az a hely, ahol ennek a kettőnek a találkozása egy sűrűlődni okoz, ahol minden természeti erő létrejön és ott is mindent Isten keze, vezet. Tehát sátánnak és házának ott sincs helye, mert ő szintén kényelmetlennek találná a legmelegebb úgy, mint a leghidegebb helyen élni, mivel a hideg úgy, mint a hőség emésztő erő. Most, hogy mindenütt kerestünk, és nem találhattunk neki tartózkodó helyet, el kell fogadnunk, hogy az emberek között lakik, és annyi hatalma van amennyit az ember ad neki.”

“Az akit én kiűztem, csak egy személyes ellenfél volt. Csak nem gondoljátok, hogy én egy emberből kiűzném az ördögöt, aztán egy disznósordára vetném, amely a tengerbe zuhan? Én még soha se láttam egy ördögöt valakiben, hacsak ő azt nem önmagába ültette. Az egyetlen hatalom, amelyet én valaha az ördögnek adtam az, amelyet az ember maga adott neki.”

Később Istenre került a szó és egyikünk azt mondta: “Én szeretném tudni, hogy ki vagy mi valójában az Isten?” Erre Jézus azt válaszolta: “Úgy hiszem megértem a kérdés indítékát, mire te egy kielégítő választ szeretnél kapni. A sok ellenkező gondolat és ötlet erről jelenleg kétségbe, zavarba hozza a világot, anélkül hogy felmerülne a kérdés a szó eredete iránt. Isten az alapelv minden mögött, ami most létezik. Az alapelv, ami egy dolog mögött áll Szellem, és a Szellem mindenható, mindenütt jelenlévő és mindent tudó. Isten minden jónak, amit körülöttünk láttunk, közvetlen és irányt adó értelmessége. Isten bennünket körülvevő minden élet forrása. Isten minden formát összekötő és összetartó igazi szeretet forrása. Isten a személytelen alapelv. Isten soha nem személyes kivéve, hogy Ő minden egyénnek egy személyes szeretettel gazdag Atya-anya lehet. Isten nem egy nagy lény, aki valahol a légűrben lakik egy helyen, amit mennyországnak neveznek, ahol egy trónuson ül, és az embereket a haláluk után megítéli, mert Isten maga az élet

és az élet halhatatlan. Ez csak az ember tudatlan elméjében létrejött hibás felfogás, ahol annyi viszályos helyzet létrejött, melyeket a világon mindenhol körülötted látsz. Isten nem egy bíró vagy király, aki a jelenlétét rád erőlteti, vagy egy bíróság elé akar hurcolni téged. Isten egy szeretettel telt Atya és Anya egyúttal, aki ha te Őt közelíted, kitárja karjait és felölel benne téged. Mindegy az, hogy ki, vagy mi vagy, vagy ki voltál. Te az ő fia vagy, bárhogyan is, mikor te őt keresed, mikor te őt őszinte szándékkal és igaz szívvel keresed. Ha te a tékozló fiú vagy, aki elhagyta az Atyai házat, és most elegend van az élet moslékából, amivel a disznókat eteted, akkor az arcodat ismét az Atyai ház felé fordíthatod, és biztos lehetsz egy szerető fogadtatásban. Az ünnepi lakoma mindig ott vár rád. Az asztal mindig terítve van, és mikor te visszatérsz, nem vár rád egyik testvéred szemrehányása se, aki már előbb megérkezett.”

“Isten szeretete hasonlít a tiszta forrásra, ami a hegyekben ered. A kezdetben, az eredetnél még tiszta, de aszerint, hogy a víz tovább folyik, zavaros lesz és fertőzött, mire eléri az óceánt annyira szennyeződött, hogy már nem is hasonlít arra, ami a forrásnál eredt. De mikor a tengerbe ömlik, kezdi elengedni az iszapot és a szennyeződést és újra a felületre, emelkedik, mint az óceán egy friss szabad része és újra elpárologhat, hogy a forrást felfrissítse.”

“Istent mindig láthatod és beszélhetsz vele, éppen úgy, mint egy apával, anyával, egy testvérrel vagy egy barátal. Ő még sokkal közelebb is van, mint bármely halandó lehetne. Isten sokkal, becsesebb és igazibb, mint a legjobb jó barát. Isten sohase ingerelt, vagy haragos, vagy levert. Isten soha nem semmisít meg gyerekei vagy teremtményei közül egyet se, se nem bántja őket, vagy okoz nekik fájdalmat, vagy akadályozza őket. Ha megtenné ezeket, akkor nem lenne Isten. Egy Isten, aki gyerekeit elítéli vagy megsemmisíti vagy, valami jótól megtartóztatja őket, csak olyan Isten lehet, amelyet az emberek hibás gondolatai hívtak életre, attól az Istentől nem kell félned, hacsak nem te magad úgy akarod. Mert az igazi Isten kitárja kezeit, és azt mondja: ‘Mindenem, ami van, a tied.’ Mikor egyik költők azt mondta, hogy Isten közelebb van hozzánk, mint a lélegzetünk és közelebb, mint kezünk és lábunk, akkor az Isteni sugallat volt. Isten mindenkit sugalmaz, mikor az a sugallat jóra fordul, és mindenki lehet bármikor Isten által sugalmazva, ha azt akarja. Mikor én azt mondtam: ‘Én a Krisztus vagyok, Isten egyszülött fia’, akkor azt nem csak saját magamnak jelentettem ki, mert ha úgy tettem volna, nem lehettem volna a Krisztus. Tisztán beláttam, hogy én úgy, mint mindenki más, ahhoz hogy a Krisztust nyilvánosságra hozhassam, saját magamat a Krisztussá kell kijelentenem, és a Krisztus életét kell élnem; akkor a Krisztusnak meg kell jelennie. Kijelentheted, ahányszor csak akarod, hogy te a Krisztus vagy, de ha a Krisztus életet nem éled, akkor a Krisztus nem fog soha megjelenni. Gondolatok csak arra, kedves barátaim, ha mindenki kinevezné magát Krisztusnak, és aszerint élne egy évig, vagy öt évig, mekkora ébredés lenne az. Nem vagyunk képesek egy elképzelést alkotni azokról a lehetőségekről, amelyek akkor adódnának. Ez volt az a látomás, amit én láttam. Kedveseim, nem tudtok oda állni, a helyembe, ahol én akkor álltam és látni, úgy ahogyan én láttam? Miért fogtok engem körül sötétséggel, a babona iszapjával? Miért nem emelitek fel szemeiteket és gondolataitokat föléje és láttok egy tiszta tekintettel? Akkor be fogjátok látni, hogy nincsenek csodák és titokzatosságok, fájdalom és tökéletlenség, nincs zűrzavar és halál, kivéve az, amit az ember maga alkotott. Mikor én azt mondtam: ‘Én legyőztem a halált’ tudtam, hogy miről beszélek, de a keresztre feszítés szükséges volt, hogy ezt érthetővé tegyem az emberiségnek.”

“Közülünk sokan együttműködnek, hogy a világot segítsék, ez a mi élet-feladatunk. Többször megtörtént, hogy szükség volt az egyesült erőnkre, hogy elhárítsuk a rossz gondolatok hullámain, mint kétség, hitetlenség és babona, amelyek majdnem átcsaptak az emberiség feje fölé. Lehet azokat sötét hatalmaknak nevezni, ha nektek úgy tetszik. Mi tudjuk, hogy azok csak akkor rosszak, ha az ember azokat elrontja. De most látjuk a fényt folyton erősödni aszerint, ahogyan az ember feltöri a bilincseit. E bilincsek feltörése az embereket egy időre az anyagiasságba merítheti alá, de még akkor is egy lépéssel közelebb vannak a célhoz, mert az anyagiasság nem köti le őket úgy, mint a babona és titokzatosság. Gondoljátok, hogy én azon a napon mikor a vízen sétáltam a mélységbe, az anyagra néztem? Nem, a szemeim mozdulatlanul az Isten erejére voltak irányítva,

ami a mélység minden erejét felülmúlja. Azon pillanatban mikor én azt beláttam, olyan szilárd lett a víz a lábaim alatt, mint egy szikla és teljes biztonságban járhattam rajta.” Jézus egy pillanatra abbahagyta a beszédet. Akkor egyikünk kérdezte: “Nem akadályoz a munkádban az, hogy mi itt ülünk és beszélgetünk?” Jézus így válaszolt: „Ti nem tudtok itt a barátaink közül senkit, még egy pillanatig se akadályozni semmiben, és én úgy hiszem, hogy én közéjük tartozom.” A társaság közül valaki így szólt: “Te a testvérünk vagy.” Akkor Jézus arcát egy mosoly derítette, és így válaszolt: “Köszönöm, én is mindig testvéreimnek neveztelek benneteket.”

Erre egyikünk Jézushoz fordult a kérdéssel: “Mindenki előhívhatja a Krisztust?” a válasz így hangzott: “Igen, minden törekvésnek csak egy végcélja van. Az ember Istenből ered és neki Istenhez kell visszatérni. Az, ami a mennyekből leszállt, annak újra a mennyekbe kell felemelkedni. Krisztus története nem Jézus születésével kezdődik és nem is, végződik kereszthalálával. A Krisztus már ott volt mikor Isten az első embert a saját képására teremtette. A Krisztus és ez az ember egy; minden ember és ez az ember egy. Úgy ahogyan Isten az Ő Atyja volt, úgy Ő minden embernek, minden gyerekének az Atyja. Úgy, mint a gyerekben, a szülői tulajdonságai benne vannak, úgy bent van a Krisztus minden emberben. Sok évig élt a gyerek Jézus tudatában annak, hogy ő a Krisztus, hogy ő a Krisztus által belül önmagában egy az Istennel. Így kezdődött a Krisztus története, amit visszafelé lehet követni az ember eredetéig. Magától értetődik az, hogy a Krisztus többet jelent, mint az ember Jézus. Ha ezt nem láttam volna be, akkor nem lettem volna képes a Krisztust nyilvánosságra hozni. Nekem ez a nagy értékű gyöngy, a régi bor új zsákokba, az igazság, amelyet sok más ember is kinyilatkoztatott, akik ugyanazokat az eszményeket hozták nyilvánosságra és teljesítettek be, mint én.”

“Több, mint ötven évig éltem együtt ama nevezetes nap után a kereszten, a tanítványaimmal és azokkal, akiket nagyon szerettem, és tanítottam őket. Azokban a napokban egy nyugodt helyen, Júdeán kívül jöttünk össze, ott szabadok voltunk a babona kémkedő szemei elől. Sokan megkapták ott azt a nagy adományt és egy nagy munkát vittek végbe. Akkor belátva, hogy magamat egy időre visszavonva képes leszek mindenkit elérni és segíteni, akkor úgy tettem. Azon felül rám támaszkodtak, ahelyett, hogy önmagukban bíznának, és hogy úgy önbizalmat kapjanak, szükséges volt, hogy magukra hagyjam őket. Nem voltak képesek engem megtalálni, ha akartak miután velem szövetségbe álltak?”

“Kezdetben a keresztt a legnagyobb öröm jelképe volt, amelyet a világ valaha ismert, mert a keresztt alapja az a hely, ahol az ember először lépett a földre és azért a mennyei nap hajnalának a jelképe itt a földön. Ha az eredetet keresed, arra fogsz bukkanni, hogy a keresztt teljesen eltűnik és hogy az ember áhítattal áll a térben kezeit áldásra emelve, minden adottságát minden irányban szabadon kiömlésztve az emberiség fölött.”

“Mikor megérted, hogy a Krisztus az élet, ami a formába illik. A növekedő erő, amiből a tudós egy pillantást kap, habár annak eredetét nem ismeri. Mikor érzed, hogy a Krisztus-életet éled, hogy abból szabadon oszthass, mikor megtanulod belátni, hogy az ember arra kényszerül, hogy az életét a formák folytonos oszlásához illeszkedve szervezze meg, és hogy a Krisztus azért élt, hogy azt adja fel, miután az érzéki test vágyakozik. A jóért, amelyet abban a pillanatban még nem volt képes élvezni, akkor te a Krisztus vagy. Ha te saját magadat úgy látod, mint a nagyobb életnek egy része de hajlandó vagy magadat feláldozni az egész javára. Ha megtanulod a jót tenni, anélkül, hogy törődnél azzal, hogy annak lefolyása milyen eredménnyel lesz számodra. Mikor megtanulod szabad akaratból feladni a fizikai életet és mindent, amit a világ nyújthat, akkor látni fogod, hogy a legtisztább arany az olvasztókemence legmélyén van, ahol a tűz teljesen megtisztította azt. Ez nem önmegtagadást vagy szegénységet jelent. Mivel te az Istenből adsz, észre fogod venni, hogy mindig többet tudsz adni, habár néha úgy tűnhet, hogy a kötelesség mindent követel, amit az élet csak adhat; azt is észre fogod venni, hogy aki az életét meg akarja tartani, az el fogja veszíteni. Nagy örömet fogsz találni abban a tudatban, hogy az élet, amit másokért adtál az, amit te elnyertél. Akkor fel fogod fedezni, hogy kapni azt jelenti, hogy gazdag kézzel adakozunk, és hogy ha a halandó formát leteszed, annak a helyébe egy magasabb rendű

élet lép. Akkor érzed a vidám biztonságot, hogy egy így elnyert élet mindenkiért elnyert élet.”

“Tudnod kell, hogy mikor a magasztos Krisztus-lélek a folyóhoz megy és a vízbe lép, csak egy jelképe annak a szájalomnak, amelyet te érzel a világ nagy ínségével szemben. Akkor képes vagy az embertársaidat segíteni anélkül, hogy azzal dicsekednél, büszkélkednél. Akkor képes vagy az élet kenyerét kiosztani az éhezõ lelkek között, akik hozzád fordulnak, míg az a kenyér soha nem fogy el. De neked tovább kell menned és teljesen meg kell gyõzõdnöd arról, hogy te képes vagy mindenkit meggyógyítani, aki hozzád fordul, betegeket és fáradtakat és a nagyon terhelteket, azzal a szóval, amely a lelket betölti; hogy te képes vagy szemeiket felnyitni azoknak, akik, vagy tudatlanságból, vagy saját akaratból elvakultak. (Mindegy az, hogy milyen régóta áll a vak lélek, csak az a fontos, hogy érezze, hogy a Krisztus-lélek mellette áll és, hogy te emberi lábakkal ugyanarra, földre lépsz, mint õ). Akkor észre fogod venni, hogy az Atya és a Fiú igazi egysége belül van, és nem kívülrõl jön. Akkor nyugodt maradsz, mikor látod, hogy a külsõ istent eltávolítják, úgy hogy csak az Isten belül tebenned marad meg. Légy akkor képes arra, hogy a szeretet és félelem sóhaját nem engeded kiszökni, mikor a szavak: ‘Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?’ az ajkaidra tolaakodnak. Mégse kell ebben az órában egyedül érezned magadat, mert te tudod, hogy Isten veled van, hogy te közelebb vagy az Isten szeretõ szívéhez, mint valaha azelõtt. Vedd tudomásul, hogy az óra, amelyben a legnagyobb bánatodat átéled, az óra, amelyben a legnagyobb gyõzedelmed kezdõdik. Ezennel szemelõtt kell tartanod, hogy bánat nem érinthet téged. Attól az órától fogva a hangod visszhangozni fog, mint egy szabad magas ének, mert akkor biztosan tudni fogod, hogy te a Krisztus vagy és hogy ez a fény az emberek között és az embereknek világít. Akkor te ismered a sötétséget minden lélekben, aki nem képes a segítõ kezet találni, amibe kapaszkodjon a köves úton, mielõtt saját magában megtalálja a Krisztust.”

“Vedd tudomásul, hogy te igazán isteni vagy, akkor be fogod látni, hogy minden ember olyan, mint te, valóban isteni; Lesznek sötét helyek, ahová neked a fényt kell hoznod, ami téged a legmagasabb csúcsra felvisz és a lelked egy dicsõítõ himnuszt fog énekelni, mert te mindenkinek szolgálatára lehetsz. Akkor egy elragadtató felkiáltással, az Istennel való egységed legmagasabb pontjára fogsz emelkedni. Most tudod, hogy neked nem kell az életedet más életek helyébe állítani, se a te tisztaságot, mások bûnei helyébe, mert tudod, hogy õk mindannyian vidám, szabad szellemek, önmagukban és önmaguktól és Istenbõl. Tudod, hogy te elérheted õket, míg õk téged képtelenek megközelíteni, hogy neked igen, a saját életedbõl kell adnod, hogy minden lélek életét segíthesd, hogy az alá ne merüljön. Mégis kell, hogy legyen annyi tiszteleted azzal a lélekkel szemben, hogy csak akkor ömleszted ki az élet áramlatot, mikor az a lélek megnyílik, hogy befogadja azt. De tartsd azt az élet, szeretet és fény áramlatát mindig készen, úgy, hogy mikor az a lélek az ablakait kinyitja, Isten fénye beáradjon, hogy azt megvilágítsa. Vedd tudomásul, hogy minden Krisztusban aki feláll, az egész emberiség egy fokkal magasabbra emelkedik. Lásd be teljesen azt is, hogy neked mindened megvan, ami az Atya tulajdonában van, és hogy az mindenkinek rendelkezésére áll, hogy használja azt.”

“Vedd tudomásul, hogy ha te valóságos vagy és felemelkedsz, az egész világot magaddal emeled, az ösvény a használattal járhatóbbá válik embertársaidnak. Kell, hogy legyen hited önmagadban, jól tudva, hogy ez a hitet a benned lévõ Istenben jelenti. Lásd be végül, hogy te egy Isten temploma vagy, egy ház, nem kézzel készült, halhatatlan a földön, valamint a mennyekben. Akkor azt fogják énekelni rólad: ‘Üdvösség, üdvösség annak, aki jön, a Király; lám, Ő minden idõkre veletek van.’ Te Istenben vagy és Ő tebenned van.”

Jézus felállt, elnézést kérve, hogy el kell hagynia bennünket, mert õt ezen este még egy másik testvérnél várták ugyanabban a faluban. Az egész társaság felemelkedett. Jézus megáldotta mindannyiunkat és két társával, elhagyta a szobát.

HATODIK FEJEZET

Miután újra leültünk, egyikünk *Emilhez* fordult a kérdéssel, hogy mindenki elsajátíthatja-e a gyógyítás művészetét. Ő így válaszolt: “A gyógyítás hatalmát csak akkor tudjuk elsajátítani, mikor megtanuljuk a dolgokat az eredetükig vissza követni. A viszályok fölötti hatalmat csak abban a mértékben szerezhethjük meg, amennyire megértjük, hogy az nem Istentől származik.

“Az Istenség, aki a sorsodat tervezi, nem egy teljhatalmú személy, aki téged formál, mint egy fazekas azt az agyaggal teszi, hanem egy hatalmas isteni erő tebenned és mindenütt körülöttd, minden állományban és minden körül, amelyet saját tetszésed szerint használhatsz. Addig, míg ezt be nem látod, képtelen vagy saját magadban bízni. A legjobb gyógyszer diszharmónia ellen tudni, hogy az nem Istentől jön, és hogy Isten azt soha nem teremtette.”

“Az agynak van az a tulajdonsága, hogy minden tárgy rezgéseit, amit a szem továbbit, átvesz és fogva tart. Fény, árnyék és színek rezgéseit mind fogva tartja. Az agynak van az a tulajdonsága is, hogy azokat a rezgéseket felidézi, és újra visszaadja, ezennel a benső látás segítségével, és úgy újra látjuk a képet, amit a szem átadott. Ugyanaz történik minden alkalommal a fényképezőgépedben, mikor egy fényérzékeny lemezt megvilágítasz. A lemez átveszi, és fogva tartja a tárgy kiküldött rezgéseit, amit le akarsz fényképezni. Akkor az eredményt a lemezen rögzítened kell, hogy maradandó legyen, úgy hogy te azt láthatod. Még csak egy rövid idő kell, és fel fogjátok fedezni, hogy a tárgyak mozgásait és a színeit, amelyeket fényképeztek fogva, lehet tartani és újra levetíteni, azáltal, hogy előzőleg rögzítve lesznek, majd fényt és szint visszahívni, ugyanazzal a rezgési gyorsasággal, amellyel azok átvéve és rögzítve lettek.”

“Ugyanaz történik a szavakkal, gondolatokkal és cselekedetekkel is. Minden külön agysejt-csoport felveszi a vele összefüggésben álló rezgéseket, és fogva tartja azokat. Mikor ezek a rezgések megismétlődnek és levetődnek, a sejtek, ha hivatkozunk rájuk, visszaidézhetik az eseteket pontosan úgy, ahogyan történtek.”

“Van még egy másik különleges csoport agysejt, amelyek más testek mozgásainak gondolatainak cselekedeteinek és képeinek rezgéseit felfogják, és fogva tartják úgy, hogy te képes vagy azokat a sejteket úgy elrendezni, hogy azon testek vagy tárgyak mozgásait, hangjait visszaidézheted, sőt még azok gondolatait is, akik azt kiküldték. Ezekkel a sejtekkel segítheted magadat vagy másokat, a gondolatokat irányítani és uralkodni fölöttük. Szintén e sejtek segítségével jönnek létre balesetek és szerencsétlenségek, mint földrengések háborúk, árvizek, tüzek és minden nyomorúság, amit csak a halandó ember a nyakára hozhat. Valaki lát valamit történni, vagy elképzei, hogy látta történni; az abból eredő rezgések megrögződnek a sejtekben, majd a sejtek kiküldik azokat, hogy egy benyomást keltsenek a vele összefüggésben lévő sejtekre mások agyában, ahonnan azok újra ki lesznek sugározva, ez így megy, mindaddig, míg a szerencsétlenség olyan szilárdan áll, hogy megtörténik.”

“Mindezeket a dolgokat el lehet kerülni, ha a gondolatot, amely azokat táplálta, azonnal visszavonjuk és a rezgéseknek nem, engedjük meg, hogy az agysejtekre rögződjenek, mert úgy nem lehet azokat újra kiküldeni. Ez a sejtcsoport az, amely minden szerencsétlenséget megjövendöl.”

“Akkor van még egy más különleges agysejtcsoport, amely minden helyes rezgést teremtő és kibocsátó isteni szellem cselekedeteinek és gondolatainak rezgéseit felfogja, és fogva tartja. Ez az isteni szellem, vagy Isten átjár minden anyagot és folyton isteni, felépítő rezgéseket bocsát ki. Mikor mi ezeket a sejteket a helyes célra használjuk, akkor képesek vagyunk ugyanazokat az isteni szellemtől kapott rezgéseket felfogni, és újra kiküldeni; nem az isteni szellem van a birtokunkban, hanem azok a sejtek, amelyek képesek, az isteni Szellem rezgéseit felfogni, és újra levetíteni.”

A szónok elhallgatott és egy pillanatig mély csend uralkodott. Akkor egy kép jelent meg a helyiség

falán, először merev volt, de aztán valamivel később mozogni kezdett és a jelenetek körülbelül egy perc után kezdtek, változni. Olyan jelenetek tárultak a szemünk elé, amelyek a világon minden jólétben lévő kereskedelmi városban lejátszódhattak volna. A jelenetek nagyon gyorsan változtak, mégis volt elegendő időnk, hogy megismerjük és megnevezzük a helyeket, főleg, mert azoknak az eseteknek az előidézése volt, amelyek a partraszállásunknál Kalkuttában 1894 decemberében fordultak elő. Ez sokkal előbb volt, minthogy mi hallottunk volna valamit filmszínházról vagy moziról. Ezek a képek mégis tisztán mutatták az emberi test minden mozdulatát és más tárgyakat.

Ezek a képek körülbelül egy percnyi szünetekkel jelentek meg majdnem egy óra hosszát hosszabb megszakítás nélkül. Míg a képek egymást követték, *Emil* így beszélt: "Ezek a képek manapság a világon létező helyzetet mutatják be. Lehet egy meglehetősen meglepődésről beszélni és az emberek egy nyugodt, és elfogadható benyomást keltenek. De a felület alatt, az ember a saját tudatlan gondolkodásával uszítva, bugyog és forr a viszálykodás. A nemzetek között hiányzik az egyetértés, ahelyett cselszövés és gyűlölet folyik. Vannak emberek, akik nagy katonai hatalmakról kezdenek álmodozni, olyanokról amelyet a föld még soha nem látott. Míg mi mindent megteszünk, ami a rendelkezésünkre áll, hogy a jót előhívjuk, a mi egyesült kísérletünk mégse lesz elég erős ahhoz, hogy más gondolatokra bírjuk azokat, akik szilárdan elhatározták, hogy a saját hatalmukkal uralkodnak. Ha ezek az emberek képesek lesznek az ördögi terveiket tökéletesíteni és kivitelezni - és mi nem várhatunk mást, mint hogy az meg fog történni, mert a népek és nemzetek alszanak éppen ebben a pillanatban, most, hogy ébren és figyelmesnek kellene lenniük - akkor néhány éven belül olyan dolgokat fogtok látni, mint a jelenet, amit most láthattok." Akkor tíz vagy tizenkét háborús jelenet vonult el előttünk. Jelenetek, amelyekről akkor még csak álmodni se tudtunk, hogy valóban megtörténhetnek és nem sok figyelmet szántunk rájuk. *Emil* folytatta: "Alig merjük remélni, hogy ezeket az eseményeket még el lehet hárítani. Az idő majd kimutatja, de minden esetre reméljük tovább, hogy a következő helyzetek fognak uralkodni." Akkor egy minden leírást felülmúló szépség és béke képeit láttuk, *Emil* így szólt: "Ezeket a jeleneteket ti majd mindannyian látjátok megtörténni. A mi kívánságunk azonban az, hogy ti amennyire lehetséges, a második sorozat képeket kiűzitek az emlékezetetekből, mivel az többet segít nekünk minthogy ti gondolhatjátok."

Egy rövid szünet után egyikünk azt kérdezte, hogy tulajdonképpen mit is jelentenek a szavak: "az Úr Isten?" *Emil* válaszolt: "'Az Úr Isten' névvel az a tökéletes lény lett megjelölve, amelyet az isteni alapelv vagy Isten teremtett, hogy a tulajdonságait itt a Földön kinyilatkoztassa. Ez a lény az isteni alapelv képmására lett teremtve és minden, ami az Istennek volt, az Ő hatáskörében volt és használhatta azt. Ez a lény hatalmat és uralmat kapott minden feltétel fölött, ami a Földön létezett. Bírt az isteni alapelv minden lehetőségeivel és a hatalommal azokat kifejezésre hozni, addig, míg az isteni alapelvvel együttműködött és tökéletes módon kifejlesztette a neki adott tulajdonságokat, melyeket az isteni alapelv a számára tervezett és a szellemben fogva tartott. Ez a lény kapta később az Úr Isten elnevezést, ami a teremtő cselekedet kifejezését vagy Isten törvényét jelenti. Ez az a tökéletes lény, amelyet az isteni alapelv a szellemben fogva tart, hogy az ember által kifejezésre legyen hozva. Ez az isteni és egyetlen ember, akit az isteni alapelv teremtett. Az ember természetének szellemi oldalában megvan a lehetősége, hogy ez az Úr Isten, az Egy Ember legyen. Később ez az isteni ember a Krisztus elnevezés alatt lett ismert. Neki hatalma volt ég és föld fölött és minden fölött, ami abban volt. Az Úr Isten a teremtő erejét használva, több ugyanolyan lényt teremtett, mint ő maga. Ezek lettek később az Úr Isten fiainak nevezve és azok teremtőjét nevezték az Atyának, míg az isteni alapelvet Istennek nevezték."

Emil itt egy pillanatra elhallgatott és kinyújtotta kezeit, ahol majdnem azonnal egy nagy darab agyagra hasonlító, gyúrható anyag jelent meg. Azt az asztalra tette és egy szobrot kezdett készíteni belőle, amely hamarosan körülbelül egy tizenöt centiméter magas szép emberi termet alakját vette fel. *Emil* olyan gyorsan és ügyesen dolgozott, hogy az nagyon rövid időn belül készen volt. Akkor egy pillanatra mind a két kezébe tartotta, felemelte és ráfűjt. A szobor élni kezdett. Még egy rövid ideig kezében tartotta, aztán letette az asztalra, ahol az mozogni kezdett. Annyira úgy viselkedett,

mint egy emberi lény, hogy mi tágra nyílt szemekkel, szótlánul bámultunk rá. Akkor *Emil* a 'Teremtés' könyvéből ezt a mondatot idézte: "Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlénné." Akkor az Úr Isten Fiai teremtették az embert a föld porából és a teremő erejükkel belefűjták az élet-leheletet és az egy élő lélek lett. A művész ezt az agyaggal teszi, vagy más művészi tárggyal. Ha ő a szobrot vagy a festményt úgy hagyja, ahogyan a kezei azt alkották, akkor az egy szobor vagy festmény marad és a művésznek ott véget ér a felelőssége, de ha tovább megy és a teremő erejét, használja, hogy életet leheljen bele, akkor a felelőssége nem ér véget. Akkor minden teremtményéről gondoskodnia kell és egy Isteni élet-szabályt, kell adni nekik. Ez az, amiben az ember egy bizonyos értelemben elvesztette a kapcsolatot Istennel. Ilyen szobrokat készített, de nem vonta vissza tőlük az életet, amivel ő azokat az alkotóvágyában megajándékozta, azok céltalanul kóborogtak a földön. Ha visszavette volna az életet, amit nekik adott, akkor csak a szobor maradt volna meg és felelőssége megszűnt, volna."

A szobrocška hirtelen mozdulatlan lett, *Emil* folytatta: "Láttad az agyagot a fazekas kezében, de egy ember volt az, nem Isten, aki az agyagot kezelte. Ha Isten tiszta állományából teremtette volna azt, úgy, mint ő maga teremtve van, akkor az, mint egy tiszta valóságos fiú lett volna. Ez sokkal értelmesebb lesz, miután megismerkedtetek az első sorozat kőtáblák lefordításával. De mivel már késő lett, gondolom, hogy inkább pihenni mentek."

Mihelyt az utolsó vendég eltávozott, pihenőre tértünk azzal az érzéssel, hogy az utolsó néhány napon többet éltünk át, minthogy azt egyszerre fel tudnánk dolgozni.

HETEDIK FEJEZET

Másnap reggel újra nekiálltunk a szokott munkánknak, a betűjelek lefordításának, hogy egy lehető legtisztább belátást kapjunk a jelek jelentőségébe, amelyekkel a kőtáblák voltak teleírva. Tulajdonképpen ennek a régi írásnak az ABC-jét tanultuk be. Mi ebbe teljesen belemerültünk, miközben a háziasszonyunk tanítónként szerepelt. Mikor körülbelül két hétig azzal foglalkoztunk, egyik reggelen *Chander Sent* a templomban találtuk, aki látszólag meghalt és újra feltámadt, elevenen, úgy ahogyan mi őt ismertük csak éppen az öregkor egyetlen jele nélkül. Lehetetlen volt, hogy tévedtünk. Mikor a szobába léptünk fellát a székről, felénk jött és szívélyesen üdvözölve mindenkivel kezét fogott. Körbeálltuk és mindenféle kérdésekkel faggattuk; ellehet képzelni a meglepetésünket. Mint egy csoport kiengedett iskolásfiú, mindannyian egyszerre beszéltünk. Egy csoport gyerekre hasonlíthattunk, akik kíváncsiságukkal egyik társukat ostromolták, akinek valami újdonsága volt és mindent akartak tudni afelől. A tény szilárdan állt, mint egy cölöp a víz fölött: ott volt ő, hangban és külsőleg megcáfолhatatlanul ugyanaz, csupán az öregség tüneteitől megválva. Még a hangja is visszakapta élete virágzó korabeli tisztaságát és rajta minden egy jól kifejtett, jókedvű és életvidám ember tulajdonságaira mutatott. A szemei és arca kifejezését képtelen vagyok leírni. Az első pillanatokban csak a különbség volt a szemünk előtt. Az első alkalommal, mikor vele találkoztunk, egy hanyatló, elgyengült öreg férfi volt, aki nehézkesen egy botra támaszkodott, hófehér fürtökkel, botorkáló járással és egy kimerült testtel. Azon első alkalommal egyikünk meg is jegyezte: “Furcsa, most találunk egyet e nagy lelkek között, aki olyan öregnek látszik, mint aki készen van, hogy a másvilágra menjen.” A színelváltozás, amelynek mi néhány héttel azelőtt tanúi voltunk, természetesen mély benyomást keltett rajtunk, de hirtelen távozása volt az oka annak, hogy a gondolataink nem olyan sokat foglalkoztak vele, mivel nem vártuk, hogy még valaha újra láthatjuk. Az utána következő és egymást gyorsan követő események is annyira a háttérbe tolták ezt a dolgot, hogy úgy hiszem majdnem elfelejtettük. A leggyengébben kifejezve elképedten álltunk, mikor az eset újra olyan élénken emlékezetünkbe lett idézve. Több mint megfiatalodás volt ez. Én csak annak a színelváltozásával tudnám összehasonlítani, akit mi mindannyian tisztelünk és szeretünk. Ez a lélek valóban újjá született, ítélve a külső megjelenése nagy ellentétéről az első találkozásunk alkalmával és e reggelen. Igaz, hogy mi csak rövid ideig ismertük őt, de mégis elég hosszan voltunk vele együtt nap-nap után, hogy lássuk és tudjuk, hogy ő egy öreg férfi volt. Ezután majdnem két évig velünk maradt és segített nekünk, mint kalauz és tolmács a Góbi sivatagon át vezető utazásunkon. Évekkel később, mikor a csoportunk két, vagy több tagja egymással találkozott és emlékezeteket hoztunk elő, e reggel élményei voltak mindig az első témák, amiről beszéltünk. A tapasztalataink leírásában nem igyekszem a teljes beszélgetésünket követni, úgy hiszem, hogy annak teljes leírása csak untatná az olvasót, azért itt csak a legfontosabb pontokat adom elő.

Miután az első izgalom némileg enyhült, leültünk, *Chander Sen* beszélni kezdett: “Úgy, ahogyan a test, a gondolat-tevékenység legalsóbb fokát fejezi ki, úgy adja elő a szellem az isteni értelmesség legmagasabb gondolatait. Úgy, ahogyan a test a gondolat látható kifejezése, úgy a szellem az, amiben a forma élete kezdetét leli, egyenesen az isteni értelmességből. Az a halhatatlan és igazi Ön, amibe minden isteni lehetőség foglalva van.”

“A gondolat-léggör egy valami, aminek valósága és állománya van és minden, ami a testet alkotja, abba van foglalva. Az emberek többsége valótlannak tekinti azokat a dolgokat, melyeket nem képes látni, és habár újra és újra el lett nekik mondva, hogy bensőjüket képtelenek elrejtteni, mégis csak hiszik, hogy lehetséges. Elbújhatott Ádám és Éva, mikor az Úr vagy az Isten törvénye elől akarták elrejtteni magukat? Jó, ha megértjük, hogy az életünk nyílt könyvét mindenütt magunkkal hordjuk, és hogy abban mindenki olvas mindegy, hogy ezt belátjuk vagy sem. Némely emberek jó gondolatolvasók, mások kevésbé, de némely mértékben mindenki képes arra és így nem vagyunk képesek magunkat elrejtteni. A gondolat-léggörünk azon felül folyton lenyomatokat hagy a

testünkön és azokat mindenki látja. Egy kis gyakorlattal képesek vagyunk ennek a bennünket körülvevő gondolat-léggörnek az erejét érezni, és lassanként belátni ennek létezését, amely éppen olyan valódi, mint a külső világa. Én megtanultam azt, hogy az ember éppen úgy, mint a lábaival a földet érinti, ő a lelkesedés szárnyain a mennyei magaslatokba emelkedhet. Éppen úgy, mint az öregek, a földön járhat, és ugyanakkor Istennel társaloghat, és minél többet teszi azt, annál kevésbé fogja látni a határt az Egyetemes élet és az egyéni létezés között. Mikor az ember szellemi belátásban egy szövetséget köt Istennel, akkor az elválasztás Isten és ember között, eltűnik. Mikor elérte ezt a pontot, akkor meg fogja érteni, mire célzott Jézus a szavakkal: 'Az Atya és én egy vagyunk.'"

"A nagy bölcsek évszázadokon át elfogadták azt az elképzelést, hogy az ember egy hármasesység, azok sohase hitték, hogy az ember egyben három személyiség. Ők az embert, a természetéből kifolyólag egy háromtagú lénynek tekintették. A hajlam, mindent megszemélyesíteni lealázta azt, amit a Szentháromságnak neveznek, addig a lehetetlen felfogásig, hogy egy Istenben három személy van, márpedig a legjobban megérthetjük, ha azt az Egyetemes Szellem vagy az Isten Mindenütt jelenlévőségének, Mindenhatóságának és Mindent-tudásának tekintjük."

"Ha az Isten hármasesység természete inkább szellemi, mint fizikai, akkor az ember hármasesységét inkább elméi, mint anyagi szempontból kell szemlélünk. Egy nagy bölcsész azt mondta: 'Egy bölcs embernek mindenek előtt az Önismeretre kell törekednie, mert nincs magasabb ismeret, amely több megelégedést hoz, mint a saját lényének ismerete.' Ismeri az ember az igazi Önmagát, akkor kell, hogy felfedezze alvó lehetőségeit, szunnyadozó erőit, és rejtett adottságait. 'Mit ér az embernek, ha az egész világot elnyeri, de a saját lelkét elveszti?' Az ember lelke az igazi Önmaga, és ha azt valóban felfedezi, akkor felépítheti az egész világot, ha azzal az embertársait szolgálja. Én megtanultam azt, hogy ha valaki a végső célt akarja elérni, annak mélyen kell kutatni saját önmagában, ott Istent fogja találni, minden jónak beteljesülését. Éppen azért mert az ember egy hármasesység, szellemből, lélekből és testből létező, egy szellemi tudatlanságban élve, hajlamos még a természete legsóbb síkján, ugyanis a fizikai síkon gondolkodni."

"A tudatlan ember a testét egy eszköznek tartja, hogy azzal mindenféle gyönyöröket éljen át, de egyszer jön az idő mikor éppen az érzékei, okoznak minden fájdalmat, amit csak elviselni képes. Amit nem bölcsességgel tanul, azt a kárán és szégyenén kell, hogy tapasztalja és folyton visszatérő tapasztalatok után képtelen lesz tagadni, hogy a bölcsesség mégis csak a legjobb út. Jézus, Ozirisz és Buddha mind a hárman azt mondták, hogy az eszünkhöz bölcsességet kell szerezni."

"A gondolatok, amelyek az értelmesség szintjén működnek felemelik a test rezgéseit addig a pontig, amely egybeesik a folyékony anyagokéval. Ezen a ponton a gondolkodás nem teljesen anyagi, se teljesen szellemi, mint egy ingó oda-vissza leng az anyag és a szellem között, de az embernek egyszer választani kell, melyik urat akarja szolgálni. Ha az anyagot választja, akkor egy zűrzavar világa vár rá. Választhatja azonban a szellemet, és ha azt választja, akkor Isten templomának kupolájáig emelkedhet. A gondolkodás ezen állapotát össze lehet hasonlítani a gázzal, ami rugalmas és határtalanul kiterjedhet. Isten mindig az embernek engedi át, hogy az a folyékony gondolatáramlatát a mennyei magasságba küldje, amely őt a kétely, félelem, bűn, és betegség köde fölé kiemeli, vagy leengedi szállni a legsóbb létezésre az emberben. Ha az embert egy hármasesységnek tekintjük szellemből, értelmességből és testből alkotva, akkor azt főleg a gondolkodás vagy a lélek álláspontjából szemléljük, akkor látni fogjuk, hogy a gondolkodás a tevékenység két nagy szélsősége közt foglal helyet, amelyek közül a test a legsó és a szellem a legmagasabb. A gondolkodás alkotja az összekötő kapcsot a látható és a láthatatlan között. Ha a gondolkodás az érzések síkján működik, akkor ez az állati vágyak, és szenvedélyek székhelyévé válik. Ez a kígyó az emberiség paradicsom kertjében, amely elcsábít téged, hogy egyél a mérgező gyümölcsből. Mikor Jézus azt mondta: 'Úgy, mint Mózes a sivatagban felemelte a kígyót úgy kell az ember Fiának is felemelkednie,' ezzel nem a testének a keresztre emelésére célzott, hanem a lélek vagy a gondolkodás felemelésére minden érzelmek és érzékek félrevezetése fölé. Állva a

szellem és a test között, habár egyiktől se elválasztva, képes az értelmesség alacsonyabb gondolatokkal bírni, mint az oktan állat, de képes arra is, hogy tudatosan egyesülhet a tiszta Szellemmel, amiben béke, tisztaság és isteni erő bőven jelen vannak.”

“Mikor az Ember Fia kiemelkedik odáig, ahol a fizikai világ csalárdságai, fölé kerül, akkor a tiszta értelmesség síkján gondolkodik és cselekszik, mert akkor különbséget tesz az állatokkal közös ösztönök és a tiszta sugalmazás között, amelyet Istennel megoszt. Nekem meg lett mutatva, hogy mikor az ember ugyanazon a síkon gondolkodik, mint a tiszta szellem, a lélek tudatosan belép oda, ahol jobbra a dolgok eszményét látja, mint magukat a dolgokat. Továbbá független az érzésektől, mert a kitisztult tekintetével látja a széles látóhatárt. Az Isteni értelmesség által itt kinyilatkozik az igazság és ki lesz mondva a lelkesítő gyógyulást hozó üzenet.”

“Mikor az ember Fia kiemelkedett az anyagi világ mélységéből és az értelmi világ kifinomult, csendes, békés, szép, képei veszik körül, akkor egy bizonyos pillanatban mégis egy egészséges kielégítetlen érzés fogja elragadni, ez a lélek vágyakozása, amely folyton tovább akar haladni, magasabb világokba fogja vinni. Ott továbbá nem csak békés képeket lát, hanem egy béke és nyugalom világában él, örök szépséggel körülvéve. Akkor felfedezte a benső világot és ez lesz neki mindene úgy, hogy a külső bensővé válik. Míg régebben abban a világban élt, ahol a következmények működnek, most az indítékok világában él.”

“A hármas-egységű ember szelleme tiszta értelmesség, ez a lényének ama területe, ahol se az érzékek tanúsága, se emberi vélemények nem tesznek súlyt a mérlegre a már egyszer meghatározott igazsággal szemben; az a Krisztus bennünk, vagy az Isten Fia az ember fiában, akit ha már egyszer megtaláltunk, minden kétséget és csüggedést félre tesz. A lényének e magaslatáról az ember mindent egy kifejelett lélek tiszta tekintetével lát. Több dolgot lát a mennyekben és a földön, mint némely bölcsészlet álmodozott róla. Ha észre veszi, hogy ő nem csak egy test egy elmével, amelyet belülről, vagy kívülről irányítanak, hanem hogy mind a kettőt az igazi szellemi önmaga szófogadó szolgájaként lehet tenni, akkor az Istentől kapott uralmát kifejezésre hozta, amivel eredetileg meg volt ajándékozva.”

“A szellem az ember valódi lény, a legfensőbb Énje, Önmaga. Ez sohase beteg és soha nem boldogtalan; úgy, mint a nagy Emerson mondta: ‘A véges az, ami szenved. A végtelen mosolygó nyugalomban kinyújtózkodik.’ Jób a Bibliában elmondja nektek, hogy az ember Szellem és hogy a Mindenható lehelete lelket lehelt bele. Valóban a Szellem az emberben az, aki életet ad és ez a szellem uralkodik a teste fölött. A Szellem tekintéllyel osztja ki parancsait, és minden dolog alkalmazkodik ehhez az igazságos uralomhoz.”

“A közeledő nap köntösébe öltve, az emberek szívében egy új korszak ébred, hamarosan Isten szűzies Szelleme fog sugározni a szívekből, és megnyílik az ajtó, amelyen át mindazok, akik azt kívánják, egy bejáratot találnak egy teljesebb és jobb életbe. Fiatalon és rugalmasan, örök ifjúsággal, reménnyel és bátorsággal felruházva áll az emberi lélek egy új korszak peremén, mely nagyszerűbb lesz, mint bármely ragyogó korábbi, a teremtés első napjától kezdve. A betlehemi csillag Jézus születésekor fényesebben tündöklött, mint valaha azelőtt, de tündöklése hamarosan a teljes napfényre fog hasonlítani, mert ez az új fény hirdeti a pillanatot, mikor a Krisztus minden ember szívében megszületik.”

NYOLCADIK FEJEZET

Másnap reggel *Chander Sen* folytatta a fejtegetést. “Minden kétség fölé kiemelve áll előttem, hogy az emberi értelmességet át lehet alakítani Isteni Értelmességre. Mikor én ezt beláttam, észrevettem, hogy bemehetek Isten országába, és hogy ez az ország belül én bennem van. Most tudom, hogy Isten az egyetlen hatalom, mindenütt jelenlévő és mindent-tudó és hogy bűn, viszály, betegség, megöregedés és halál, számomra csak múltbeli tapasztalatok. Én most látom a valóságot és tudom, hogy régebben egy álomképek, ábrándok ködében tévelyegtem. Idő és tér teljesen eltűntek és tudom, hogy azok a tárgyilagossághoz tartóznak, míg én most a nem tárgyilagosságon élek. Mennyi nehéz és félelmes órától lettem volna megkímélve, ha képes lettem volna ragaszkodni a sugalmazásokhoz és a pillanatnyi belátásokhoz, amelyeket a finomabb érzékek időnként kinyilatkoztattak nekem. Mikor még fiatal voltam úgy véltem, mint az emberiség nagy többsége, hogy csak egy helyes életmód van és ez, az én-t minden tekintetben kielégíteni, és elhatároztam, hogy az életet teljesen kihasználom. Csak saját magamnak éltem és teljesen átadtam magamat állati szenvedélyeimnek, azzal az eredménnyel, hogy a testem élet-nedveit elpazaroltam, míg végül csak az üres burkolat maradt meg, amelyet ti nemrégén még láttatok. Mutatok nektek egy képet, hogy gondolataimat szemlélhetően bemutathassam” Egy pillanatig mozdulatlanul ült, míg a falon megjelent egy kép, hasonló ahhoz, amelyek már feljebb le vannak írva. Őt, magát ábrázolta, ahogyan mi őt nemrégén még láttuk, egy öreg férfi egy botra támaszkodva botorkált. Ezután jött egy kép ugyanazt a férfit ábrázolva, úgy ahogyan őt ma reggel láttuk. Aztán folytatta: “Az első kép azt ábrázolja, aki a teste erejét és élet-leveit elpazarolta, míg nem maradt semmi más, mint az üres burkolat, miközben a másik egy képet ad az emberről, aki a teste erejét és élet-nedveit megtartotta. Ti ezt az én esetemben egy teljes, majdnem azonnali megfiatalodásnak tekintitek, és az úgy is van. De én a dolgot még egy másik oldalról is megtekintem. Hányan nem lehetnének olyan szerencsések, mint én, és megkaphatnák ugyanazt a segítséget és rokonszenvet és támogatást a mi kedves barátainktól?”

“Hogy gondolataimat értelmessé tegyük, kövessük az ember életét a születésétől a végéig, mint aminek sokan a halált tartják. A gyerek megszületik, tudatlan az életet hordó levek felől, mivel azok még nem működnek, mert a szervek, amelyek azokat termelik még fejletlenek. A fejlődésének ebben a szakaszában az egészséges gyerek szép, tevékeny és csordultig tele élettel. Az élet-nedvek folyton erősödnek, míg a gyerek eléri fejlődésének azt a szakaszát, mikor azok működni kezdenek és egyúttal el is lehet fecsérelni azokat. Ha megtörténik ez a pazarlás, akkor néhány éven belül hanyatlás jelei jelennek meg rajta. A szem elveszti csillogását, a test a tevékenységét és kellemét, az arcvonalak megmerevednek és még néhány év múlva az agy, elveszti képességét, hogy az izmokkal együttműködjön. Akkor az öreg férfi vagy nő kiélt teste csupán egy héja a régi Énjének.”

“Vegyünk egy embert, például aki minden élet-nedvét megtakarította, és azok természetes folyamát a testben nem akadályozta, lám milyen erőteljes egy ilyen ember. Ha egy ilyen ember mindig megtartja az élet-nedveit, még akkor is, ha nem szerzett magasabb belátást az életről, mint megszületni, egy rövid ideig itt a földön tartózkodni, és ismét eltűnni, annak az élete háromszor, vagy négyszer olyan hosszú lehetne, mint annak, aki az élet nedveit elfecséreli. Ha belátja, hogy Isten tervében számára egy magasabb cél van kitűzve, akkor minden áron meg fogja óvni teste élet-nedveit, ugyanis hamarosan észre fogja venni, hogy azok szükséges segítőeszközök a tökéletes fejlődéshez.”

“A tudósok még nem olyan régen fedezték fel az erek és ütőerek gyengéd szerkezetét a testben, amiből a vérkeringés áll. Azt még fel kell fedezniük, hogy az egész testen át egy még sokkal gyengédebb és finomabb rendszer hálózata van, amely az élet-erőket minden sejthez szállítja. Ez az élet-erő az idegrendszer segítségével áramlik egy sejt-csoportba az agyban. Ezek a sejtek ennek az erőnek a terjesztőiként lépnek fel a velük összefüggésben lévő idegeken át, a testben

minden atomhoz. Ez az erő az idegek védelmezőjeként is működik. Ha az életerő elvesz, akkor a sejtek megkeményednek és nem képesek helyet adni az előkészülő új sejteknek és az új sejtek, lesznek kitoloncolva a régiek helyett, azok lassanként hanyatlanak és elhalnak. Ha azonban az erő meg lett takarítva, akkor folyton új sejtek képződnek, ötszáz éves korban éppen olyan könnyen, mint egy tízéves gyerekénél.”

“Fel fogjátok fedezni, hogy mikor az életerő teljes egészében meg lett tartva, a test annyira töltve van az élettel, hogy te a szavaiddal minden formát életre hívhatsz. Készíthetsz egy festményt vagy egy szobrot, vagy bármely művészi tárgyat, amely a te eszményedet előadja, és az élet-leheletet belelehelheted, akkor az élni fog. Akkor az beszélni fog hozzád és másokhoz, akik az élet-lelkesedést, amelyet te beleadtál, láthatják, és tevékeny marad, mert te, az Úr Isten tebenned szólalt, és meg lesz az Ő akarata. De ezek a formák nem lehetnek emberiek, hacsak te azokat a tiszta Isteni életre nem növeled; akkor azok tökéletes formák lesznek, úgy, mint te tökéletes vagy és akkor te felvetted a felelősségedet. Ez a valódi lángész, majd meg fogod látni.”

“Van, azonban egy jelentős tévedés, amire rá akarok mutatni. A lángész a fejlődése kezdeténél tudva, vagy anélkül, elsajátította az életerő megtakarításának a művészetét és azt a teljes tisztaságában a természetes csatornákon át folytatni. Teste és alkotó ereje e körülmény által lelkesedik és belátja, hogy az ő számára a hétköznapiasnál valami magasabb kifejezhetővé válik. Ha tovább megtakarítja az élet-erejét, és szabadon engedi azokat áramlani, akkor egyre szebb munkákat fog létrehozni, de ha áldozatul esik a szenvedélyeknek és élvhajászatnak, akkor hamar elveszti teremtő erejét. A test az életerők megtakarításával előbb felépült, míg a sejtek egy finomabb szövetté váltak, mint annál az embernél, aki ezeket az erőket elpazarolta, alacsonyabb rendűek maradtak. Most a lángész hírnévre emelkedett, de mivel ő a mélyebb belátását, az Isteni erőt nem fejlesztette ki hagyja, hogy az öndicsőítés magával hurcolja. Hátat fordít a fénynek, ami az utat mutatta neki - mert még nem ébredt fel teljesen - és a nagyobb izgalom utáni vágyban kezdi az élet-erejét elfecsérelni, miáltal minden hatalmat elveszít. Mert ha az ember a gondolatait felemeli az állati szenvedélyek fölé és megtakarítja az élet-erejét, míg a test elkezdett finomabb szövetté válni, és ha akkor megengedi magának, hogy visszaessen, akkor sokkal hamarabb elkorcsosul, mint aki előzőleg nem ismert egy ilyen felébredést. Mikor egy ember felébredt úgy, hogy a testében minden erőt megtart és azokat egy természetes módon az idegekhez, engedi áramlani, amelyek azt a test minden atomjához viszik, anélkül hogy azok áramlásának az útjában áll, szenvedélyekre vagy nemi vágyakra vonatkozó gondolatokkal, akkor ez az életerő állandó lesz és a feltűnést keltő élmény távolra, túlhaladja a nemi élmény érzéseit. Akkor felemelkedik a kígyó, és nem kell neki tovább szenvedély és kéjek iszapjában a hasán kúszni.”

“Ha megérthetné az ember, hogy ez az élet-nedv sokkal több életerővel rendelkezik, mint ugyanannyi mennyiségű tiszta vér, akkor azt megtakarítaná ahelyett, hogy elfecséreli. De ezelőtt a tény előtt becsukja szemeit, vagy teljesen tudatlan felőle és folytatja dolgát, vagy vakságban, vagy tudatlanságban, míg eljön a Kaszás ideje. Akkor egy sírás emelkedik fel, mert az nem csodálja a termést.”

“Ti tisztelettel néztek fel az öregkorra és a hófehér haját egy tisztelet koronájának, tekintitek, amely véleményt én egyetlen szempontból se akarok lekicsinyelni. De ha ti ezeket a képeket megnézik, akkor rátok hagyom, hogy megítéljétek ki a tiszteletre méltóbb: az ember a hófehér fürtökkel, aki a tudatlanságból vagy romlottságból a nyakára hozta ezt a hanyatlást, vagy az, aki az évek érésével mindig elevenebb és erősebb lett és jobban előkészült az előtte álló következő évekre, és az által szeretetben gazdagabb és nemesebb lett. Elismerem, hogy száanalomra méltó az, aki a tudatlanság által éri el a végét, de annak, aki tudja ezeket, és mégis úgy jár, nem lehet jó szót találni.”

KILENCEDIK FEJEZET

Ettől az időtől fogva szorgalmasan neki álltunk az ABC tanulásának, *Chander Sen* segítségével, mint tanító. Gyorsan múltak a napok, már április vége felé járt, miközben a feliratok legnagyobb részét még le kellett fordítani. Azzal a gondolattal vigasztaltuk magunkat, hogy majd visszajövünk, és befejezzük a munkánkat. A barátaink már egy nagy részt lefordítottak nekünk ezekből a feliratokból, de kitartottak amellett, hogy mi is betanuljuk a betűjeleket, hogy mi magunk is képesek legyünk a jegyzeteket lefordítani.

Az előző év szeptemberében egy másik kutatók csoportjával megbeszéltük, hogy a Góbi sivatagban találkozunk. Ők onnan elkísérnének bennünket három ősrégi város romjaihoz, amelyeknek a fekvése ezeken a kőtáblákon voltak leírva. Még mielőtt láttuk volna ezeket a feliratokat, már hallottunk azok létezéséről. A jegyzetek, amelyeket előzőleg láttunk, ezeknek, a most előttünk lévőknek a másolatai voltak. Mind a két sorozat feljegyzés azt állítja, hogy ezek a városok több mint kétszázezer évvel ezelőtt lettek alapítva, és azt is állítják, hogy a lakosság egy magas fejlődési fokon állt, mivel azok többféle szépművészetet és kézimunkákat gyakoroltak és képesek voltak vasat és aranyat megmunkálni. Arany ott egy nagyon általános fém volt, annyira elterjedt, hogy ivópoharakat és lószerszámot készítettek belőle. Azt is mondják, hogy ezek az emberek feltétlen rendelkeztek minden természeti valamint a saját Istenadta erejükkel. Valójában a legendák, ha azokat legendáknak nevezhetjük, amelyeket a feliratok említenek, nagyon hasonlítanak a Görög hitregékre. Ha a térképek megbízhatóak, akkor ez a birodalom kiterjedt Ázsia legnagyobb részére és a Földközi tenger mentén Európába, körülbelül odáig, ahol most Franciaország van. A legmagasabb hegy körülbelül 1800 méter volt a tengerszint fölött. Azt mondják, hogy ez egy nagy lapos ország volt, a Szülőföld egy gyarmata, nagyon termékeny és jól be volt telepítve. Mikor megtalálják e városoknak romjait, és azok fel lesznek tárva, kétség kívül a történelem egy nagyon értékes szakasza fog napfényre jutni, mivel az elbeszélések szerint, amelyeket a jegyzetek erről az országról adnak, a hét királyának uralkodása alatt, pompában és fényűzésben magasan felülmúlja a régi Egyiptomot. A királyok uralkodása előtt az országot még sokkal módosabbnak írják, mivel akkor a nép önmagát kormányozta, nem voltak háborúk se hűbéresek vagy rabszolgák. Tény az, hogy az első uralkodójuk neve „Vezető Alapelv” volt, és értelmesen ki van fejezve, hogy az ő lakóhelye az emberek között volt, és hogy az emberek szerették Őt, és szót fogadtak neki. A jegyzetekben áll, hogy az első uralkodóház első királya a Vezető Alapelvet megfosztotta uralmától és saját magát tette a trónusra.

Az idő gyorsan múlt, mi az expedíció indulásának előkészítésével voltunk elfoglalva, mivel hamarosan el kellett indulnunk, ha a megegyezésünket be akartuk tartani, hogy májusban a megállapodott gyülekező helyen megérkezzünk, ahol a készletünket kiegészítenénk, és mindent elkészítenénk az utazásra. Képtelen vagyok szavakat találni, hogy gondolataimat és érzelmeimet kifejezzem, mikor az indulásunk órája közeledett. Itteni tartózkodásunk minden órája egy öröm volt, egy pillanatnyi unalom nélkül.

Habár több mint öt hónapig ezeknél az embereknél voltunk és megosztottuk velük mindennapi életüket, olyan gyorsan elmúlt az idő, hogy csak néhány napnak tűnt. Mégis milyen lehetőségek világa nyílt meg előttünk. Mintha egy ajtó nyílt volna, meg és mintha mindenki érezte volna, hogy mögötte határtalan lehetőségek vannak, és hogy csak a küszöbön kellene átlépniük. Mégis tétováztunk, úgy, mint mi tétováztunk ezeket a remek embereket elhagyni, akiket mi már testvéreinknek tekintettünk.

Én úgy hiszem, hogy minden halandó életében jön egy pillanat, mikor az ajtót tágra tárva látja - éppen úgy, mint mi azt láttuk ezen a szép áprilisi reggelen - és akkor mindenki láthatja a széles távlatot, amelyeket el lehet érni. Felhívom az olvasót, hogy tegyen félre minden előítéletet, és ha sikerül, akkor nézzen a mi szemeinkkel. Nem várhatok mindenkitől hitet, de szeretném, ha

megértene, hogy két különböző dolog ezekről az emberekről írni, vagy a lábaiknál ülni, és őket meghallgatni. Ugy tűnt nekünk, hogy csak bátran át kell lépni a küszöbön, hogy mindent, ami elérhető a tulajdonunknak nevezhessünk, mégis tétováztunk. Miért? Mert nem hittünk teljes egészében és hagytuk magunkat tartóztatni az ismerttel, azzal, amit megszoktunk; az ajtó újra bezárult. Akkor azt mondtuk, hogy a sors volt az, ami az ajtót becsukta előttünk. Tudnunk kell azonban, hogy nincs más sors, mint az, amelyet mi saját magunkra kiszabunk.

Itt láttuk ezeket a nagyon egyszerű, és mégis annyira kimagasló embereket, akik közül némelyek nemzedékeken át és talán mindig is azon küszöbön túl éltek és élnek egy életet, amely nekik az egyetlen igazi élet. Itt nem voltak példák vagy hagyományok, semmi más, mint tisztán élt, őszinte élet és az már itt a mi földünkön! Az olvasóra hagyom, hogy megállapítsa a különbözetet.

Haboztunk, hogy elhagyjuk ezeket a barátságos lelkeket, akik az utolsó hónapokban olyan becsesek lettek nekünk, de tudtuk, hogy más dolgok várnak ránk, amely felé epedve néztünk. Azon a gyönyörű áprilisi reggelen elbúcsúztunk a barátainktól, szívesen kezett fogva velük és Isten veled -et, mondván miközben ők komolyan véelve meghívtak bennünket, hogy jöjjünk vissza hozzájuk. Még egyszer jó utazást kívántak, mi észak felé fordultunk, hogy ezennel valóban átkeljünk a nagy Góbi sivatagon, miközben mindenféle elbeszélések halvány képei félelmetes nélkülözésekről szállingóztak képzeletünkben. Félelmet azonban nem éreztünk, mert ismét velünk volt *Emil* és *Jast* és *Chander Sen*, *Neprow* helyében.

A társaság rugalmas léptekkel haladt az ösvényen, ez nekünk, akik sok országot jártunk, csak egy hétköznapi munka volt, gondolom mindannyian, egyaránt örvendeztünk, hogy ott lehettünk. Azt is hiszem, hogy nem volt senki köztünk, aki nem látta volna be, hogy egy új világ nyílik meg és bontakozik ki előtte. Mindannyian tudtuk, hogy mennyire félreesett környék volt ez és ismertük egy ilyenfajta utazás veszélyeit. Mégis egy ellenállhatatlan vágyat éreztünk, hogy kitaratsunk. A feltétlen bizalmunk, rendkívüli barátainkban minden félelmet, és személyes kellemetlenségre utaló, gondolatot eltávolított a szélrózsa minden irányába és iskolás gyerekek lelkesedésével estünk a kalandnak.

Mi meg szoktuk a föld félreesett részein járni, de még soha nem voltunk egy ilyen félreesett környéken, mint ez, ahol mégis olyan szabadon és könnyen utazhattunk, mint itt. Nem csoda, hogy úgy az országot, mint a jótevőinket nagyra becsültük. Úgy éreztük magunkat, hogy még a sarkvidékig is mehetnénk, ha kellene. Még nem tettünk meg nagy utat, mikor egyikünk így szól: "Mennyivel könnyebb lenne nekünk, ha tudnánk utazni, mint ezek az emberek, de mivel mi arra nem vagyunk képesek, nekik is velünk együtt kell küszködniük."

A hetedik nap estéig minden jól ment. Délután öt óra tájban, éppen mikor egy mély szakadékból jöttünk ki, amelyet követtünk, hogy egy alacsonyabb fekvésű és nyíltabb környékbe menjünk, egyikünk felkiáltott, hogy a távolban lovasokat látott. Rájuk irányítottuk a távcsöveinket, huszonhét lovas férfit láttunk, akik azt a benyomást keltették, hogy jól fel voltak fegyverkezve. Mondtuk *Jastnak* mit, láttunk, ő azt mondta, hogy valószínű a kóborló bandák egyike, akik az országot veszélyeztetik. Kérdeztük tőle, hogy azok talán rablók vagy útonállók voltak? Ő azt válaszolta, hogy ő úgy gondolja, hogy igen, mert nincsenek nyájaik, amelyet őriznének. Elhagytuk az ösvényt és egy csoport felé mentünk, hogy ott felüssük a táborunkat az éjszakára. Míg azzal foglalkoztunk, ketten a társaságunkból átkeltek a folyón, aminek közelében táboroztunk és egy domb tetejére mentek, amely egy kilátást adott a környékre, ahol először láttuk a lovas csoportot. Mikor felértek a dombra, megálltak, néhány pillanatig körülnéztek a távcsövükkel, megfordultak, és siettek a tábor felé. Mihelyt odaértek, közölték velünk, hogy a lovasok a táborunk felé közeledtek és már öt kilométernél közelebb voltak hozzánk. Akkor valaki megjegyezte, hogy szerintem egy vihar keletkezik. Felnéztünk és valóban északnyugaton egy sűrű felhő képződött, miközben minden oldalról köd vett körül bennünket. Nem éreztük magunkat nagyon biztonságosan, mikor a közeledő viharon keresztül a lovasokat egy lejtőn egyenesen a táborunk felé láttuk lovagolni. Komolyan kezdtünk nyugtalankodni a banda megjelenéséről, mert hiába

voltunk harminc-ketten, nem volt egyetlen fegyverünk.

Abban a pillanatban kitört a vihar fölöttünk, a vakító hóvihar minden dühöngésével. Most még sokkal nagyobb lett a félelmünk, mivel már egyszer régebben tapasztaltuk a viharok tevékeny erejét ebben a hegyvidékben. Néhány pillanatig süvített a szél és felkorbácsolta az apró hókristályokat egy 100 kilométer sebességű szélvihar erejével és úgy látszott, hogy fel kell törnünk a táborunkat, hogy a hulló ágak elől megmeneküljünk, amelyeket a vihar a fákról lehasított. Aztán hirtelen minden csendes lett, és pillanatnyilag azt gondoltuk, hogy csak egy szélroham volt, mint amilyen ebben az országban sokszor előfordul, és gyorsan elmúlik. Egy alkonyatbeli homályos fény uralkodott, elegendő, ahhoz hogy lássunk, azonnal nekiálltunk a munkának, hogy a táborunkat újra rendbe hozzuk. Körülbelül egy félórát foglalkoztunk azzal és elfelejtettük úgy a vihart, mint a rablókat, akik még röviden azelőtt annyi aggodalmat okoztak nekünk. Mikor egy percre megpihentünk, a vezetőnk a sátor bejáratához ment, hogy körülnézzen; visszafordult a szavakkal azt mondva: "A vihar odébb úgy látszik, még dühöng, de itt, ahol mi vagyunk, alig lehet egy kis szelet érezni. Nézzétek csak a sátrak, és a fák körülöttünk nem mozognak és a levegő enyhe, meleg." Közülünk néhányan követték őt kifelé és egy pillanatig csodálkozva álltunk meg, mert míg a sátorban voltunk, homályosan tudatában voltunk a vihar zajának, de feltételeztük, hogy eltávolodott és a szakadékon át tovább haladt. Mivel ebben az országban adódnak viharok, amelyek úgy kezdődnek, mint egy forgószél, hogy aztán kilométerekkel távolabb haladnak, mielőtt kitombolnak, és ott amerre voltak halálos csend uralkodik. Itt azonban nem úgy volt. A hóvihar alig ötven méterre tőlünk még teljes erejéből dühöngött, de ahol mi álltunk, ott szélcsend volt és meleg levegő. Régebben már tapasztaltuk, hogy a hatékony hideg mindenén áthatolt, míg a szél a jeges tűhegyes apró havat olyan vakító sebességgel fújta, hogy majdnem megfulladtunk tőle.

A kör, amiben a táborunk volt, mintha varázsütésre hirtelen ki lett világítva. Míg e fölött csodálkoztunk, mintha a vihar zaja fölött emberek kiáltását hallottuk volna. Értesítettek, hogy készen van a vacsora, bementünk és helyet foglaltunk. Vacsora közben egyikünk kérdezte, hogy mi történhetett a lovasokkal, akiket a lejtőn lefelé láttunk jönni? Valaki válaszolt: "Mintha kiáltásokat hallottunk volna, mikor még kint álltunk és azon tűnődtünk, nem e segíthetnénk rajtuk, ha eltévedtek a hóviharban." *Jast* azt válaszolta, hogy ezek a férfiak a leghírhedtebb rabló bandák egyikéhez tartóznak, amelyek a környéken kóborolnak, és hogy azok nem tettek mást, mint loptak, és a falvakat fosztogatták és elvették a kecske és juhnyájukat a népektől. A vacsora után, mikor a vihar egy kissé enyhült, újra kiáltásokat hallottunk, miközben a lovaink lihegtek és ágaskodtak, mintha ki akarnának törni. Annak ellenére, hogy azok az emberek csak rövid távolságra lehettek tőlünk, nem láttuk őket, olyan sötét volt és olyan sűrűn esett a hó, amit a szél felkavart; egy táborüzet se voltunk képesek megkülönböztetni.

Emil valamivel később felállt és közölte, hogy be akarja hívni őket a táborunkba, mert hacsak nem nagyon jól vannak felszerelve, se ember, se ló nem éri meg a reggelt, mivel kint már nagyon hideg lett. Míg ő előkészületeket tett, ketten közülünk kérdezték, hogy elkísérhetik-e. Ez láthatóan tetszett neki; elfogadta az ajánlatot és eltűntek viharban. Körülbelül húsz perc lejártaival visszajöttek, húsz rablóval követve, akik a lovaikat kantárszárnál fogva vezették. Azok elmondták nekünk, hogy a többi hét társukat elvesztették, és hogy azok valószínű eltévedtek a viharban. A csoport, amely a körünkbe lépett egy furcsa szedett-vedett félig elvadult lények gyűjteménye volt. Mikor a fénykörbe jöttek, mintha egy összeesküvésről gyanúsítottak volna bennünket, hogy mi foglyul ejtjük őket. Félreérthetetlenül mutatták a félelmüket mindaddig, míg *Emil* biztosította nekik, hogy bármikor szabadok elmenni, ha akarnak, és meg is mutatta nekik, hogy nekünk nincs egyetlen eszközünk védekezésre, ha megtámadnának bennünket. Az volt a szándékuk, mondta a vezérük, mikor minket a szakadékból láttak kijönni, mielőtt a vihar megjött. Mikor a vihar kitört, eszüket vesztették és eltévedtek, úgy hogy nem voltak képesek megtalálni a saját táborukat. Mikor *Emil* és a két társunk megtalálta őket, összebújva ültek egy sziklafal tövében, körülbelül száz méterre a mi táborunktól a vízfolyás mentében. A vezérük mondta, hogy ha kikergetjük őket, biztosan elpusztulnak. *Emil* biztosította nekik, hogy az nem fog megtörténni. A fák alatt

megkötötték a lovaikat az éjszakára. Miután leültek egy csoportba, szárított kecskehúst és jakvaját kezdtek enni, amit a nyeregtáskájukból elővettek. Míg úgy ott ültek, a fegyvereiket közel magukhoz tartották és minden zajtól felriadtak. Nyomatékosan és hadonászva beszéltek, *Jast* elmondta nekünk, hogy csodálkoztak a mi felszerelésünkön és a fényen, és hogy itt miért nem fúj a szél, miért van itt olyan meleg. Egyikük, aki folyton a szót vitte, már régebben hallott a barátainkról és a cinkosainak elmondta, hogy ezek az emberek egyenlők az Istennel, és hogy azt mondják róluk, hogy őket, a rablókat egy pillanat alatt képesek megsemmisíteni. *Jast* elmondta azt is, hogy néhányan közülük a többiekre rá akarták vinni, hogy fosszanak meg bennünket mindenüktől és menjenek innen, mivel azt gondolták, hogy mi valami csejt szövünk, hogy foglyul ejtsük őket. Ez az egy férfi azonban kitarzott emellett, hogy ne bántsanak bennünket, ő megértette velük, hogy akkor ők, ha bántalmaznának minket, mindannyian meg lennének semmisítve. Egy hosszabb idő után oda-vissza beszélve néhányan közülük felálltak és oda jöttek hozzánk, közölték *Jasttal*, hogy nem akarnak maradni, mert nagyon féltek és hogy meg akarják keresni a táborukat, mert csak néhány kilométerre van innen a folyó mentén, meg tudták állapítani a fekvését a facsoportból, ahol mi táboroztunk. Felültek, tehát a lovaikra és eltávoztak. Húsz percen belül azonban visszajöttek és elmondták nekünk, hogy a hó olyan magas volt, hogy a lovak nem tudtak átmenni rajta, és hogy a vihar a legnagyobb volt, amit már évek óta nem láttak. Akkor előkészületeket tettek az éjszakára. Egyikünk azt mondta: “Én azt hiszem, hogy itt jobb nekik, mint kint a viharban, még akkor is, ha rettegek.” *Jast* hozzánk fordult a szavakkal: “Ez, ahol most tartózkodsz, az Atyai Ház, mert ha abban a házban vagy és ott maradsz, akkor az Atya vidám lelke átfog téged. Mihaszna lenne a Ház melegének és a vidámságának számodra, ha te nem tartózol abba a házba, és nem ismered annak melegét és a jókedvét. Te meghívhatod azokat, akik kint állnak, hogy jöjjenek be, de azok nem fognak jönni, mert nem értik meg, hogy te hol tartózkodsz. Ezek a testvérek itt érzik a meleget, de nem akarnak közelebb jönni, mert ők az embertársaikat folyton kirabolták és nem képesek megérteni, hogy ugyanazok az emberek, akiket ők jogos zsákmánynak tekintettek, őket most barátságosan kezelnék, egyetlen ok nélkül, még anélkül is hogy az ő bandájukhoz tartoznak. Ők nem tudják, hogy a hóba, a hidegben és a leghevesebb viharban is megtalálható az Atya és hogy azoknak, akik az Ő Házát elsajátítják, és abban maradnak lakni, se vihar, se szél, se árapály nem árt. Szelek, viharok és árapályok csak akkor árthatnak, ha nem vagy kapcsolatban Istennel.”

“Egy ember csak akkor képes ezt végbe vinni, amit itt láttatok, mikor állhatatosan és rendületlen szemeit Istenre irányítva tartja, semmi mást nem tudva és nem látva. A mi gondolatunk a következő: ‘Szilárdan állok szemeimet rád irányítva Atyám, semmi mást nem ismerve, mint téged és nem látok semmi mást, mint Istent minden dologban. Szilárdan állok a te szent hegyeden, semmiről se tudva semmit se ismerve, csak a te szeretetedet, a te életedet és a te bölcsességedet. A te Isteni szellemed folyton átjár, körülvesz engem és mindig bőségesen jelen, van kívül és belül énbennem. Én tudom, Atyám, hogy nem rendelkezem semmi mással, mint ami nekik is van, és hogy nincs semmi más, mint Isten mindenkinek. Köszönöm Atyám.’”

“Az igazi békét még a vihar közepében is meglehet találni, mert az igazi nyugalom mélyen az ember szívében rejlik, aki önmagát megtalálta. Ellenkezőleg, lehet az ember egyedül egy félreesett sivatagban, az alkonyatban és a természet széles csendjében és mégis, rettegés és indulatok viharai tombolhatnak benne. A természet, felületesen szemlélve, úgy látszik egy összehasonlíthatatlan előnyt adott a durva erőnek, önzésnek és a lehetőségnek gyenge állatok vérére elönteni, de figyeljünk csak fel egynéhány egyszerű tényre, amiről még csak kevesen gondolkodtak el.”

“Több juh van a világon, mint oroszlán. Ez nem véletlen. A természet nem vak, semmit nem kímélő erő. A természet Isten munkában, és Ő nem ront el semmit és nem ejt hibát az építésnél. Nem csodálkozol azon, hogy a természeti erők olvasztó kemencéjében az oroszlán még nem irtotta ki a juhokat, mielőtt az ember megjelent? A létért való küzdelemben, a juh szó szerint felülmúlta az oroszlánt. És az, hogy az ember a juhok pártját választotta volna, az oroszlán ellen, nem magyarázza meg az eredményt. Ugyanis az ember a pályafutását, mint mészáros,

valószínűleg a könnyebben zsákmányul ejthető állatokkal kezdte. Minden esetre több juhot öl meg, mint oroszánt. Nem az ember, hanem a természet hoz ítéletet az oroszán és családjá fölött. Gondolkodj el egy pillanatig, akkor be fogod látni, hogy a természet ugyanannak az állatnak nem adhat dupla erőt különböző területen. Az oroszán egy nagy haramia, de csak lassan szaporodik. A szép alkatának minden ereje szükséges a verekedő tulajdonságaihoz. Fiaik nevelése hátrányos neki és egy mellékes körülmény az életében. A juh annak ellenére nem született haramiának és azáltal a gyengékhez tartozik, a juh nem veszít el erőt verekedéssel, tehát gyorsabban szaporodik, oroszánok és más állatok, amelyeknek az ösztöne az ölés kipusztulnak.”

“Erre, a természet rendíthetetlen törvénye által kimondott kipusztulás ítéletre nincsen kivétel. A természet egy örök igazságossággal összhangban működik és a haramia maga a világmindenség törvényei szerint, egy előre elvesztett küzdelmet visz, ez mindig úgy volt és úgy is lesz, úgy az állatoknál, mint az elvadult embernél, úgy a vadonban, mint a városban, most és mindig. Az oroszán a vesztes fél. Ő veszít, mikor nyer, ő pusztul mikor öl. A dolgok természete szerint a saját fajtáját falja fel, mikor a nyájából az éppen elrabolt juh meleg húsát marcangolja. Mikor az első oroszán a zsákmányát a hatalmas karmaival megölte és a gyilkos állával vérengzését kimorogta, nem a gyámoltalan állat halálát énekelte, meg amelyet felfalt, hanem a halotti harangot húzta saját magának és fajtájának. Kegyetlenséggel, embertelenséggel nem jut az ember távolra. Oroszánok nem élnek együtt, Medvék nem élnek csordában. A vadak az emberek között kisebb csoportokat alkotnak, és egymás ellen harcolnak. Elvadulás úgy az emberek valamint az állatok között a saját fajtája ellen fordul és egy gyengeség forrása.”

“A dolgok rendje szerint kell, hogy a vad állatok eltűnjenek. Egyetlen nagy harcos katona nem hódított meg soha semmit. A győzelmei csak álmokképek voltak. Katonai birodalmak, melyeknek nincsen szilárdabb alapja, mint a kard éle, hamar szétomlanak. A győztesnek végül véget kell vetni az erőszakos tevékenységének és méltányossághoz, és igazsághoz kell fordulnia, ha nem akarja, hogy a birodalma szétosztódjon. A vadállat, úgy az emberi, mint az oktan, tehetetlenül egyedül áll és visszavonhatatlanul hanyatlásra van ítélve; gyengédségben, szelídségben, jámborságban van az igazi erő. Jámborság olyan, mint az oroszán, az oroszán minden tulajdonságaival, kivéve a vérengzését és az meg fogja szerezni a felsőbbiséget minden élőlény fölött.”

“Az ember alkotja vagy rombolja önmagát. A gondolkodás kovácsműhelyében kovácsolja a fegyvereket, amivel önmagát megsemmisíti. Ott készíti az eszközöket is, hogy azokkal békés, erővel és örömmel telt menyei lakásokat építsen magának. A gondolatok helyes kiválasztásával és alkalmazásával az ember isteni tökéletességre emelkedik. A gondolat visszaélésével és hibás alkalmazásával alacsonyabbra süllyed, mint az állat. E kettő között van minden lehető jellem árnyalata és az ember azok teremője és mestere.”

“Ezek a férfiak egy egykori hatalmas és jómódú nép utolsó maradványai. Az elődeik ebben az országban laktak, mikor az még egy szép virágzó ország volt. Míg az eredetük és hatalmuk tudatában voltak és csak azt az eredetet és azt a hatalmat tisztelték, ipari tevékenységből éltek, különböző művészeteket és tudományokat ismertek. Jött azonban egy idő, mikor a testet élvezeti cikként használták, míg végül a test belepusztult; Akkor egy nagy vízözön jött az országra, ami azt teljesen tönkretette és csak itt-ott a legmagasabb helyeken maradt meg néhány ember. Azok csoportokba gyűltek és lettek később Európa nagyobb törzsei.”

“A vidék, ahol mi most vagyunk a Góbi sivatagtól el lett választva és hegyekké emelkedett, úgy, hogy semmi nem nőtt. Az emberek itt majdnem mind elpusztultak, úgy hogy csak itt-ott maradt néhány csoport, néha nem több mint egy vagy két család. Azok bandákba csoportosultak, ezek az emberek azok utódai. Lehetetlen, hogy jól éljenek, hiszen folyton háborúskodnak egymással. Míg eredetüket és történetüket elfelejtették, a hitregjüket és vallásukat ugyanaddig a forrásig visszafelé lehet követni. Bárhol is találod ezeket az embereket, ott az eredetük némely alapzataira fogsz találni.”

Aztán *Jast* azt mondta, hogy attól tart, hogy már nagyon sokáig fenntartott bennünket, mivel a

barátaink már elaludtak. Mi a rablók irányába néztünk, és valóban azok már mély álomba merültek. Ők is, úgy, mint mi elfelejtették a vihart, ami még mindig tovább dühöngött. Bementünk a sátorunkba pihenőre, új hálával szívünkben barátaink iránt. Mikor másnap felébredtünk, sütött a nap és az egész tábor már felkelt. Sietve felöltöztünk és kimentünk, hol az egész társaság a rablókkal együtt ránk várt a reggelivel. A reggelinél mondták nekünk, hogy elhatározták, hogy a rablók táboráig együtt megyünk, mivel sokkal könnyebb lenne, ha együtt egy utat törünk keresztül a havon. A rablóknak tetszett ez a terv, de rólunk nem mondhatom ugyanazt, mikor hallottuk, hogy még körülbelül százötvenen voltak abban a táborban. Mikor a reggelit befejeztük a vihar teljesen lecsendesedett. Feltörtük tehát a táborunkat és mentünk a rablókkal és lovaikkal együtt egy utat törni, míg a többiek a felszereléssel utánunk jöttek.

Habár a rablók tábora nem több mint tizennyolc kilométerre volt a folyó lefolyása mentén, mégis csak délután értünk oda, nagyon jólesett nekünk hogy ott egy ideig kipihenhattunk. Láttuk, hogy a tábor nagyon kényelmes volt, volt elegendő hely, hogy az egész társaságunkat befogadja. Ebéd után elhatároztuk, hogy gyorsabban haladhassunk néhány napot várunk, míg a frissen esett hó valamivel szilárdabb lesz, mivel egy 4000 méteres magaslaton kellett átmenni. Az idő azonban nem volt olyan meleg, mint mi szeretnénk volna, úgy a tartózkodásunk négy napra kiterjedt. Az egész falu a legnagyobb tisztelettel kezelte bennünket és mindenki megtett mindent, ami tőle tellett, hogy a tartózkodásunk kellemes legyen nekünk. Távozásunkkor a férfiak közül ketten kérdezték, hogy elkísérhetnek-e bennünket az utazásunkon. Mivel a következő faluban száz kilométerre innen néhány segítő szándékoztunk felvenni, szívesen elfogadtuk ajánlatukat, azok a visszatérésünkig az ősszel velünk maradtak.

Mikor a falut elhagytuk a lakósságnak majdnem a fele elkísért bennünket, hogy segítsenek nekünk egy utat törni a magas hóban a magaslat csúcsáig, amelyen át kellett kelniük, mi nagyon hálásak voltunk nekik a barátságos segítségért, mert az út nagyon nehéznek bizonyult. A csúcson elbúcsúztunk a rabló barátainktól és tovább mentünk a megbeszélt találkozóhely felé, ahol május 28-án megérkeztünk, három nappal a barátaink érkezése után, akikkel az előző ősszel megbeszéltük a találkozót.

TIZEDIK FEJEZET

Egy hét pihenés után, mialatt rendbe szedtük a felszerelésünket, útra indult a közös expedíció az *Ujgurok* ősrégi városa felé, ahol június 30-án érkeztünk. Itt azonnal a munkának álltunk, az első ásítás még nem ért tizenöt méter mélyre mikor egy ősrégi építmény falaira bukkantunk. Mikor huszonhét méternél valamivel mélyebbre értünk, egy nagy szobát találtunk, ahol múmiák ültek egy körben, aranyból készült álarccal. Számos arany, ezüst, bronz és agyagból készült szobrok is voltak, mind gyönyörűen megmunkálva. Azokat lefényképeztük. Miután a munka odáig haladt, hogy a kétségnek nyoma sem maradhatott a tény felől, hogy ez valamikor egy nagyon nagy város volt, átmentünk egy másik helyre, amelyet a feljegyzésekben levő elbeszélések segítségével, mint útjelzők megtaláltunk. Itt körülbelül tizenkét métert kellett ásnunk mielőtt valamire bukkantunk, amit egy régebbi műveltség szilárd bizonyítékának lehetett nevezni. Itt is elvégeztünk annyi munkát, míg kétség kívül bizonyult, hogy egy nagy ősrégi város romjai között voltunk.

Innen egy harmadik helyre mentünk, amiről azt reméltük, hogy megtaláljuk a bizonyítékot, hogy ott volt három város közül a legrégebb és a legnagyobb.

Hogy időt és segédeszközöket spóroljunk, négy csoportra osztottuk az erőinket. Ezen csoportok közül három, egy vezetőből és hat segédből állt az azt jelenti, hogy három hétfőnyi csoport volt. Azok egyesült erejére volt az egész ásásmunka és annak vezetése bízva. A csoportok naponta sorrendben mindegyik nyolc órát dolgoztak. A negyedik csoport az expedíció többi személyzetéből állt, amelyik azt a feladatot kapta, hogy a tábori teendőket elvégezze és az egész legénység jólétéért, gondoskodjon. Én ahhoz a csoporthoz tartóztam, amelynek a mi expedícióvezetőnk volt a csoportvezetője. Mi a nyolc órát kaptuk éjjel és reggel nyolc óra között.

Miután befejeztük az első ásásokat, ami utat nyitott négy földalatti helyiségre, annyit elhordtunk a törmelékből, hogy kételkedni nem lehetett, ez volt a legrégebb és a legnagyobb, kincsekkel nagyon gazdag város.

Egyik reggel, a társaink, akik minket felváltani jöttek, mondták nekünk, hogy északról lovasok közeledtek a táborunk felé mikor a felszínre értünk egy csoport férfit, láttunk felénk lovagolni, akik úgy néztek ki, mint egy másik rablóbanda. Azok nyilvánvalóan azt az utat követték, amelyet mi törtünk mikor ide jöttünk. Míg mi úgy nézelődtünk, *Jast* odajött hozzánk és így szólt: "Ez egy rablóbanda, a szilárd elhatározással, hogy kifosztogatja a táborunkat, de úgy gondolom, nem kell félnünk."

Mi vártunk, míg közelebb jönnek, akkor körülbelül ötszáz méterre tőlünk megálltak. Rövid szünet után a férfiak közül ketten elénk lovagoltak és miután egymást köszöntöttük kérdezték, hogy mit művelünk mi ott. Azt a választ kapták, hogy mi egy város romjait igyekszünk megtalálni. Erre azt mondták, hogy nem hisznek el egy szót se abból, amit mi mondtunk. Azzal gyanúsítottak bennünket, hogy mi aranyat keresünk és azért jöttek, hogy a készletünket és a felszerelésünket elvegyék. Mi kérdeztük tőlük, hogy ők talán a kormány katonái voltak, amire azt válaszolták, hogy ők nem ismernek el egyetlen kormányt se, mivel abban az országban mindig a legerősebb felülkerekedik. A tényből, hogy nem látták rajtunk az izgalom semmi nyomát, se fegyvert gondolom, azt következtették, hogy egy nagyobb hatalomnak kell lenni velünk, mint amit ők láthattak. Visszatértek a bandához, hogy megbeszéljék az esetet. Egy idő után ugyanaz a két férfi ismét odajöttek hozzánk azzal az üzenettel, hogy, ha engedelmesen feladjuk magunkat, nem ér sérülés bennünket, de ha nem úgy teszünk mindenkit lelőnek, aki ellenáll. Tíz percet adtak, hogy határozatot hozzunk és azon idő múltával minden további nélkül, megtámadnak bennünket. Erre *Jast* azt válaszolta, hogy nem állunk ellen nekik, de nem is adjuk fel magunkat. Ez úgy látszott nagyon feldühítette őket, megfordultak és hadonászva elvágtattak, vissza a bandájukhoz. Valamivel később az egész banda teljes erőből vágatva felénk iramodott. Bevallom elfogott engem a félelem, de majdnem azonnal egy csoport árnyaltfélé lovas termetek vettek körül

bennünket, akik körülöttünk vágattak. Lassanként tisztábbak lettek ezek a termetek és a létszámuk megszorodott. A látogatóink nyilvánvalóan ugyanazt látták, amit mi, mert a lovaikat vagy hirtelen megfékeztek, vagy a lovak maguktól megálltak és ágaskodni kezdtek, és hátrafelé rúgtak úgy, hogy a lovasok elvesztették a hatalmukat fölöttük. Egy pillanat alatt egy vad zűrzavar lett a körülbelül hetvenöt lovasból álló banda rangjaiban. A lovak minden irányban ágaskodtak úgy, hogy a lovasok nem voltak képesek uralkodni fölöttük és a támadás egy rendetlen visszavonulásban végződött, miközben a mi kísértet lovasaink, mint ahogyan mi azokat neveztek, sarkon követték őket. Mikor az izgalom elmúlt, a vezetőnk, egy másik társunk és én, oda mentünk, ahol a banda először megállt. Mi azonban nem találtunk más nyomokat, csak azt, amit a banda hagyott. Mi ebből nem értettünk meg semmit, mivel a mi segítő csapatunk nekünk éppen olyan valódinak mutatkoztak, mint a rablók és úgy tűnt nekünk, hogy azok minden oldalról jöttek. Mi természetesen azt gondoltuk, hogy a nyomaikat megtaláljuk a homokban, úgy, mint a rablókét. Mikor visszajöttünk *Jast* így szólt hozzánk: "A kísértet lovasok, ahogyan ti azokat nevezitek nem voltak mások, mint képek, amelyek nektek és a rablóknak olyan hűen lettek ábrázolva, hogy ti azokat élő embereknek láttátok. Azok a képek régebbi esetekből voltak, amelyeket mi olyan természetesen tudtunk felidézni, hogy nem lehetett megkülönböztetni az igazi esettől. Mi képesek vagyunk azokat felidézni a saját vagy mások védelmére és így nem sérült meg senki. Ahol egy szilárd célt szolgálunk, ott az eredményből nem lehet senkinek kára. A rablók elméiben már azonnal kétség merült. Nem volt ésszerű, hogy egy expedíció mint a miénk, olyan távolra merészelne némi védelem nélkül és ezt a tényt használhattuk hogy megfélemlítsük őket. Ők nagyon babonások és mindig azt várják, hogy be fogják csapni őket. Ezek azok az emberek, akik a legfogékonyabbak a félelemmel szemben és ők éppen azt látták, amit gondoltak, hogy találni fognak. Ha nem ezt az eljárást alkalmaztuk volna, akkor valószínű arra kényszerülnénk, hogy néhányat közülük megsemmisítsünk, mielőtt békében hagynának bennünket. Most azonban nem fogunk semmit se hallani felőlük." És valóban nem kellemetlenkedtek másodszor.

Miután elegendő bizonyítékot kaptunk, hogy meggyőződjünk e városok létezéséről, javasolta, hogy terítsük be a feltáratat, hogy megóvjuk azokat a lehetőségtől, hogy kóborló bandák megtalálják, mert egy olyan felfedezés az ott rejtett kincsek végett biztosan nagyméretű fosztogatásra vezetne. Ugyanis e bandák közt járnak a mondák ezeknek a városoknak a létezéséről, és hogy ott arany kincsek lennének. Miután befejeztük a munkát, minden gödröt újra betertítettünk, hogy minél kevesebb nyomot hagyjunk, és az első vihar majd azokat is kitörli. Ebben az országban folyton vannak homokcsuszamlások, a homokot folyton hordja a szél, és már az is nagyon megnehezíti a romok fekvésének megállapítását. Annyi biztos, hogy a barátaink segítségével nélkül mi képtelenek lettünk volna megtalálni ezeket a helyeket. Ők mondták nekünk, hogy távol dél Szibériában hasonló romok találhatók.

Vannak letagadhatatlan bizonyítékok, hogy itt valaha nagyszámú lakosság volt, amely egy magas műveltségi fokot ért el. Többféle módon kiderült az is, hogy ezek az emberek értettek a földműveléshez és bányászathoz, szövetgyártáshoz és minden azzal kapcsolatos iparhoz. Továbbá írni és olvasni tudtak és többféle tudományt ismertek. Világos, hogy ezeknek az embereknek a történelme az indoeurópai faj történelme.

Mikor az utolsó nap délből az asztalnál ültünk, egyikünk kérdezte *Emiltől*, hogy lehet-e ennek a nagy fajnak a történetét ellenőrizni. Ő azt válaszolta, hogy lehet és hogy a város amelyik a táborunk alatt terül el, a jegyzetekben leírtak feltétlen bizonyítékát tartalmazza és ha azt megtalálják és lefordítják, azok ennek a népnek egy teljes és közvetlen történelmét szolgáltatják.

Akkor félbeszakadt a beszélgetés, mivel a sátor ajtajában megjelent egy férfi és kérdezte, hogy bejöhet-e. *Emil*, *Jast* és *Chander Sen* sietve felálltak, hogy elébe menjenek. Az üdvözlétből világosan látszott, hogy jól ismerték egymást; a mi vezetőnk is felállt és csatlakozott hozzájuk. A sátor ajtajánál hirtelen csodálkozva megállt, majd karjait kinyújtva kifelé sietett a szavakkal: "Hát ez valóban egy meglepetés." Egy férfi és női hangok kórusát lehetett hallani, akik őt és a három

követőit üdvözölték. most mindenki felállt az asztalnál, és a kijárat felé tolakodott, ahol egy tizennégy tagú újonnan érkezett csoportot találtunk. Köztük ott volt *Emil* anyja, a háziasszonyunk a faluból, ahol a téli szállásunk volt, a *szeptasszony*, aki az ünnepi lakomát vezette, amelyen *Emil* otthonában részt vettünk és *Emil* fia és lánya. Azok együtt egy jókedvű csoportot alkottak és emlékezeteket élénkítettek fel régebbi kellemes összejövetelekről. Mi nem titkoltuk, hogy ez egy tökéletes meglepetés volt, de a barátaink, akikkel együtt vállaltuk ezt az expedíciót még jobban meglepődtek. Látni lehetett az arcukon, hogy a kíváncsiságuk lassanként majdnem határtalan lett. Ők még eddig nem látták a megjelenés és eltűnés e módját úgy, mint mi már láthattuk és az ásatás annyira igénybe vett bennünket, hogy nem volt alkalmunk egy felületes beszámolón kívül, jelentést adni mindenről, amit tapasztaltunk. Ez úgy érte őket, mint egy mennydörgés a felhőtlen égen.

Miután mindenkit üdvözöltek és bemutatnak a férfi, aki a tábor felszerelésével és vezetésével volt megbízva, odajött *Emil* és a vezetőkhöz és egy teljes képtelenség kifejezésével kérdezte: “Hogyan az Isten nevében adjak ennyi népnek eledelt? A készletünk még nem érkezett meg úgy, hogy magunknak is alig van elegendő ma estére és holnap a reggelire, azon felül már mindent becsomagoltunk az útra visszafelé.” Míg így ott álltak és beszélgettek, az együttes expedíció vezetője meghallotta a beszélgetés egy részét. Odament hozzájuk és én hallottam hogy kérdezte: “Az ég nevében, hát honnan jönnek ezek az emberek,” a vezetőnk mosolyogva nézett rá és így szólt: “Éppen ez az, pontosan eltaláltad, Ray, ezek egyenesen a mennyekből jönnek, látod, hogy nincsenek járművek, ami őket hozta volna. Ray így válaszolt: “De ami nekem, a legérthetlenebbnek mutatkozik, az, hogy még szárnyuk sincsen. És mivel, hogy nincs szárnyuk, akkor legalább egy dobbanást kellett volna hallanunk a homokban, mikor leértek főleg, mert annyian voltak, de még azt se hallottuk, azért tehát elfogadjuk, hogy a te magyarázatod a helyes és teljesen ésszerű.”

Akkor *Emil* a társasághoz fordult és azt mondta, hogy az élelmiszertermést megnyugtassa, arra kényszerül, hogy megdorgálja a látogatókat, mivel nem hoztak magukkal eledelt, mert ő attól félt, hogy most nem lesz elegendő mindenkinek. Erre az élelmiszer mester elszégyenkezett és azt mondta, hogy ő nem olyan élesen akarta kifejezni, de a tényt nem lehet megcáfolni, hogy nem volt elegendő eledel mindenkinek. A vendégek most szívből nevetni kezdtek, ami az élelmiszertermést még jobban zavarba hozta. Akkor *Emil* anyja közbeszólt mondván, hogy nincs ok az aggodalomra és kellemetlenségre. A háziasszonyunk és az előző lakomabeli *szeptasszony* helyeselték és csatlakoztak hozzá a biztosítással, hogy ők szeretnék magukra vállalni a felelősséget a vacsorára, mivel ők azzal a céllal látogattak meg bennünket, hogy velünk fogyasszák a vacsorát. Az élelmiszertermester nagyon megkönnyebbült és azonnal elfogadta az ajánlott szolgálatot.

Már késő délután volt, egy nap a Góbi sivatagban, mikor az egyik pillanatban az időjárás gyönyörű, miközben a következő pillanatban a természeti erők egy könyörtelen dühöngő poklává változhat. Minden vitorlavászon, amit csak találtunk ki volt terítve a homokon, a tábor körén kívül. Egy kívülálló azonnal egy vidám batyubálra gondolt volna és valóban az is volt. A serpenyők, amelyek úgy a főzésre, mint a tábori ételek feltálalására lettek használva, ki lettek hozva a tartalmukkal és a vitorlavászonra téve. Akkor az egész társaság gyülekezett és a vászon szélére ült. Még mindig csodálkozás és zavar volt látható azok arcán, akik csak később csatlakoztak hozzánk. Ray, a közös expedíció vezetője nézte a serpenyőket és mondta, hogy ha hihet a szemeinek, és hogyha a mennyiség eledelből elegendőt kell készíteni, hogy ezt az éhező sereget ellehessen látni, ő nem mást, mint egy csodát vár. Egyikünk így válaszolt: “Akkor csak tartsd jól nyitva a szemeidet, mert éppen ez az, amit látni fogsz.” A vezetőnk így szólt Rayhoz: “Ez ma már a második eset, hogy jól eltaláltad, Ray.” Most az asszonyok elkezdtek az ételt a serpenyőkből meríteni. Mikor egy tányér megtelt, azt továbbadták és átvettek egy üreset, míg mindenki gazdagon ki lett szolgálva. Míg az asszonyok azzal foglalkoztak, láthattuk, hogy az étel kiosztása minél tovább haladt, a közös expedíció vezetője annál nyugtalanabb lett és mikor rá került a sor átadta a tányért azzal a megjegyzéssel, hogy neki egy sokkal kisebb adag elég. A

háziasszonyunk megnyugtatta azzal, hogy nem kell aggódnia, mert van bőven elegendő mindenkinek. Miután mindenki bőségesen ki lett szolgálva, Ray újra a serpenyőkre nézett és mikor látta, hogy a tartalmuk nem fogyott, felállt mondván: “Veszélyeztetve, hogy egy műveletlen fickónak nevezzenek, megkérem a hölgyeket, hogy oda ülhetek-e hozzájuk, mert be kell vallanom, hogy a kíváncsiság annyira elragadt, hogy nem vagyok képes egy falatot enni” Az asszonyok azt válaszolták, hogy éppen egy megtisztelésnek tekintenék, ha ő oda ülne. Azonnal a vitorlavászonnak arra a felére indult és leült a szélére *Emil* anyja és a *szépasszony* közé. Míg ott ült, valaki kenyeret kért, már csak egy szelet volt egy doboz fedelén, amit felszolgáló tálként használtunk. A *szépasszony* kinyújtotta kezeit és majdnem azonnal egy nagy kenyeret tartott a kezében. Azt átadta a háziasszonyunknak, aki elkezdte felszeletelni, hogy majd körbeadja. Akkor Ray felállt és kérte, hogy lennének olyan szívesek neki megengedni, hogy a kenyeret teljes egészében megnézhesse. A kenyér át lett neki adva és miután egy pillanatig jól megnézte, visszaadta, mi láthattuk, hogy nagyon felindult volt. Néhány lépést hátrált, aztán visszajött és a *szépasszonyhoz* fordult a szavakkal: “Nem akarom azt a benyomást kelteni, hogy szemtelen lennék, de ez engem annyira zavarba hozott, hogy kénytelen vagyok néhány kérdést feltenni.” A *szépasszony* meghajolt és mondta, hogy bátran kérdezhet, amit csak akar. Ray így szólt: “Ez azt jelenti, hogy ön képes minden ismert természeti törvényt, legalábbis azokat, amelyeket mi ismerünk, a legkevesebb fáradság nélkül félretenni, és kenyeret venni egy láthatatlan készletből?” A válasz így hangzott: “Nekünk ez a készlet nem láthatatlan, mi mindig láthatjuk ezt” Akkor láttuk, hogy a kenyér nem lett kisebb, miközben a háziasszonyunk felszeletelte és körbeosztotta. Ray most nyugodtabb lett és újra leült, míg a *szépasszony* folytatta: “Szeretném, ha belátnád, hogy Jézus életének tragédiája a kereszthalálával végződött, és ugyanakkor kezdődött a Krisztus-élet öröme a feltámadással, és hogy minden életnek a célja inkább a feltámadás, mint a kereszthalál kell, hogy legyen. Így mindannyian követhetik Őt a Krisztus-élet teljességében bennük. Lehet egy vidámabb és teljesebb életet elképzelni, mint egy lenni ezzel a nagy erővel, ezzel a Krisztus erejével bennünk? Most beláthatod, hogy azért vagy teremtvé, hogy uralkodj minden külső alak, gondolat, szó vagy helyzet fölött. Mikor azt az életet éled, amiben minden igény beteljesül, akkor észre fogod venni, hogy egy pontos tudomány szerint élsz. Jézus megszorította a kevés kenyeret és a halat, ami a kisfiúnál volt addig, míg képes volt az egész tömeget bőségesen ellátni. Biztosan emlékeztek rá, hogy felszólította őket, hogy rendben telepedjenek le egy várakozó magatartásban, készen, hogy a törvény betartásával a meggyarapodott készletből kapjanak. Akarsz te örömet és beteljesülést találni Jézus életében, akkor be kell tartanod az életének a törvényét, azáltal, hogy az Ő eszményeivel egybehangzóan cselekszel. Nem kell azon töprengened, hogyan fogsz táplálkozni, mert ha Jézus úgy tett volna, akkor a tömeg soha nem lakott volna jól. Annak helyében nyugodtan megáldotta és megköszönte azt, ami volt és a készlet eléggé megszorított, hogy mindenkit elláthasson vele.”

“Az élet csak akkor lett egy nehéz akadály, mikor az ember engedetlen kezdett lenni a Hangnak belül önmagában, és megtagadta hallgatni rá. Ha visszatér, és újra megtanul hallgatni arra a hangra, akkor abba fogja hagyni a küszködést az életének fenntartásáért, és akkor csak a teremtés örömeiért fog dolgozni. Meg fogja ismerni a teremtés örömeit, és akkor teremteni fog az Úr Szava vagy az Isten Törvénye alatt. Tapasztalni fogja, hogy a szavával, a szeretettel telt és mindent átfogó Isteni állományt használhatja és minden eszményt, amelyet gondolataiban fogva tart láthatóvá tehet. Így emelkedett fel Jézus, lépésről lépésre, a magaslatokra, és bebizonyította önmagában a Krisztus uralmát az emberi gondolkodás korlátozott felfogásai fölött. Mikor az ember ezt belátja, akkor a munka a lényének egy örömteli része lesz. Jézus bebizonyította, hogy egy igazi szellemi élet az egyetlen, ami örömet hoz. Jézust a győzelme méltósággal és fénnel ruházta fel, de az a győzelem mégis olyan szabadon hagyta őt, mint egy kis gyereket. A világ, habár nem látja teljesen tisztán mit óhajt, mégis ez az öröm és áldás az, amit keres. Az ember kereshet megelégedést a személyes dolgok utáni hajszában anélkül, hogy törődne a törvénnyel, ami azt mondja, hogy azt, amit önzően nyert, újra elveszti. De akkor hamarosan észlelni fogja, hogy a személyes vesztesége, a szellemi növekvés kezdete. Akkor belátja, hogy az ember

legvégsőbb kétsége éppen Isten lehetősége.”

“Tudnod kell, hogy jogod van Isten minden nagyszerű adományára, és elő kell készítened magadat, hogy képes legyél azokat az adományokat elfogadni azzal, hogy Istent elismered, mint a saját Isteni természetedet. Ha a gondolataidban egy megkülönböztetést teszel Isten és te magad között, akkor a látható világban is elválsz tőle. Hogy az élet örömeit teljesen érezhesd, a túlradó örömök végett kell keresned azt, amit az élet az egész emberiségnek képes adni.”

“A törvények, amelyekre a mennyországot itt a földön lehet alapítani, amelyeket Jézus tanított nekünk, és amit ti egy nagyon kicsi mértékben láttatok alkalmazni, pontosan és tudományos módon működnek. Mivel az ember az Isten fia és képmása, benne van az Isten, az Atya igaz Szellem. Képes arra, hogy a teremő Atya törvényeinek mélyére hatoljon és használja azokat és működtesse a mindennapi világában.” Akkor még mondta a *szeptasszony*, hogy szívesen válaszol az expedíció vezetőjének minden kérdésére.

Ray azt válaszolta, hogy nincs több kérdező valója, mivel mindez túl mélyen megrendítette, hogy még kérdéseket tegyen fel. Ő csak gondolkodni akart. Volt azonban egy dolog, amit mondani akart és remélt, hogy a *szeptasszony* azt nem egy sértésnek veszi, mert egyáltalán nem az volt a szándéka. Ray folytatta: “Mi idejöttünk abban a feltételezésben, hogy egy nép hagyatékát találjuk itt, amely már régen kihalt és el van temetve. Annak helyében embereket találtunk, akik egy sokkal szebb és tevékenyebb életet élnek, mint amit mi képesek vagyunk elképzelni. Ha ezek a dolgok, amelyeket mi itt láttunk, nyilvánosságra lennének hozva, akkor az egész világ a lábaik, elé borulna.”

Az asszonyok azt válaszolták, hogy nem kívánják, hogy az egész világ az ő lábaik, elé boruljon, hanem legszívesebben azt szeretnék látni, hogy az egész emberiség Isten lábai elé borul. Az emberiségnek már túl sok bálványa van, az eszmény az, amire szükség van.

Most a látogatók felálltak a férfi kivételével, aki először jelent meg a sátor ajtajába, és mondták, hogy eltávoznak. Miután mindenkivel kezet fogtak, elbúcsúztak és meghívtak bennünket, hogy bármikor látogassuk meg őket, ugyanolyan hirtelenül eltűntek, mint ahogyan jöttek, mire a közös expedíció vezetője és csoportja nyitott szájjal meresztették szemeiket a helyre, ahol utoljára láttuk őket. Ray a férfihez fordult, aki nálunk maradt és kérdezte a nevét. *Bagget Irland* volt a neve.

Ray kérdezte tőle: “Ez azt jelenti, hogy ön képes tetszés szerint jönni és menni, némi jármű nélkül, mivel minden ismert törvény, úgy a fajsúly törvénye valamint minden természeti törvény dacára?”

Bagget Irland ezt válaszolta: “Mi nem szállunk szembe egyetlen emberi vagy isteni törvénnyel sem. Mi együttműködünk összhangban minden törvénnyel úgy a természeti törvényekkel, mint Isten törvényeivel. Az eszközök, amelyeket mi használunk, hogy magunkat áthelyezzük, annak ellenére, hogy ti azokat nem látjátok, nekünk teljesen láthatóak. A nehézség az, hogy ti nem hisztek azokban, mert nem látjátok. Mi látjuk, hisszük és tudjuk, és az által képesek vagyunk azokat használni. Ha kinyitod rájuk szellemedet, hogy megismerd, lásd és használd azokat, akkor hamarosan észlelni fogod, hogy azok szilárd törvények és szabályok, melyek az emberiségnek, sokkal nagyobb hasznára lennének, mint a korlátozott törvények, amelyeket ti láttok és alkalmaztok. Egyszer fel fogjátok fedezni, hogy még nem hatoltatok át a lehetőségekbe, a felületnél mélyebbre, amelyek az ember számára nyitva vannak. Mi mindig hajlandók leszünk segíteni nektek, ahol csak tudunk.”

Chander Sen csatlakozott hozzánk és mondta hogy ez a barátunk azért jött, hogy meghívjon bennünket, hogy a visszaúton a kiindulópontunkhoz az ő faluja felé menjünk, mivel ez az út rövidebb volt és az évnek ezen a táján egy nappal kevesebbet kellene utazni. Ezt a meghívás örömmel elfogadtuk. *Bagget Irland* mondta, hogy az utat velünk együtt akarja megtenni. Később kiderült, hogy ő annak a jómódú népnek a leszármazottja volt, amely valaha a Góbi környékén lakott.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Befejeztük a munkát, ami a közös expedíciónak volt szánva és készen voltunk, hogy a kora hajnalban útra keljünk, vissza a kiinduló pontunkra, ahol a társaság feloszlana, és mindannyian hazamennének, kivéve az eredeti tizenegy tagú csoport. Ebből a csoportból négyen, köztük én, elhatároztuk, hogy elfogadjuk a barátaink meghívását, hogy visszatérünk hozzájuk, a faluba, ahol ők laktak, és ahol mi a múlt télen tartózkodtunk.

A távozásunk előtti estén, míg a naplementében gyönyörködtünk, egyikünk azt mondta, hogy felmerült benne a kérdés hogy tulajdonképpen milyen régi lehet a műveltség és a vallás, és hogy azok minden évszázadon át karonfogva együtt jártak-e. *Jast* vette fel a szót és mondta: “Az attól függ, hogy mit értesz a vallás alatt. Ha azzal a szóval hitvallásra és hittételekre vagy felekezetekre, vagy talán babonára célszól, akkor mondhatom neked, hogy azok még fiatalok, biztosan nem régiebb húszezer évnél. De ha a vallás szóval az igazi élet-bölcsesség tiszteletére célszól, egy igazi tiszteletre magával az étellel szemben és tehát Isten a nagy teremtető Ok magasztos tisztaságának tiszteletére, akkor lehet annak nyomait követni vissza távolabbra, mint bármely hitrege vagy jelkép, egészen odáig mikor az ember a földön megjelent, még mielőtt szó lett volna királyok vagy császárok uralmáról, vagy ember állította törvényekről. Az első ember szívében égett és sugárzott a legmélyebb tisztelet a minden élet forrása és annak az életnek szépsége iránt; ennek a léleknek a tisztasága és tisztelete, csökkenés nélkül sugárzott az évszázadokon át és fog sugározni a végtelenségig. Mikor az ember a kezdetben megkapta az életet, nagyon jól ismerte annak eredetét. Mély tiszteletét ezzel a forrással szemben ti most, mint a Krisztust ismeritek. De ha az idő homályos folyosóin visszatekintünk, akkor ott vizsályt látunk, számtalan csoportot, felekezetet, véleményt, míg ezek a folyosók olyan finom hálózatot képeznek, hogy egy hitetlenség és babona fátylává váltak. Ha kérdezhetsz, ki hozta ezt a vizsályt létre - Isten vagy az ember? Ki felelős a bűn és vizsály okozta nagy örvényért? Gondolkodj el nyugodtan ezen és tedd fel magadnak a kérdést: Az ember vagy az Isten felelős ezért? Elképzelheted akkor, hogy Isten valahol a levegőben a trónján ül, nézve le arra a nagy hálóra, itt-ott egy helyzetet megváltóztatva, itt közbelépve, ott egy életet kisimítva, az egyiket dicsérve, a másikat eltaposva? Nem, ha van egy igazi életet adó, akkor annak mindenhatónak és mindenütt jelenlévőnek kell lennie, mindentudónak, magasan mindenek fölött, mindent körülvevő és mindenben belül, akkor Ő kibocsátja az életet mindenkibe mindenbe mindenki által és mindenki fölé, másképpen nem lehet igazi életet adó. Lehet a formák számtalan változatát megkülönböztetni, de mikor a kezdethez érsz, észre fogod venni, hogy elérted a véget és a kettő egy kört alkot kezdet vagy vég nélkül. Ha ez nem úgy lenne, akkor nem létezne se alap, se kezdet, se igazság.”

Akkor valaki kérdezte: “Ti a halált is igyekeztek legyőzni?” A válasz így szólt: “Azt nem, mi a halált felülmúljuk azzal, hogy az életnek megengedjük, hogy feltétlen teljességében kibontakozzon. Így mi nem is tudjuk, hogy mi is tulajdonképpen a halál. A mi számunkra nem létezik semmi más, mint a folyamatos élet. Az emberek többségének nagy tévedése az, hogy a vallásukat egy titokzatos fátyol mögött igyekeznek elrejtetni, ahelyett, hogy Isten tiszta napfényét engednék besugározni.”

Akkor valaki azt kérdezte, hogy Jézus köztük lakik-e? “Nem,” válaszolt *Jast*, “Jézus nem köztünk lakik. Őt csak a mi gondolataink hívják hozzánk, amelyek közösek az ő gondolataival, úgy ahogyan Ő mindenkihez vonzódik az övéivel közös gondolatok által. Ő csak azért él, hogy szolgáljon úgy, mint minden más nagy lélek.” Aztán folytatta: “Mikor Jézus észak Arábiában tartózkodott, egy könyvtár állt a rendelkezésére, amelyet Indiában, Perzsiában és a Himaláján túli vidéken gyűjtöttek össze. Itt érintkezett először a Testvérség titkos tanával. Neki ez a tan csak arra szolgált, hogy megerősítse azt a meggyőződést, ami már benne képződött, azaz, az élet titka nem más, mint az Isten, aki a Krisztus által minden emberben Önmagát fejezi ki. Jézus belátta, hogy

ezt teljesen kifejezésre hozhassa, távol kell tartani magától a vallás minden külső formáját, és csak Istent kell imádni, úgy ahogyan Ő az egyén által Önmagát kifejezi. Belátta, hogy ahhoz, hogy ezt a világnak tisztán megmutathassa, el kell hagyni tanítóit, még akkor is, ha a nyakára hozza azoknak elégedetlenségét. Jézus áldozatkészsége olyan nagy volt a dologgal és a nagy szolgálattal szemben, amit Ő a világnak akart biztosítani, amiért küzdött, hogy az nem félemlítette meg egy pillanatra se.”

“Belátta, hogy ha valaha egy ember képes felemelkedni a benne lakó magasztos lény magas hatalmáig, ha valaha egy Isten fia, egy valaki, akiben az Isteni bölcsesség határtalan mértékben lakik, egy valaki, aki Isten minden kincseinek gazdagságát magában hordja, az élet áradó vizeinek forrását, a törvény vagy a veleérzés és bölcsesség urát, ha olyan valaki igazán megtestesülhet a földön, akkor annak előre kell lépnie. Követelnie kell magának ezeket a tulajdonságokat; hogy neki azután tiszta indokokkal azt az életet kell élnie, annak a kinyilatkoztatott Lénynek az életét, amelynek a Krisztus név lett adva.”

“Jézus előrelépett és bátran kijelentette, hogy a Krisztus benne lakik, és mindenki benne lakik, hogy a mennyei hang, amely Őt a szeretett Fiának nevezte, és mindenkit Isten fiának nevez, mindenkit közös örökösnek és testvérnek nevez. Ez Jézus keresztelésének időpontjában lett kijelentve, mikor a Szellemet az égből galamb alakjában látták föléje szállni. Ő azt is mondta, hogy mi mindannyian a testben kinyilatkoztatott Isten gyermekei, vagyunk.”

“Félelem nélkül tanította, hogy a tudatlanság minden bűn oka. Jézus belátta, hogy az embernek a bocsánatért, - hogy képes legyen a megbocsátás művészetét alkalmazni, - rá kell mutatni a tényre, hogy hatalma van minden bűnt, betegséget, viszályt megbocsátani. Hogy nem Isten bocsátja meg a bűnt, mert Istennek semmi köze az emberek bűneihez, betegségeihez, viszályaihoz, hogy az ember maga hozta ezeket a dolgokat a világra és azért az ember az egyetlen, aki eltörölheti vagy megbocsáthatja azokat; hogy az embernek meg kell tanulni, hogy a tudatlanság nem más, mint az Isteni Szellem, a teremő Alapelv és az ő kapcsolatának elhanyagolása, vagy meg nem értése. Ő belátta, hogy hiába van az embernek ismerete minden lehető szellemi és világi dologról, ha a Krisztust nem ismeri el, mint élő, lelkesítő Isteni lényeket belül önmagában, akkor fogalma sincs a legfontosabb tényezőről, amely lény fölött uralkodik. Jézus hamar belátta, mennyire következtelen egy teljesen igazságos és szeretettel telt Atyától egy bűn bocsánatát kérni vagy gyógyulást egy betegségből. Ő azt tanította, hogy betegség a bűn következménye és hogy a megbocsátás egy fontos tényező a gyógyulásnál; hogy a betegség nem Isten küldte büntetés, amit olyan sokan hisznek, hanem a tény eredménye, hogy az ember a saját lényét nem ismeri. Ő azt tanította, hogy az Igazság az, ami felszabadít bennünket. Az Ő tanítása tisztaságának köszönhető, hogy az a mai napig tovább él, míg az Ő tanítóinak oktatásai már rég el vannak feledve.”

“Mikor Péter azt mondta, hogy ő már hétszer megbocsátott, az volt Jézus válasza, hogy hetvenszer hétszer kel megbocsátani, és úgy folytatni, míg a megbocsátás egyetemessé válik. Jézus, hogy gyűlöletet megbocsáthasson, a szeretetre vonta össze minden erejét és nem csak akkor mikor a saját életét érintette, hanem minden alkalommal, mikor körülötte a világban gyűlöletet látott megnyilvánulni. Ez az igazság volt a fény, amiről Ő tudta, hogy mindenki jelen van, és hogy ha az a helyes értelemmel van alkalmazva, egy kiutat fog mutatni a sötétségből. Ő tudta, hogy mindenki, aki győz, szövetségben van a benne élő Krisztussal, hogy folyton megbocsássa a bűnöket, hogy minden tévedést előzékenyen és Igazsággal közelítsen. Ez volt az, amivel Ő az Atya dolgát szolgálta. Jézus belátta és megértette, hogy a földet egyetlen más módon se lehet átalakítani úgy, hogy béke és összhang uralkodjon az emberek között; azért mondta: ‘Ha megbocsátod az emberek bűneit, a mennyei Atyád is megbocsát neked.’”

“Hogy ezt a kijelentést a teljes értékére lehessen becsülni, feltehetnéd a kérdést: ‘Ki vagy mi az Atya?’ Az Atya Élet, Szeretet, Hatalom és Uralom és mindezek a dolgok a gyerekekhez tartóznak, mint annak jogos öröksége. Ez az, amire Szent Pál célzott, mikor azt mondta, hogy mi Isten Országában Krisztussal közös örökösök vagyunk. Ez nem azt jelenti, hogy a legidősebb fiú a

legnagyobb részt kapja, és hogy a másik részt a többi gyerekek között arányosan elosztják. Krisztussal a Királyságban közös-örökös lenni azt jelenti, hogy Isten Országának minden áldásában egy ugyanakkora része van, mint Őneki.”

“Mások néha azzal vádolnak bennünket, hogy mi Jézussal hasonlítjuk össze magunkat. Az onnan ered, hogy azok nem értik meg mit kell érteni közös-örökös alatt. Én teljesen biztos vagyok abban, hogy nincs egy közöttünk, aki ugyanarra a szellemi felvilágosulás fokára állítaná magát, mint amelyen a nagy Mester áll magasztos tisztaságával. Közös-örökös lenni azt jelenti, hogy ugyanazt a hatalmat birtokoljuk, ugyanazt az erőt és ugyanazt a belátást. És nincs közöttünk egy, se aki nem látná be teljesen, Jézus Isten minden gyerekeinek, minden igazi követő iránt tett ígéretének igazságát, hogy nekik éppen olyan teljesen részük lesz az Istenség tulajdonságaiban, mint Őneki. Mi teljesen megértjük mire célzott Ő a szavakkal: ‘Légy akkor tökéletes, mint a mennyei Atyád tökéletes.’ Mi tudjuk, hogy ez a kiemelt lélek soha nem követelt volna a tanítványaitól egy szellemi vagy erkölcsi lehetetlenséget. Mikor tökéletességet kért az embertől, tudta Ő, hogy olyasmit kért, amire az ember képes magát felemelni. Sokan talán azzal a gondolatokkal vigasztalták magukat, hogy ők soha se lehetnek olyan tökéletesek, mint a Mester. Úgy indokolták azt, hogy Ő isteni volt és abból kifolyólag csodálatos dolgokat vitt végbe, melyeket egyetlen más ember soha nem fog megtenni és tehát teljesen felesleges is, megkísérelni. Ők azt mondják, hogy nem kaptak jobb vagy több tudományos segédeszközt, mint az emberi akaraterő, hogy azzal az életsorsukat alakítsák. A nagy mester megértette velünk, hogy miközben eleinte valóban némi akaraterőre van szükség, hogy elkezdjük a munkát, az akarat azonban nem nagy tényező; hogy a legfontosabb tényező az Isteni belátás. Hányszor mondta: ‘Meg fogjátok ismerni az Igazságot, és az Igazság fel fog szabadítani benneteket.’”

“Vezessük ezt le az egyszerű fizikához a világban körülöttünk. Abban a pillanatban mikor az emberek teljesen belátják a fizikai világ valóságát körülöttük, akkor megszabadulnak a régi tudatlan felfogásuktól. Abban a pillanatban mikor az emberek belátták, hogy a Föld gömb alakú és, hogy a nap körül forog, megszabadultak az elavult hittől, egy lapos világról és egy felemelkedő és lemenő napról. Azon pillanatban mikor az emberek kilazulnak a hitből, hogy ők csupán halandók, élet és halál emberi törvényeinek és a korlátozásoknak alávetve melyeket magukra szegtek, azon pillanatban látni fogják, hogy mentesek minden emberi korlátozásoktól, és ha akarnak Isten fiaivá, válhatnak. Azon pillanatban mikor belátják, hogy ők Isteni lények, nem ismernek tovább határokat és birtokolják az Istenség erejét; akkor tudják, hogy ezen istenség által a lényük a legközvetlenebb kapcsolatban van Istennel. Akkor az ember látni kezdi, hogy az Istenség nem olyasvalami, amit kívülről kell bele oltani, hanem maga az egész saját élete és mindenkié.”

“Mi tudjuk, hogy az eszmények, amelyeket mi másokban nagyra becsülünk, a saját életünkben meggyökereznek és ott megegyezően az Isteni Törvénnyel a saját fajtájukat, termelik. Addig, míg hiszünk a bűn hatalmában, és annak következményeit valóságnak tartjuk, addig fog létezni a büntetés a saját életünkben. De ha mi a saját és mások minden összhang nélküli, viszálykodó gondolatai helyébe igaz, helyes gondolatokat helyezünk, akkor egy nagy szellemi aratás ünnepét segítjük előkészíteni, ami a vetés idejét biztosan fogja követni. Így a megbocsátásnak egy kétszeres működése van. A megbocsátás egyaránt felszabadítja a tévedőt és a szeretettel telt embert is, mert egy mélyen gyökerezett, sugárzó szeretet az, ami a megbocsátásra ösztönöz egy szeretet, amelynek az alapja az alapja, egy szeretet, ami adni akar az adományozás öröme végett, jutalmazás gondolata nélkül, kivéve az Atya helyeslését, amely a jól ismert szavakban nyilvánul meg: ‘Ez az én szeretett fiam, akiben nekem kedvem telik.’”

“Ezek a szavak nekünk éppen olyan érvényesek, mint Jézusnak. A bűnöd, betegséged és küzdelmed éppúgy nem egy része Istennek, vagy a valódi Önmagadnak, mint az elősdi nem a növény része, amelyre rákészült. Azok csak a rossz kinövések, amelyek a testen meggyűltek, mint hibás gondolatok következményei. A betegségre vonatkozó gondolatok és a betegség maga nem más, mint ok és következmény. Töröld ki az okot, más szóval bocsásd meg és eltűnik a

következmény. Töröld ki a hibás gondolatot, akkor eltűnik a betegség.”

“Ez volt az egyetlen gyógyító módszer, amelyet Jézus valaha alkalmazott. Kitörölte a hibás képet annak a tudatából, akit Ő meg akart gyógyítani. Először a saját testének rezgésszámát növelte azzal, hogy gondolatait az isteni gondolkodással kapcsolatba állította és annak megszakítás nélküli összhangban tartásával és a tökéletességgel, amelyet az isteni gondolkodás az ember részére elrendelt; akkor a testének rezgése ugyanarra a szintre emelkedett, mint az isteni Gondolkodás. Úgy képes volt Ő az elsorvadt kezű férfi testének rezgését egy olyan magas szintre felemelni, hogy a férfi tudatából kitörölhette az elsorvadt kéz képét. Akkor Jézus képes volt így szólni hozzá: ‘Nyújtsd ki a kezéd!’ a beteg kinyújtotta a kezét és az meggyógyult. Így látta Jézus minden ember isteni tökéletességét és ez képesítette Őt azok testének rezgését felemelni, akiket meg akart gyógyítani, míg a tökéletlenség képe teljesen ki lett törölve; a gyógyulás azonnal bekövetkezett és a megbocsátás teljes volt.”

“Hamarosan észlelni fogod, hogy a folytonos Istenre és az Ő tökéletességére irányított gondolatod és a figyelmed által a tested rezgését fel tudod emelni arra a pontra, ahol olyan összhangban elvegyül az isteni tökéletességgel, hogy te azzal feltétlen egy leszel és úgy egy az Istennel. Akkor képes leszel mások testének rezgéseit, akivel érintkezel úgy befolyásolni, hogy ők is látják a tökéletességet, amelyet te látsz. Úgy beteljesítheted az isteni hivatásodat és hozzájárulhatsz a részeddel. Ha azonban tökéletlenséget látsz, akkor csökkented a rezgéseket addig a pontig, ahol tökéletlenség az eredmény. Úgy nem szabadulhatsz meg annak aratásától, amit elvetettél.”

“Isten, hogy tökéletes tervét végbevigye, mindenki által dolgozik. És Isten üzenetét gyermekeinek a folyton, minden ember szívéből áradó gyógyulást hozó szeretettel telt gondolatok alkotják. Ezek a gondolatok azok, amelyek a testünk rezgéseit közvetlen kapcsolatban tartják a tökéletes isteni rezgésekkel és ez a mag az Isten szava, amelyet minden fogékony szív befogad, mindegy hogy az ember tudatos isteni természete felől vagy sem. Mikor mi gondolatainkat olyan szilárdan rögzítve tudjuk tartani, ahogyan az isteni gondolkodás bennünket tökéletességben rögzítve tart, - a saját és minden ember tökéletességére, - akkor a testünk rezgése egy közvetlen összhangban van azokkal a rezgésekkel, amelyeket az isteni gondolkodás sugároz ki, akkor folyvást közeledünk az isteni örökségünkhöz. De hogy a szellemi megértés teljes bőséges aratását belehessen hozni, kell hogy a gondolatunk megszakítás nélkül együtt rezegjen és kötődjön a tökéletes összhangú gondolatokhoz amelyeket az isteni szellem a Szeretett Fia felé, az ember felé kiküld. Hamar észre vesszük, hogy a gondolataink, szavaink és cselekedeteink magatartásával és a rezgések által, amelyeket azok kisugároznak, megvan nekünk a hatalmunk, hogy az egész emberiség minden bűnét megbocsássuk, és hogy rabszolgákat vagy szabad embereket alkossunk magunkból. Ha már egyszer választottunk, hogy a gondolatainkat egy bizonyos vezérfonal szerint alkossuk, akkor tapasztaljuk, hogy a Mindenható Maga támogat bennünket, és mikor alávetjük magunkat a szükséges fegyelemnek, észre vesszük, hogy ez a hatalom, amellyel mi rendelkezünk egy gyönyörű előjog, hogy az isteni gondolkodás folyamata által, saját magunkat és embertársainkat felszabadítsuk a rabszolgaságból.”

“Minden gyógyulás, amelyet Jézus létrehozott, a szellemi ok eltávolítására alapult. Mi belátjuk, hogy szükséges, Jézus eszményét gyakorlati bemutatásokra levezetni, akkor megértjük, hogy mi csak azt tesszük, amit Ő nekünk előírt. Sok bűn eltűnik már az első fénysugarakkal, amelyek a sötét felfogást érintik, míg mások, amelyek mélyebben a tudatban gyökereznek, türelmet és kitartást igényelnek, hogy legyőzhessük azokat. Ha szabadon engedjük és nem állunk útjában, kell, hogy Krisztus engesztelő szeretete felülkerüljön. Igazi megbocsátás megtisztít és megáld mindenkit és annak minden embernek a szívében, kell kezdődnie. Először a gondolkodást kell kézügyre venni. Ez először a gondolkodás átalakulása és így egy feltámadás lesz. Ahhoz hogy egy tiszta gondolatok áramlatába tartsd magadat, nagy segítség az a belátás, hogy Isten az egyetlen Szellem és ez a Szellem tiszta és szent. Ragaszkodj akkor az Igazsághoz, Hogy Krisztus Szelleme végbeviszi tökéletes munkáját benned, akkor nem veszted el azt az összhangú, felépítő gondolat-

áramlatot. Így mindig az örökké tartó szeretettel telt gondolatok áramlatában vagy, amelyet Isten kiömleszt gyermekei fölött.”

“Akkor hamarosan látni fogod, hogy gyors léptekkel haladsz egy időszak felé, amelyben egy gondolkodók világában élsz. Akkor meg fogod tanulni, hogy a gondolatok a legnagyobb erők a világmindenségben, hogy a gondolkodás a közvetítő az Isteni Szellem és minden testi fogyatékoság és minden viszály között az egész világon. Ha gyakorlod, mikor széthúzás, viszály adódik azonnal az Isteni Szellemhez fordulni, az Isten Országához belül tebenned, akkor azonnal egyesülve leszel az Isteni ötletekkel, és tapasztalni fogod, hogy Isten szeretete mindig hajlandó a tiszta, gyógyító balzsamját kiönteni azokra, akik azt keresik. Jézus a mai nap is azért él, hogy a bűn és következményeinek hatalmát és valóságát kiűzze az emberi tudatból. Jézus egyenesen a szeretet központjából jött, egy tiszta értelemmel az ember és Isten viszonyáról és a szellem, mint egyetlen hatalom félelem nélküli nyílt elismerésével kijelentette, hogy az isteni Törvény mindenható, hogy az a helyes módon értelmezve és alkalmazva minden életkörülményben szenvedő embert sugárzó lényekké változtathat és hogy azáltal a földön az egyetlen igazi tökéletes polgárság országa, a Mennyei Országa létre fog jönni.”

Jast itt abbahagyta beszédet.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A nap eltűnt a láthatár mögött és egy békés éjszakát jósoló gyönyörű izzás lángra lobbantotta az egész égboltot. Tíz nap után az első este volt, hogy nem volt szél vagy vihar és mi mindannyian csendesen élveztük a gyönyörű színek tengerét. Egy nyugodt naplemente a Góbi-sivatagban képes egy embert annyira elragadtatni, hogy mindent elfelejt. A színek itt nem izzanak, és nem sugároznak, hanem mintha nagy tiszta színű kötegekben oda-vissza lövellnek, mintha láthatatlan kezek nagy színes fényszórókat működtetnének. Néha úgy tűnt, mintha ezek a láthatatlan kezek az egész színek teljes sorozatát, és a színek keverésével létrejött sok színváltozatot igyekeztek bemutatni. Megjelent például egy széles fehér fénysugár, amiből aztán, mint egy oldalsó elágazás egy széles ibolyakék csík jött elő. Ebből az ibolyakékből egy indigó sugár lövellt ki, amellet ismét egy széles kék szalag és így tovább, míg az egész légkör tele lett színes csíkokkal, akkor ismét egymásba keveredtek és a széles fehér sugárba, gyülekeztek, ami mindaddig megmaradt. Aztán ismét legyező formájában szétlövelltek úgy hogy minden elképzelhető színben minden irányba sugároztak. Lassanként minden egy egyenletes arany izzásba enyhült úgy, hogy az a homoksivatagnak egy hullámzó olvadt arany tenger látszatát adta. Egy ilyen naplemente után nem csodálkozik az ember azon, hogy a Góbi-sivatagot az olvadt arany országának nevezik. Ez a látvány körülbelül tíz percig tartott, aztán egy foltos, kék, sárga, zöld, és szürke színekre elhomályosodott, ami az égből látszott leszállni, mint egy éjjeli ruha, azután hirtelen elsötétedett. Olyan gyorsan lépett be a sötétség, hogy a társaság különböző tagjai ijedten és ámulva kérdezték, hogy hogyan lehetett, hogy már sötét lett.

Az expedíció vezetője *Bagget Irandhoz* fordult a kérdéssel, hogy elmondaná-e nekünk a véleményét a népről, amely ezen a vidéken lakott és olyan városokat épített, mint amelynek a romjai a táborunk alatt terült el. *Irاند* azzal kezdte: “Mi írott feljegyzések tulajdonában vagyunk, amelyek több mint 70.000 éve gondosan őrizve vannak nemzedékről nemzedékre és e jegyzetek szerint a város, amelynek a romjai a tábor alatt van, alapításának keltezése, több mint 230.000 évre tér vissza a múltba. Az első emberek, akik ide telepedtek nyugatról jöttek, mint gyarmatosok, sok évvel a város alapítása előtt. Ezek a gyarmatosok délen és délnyugaton telepedtek le, mikor a gyarmatok lassanként kezdtek kifejlődni, némelyek északra és nyugatra költöztek, míg azok az egész országot betelepítették. Mikor termékeny földek és gyümölcsösök lettek létesítve, alapokat kezdtek építeni a városoknak. Ezek eleinte nem voltak nagyok, de az emberek évek múltával alkalmasabbnak találták ezekben a központokban gyülekezni, hogy ott egyesületekben művészeteket és tudományokat gyakoroljanak.”

“Templomokat építettek, nem helyiséggként, hogy ott vallásukat gyakorolják, mert azzal az étellel, amit ők folytattak, a nap minden pillanatában azt tették. Az életük folyton a minden élet Teremtőjének volt szentelve és nem hagyta el őket soha. Abban az időben nem volt szokatlan, hogy több ezer éves férfiak és nők voltak. Valóban, ők a halált nem ismerték. Ők az egyik beteljesülésből a másikba léptek át, folyton magasabbra emelkedve az élet valóságába. Ők elismerték az élet igazi forrását és az megnyitotta nekik határtalan kincstárát egy soha ki nem ürülő bőségben. De térjünk vissza a templomokra, azok voltak a helyek, ahol tudományokról, művészetekről és történelemről megszerzett ismeretek jegyzeteit lehetett őrizni. A templomokat nem istentiszteletre használták, hanem olyan helyeknek, ahol a legmélyebb értelmű tudományos dolgokról beszéltek. Azokban a napokban mindenki Istent imádta gondolattal és cselekedettel élete minden napján ahelyett, hogy az egy bizonyos csoportnak vagy meghatározott időpontokra lett volna fenntartva”

“Ők kényelmesnek találták széles lapos utakat építeni, hogy egymást felkeressék, azzal kitalálták a kövezett utakat. Kényelmes lakásokat akartak építeni és kifejlesztették a kőfaragás művészetét és téglák készítését, meszet is kitalálták, amivel azokat a helyükön tartották a házak és templomok építésénél. Ezeket a dolgokat már láttátok az ásatásoknál. Tapasztalták, hogy az arany egy nagyon

hasznos fém, mivel nem rozsdásodik. Először eszközöket találtak ki, hogy a homokból összegyűjtsék, aztán a sziklákból és végül megtanulták megmunkálni és az gyakran lett alkalmazva. Találtak módszereket, amivel más fémeket termeltek ki, azok is gyakoriak lettek. A Községek lassanként nem csak földművelésből éltek, hanem iparcikkokkal kezdték ellátni a parasztokat, akik a földet megdolgozták, hogy megadják nekik a lehetőséget, a munkáikat kibővíteni. Ezek a központok növekedtek, és végül egy vagy kétszáz ezer lakosú városokká fejlődtek.”

„Még mindig nem ismertek világi uralkodókat; a kormányzatot egy tanácsadó testületre bízta, akiket a nép maga választott. Bizottságokat küldtek és jöttek más közösségektől. Mégse állítottak törvényeket vagy életszabályokat az egyén viselkedésére, mivel minden egyes ember ismerte a saját azonosságát és egy egyetemes törvény szerint élt, amely az egyéniséget irányította. Nem volt szükség emberek által állított törvényre, csak bölcs tanácsra. Akkor itt-ott egy-egy egyén tévelyegni kezdett. Kezdetben azok az uralkodó természetűek voltak, akik a saját szándékukat követték, míg azok, akik inkább az ismert utakat választották, maradtak a régienél. Úgy majdnem észrevétlenül létrejött egy elkülönítés, mivel nem mindenki fejlesztette teljesen ki a képességét a szeretetre. Az elidegenedés minél tovább annál nagyobb lett, míg végül egy különösen uralkodó természetű személyiség önmagát királlyá és világi uralkodóvá kiáltotta ki. Mivel ő igazságosan uralkodott, a nép anélkül, hogy a jövőre gondolt volna, néhány egyének kivételével, akik belátták, mire vezethet a jövőben ez az elkülönítés, belenyugodott annak uralkodásába. Ezek a néhány egyének visszavonták magukat és attól az időtől fogva egy többé-kevésbé elkülönült csoportban éltek, miközben folyton igyekeztek az embertársaikat meggyőzni egy ilyen elkülönítés esztelenségéről. Ők fejlődtek ki az első papi rendig; a király alapította a világi uralkodók első rendjét, és attól az időponttól fogva az elágazó útjaikat csak mély kutatás és tanulmányozás útján lehet követni. Vannak némelyek, akik az egyszerű tanoknál maradtak és igyekeznek azt a mindennapi életükben követni. De teljes egészében véve az emberiség többsége részére nagyon bonyolult lett az élet. Igen, annyira bonyolult, hogy képtelenek elhinni, hogy egy kiegyensúlyozott élethez elegendő egyszerűen közvetlen a minden élet alapjával együttműködni. Az emberek túlnyomó többsége nem képes belátni, hogy míg az ő életmódjuk nehézkes és kusza, az egyszerű élet a Teremtő Okkal közreműködve, sokkal gazdagabb. Úgy nekik tovább kell folytatni a bonyolult életmódot, mindaddig, míg egy jobb utat találnak.”

Az előadó elhallgatott, egy pillanatig mintha elgondolkozva állt és kicsit később megjelent a szemünk előtt egy kép. Először mozdulatlan volt, majd élni kezdett, mint már feljebb le van írva. Az alakok mozogni kezdtek és a jelenetek, gyakran váltóztak vagy akaratának, engedelmeskedtek, miközben ő egy magyarázatot adott minden jelentről. A szónok képes volt a jelenetet tetszés szerint fogva tartani, vagy újra előhívni, ahogyan az a feltett kérdésekhez és az adott magyarázatokhoz szükséges volt. Olyan jelenetek voltak, amelyekről ellehetett képzelni, hogy a táborunk alatt lévő városban valaha lejátszódtak. A képek nem különböztek említésre méltóan azoktól, amelyeket az ember a mai nap egy sűrűn lakott keleti városban láthat, kivéve, hogy az utcák szélesek és jól karbantartva voltak. Az emberek jó minőségű anyagokból készült ruhákba voltak öltözve, az arckifejezésük vidám és élénk volt és se katonákat, se koldusokat nem lehetett látni. Az építészet, mivel az épületek szilárdak, tágasak és vonzóak voltak, magára vonta a figyelmünket. Volt egy templom, ami annak ellenére, hogy nyilvánvalóan nem tettek külön erőfeszítést feldíszítésére, kitűnt a szépségével. Az előadó elmondta nekünk, hogy ezt a templomot teljesen önkéntesek építették, és hogy a legrégebb és a legszebb volt az egész országban. Ha ezeket a képeket szabványnak lehet venni, akkor ezek az emberek általában boldog, megelégedett népek lehetettek. Hallottuk, hogy katonák és szegénység előbb nem lépett be, mint miután az első uralkodóház második királya majdnem kétszáz évig uralkodott. Ez a király elkezdett adót szedni, hogy az udvari menetet megfizesse és katonákat állított szolgálatba, hogy azt beszédjék. A népnek egy része abban az időben nyilvánvalóan visszavonta magát, mert elégedetlen volt a királysággal és azokkal, akik kezében volt a hatalom. *Bagget Irand* és rokonai azt

állítják, hogy ők ennek a fajnak az egyenes leszármazottjai.

Bagget javasolta, mivel már késő lett, hogy térjünk nyugovóra, hiszen sokkal kellemesebb másnap reggel korán elindulni, mert a nap közepén három óra hosszat olyan forróság van, hogy az utazás akkor nehezünkre esne. Azon felül gyorsan közeledett az idő, hogy a téli viharok elkezdődnek. Még röviden az ásatási munkákról beszélgettünk, amelyekre még vállalkozni akartunk és elhatároztuk, hogy ezt a munkát minél hamarabb folytatjuk. Megállapodtunk, hogy a munkának ezt a részét a közös expedíció vezetőjére bízuk, míg a jegyzetek lefordítását a mi csoportunk vezetője és három segítő, köztük én folytatjuk. Itt mondanom kell, hogy a vezető elhunytja miatt a következő idényben, a munka nem lett kivitelezve.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Másnap reggel korán keltünk és napkeltekor már úton voltunk *Bagget Irand* szülőfaluja felé, ahová a tizenkettedik nap érkeztünk. A barátaink, akik a sivatagi tartózkodásunk utolsó délutánján meglátogattak, fogadtak és meghívtak bennünket, hogy néhány napig maradjunk náluk kipihenni, amit mi szívesen elfogadtunk. Olyan vendégszobákat jelöltek ki nekünk tartózkodásra, amelyek fényűzésnek tűntek ahhoz képest, amihez a sivatagban voltunk szokva. Értesítetek, bennünket hogy a vacsora félóra múlva készen lesz. Miután felfrissítettük magunkat a szomszédos szobába mentünk, hol néhány barátunkat találtuk, akikkel délebbre az utazásunk folyamán ismerkedtünk meg. Mindannyian szívélyesen üdvözöltek bennünket és mondták, hogy az egész falut a miénknek tekinthetjük és hogy minden ajtó nyitva áll előttünk.

A falu kormányzója egy tolmács segítségével egy csinos fogadóbeszédet tartott, amiben mondta, hogy nála fogunk vacsorázni, mégpedig azonnal. Elhagytuk a termet, a kormányzóval a csoport élen, akit egy kéttagú katonai őrség követett, mindegyik oldalán egy, - nyilvánvalóan egy szokás az országban. Utána jött a közös expedíció vezetője a háziasszonyunkkal és a mi vezetőnk a szépasszonnyal. Aztán *Emil* következett az édesanyjával, én hozzájuk csatlakoztam, míg a társaság többi tagja utánunk csoportosult.

Még csak rövid darabot mentünk, mikor egy szegényesen öltözött kislány kilépett az összegyűlt nép közül. A helybeli nyelven kérdezte, hogy *Emil* anyjával beszélhetne. A kormányzó durván félrelökte, és azt mondta, hogy nem foglalkozhatunk vele és az ő fajtájával. Akkor *Emil* anyja karon fogott bennünket és mi hárman elhagytuk a zárt sort, hogy meghallgassuk, mit akar a kislány mondani. Mikor mi kiléptünk a sorból, a háziasszonyunk egy pillanatig tétozva állt, majd mondta, hogy ő is meg akar állni. Mikor ő is kiállt a sorból, az egész csoport megállt. *Emil* anyja a kislány kezét fogva a kormányzóhoz fordult és kérte, hogy a többiek menjenek előre és gondoskodjanak az asztalok elrendezéséről, mi biztosan időben érkezünk a vacsorára.

Mikor a társaság újra elindult ő letérdelt a kislány mellé, a karját köréje téve kérdezte: “Mivel segíthetek, kedvesem?” Hamarosan kiderült hogy a kis fiútestvére délben elesett és valószínű eltörte a hátát. A kislány könyörgött, hogy menjen vele, hogy nézze meg, nem tud-e segíteni rajta, mivel a testvére nagyon szenvedett. *Emil* anyja felállt megmagyarázta nekünk az esetet és felszólított bennünket, hogy menjünk a kormányzó házába, miközben ő a kislánnyal megy, és később majd jön utánunk. A közös expedíció vezetője azzal válaszolt, hogy ha nincs kifogása, szeretne vele menni. *Emil* anyja azt válaszolta, hogy mindannyian követhetjük, ha akarjuk. Tehát követtük őt és a kislányt, míg ők egymást kéznél fogva előttünk mentek, a gyerek szó szerint táncolva örömeiben. A háziasszonyunk elmondta nekünk, hogy a kislány biztos volt abban, hogy az előkelő hölgy meggyógyítja a testvérét. Mikor a házhoz közeledtünk előreszökkent, hogy érkezésünket hírül adja. A házhoz érve láttuk, hogy az csak egy kis agyag kunyhó volt, a legszegényebb fajta. *Emil* anyja mintha a gondolatainkat olvasta volna Így szólt: “Ott belül meleg szívek dobognak, még akkor is, ha ez csak egy kicsi kunyhó” Azon pillanatban kinyílt az ajtó, egy durva férfihang hatolt át hozzánk, mi beléptünk. A kunyhó kívülről szegényesnek nézett ki, de belülről még kétszer olyan nyomorúságos volt. Alig fértünk el, a mennyezet olyan alacsony volt, hogy nem tudtunk egyenesen állni. Egy halvány világítás volt, ami egy kísérteties fényt vetett e nyomorúság közepet levő szülők kemény tekintetére. A legtávolabbi sarokba egy halom penészes, bűdös rongyon feküdt egy fiúcska nem idősebb öt évesnél, a fájdalomtól eltorzult hamuszürke arccal. A kislány melléje térdelt és az arcát a két kezébe vette, mondván a kis testvérének, hogy hamarosan újra meggyógyul, mert az előkelő hölgy már megérkezett. Akkor ő elengedte és félreállt, hogy a fiú látását ne akadályozza, úgy látszott, hogy csak most vette észre a csoportunk többi tagját. Azonnal megváltózott az arckifejezése és mintha egy nagy félelem vett volna erőt rajta. Arcát a keresztbe tett karjai mögött elrejtette és egy görcsös zokogás, rázkódtatta meg és így kiáltott fel: “Ó, én azt hittem, hogy ön egyedül jött!” *Emil* anyja letérdelt melléje,

karjaiba fogta és egy pillanatig szorosan magához vonta, mire a gyerek megnyugodott. Mondta neki, hogy elküld minket, ha ő azt kívánja. A válasz úgy hangzott, hogy ő csak meglepődött és megijedt, és hogy őt ne vegyük figyelembe, ő csak a testvéreire gondolt. Akkor *Emil* anyja így szólt: “Te nagyon szereted a testvéredet ugye?” A kislány, aki nem lehetett idősebb, mint kilenc éves, így válaszolt: “Igen de én mindenkit szeretek.” A beszélgetést *Emil* fordította le, mert közülünk nem értette senki a helybeli nyelvet. *Emil* anyja akkor azt mondta: “Ha annyira szereted a testvéredet, akkor segíthetsz őt újra meggyógyítani, mire felszólította, hogy vegye fel az előző helyzetét, vegye a fiú arcát a kezeibe, mindkét oldalon egy-egy kezét. Ő maga a kezét a fiú homlokára tette. A nyöszörgés majdnem azonnal elmúlt. A kisfiú arca kiderült, a teste kilazult, egy tökéletes nyugalom terjedt el az egész jeleneten, a gyerek nyugodtan és természetes módon elaludt. *Emil* Anyja a kislánnyal együtt még néhány pillanatig abban a helyzetben maradt térdelve. Akkor a szabad kezével a kislány kezét levette a fiú arcáról és mondta: “Milyen szép és milyen erős!” Aztán a saját kezét is nagyon óvatosan elvette, én véletlen mellette álltam, kinyújtottam a kezemet, hogy segítsen felállni. Mikor a keze az én kezemet érintette, egy olyan megrázkódás ment át az egész testemen, hogy én teljesen tehetetlen lettem. Ő rugalmasan felállt és így szólt: “Bocsánat, egy pillanatra megfeledkeztem magamról. Nem kellett volna megérintenem a kezedet, de olyan nagy volt az erő, amely végigáramlott bennem, hogy egy pillanatra mindenről megfeledkeztem.” Én majdnem azonnal visszanyertem nyugalmamat, a többiek, gondolom, semmit nem vettek észre, mivel ők belemerültek a dolgokba, melyeket történni láttak.

A Kislány akkor hirtelen *Emil* anyjának lábai elé borult, egyiket két kezével fogva féktelenül csókolta a lábbelijét. *Emil* anyja kinyújtotta kezét és felemelte az izzó könnyes arcocskát, aztán letérdelt melléje, megölelte és megcsókolta szemein és ajkán, a kislány mindkét karját az idősebb asszony nyaka köré tette és úgy maradtak egy pillanatig mozdulatlanul, míg az a furcsa fény, amit mi már ismertünk kezdte betölteni a szobát. Egyre világosabb lett, míg minden tárgy mintha át lett sugározva, mialatt sehol egy árnyékot nem lehetett látni. A szoba tágulni látszott. Eddig a két gyerek apja és anyja makacs hallgatásban a földön ültek. Most felálltak, míg a kifejezés az arcukon először bódult ámulat volt, majd rémületté vált. A férfi kirohant az ajtón, hogy elmeneküljön, siettében az expedíció vezetőjét majdnem eltaposva. A gyerekek anyja előre vetette magát *Emil* anyja mellé, közben a zokogástól remegett a teste. *Emil* anyja kezét annak homlokára tette és csendesen beszélt hozzá, egy idő után elmúlt a zokogás, az asszony felegyenesedett egy félig ülő félig térdelő helyzetbe, körülnézett a változásokon, ami a kunyhóban végbement. Arca egy nagy félelem kifejezését árulta el, sietve felállt és ki akart rohanni a házból. *Emil* elkapta az asszony kezét, míg a *szépasszony* a másik kezét fogta meg. Úgy tartották őt egy pillanatig fogva, míg a rémült kifejezése lassan egy mosollyá változott. Mi is körülnéztünk, és lám a kunyhó helyett, ahova az imént beléptünk, egy rendesen bútorozott szobában leltük magunkat, székekkel, asztallal és egy szép ágygal. *Emil* a fiúhoz ment, aki még mindig mélyen aludt, felvette a piszkos szalma és rongy halomról, óvatosan a szép ágyba fektette és a takarókkal betakarta, aztán föléje hajolt és gyengéden megcsókolta a homlokát. *Emil* anyja és a kislány felálltak és a gyerekek anyjához közeledtek, miközben mi mindannyian körülveztük őket. Az asszony a térdeire süllyedt és *Emil* anyjának lábait átkarolva csókolni kezdte, *Emil* előrelépett, lehajolt az asszony két kezét az övéibe vette és felsegítette, közben nyugodtan a saját nyelvén beszélve hozzá. Mire az asszony felegyenesedett, a régi piszkos ruhái ujjá lettek. Az ámulattól egy pillanatig némán állt majd *Emil* anyjának kitárt karjaiba ejtette magát. Egy ideig úgy maradtak állva, míg *Emil* kezét a karjaikra tette és lassan szétválasztotta őket. Akkor a kislány előrelépett és felindultan kiáltott: “Nézd csak, az én ruhám is új!” Aztán *Emil* anyja felé fordult, aki őt felvette, a gyerek a karjait annak nyaka köré tette és az arcával a vállára simult. Mivel az expedíció vezetője éppen mögöttük állt, a gyerek *Emil* anyjának válla fölött kinyújtotta a kezét, felemelte arcát és boldogan nevetett feléje. A közös expedíció vezetője egy lépést tett előre, kinyújtotta a kezét, a gyerek azt megfogta. Aztán azt mondta, hogy mindegyikünket szereti, de nem annyira, mint ezt a kedves asszonyt, amivel *Emil* anyjára célzott. Akkor *Emil* mondta, hogy megpróbálja megtalálni a gyerekek apját és kiment. Néhány perc múlva már jött vissza a férfivel, aki még mindig rettegett, és félig meddig akaratlan

volt. *Emil* anyja oda ment hozzá és letette a kislányt melléje a padlóra. Most láthattuk, hogy a mogorvasága alatt egy mély értékelés rejtett. Indulásra készültünk, a háziasszony kérdezte, hogy visszajövünk-e még egyszer, mire mi megígértük neki, hogy a következő nap újra meglátogatjuk őt.

Siettünk a kormányzó háza felé, aggódva, hogy a többiek túl sokáig hagytuk várni. Habár úgy tűnt, hogy órák múltak, az eset nem tarthatott fel bennünket harminc percnél tovább. Én biztos vagyok benne, hogy az egész esemény sokkal kevesebb időt vett igénybe, mint azt most leírni.

Akkor érkeztünk a kormányzó házába, mikor a többiek helyet foglaltak az asztalnál. A közös expedíció vezetője kérte, hogy ő a mi vezetőnk mellé ülhesse, akkor az úgy lett elrendezve. Egy szempillantásra lehetett látni, hogy nagyon felindult állapotban volt, a mi vezetőnk később elmondta, hogy a történetek, amelyeket látott a férfit annyira érintették, hogy alig lehetett megnyugtatni. Az asztal elrendezése a következő volt: a kormányzó az asztalfőn ült, jobboldalán *Emil* anyja, aztán *Emil* és a *szipasszony*, a mi vezetőnk, és a közös expedíció vezetője. A kormányzó baloldalán a háziasszonyunk ült, aztán *Emil* fia és leánya. Azért említem az asztal elrendezésének ezt a részét, hogy későbbi eseményeket érthetővé tegyem. Miután mindannyian elfoglaltuk a helyünket, kezdtek a szolgák felszolgálni, minden jól ment, míg az étkezés feléig ért. Akkor kormányzó felszólította *Bagget Irandot*, hogy nem folytatná-e a röviden azelőtt elkezdett és egy nagyobb falu kormányzójának a jövetelével félbeszakított beszédet. *Bagget Irand* felállt és mondta, hogy ő a hasonlatról beszélt Buddha és Jézus élete között. Ha mi azt jónak látjuk, most azt folytatná, de neki egy nyelven kell beszélni, amelyet a házigazda ért, mivel nem szokás tolmácsoltatni, kivéve, ha a szónok nem érti a helybeli nyelvet. *Jast* felajánlotta, hogy ő lefordítja nekünk, de mikor a kormányzó megértette miről volt szó, kitarzott amellett, hogy *Bagget* angolul beszéljen, és hogy *Jast* lefordítsa neki, mivel a társaság legnagyobb része értett és beszélt angolul.

Akkor *Bagget Irand* elkezdte: “Mi utánajárhatunk magunknak, mekkora hatalma lehetne az embernek, ha az igazi Szellem uralkodna minden cselekedete és gondolata fölött, vagy ahogyan Jézus mondta: ‘Mikor a szentlélek le fog szállni rátok.’ Ezzel arra az időre célzott, mikor az Isteni erő teljesen uralkodni fog minden gyerekeinek élete fölött. Ez a jelentősége annak, hogy ‘Isten kinyilatkozott a testben.’ Nem azt látjuk valójában, hogy ez a szellemi kibontakozás, kisebb vagy nagyobb mértékben a próféták és látnokok élete által, minden emberhez eljut aszerint, hogyan közelíti meg a szellemi életük Isten tökéletes kibontakozását, aki minden lélekben kinyilatkozik?”

“Világos az, hogy azok, akik állhatatosan követték az igazi élet-eszményeket, amiről belátták, hogy azok közvetlenül Istentől jöttek, és úgy az embert szövetségbe hozták Istennel, a legtöbbet értek el jellemnemességben, lélek tisztaságában, és erkölcsi életnagyságban. Ha a próféták követői, akik eszményeiket saját maguknak igyekeznek megvalósítani, képesek lennének ugyanazt elérni, amit ők elértek, akkor a világnak előbb utóbb el kell fogadni, hogy a próféták a tanításukkal és életükkel az Isten minden gyerekeinek még ki nem fejlődött lehetőségeit hirdették.”

“Mégse állította egyikük se, hogy ő egyedül érte el a legmagasabb tökéletességet, amelyet Isten a gyerekeinek szánt, mert Jézus azt mondta: ‘Az, aki bennem hisz, ugyanazokat a dolgokat fogja tenni, amelyeket én teszek, mert én az Atyához megyek’. Jézus és Buddha, mind a ketten mondták: ‘Légy tökéletes, mint a mennyei Atyád tökéletes.’ Ezek az Isten fiai nem hitregebeli alakok, életüknek és munkáiknak egy kimondott befolyása volt az emberek szívére és életére az évszázadokon át. Később azonban mindenféle regék és hagyományok lettek az életük története köré szöve. Az, aki komolyan érdeklődik benne, megtalálhatja a helyes próbakövet azzal, hogy a mindennapi életében alkalmazza a tanításukat. A tény, hogy e nagy férfiak által kifejezésre hozott eszmények ugyanazok, amelyeket minden igazi nagy ember vezérvonalként vett magának, egy további bizonyíték azok igazságáról. Ha valaki ezeknek a nagy lelkeknek az életét kétségbe akarná vonni, akkor kérdezni lehet, hogy tulajdonképpen miért is léteznek vallások. Feltétlen biztos az, hogy ők egy ellenállhatatlan ösztönszerű kényszernek az alapját képezik, és nyomait viselik, amely nagy mélységeknek egy jele, és az igazi alapja volt az emberiség javításának, amely minden lehető

más kísérletet, az emberiség felszabadítására korlátozásai és bilincsei alól túléljük, és az árnyékba állítják.

“Ezeknek a férfiaknak az életéről szóló okmányok megmaradtak nekünk, és ha mi erre a vizsgálatra egy nyílt szellemmel és egy nyílt szívvel vállalkozunk és az életüket, tanításukat és eszményüket elsajátítjuk, akkor azok egy törvényes forrást alkotnak a vizsgálatra. Nincs más mód arra, hogy mi az ő életükkel azonosítsuk magunkat. Ez volt a lelkesített üzenete minden igazi látnoknak, a világtörténelem kezdete óta. Ezek közül a szellemi felvilágosultak közül legalább ketten, ugyanis Jézus és Buddha, maguk megvalósították a nagy lehetőségeket, amelyeket tanítottak. Majdnem ugyanazokkal a szavakkal mondják mind a ketten: ‘Én vagyok az út, az igazság és az élet’, és az életmagatartásuk Istenségével, joggal mondhatták: ‘Én vagyok a világ fénye. Aki engem követ és úgy él, mint én éltem, nem fog a sötétben járni, hanem övé lesz az örök élet és teljesen mentes lesz minden korlátozástól.’ Mindketten majdnem ugyanazokkal a szavakkal mondták: ‘Azzal a céllal születtem és azért jöttem a világra, hogy tanúskodjak az igazságról. Mindenki, aki ebből az Igazságból való, hallja az én szavam hangját.’ Kell, hogy ezek a szavak közvetlen a Krisztus-élet kibontakozására utaltak Isten minden gyermekében.”

“Nem az derül ki a világ minden vallásából, hogy az emberben egy magasabb hatalom van, amely birkózik, hogy megszabaduljon az élvezetek korlátjaitól? Ennek külső bizonyítékai a különböző népek szent könyvei. Jób könyve a bibliában régibb, mint az egész történelem. Az ebben az országban lett írva és annak rejtett jelentősége megmaradt, minden elszenvedett változtatás ellenére, dacára annak, hogy majdnem elfulladt a hozzácsatolt népregék súlya alatt. Jób titkos szavai örökké fognak létezni, mert ‘az, aki a Legmagasabbnak a menedékhelyén ül, az a mindenható árnyékában fog tartózkodni.’ Azt is be kell látnunk, hogy a szentírások a vallásokból erednek és nem a vallások a szentírásokból. Az íráskor a vallások terméke, nem azoknak oka. A vallások története a tényekből jöttek létre, a jámbor ájtatos könyvek pedig a tapasztalatokból és minden vallás evangéliumaiból.”

“Hamarosan ki fog derülni, hogy a cél és törekvés egysége a leghatalmasabb eszköz ahhoz, hogy egy kívánt végcél elérése. Ahelyett, hogy az a rengeteg ember mindenféle különböző irányba gondolkodik és dolgozik, egy emberként fog gondolkodni. Akkor az ember meg fogja érteni, mit jelent közösen egyetértésben létrehozni valamit. Akkor látni fogjuk, hogy mikor egységes akarat van, minden dolog lehetséges. Mikor az ember tudatából kiveti az önző ördögi gondolatait, akkor *Góg* és *Magóg* küzdelme meg fog szűnni, és ezt nem egy kívülről Isten fogja létrehozni.”

“Mikor Jézus azt mondta: ‘Az én szavam szellem és élet,’ ő arra a benső szóra célzott, miáltal minden dolog teremtve lett és Ő tudta, hogy az Ő szavát egy élet-állomány telítette és egy mozgóerő, amely azt teremtette, amit Ő kívánt. Ha ezek a szavak visszhangra találhatnak minden ember és minden nép szívében, akkor észrevennék, hogy az Istenből eredő örök élet forrása, számukra hozzáférhető.”

“Némelyek úgy hozzák kifejezésre a Krisztust, hogy gondolatban a szív helyén, a szeretet székhelyén látják ülni a trónján. Képzeld el, akkor hogy a Krisztus erről a trónusról tested minden éberségét irányítja teljesen egyhangúan Isten változatlan törvényével és lásd be akkor, hogy te közvetlen az Isteni szellemből befogadott eszmények szerint közreműködsz Krisztussal. Lásd akkor a Krisztust ülve a trónján átfogva és kiterjedve a tested minden rostjára, sejtjére és izmára, minden atomjára és minden szervére. Ő teljesen kiterjed az egész testedre mindaddig, míg az egész tested a tiszta Krisztussá vált. Az Isten egyszülött Fia, a tiszta templom, ahol Isten lakik, és szeretettel tartózkodik. Erről a trónról fordulhatsz tested minden központjához. Ezekhez a központokhoz mondhatod: ‘Te szellem vagy, igenlő, szeretettel telt, hatalmas, bölcs, félelem nélküli szabad lélek. Tiszta vagy, a szellem tisztaságával. Nem közelíthet téged gyalgó emberi gondolat vagy tisztátalan vágy. Alá vagy merítve a tiszta Krisztusban. Krisztusban az élet szelleme az Isten szent templomává avat téged.’ Várj akkor egy kicsit és mond: ‘Atyám nyilatkoztasd ki nekem ebben, mint mindenben, a Krisztust a te tökéletes Fiadat.’ És áld meg a Krisztust. Mikor a

Krisztust megvalósítottad, kinyújthatod a kezedet, és ha arany az, amit kívánsz, akkor arany lesz a kezeden.”

Most kinyújtotta kezeit és abban a pillanatban egy kerek arany korong volt mind a két kezében, valamivel nagyobb, mint egy angol *sovereign*. Akkor azokat átadta tőle jobb és baloldalt ülőknek, azok újra tovább adták, míg az egész asztalon körüljárt. (Mi megőriztük az érmeket, és később szakértőkkel megvizsgáltattuk, azok bizonyították, hogy a korongok tiszta aranyból voltak.)

“Ha másokon akarsz segíteni, lásd akkor a Krisztus trónját ugyanúgy őnáluk, mint saját magadnál és beszélj a Krisztushoz őbennük, mintha hozzájuk beszélnél. Ha egy tiszta belátást kívánsz egy vagy más tárgyba, akkor gondolataidban beszéljen a Krisztus a tárgy elvont lelkéhez. Szólítsd fel akkor a tárgyban lakó értelmességet, hogy beszéljen önmagáról.”

“Istennek éppen úgy szüksége van az Ő gyerekeire, mint minden fára, növényre vagy virágra szüksége van a tökéletes terveinek kivitelezéséhez és azoknak azon a tökéletes módon, kell együttműködniük, ahogyan Ő azt a számukra látja. Mivel az ember kivonta magát abból a tökéletes együttműködés tervéből, a világ ki lett hajítva az egyensúlyából, úgy hogy nagy hullámok elnyelték és megsemmisítették az emberiség legnagyobb részét. A tökéletes szeretet gondolata az Isten gyerekeinek szívében, összhangon és erővel közreműködve az, ami a Földet egyensúlyban tartja. Mikor azok, akik bűnös és kéjelgő gondolatokkal erejüket elpazarolták, a Föld annyira ki lett lendítve az egyensúlyából, hogy kiömlött rajta a nagy áradat és az embert úgyszólván elpusztította a létrehozott munkájával együtt. Az ember akkoriban sokkal többet létrehozott, mint ma. Az ember szeretetre, összhangra vagy gyűlöletre és viszályra vonatkozó gondolatai fölött nem az Isten a mester; az embernek magának kell uralkodni azok fölött. Isten a nagy hatalmával, - mikor az áradatot okozó gondolaterő, amely a földet kiütötte egyensúlyából, az áradat által megsemmisült, - képes volt a világnak visszaadni egyensúlyát, de addig, míg az emberek gondolata uralkodott, képtelen volt közbelépni.” *Bagget Irland* itt abbahagyta a beszédet és leült.

Észrevettük, hogy a házigazdán nagy izgalom és nyugtalanság jelei árulkodtak, és mikor *Bagget Irland* újra leült az a nyugtalanság egy dühös kiáltásba tört ki: “Kutya, keresztény kutya, te a mi fenséges Buddhánk nevét a sárba tapostad ezért bűnhődni, fogsz!” Most kinyújtotta kezét és megrántott egy zsinórt, ami hozzá közel a mennyezetről lógott le. A terem végén az ő helyével szemben lévő három ajtó azonnal kinyílt és harminc katona rohant be kihúzott kardokkal. A kormányzó felállt és a két ór, aki őt kísérte és az étkezés közben egész idő alatt közel mögötte állt, előre lépett és mindegyik egy-egy oldalról melléje állt. Akkor a kormányzó felemelte kezét és egy parancsot adott, mire a katonák közül tízen előreléptek és egy sorba álltak a fal mellett, ahol *Bagget Irland* foglalt helyet, míg közülük kettő mögéje állt. A csoport parancsnoka előrelépett és közel a kormányzó és a két testőrhöz vigyázzban állva maradt. A vendégek közül senki nem szólt egy szót se, a társaság még csak majdnem meg se mozdult. Ott ültünk mi, teljesen megrémülve a hirtelen változattól. Akkor hirtelen egy mély csend következett be és egy erős fény kezdett sugározni a szobában az asztalfőnél, éppen a kormányzó előtt. Minden szem rá irányult. A kormányzó úgy állt ott, a kezével a levegőben, mintha ismét egy parancsot adna, de az arca hamuszürke lett és rémület kifejezését lehetett leolvasni róla. Hirtelen egy homályos alak állt előtte az asztalon és mindenki hallotta az erőteljesen és félreérthetetlenül kimondott szavakat: ‘hagyd abba!’, míg a szavak lángoló betűkkel a levegőbe írva álltak a homályos termet és a kormányzó között. A kormányzó megértette, ő úgy állt ott mintha a földre szögezték volna, olyan mereven, mint egy szobor. Most a meghatározatlan alak szilárd formát vett fel és mi Jézust ismertük fel benne, úgy ahogyan mi Őt már korábban láttuk megjelenni. De mi még inkább afölött csodálkoztunk, hogy mellette egy másik termet állt és ez a termet volt az, aki a kormányzó és minden katona figyelmét lekötötte. Ők nyilvánvalóan megismerték és sokkal jobban féltek tőle, mint Jézustól. Mikor körülnéztünk láttuk, hogy azok mindannyian teljesen mozdulatlanul álltak. Míg a másik termet is egy meghatározottabb formát vett fel, felemelte jobb kezét, úgy ahogyan Jézus is tett, akkor a katonák kezéből csörögve hullottak a kardok a földre. Olyan mély volt a

csend, hogy a lehulló kardok zaja visszhangzott a teremben, a fény pedig mindig erősebben sugárzott. Olyan erős lett a fény, hogy mi majdnem megvakultunk tőle. A parancsnok volt az első, aki visszanyerte önuralmát és kinyújtotta kezeit kiáltva: “Buddha, a mi Buddhánk, a Magasztos.” Akkor a kormányzó is felkiáltott: “Ez valóban maga a Fenséges!” és előre vetette magát a földre. A két testőr egy lépést tett előre és segítette felállni, majd újra mozdulatlanul csendben állva maradtak. A katonák közül, akik a terem legtávolabbi részén álltak egy kiáltás hallatszott. Azok egy vad csoportba az asztal mellett mind a két felől előre rohantak és az asztalfőnél összegyűlve egy csoportba állva maradtak, kiáltozva: “Megjött a magasztos, hogy megsemmisítse a keresztény kutyákat és vezetőjüket.” Erre Buddha egy lépést tett hátra, úgy, hogy mindegyikükkel szembenézhesen és kezét felemelte a szavakkal: “Nem egyszer mondom én: hagyd abba! Nem kétszer, hanem háromszor mondom: hagyd abba!” Minden alkalommal mikor kimondta a szavakat, azok tüzes betűkkel jelentek meg a levegőben, éppen úgy, mint mikor Jézus ejtette ki azokat, és nem tűntek el, a szavak ott maradtak. A katonák úgy álltak mintha a földre lettek volna szögezve, meresztett szemekkel bámulták, némelyek kezeikkel a levegőben, mások egy lábon állva, abban a testtartásban, amiben véletlenül voltak abban a pillanatban mikor Buddha felemelte kezét. Ő Jézus mellé állt és bal kezét Jézus felemelt karja alá helyezve mondta: “Ebben úgy, mint mindenben, támogatom ennek a kedves testvéremnek a felemelt kezét.” Akkor Jobb kezét Jézus vállára tette és egy pillanatig ebben a helyzetben maradtak, aztán mind a ketten leléptek az asztalról, miközben a kormányzó, a parancsnok, a testőrök és a katonák kábult szürke arcokkal meghátráltak. A kormányzó a székébe süllyedt, amely a falhoz volt tolva és az egész társaság megkönnyebbülten vett lélegzetet. Én úgy hiszem, mi mindannyian néhány percig visszatartottuk lélegzetünket míg ez a jelenet lejátszódott.

Akkor Buddha Jézust karon fogta és úgy álltak a kormányzó elé. Szavakban, melyek olyan erővel lettek kiejtve, hogy a terem falairól verődtek vissza, mondta Buddha: “Ne merészed még egyszer ezt a kedves testvért keresztény kutyának nevezni. Te, aki még az előbb könnyörület nélkül egy kis gyereket félreléktél, aki segítséget jött kérni a kedvesei egyikének, míg ez a nemes lélek itt azonnal kész volt, hogy választ adjon a felhívásra.” Most elengedte Jézus karját, megfordult és kinyújtott kézzel *Emil* anyja felé lépett. Félúton megfordult, úgy hogy a kormányzóról *Emil* anyja felé nézhetett. Jól lehetett látni, hogy mélyen meghatózott. Szó szerint úgy hajította ki a szavakat, mikor a kormányzóra nézve folytatta: “Te, akinek, az elsőnek kellett volna lenned, hogy azt a gyereket segítsd, kivontad magadat a kötelességed alól, és azon felül azt, aki igenis a segítő kezét nyújtotta egy keresztény kutyának nevezd. Menj, nézd meg a meggyógyult gyereket, aki még nemrégén egy tört háttal a fájdalomtól görnyedten feküdt. Lásd a kényelmes házat, ami megjelent a nyomorúságos kunyhó helyében, amelyben a mi kedveseink laktak, amiért a te cselekedeteid részben felelősek. Lám a halom piszkot és rongyot, ahonnan, ez a nemes lélek, - itt *Emil* felé fordult, - a gyereket felvette. Lásd milyen gyengéden egy szép ágyba, fektette. Lám, hogyan azután a piszok és a rongyok eltűntek. És aközben te, egy szűk látókörű rajongó, aki te vagy, itt ültél kényelmesen bíborszínbe öltve, amit csak a tiszta-szívűeknek illik, hogy viseljenek. Te merészeled ezeket az embereket, akik se neked, se valaki másnak, egyetlen tekintetben se ártottak, legyalázní, keresztény kutyáknak nevezni, míg Buddha egy követőjének véled magadat te itt, a templom Főpapja! Szégyelld magad! Szégyelld magad! Szégyelld magad!”

Minden szó a kormányzóba, a székébe és mellette a függönyökbe ütközött és visszaverődött. A szavak olyan erővel lettek kiejtve, hogy a kormányzó remegett és a függönyök oda-vissza csapódtak, mintha egy erős szél fújt volna. Tolmácsra nem volt szükség, a kormányzó teljesen megértett mindent, habár a szavak tiszta angol nyelven lettek kimondva.

Buddha megfordult és kérte az arany korongokat a két férfitől, akik azt átvették. Azok átadták neki, ő a korongokkal a kezében a kormányzó elé állt és közvetlen hozzá fordulva mondta: “nyújtsd ki a kezeidet.” A kormányzó engedelmeskedett, de annyira remegett, hogy alig tudta kezeit kinyújtva tartani. Buddha mindkét kézbe egy-egy korongot ejtett, amely majdnem azonnal eltűnt, aztán így szólt: “Lám még tiszta arany is eltűnik a kezeden.” A két korong majdnem

ugyanabban a pillanatban az asztalra esett a két férfi elé, akik azt először átvették.

Most Buddha kinyújtotta mind a két kezét, a kormányzó kezeire tette, aki azokat még mindig előre tartotta és megváltózott nyugodt hangon beszélt: “Ne félj kedves testvérem. Én nem ítélek el téged, te csak saját magadat ítéled meg.” Úgy maradt állva, míg a kormányzó megnyugodott. Akkor Buddha elvette kezeit és így szólt: “Te gyors vagy a kardal, hogy azt, amit igazságtalanságnak tekintesz, helyreállítsad. De gondolj arra, hogy mikor te mások fölött bíraskodsz, és azokat elítéled, azt csak saját magaddal teszed.” Akkor ismét Jézus mellé állt a szavakkal: “Mi, akik tudunk, közösen dolgozunk az egész emberiség általános jólétéért és a testvérszeretetért.” Aztán ismét Jézus karját fogva mondta: “Kedves testvérem, én ezt a dolgot teljesen kivettem a kezedből. Most vissza átadom neked.” Jézus válaszolt: “Nagyon helyesen cselekedtél, én képtelen vagyok eléggé köszönni neked.” Megfordultak és együtt kísérték az ajtón, mire egy hangok lármája tört ki. A kormányzó, a parancsnok, a katonák és a testőrök tolongtak körülöttünk, hogy kezet fogjanak velünk. És mindegyikük egyszerre akarta magát megérinteni. A kormányzó mondott valamit *Emilnek*, *Emil* feltartotta a kezét, hogy csendet kérjen. Mikor őt meglehetett érteni, mondta, hogy a kormányzó felszólít bennünket, hogy foglaljuk el a helyünket újra az asztalnál. Láttuk, hogy a parancsnok, miután mindenki helyet foglalt és a rend visszatért, a katonákat az asztal mind a két felén felállította a kormányzó széke mögött, amely közben vissza lett tolva az asztalhoz. A Kormányzó felállt és a következőket mondta, míg *Emil* a beszédet lefordította: “Vallásos buzgóságom által hagytam magamat vezetni és most nagy szégyent, és sajnálatot érzek avégett. Úgy hiszem ezt a történetek után, aligha szükséges még mondani nektek, láthatjátok a magatartásomon, mennyire megváltóztam. Lenne a mi testvérünk *Bagget* olyan szíves felállni és az én alázatos bocsánatkérésemet, átvenni? Most titeket, mindnyájatokat kérek felállni.” És miután a társaság felállt, így szólt: “Én kérek titeket mindannyian, bocsássatok meg nekem, és szívemből mondom, hogy Isten hozott benneteket, abban a reményben, hogy ha ti kívánjátok, végleg itt maradhattok nálunk. Ha valaha katonai kíséretre lenne szükségetek, habár azt nem gondolom, hogy az úgy lesz, akkor én, valamint a parancsnok itt, egy nagy megtisztelésnek tekinteném, a szolgálatotokra lenni. Többet nem tudok mondani. Kívánok mindnyájatoknak egy jó estét, de mielőtt elmentek, akarom mondani, hogy minden tulajdonom a rendelkezésetekre áll. Én üdvözöllek benneteket, és a katonák is üdvözölnek és elkísérnek benneteket a szállásotokig. Még egyszer jó estét és *salám* a Nagy Mennyi Buddha nevében.”

A parancsnok is igyekezett bocsánatot kérni és mondta, mialatt ötfőnyi katonai kísérettel követett bennünket, hogy ő biztos volt abban, hogy mi szövetségben vagyunk a Magasztossal. Megérkezve a mi szállásunkhoz úgy köszöntek el tőlünk, hogy a parancsnok körül egy félkört alkottak és a kardjukat, úgy tartották a magasba, hogy azoknak hegyei a parancsnok kardjának hegyét érintette. Akkor gyorsan megfordultak, levették kalapjukat és fél térdre esve mélyen meghajoltak. Ezt az üdvözlést csak nagyon különleges alkalmakkor szokták hozni. Mi olyan illedelmesen elfogadtuk azt, ahogyan csak tudtuk, mire ők eltávoztak. Bementünk a házba, elbúcsúztunk barátainktól és a sátorunkba mentünk. A csoportunk ugyanis olyan nagy volt, hogy a ház nem volt képes mindenkit befogadni, azért a táborunk a ház mögött egy bekerített darab földön lett felütve, ahol nagyon kényelmes helyünk volt.

Mikor a sátorhoz értünk, a közös expedíció vezetője egy tábori ágyra ült és így szólt: “Annak ellenére, hogy halálosan elfáradtam, képtelen vagyok egy szemet becsukni, mielőtt többet nem hallok ezekről a dolgokról és én mondhatom nektek, hogy én itt akarok maradni ülve az egész éjszaka, hacsak ti nem tudtok engem jobban felvilágosítani, mert mondhatom nektek, hogy az egész történet ma este mélyen érintett engem. Ti csak ott ültök és hallgattok egy arckifejezéssel, mintha mindent tudtok róla!” Mi mondtuk neki, hogy ő éppen annyit tud róla, mint mi, mert ezelőtt még soha nem láttunk ehhez hasonlót. Valaki úgy nyilatkozott, hogy a jelenet külön nekünk lett előadva. A vezető majdnem nekitámadt. “Előadva? Az a csoport, amely ilyesmit képes lenne előadni hetenként egy milliót, kereshetne. És a kormányzó, ha színészkedett volna, na

hát akkor azonnal haljak meg, ez az öreg annyira félt, mint egy menyét. Be kell vallanom, hogy egy pillanatig én is annyira félttem, mint ő. Az a gyanúm, hogy ez az uraság egy meleg fogadtatást készített elő nekünk. Az a kirobbanás nem csak *Bagget Irandnak* volt szánva. Mikor azok a katonák berohantak, a hangjuk túl győzedelmesen hangzott. Ha nem nagyot tévedek, egy egészen más színdarab várt ránk, mint amiről tudtunk volt. Valami azt mondja nekem, hogy azt gondolták, hogy Buddha azért jött hogy segítse őket, mert mikor látták, hogy minden ellenük fordul, egyszerűen összeroskadtak. Most, hogy végiggondolkodok rajta, emlékszem, hogy a kardjaikat leejtették a földre. Micsoda erő áradt ki Buddhából! Láttatok, hogyan vágta szavait a vén kormányzó elé? Hatalmasabbnak látszott, mint Jézus, hát persze az Ő oldala volt az, amelynek szüksége volt egy dorgálásra, mert e körülmények között a mi oldalunk meglehetősen jól került elő. Mennyire kikapott az a vén kormányzó, fogadunk, hogy még most se érzi magát valami nagyon jól? Mikor Buddha megfogta a két kezét, úgy tűnt nekem, minthogy más ember lett volna belőle. Ha nem tévedek rövidesen többet fogunk hallani felőle, és én jövendölöm, hogy az valami jó lesz, mert ennek az öregnek nagy hatalma van ebben az országban. Hát, ha ő is annyira elragadtatottnak érzi magát, mint én, akkor szeretnék a helyében lenni!”

Tovább beszélgettünk mindenről, amit láttunk és hallottunk és anélkül, hogy észrevettük volna, kezdett hajnalodni. A közös expedíció vezetője felállt, kinyújtózkodott és mondta: “Ki akar még aludni? Én nem hiszem, hogy nekem szükséges, mindazok után, amiket elmondtatok nekem.” Anélkül, hogy levetkőztünk volna, a reggeli előtt még egy órát pihentünk.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Másnap reggel, mikor a reggelire hívtak bennünket, a közös expedíció vezetője volt az első, aki felkelt. Mikor ő készen volt mindenkit nagy sietségre serkentett. Végül a ház felé mentünk a reggelire, ott *Emilre* és *Jastrá* találtunk. Ő közéjük ült és az egész étkezés közben mindenféle kérdéseket tett fel. Mikor befejeztük az étkezést, azonnal felállt az asztaltól és sietni akart, hogy még egyszer megnézzé a házat, ami egy negyedóra alatt megnövekedett, ahogyan ő azt kifejezte. Kezét *Jast* vállára tette és így szólt: "Ha két olyan emberem lenne, mint *Emil* és édesanyja, menyire gyönyörködnék benne, velük körbe járni, és házakat növesztetni a szegény embereknek!" Aztán folytatta: "De a New York-i háztulajdonosok azt nem jó szemmel néznék, mert azoknak kell bérletet fizetnem." *Emil* kérdezte: "És ha azoknak a szegény embereknek nem kellene, hogy te házakat növesztess nekik?" "Akkor mégis csak úgy tennék, és hogyha nem akarnának benne lakni, akkor megfogom és lekötözném őket azokban a házakban."

Jóízűen nevettünk ezen. Mi a közös expedíció vezetőjét mindig egy nyugodt, tartózkodó férfinak ismertük. Később elmondta nekünk, hogy minden, amit látott, annyira foglalkoztatta, hogy nem volt másra képes, mint folyton kérdezősködni. Ezt az expedíciót kimagaslóan a legérdekesebbnek nevezte az egész életében, pedig ő ismerte a világ legeldugottabb helyeit. Szilárdan elhatározta, hogy segíteni fog egy második expedíciót szervezni, hogy folytassuk az ásatásokat a barátaink vezetése alatt, de az, hirtelen halála miatt lehetetlenné vált. Alig bírtuk visszatartani, hogy azonnal a kis házhoz menjen. Végül is *Jast* és a többiek közül egyik férfi vele ment egy helyre, ahonnan láthatta. Onnan körülbelül egy félórával később visszajöttek, Ray csupa elragadtatás volt. Láta a házat, - és az valódi volt. Bizalmasan közölte velünk, hogy az eset hatékonyan emlékeztette egy álmképre gyerekkorából, amiben ő saját magát látta tündérekkel járni, házakat építeni a szegény embereknek, és azokat boldoggá tenni.

Mivel a társaságunk olyan nagy volt, jobbnak láttuk, hogy ne mindannyian egyszerre menjünk megnézni a kis házat. El lett határozva, hogy öt vagy hattagú csoportokban megyünk oda. Az első csoportot *Emil*, a közös expedíció vezetője, két asszony és én alkottuk. Mi elindultunk és mikor a ház mellett mentünk, ahol *Emil* anyja tartózkodott, ő és a háziasszonyunk csatlakozott hozzánk. Mi tovább sétáltunk, mikor a ház látható lett, a kislány már szaladt elénk és *Emil* anyjának karjaiba vetette magát a közléssel, hogy a testvére teljesen meggyógyult. Mikor a házhoz értünk, a gyerek anyja is elénk jött, *Emil* anyja előtt térdre esett és bizonyította, hogy imádja őt. *Emil* anyja megfogta kezét és felállította, míg megértette vele, hogy nem kell előtte letérdelni; amit neki tett, azt megtenné mindenkinek; az asszonynak nem őt, hanem a jó Istent kell köszönnie az áldásért, amit kapott. A kisfiú kinyitotta az ajtót, az anya felszólított bennünket, hogy menjünk be. Mi követtük az asszonyokat, közben a mi háziasszonyunk lefordította a beszélgetést. Kételkedni lehetetlen volt a ház még állt négy szobával, kényelmesen berendezve, három oldalról a legnyomorultabb viskókkal körülvéve. Elmondták nekünk, hogy azok lakói el akartak költözni, mivel azt gondolták, hogy ezt a házat a gonosz építette és, hogy bajba jutnak, ha ott maradnak.

Valóban, mi még hallottunk a kormányzóról, mert azon reggel tizenegy óra körül, elküldte a parancsnokot egy tagozat katonával, hogy meghívjon bennünket ebédre délután két órára. Mi elfogadtuk a meghívást és a megállapodott órában készen állt egy díszőrség, hogy a házához kíséren bennünket. Az olvasó meg fogja érteni, hogy abban az országban nem volt szép fogat, tehát az egyetlen közlekedési eszközt használtuk, ami a rendelkezésünkre állt, ugyanis a lábainkat. A kormányzóházhöz érve, láttuk, hogy néhány láma, köztük a közelben lévő kolostor főpapja, már előbb megérkezett. Hallottuk, hogy ez a kolostor 1500 - 1800 lámának ad helyet és hogy nagyon jelentős. A kormányzó a papok egy magasabb rendjéhez tartozott a kolostorban. Egy elénk vitát vártunk ebben a társaságban, de hamarosan észrevettük, hogy az ebéd azzal a céllal lett rendezve, hogy az expedíció tagjaival megismerkedjenek, a barátaink ugyanis jól ismerték a főpapot, akivel gyakran találkoztak és együttműködtek. A kormányzó ezt nyilvánvalóan nem

tudta, mert a főpap körülbelül három évig egy utazáson volt és éppen csak a mi érkezésünk előtti estén tért vissza. Az étkezés közben volt alkalmunk észrevenni, hogy ezek a lámák jó kiképzést kaptak, széles látóköruk volt az életre és világlátott voltak; ketten közülük Angliában és Amerikában töltöttek egy évet. A kormányzó elmondta nekik mi történt az előző este és mire az étkezés véget ért átlagosan véve egy nagy összetartás érzése uralkodott. Ami a kormányzót illeti, ő egy rokonszenves benyomást keltett bennünk; egyetlen megjegyzésével az előző esti eseményről azt tanúsította, hogy ő az eseményből egy nagy szellemi felvilágosulást merített. Nyíltan bevallotta, hogy ő azelőtt minden külföldit mélyen gyűlölt. Mi arra kényszerültünk, hogy minden beszélgetést, tolmácsok segítségével folytassunk, ami nem nagyon kedvező, hogy a másik ember legmélyebb gondolatait megismerjük.

Mielőtt eltávoztunk, megkaptuk a szívélyes meghívást, hogy látogassuk meg a kolostort és másnap, mint vendégek legyünk ott. *Emil* rábeszélte bennünket, hogy fogadjuk el a meghívást és valóban, másnap egy kellemes jókedvű és tanulságos nap lett a számunkra. A fő-láma egy nagyszerű embernek mutatkozott. A barátság, amely azon a napon közte és a mi vezetőnk között létrejött, később az életük végéig tartó mély testvéri jóindulatúsággá érett és felbecsülhetetlen szolgálatokat biztosított a későbbi szomszédos országokban végzett kutatómunkánkban.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Emil elmondta nekünk, hogy ezen este ismét egy összejövetel lesz, olyasféle, mint amelyiken az előző évben részt vettünk abban a faluban, ahol laktunk és mindnyájunkat meghívott rá. Ezt a meghívást mi nagy örömmel elfogadtuk.

Emil, *Emil* anyja és én röviden az összejövetelre kitűzött időpont előtt a házhoz mentünk, ahol a kisfiú meggyógyult, annak anyjáért és nővéréért, akik kérték, hogy velünk jöhetnek-e. Az összejövetel helye felé vezető úton, néhány düledező agyag kunyhó mellett mentünk el. A kislány azok közül egyik ajtaja előtt megállt és mondta, hogy itt egy vak asszony lakik, akit ő szeretne elvinni az összejövetelre, ha azt ő maga is akarná. *Emil* megengedte neki, a kislány bement, míg mi kint vártunk. Néhány pillanat után újra kijött a gyerek, mondva, hogy az asszony fél és intett *Emilnek*, hogy menjen vele. *Emil* és a kislány az ajtó felé mentek, ahol megálltak és egymás közt tanakodtak, aztán bementek a házba. Aközben *Emil* anyja így szólt hozzám: "Ez a gyerek egyszer itt egy hatalom lesz a jónak szolgálatában az emberek között, mert neki megvan az adottsága és elszántsága, hogy kitartson, amellet amire vállalkozott. Hogy a kislány önbizalomra teheszen szert, elhatároztuk, hogy hagyjuk őt, hogy a saját módján lásson ehhez a dologhoz, mi csak a legjobb belátásunk szerint irányítjuk és segítjük őt. Lássuk csak milyen eljárást alkalmaz, hogy ezt az asszonyt rábírja, hogy eljöjjön a gyülekezetre. Hihetetlen mennyire félnek tőlünk ezek a jó emberek. Sokan elköltöznek a megújult ház közeléből, miközben az ember azt várhatná, hogy csoportosan jönnének hozzánk, hogy ők is kapjanak olyan házakat. Ebből az okból arra kényszerülünk, hogy kíméljük az érzelmeiket. Habár mi a legszívesebben mindenkit kisegítenénk a szegényes környezetükből, ők azonban az első közeledésünknél elmenekülnek."

Én akkor feltettem a kérdést, hogy hogyan volt akkor képes a gyereket és a szüleit segíteni? *Emil* anyja így válaszolt: "Az a kislány magatartása által volt lehetséges, általa az egész családon tudtunk segíteni. Ő a duzzasztó erő ebben a családban, és őáltala ezt az asszonyt is fogjuk tudni, segíteni és még sokakat itten." *Emil* anyja a kunyhókra mutatott körbe. "Mi az ilyenfajta emberek sorsával törődünk leginkább. Az a házikó nem hiába lett teremtvé."

Most *Emil* és a kislány újra kijöttek és mondták, hogy az asszony kérte a kislányt, hogy várjon rája, ők rövid idővel később követnének bennünket. Mi tovább mentünk és a gyereket a vak asszonynál hagytuk. Mikor az összejövetel helyére értünk, majdnem mindenki jelen volt, hallottuk, hogy a kolostorbeli főpap lesz a legfontosabb szónok az este. Elmondták nekünk, hogy *Emil* körülbelül másfél évvel ezelőtt találkozott ezzel a lámával, és hogy azóta egy meleg barátság jött létre köztük. Ez az összejövetel a láma kívánságára lett rendezve. Ezzel a céllal látogattak meg bennünket az utolsó nap a sivatagban. A Kormányzó nyilvánvalóan közvetlen az ő alattvalója volt. A vezetőnk némely sejtelméi valóban bebizonyultak, de a barátaink egyáltalán nem mutattak félelmet.

Emil mondta, hogy ezek a férfiak attól a pillanattól fogva mind a ketten hű barátaiak lettek. Csak ritkán esik meg, hogy ők ilyen magas állásban lévő emberekkel jutnak közeli kapcsolatba, mint ez a kettő, de megvoltak elégedve a dolgok lassú előremenetelével. Elmondták nekünk, hogy az előző este már a harmadik ízben történt, hogy Buddha és Jézus együtt megjelentek, segítséget nyújtani és tetszett a barátainknak, hogy mi annak ezennel tanúi voltunk. Ők az esetet egyáltalán nem diadalként fogták fel inkább, mint egy szerencsés alkalom, amely lehetővé tette nekik ezekkel az emberekkel együtt dolgozni.

A kislány hamar ott volt a vak asszonnyal, őt kézen fogva. Némileg hátrafelé, a terem egyik felén talált egy helyet a védencének. Miután az asszony leült, a kislány az asszony felé fordulva állva maradt, míg annak mind a két kezét fogta. Valamivel később előrehajolt, mintha halkan beszélne hozzá. Aztán újra kiegyenesedve, elengedte az asszony kezét, az övét a vak szemeire tette és néhány pillanatig úgy tartotta azokat. Ezzel a mozdulat odavonta a teremben lévők figyelmét,

még a főpapét is. Mindenki felállt és a gyerek és az asszony felé nézett, míg a főpap a hozzájuk ment és a kezét a kislány fejére tette. Akkor a gyerek testén láthatóan egy megrázkódás ment végig, de nem váltóztatta meg a testtartását. Úgy maradtak pillanatokig mind a hárman, akkor a kislány elvette a kezét és örömmel kiáltott fel: “Hiszen te egyáltalán nem vagy vak, te látsz!” Ajkait az asszony homlokára nyomta, aztán a mi vezetőnk felé fordult és némileg zavartan így szólt hozzá “Hé, én a te nyelveden beszéltem, hogy voltam én erre képes?” És aztán: “Miért nem veszi észre az asszony, hogy már nem vak? Hiszen ő lát!”

Mi Ismét az asszony irányába néztünk, és igen, ő felállt és a főpap ruháját mind a két kezével megragadva a helyi nyelven felkiáltott: “Én látak.” Aztán zavartan körbenézett a teremben és mondta: “Mindenkit látok.” Elengedte a főpap ruháját és arcát a kezeivel eltakarva kezeibe visszacsúszott a székbe, és sírva mondta: “Én látok, én látok. De ti mind olyan szépek vagytok én, pedig olyan piszkos vagyok, had menjek el, én el akarok menni.” Akkor *Emil* anyja előrelépett, közvetlen az asszony mögé állt és kezét annak vállára tette. A pap felemelte kezét, de egy szó nem lett ejtve. Az asszony régi ruhája majdnem azonnal ujjá lett. *Emil* anyja levette kezét az asszony vállairól, az asszony felállt, ijedten és kábultan körülnézett. A pap kérdezte, hogy mit keres, amire azt válaszolta, hogy a régi ruháit keresi. Akkor a pap így szólt: “Ne keresd, lám te szép új ruhába vagy öltözve. Az asszony még egy pillanatig zavarban állt előre nézve, akkor kiderült az arca, mélyen meghajolt és újra elfoglalta a helyét. Akkora volt az érdeklődés a történetekben, hogy tolongva álltunk a főszereplő körül.

Közben a vezetőnk a kislányhoz fordult és csendesen beszélgettek. Később elmondta nekünk, hogy a gyerek jól beszélt angolul. Mikor a helybeli nyelven beszéltek a háziasszonyunk lépett fel, mint tolmács. Mi most hallottuk, hogy az asszony több mint huszonöt évig vak volt, a vakságát az okozta, hogy egy rablóbanda egyik tagja egy lövés sörétet kergetett a szemeibe, ami a szemgolyókat átfúrta.

A társaságból valaki javasolta, hogy ülünk az asztalhoz, míg mi elfoglaltuk a helyünket az asszony felállt és mondta *Emil* anyjának, aki még mindig nyugodtan mellette állt, hogy ő inkább el szeretne menni. A kislány odajött és mondta, hogy ő vele megy, hogy biztonságban hazakísérje. Most a főpap kérdezte az asszonytól, hogy hol lakik, miután az asszony válaszolt, a főpap mondta neki, hogy nem kell visszamennie abba a szegényes kunyhóba. A kislány erre közbeszólt, hogy ő az asszonyt a saját házába akarja vinni, és karonfogva elhagyták a termet.

Mikor mindenki leült, a tányérokat valamilyen láthatatlan kezek helyezték az asztalra. Mi észrevettük, hogy ez meglepte a papot, aki ámulva körülnézett. De mikor az ételek ugyanúgy kezdtek megjelenni, *Emil* anyjához fordult, aki a jobbán ült és kérdezte, hogy náluk ez a szokás? Be kellett vallania, hogy meg soha nem volt kiváltságos ilyesmit látni. Aztán *Emilhez* fordult, aki a beszélgetést lefordította nekünk, mintha őtőle várná a magyarázatot. Akkor *Emil* megmagyarázta, hogy ugyanazt az erőt, ami által a vak asszony visszanyerte látását, ők képesek használni arra, hogy mindent létrehozzon, amire csak szükségük van. Világos volt, hogy a pap még egy rejtély előtt állt, de nem szólt semmit, mielőtt az étkezés majdnem véget ért. Akkor felállt és miközben *Just* tolmácsként lépett föl, mondta: “Azt hiszem, e pillanatban mélyebben látok, mint gondoltam volna, hogy emberi lényeknek lehetséges. Annak ellenére, hogy az egész életemet papi rendben töltöttem, abban a feltételezésben, hogy az embertársaimat szolgálom, most belátom, hogy saját magamat sokkal jobban szolgáltam, mint a testvéreimet. Mennyire kitágult ma este a testvériség fogalma és az én látásköröm ugyanabban a mértékben kibővült. Csak most vagyok képes látni, mennyire összezsugorodottan és mindenkit lenézve éltünk mi, kivéve a saját csoportunkat. A most kinyílt szemeim képesítenek arra, hogy lássam, hogy ti a magasztosakhoz tartóztok és mi is, és ez a belátás nekem egy mennyi örömet szerez.”

Itt a beszédet félig felemelt kezekkel abbahagyta, miközben a tekintetét egy meglepetés és öröm derítette. Egy pillanatig úgy maradt állva és mondta: “hát, hiszen ez örültség. Én akarom, és ki is tudom fejezni magamat azon a nyelven, amelyet ti beszéltek. Miért ne tudnám? Most megértem

mire céloztál, mikor azt mondtad, hogy az ember lehetőségei a kifejezésre határtalanok. Érzem, hogy közvetlen beszélhetek hozzátok, úgy hogy meg fogtok érteni engem.”

Egy pillanatig várt, mintha a gondolatainak fonalát felvinné és angolul beszélt tovább tolmács segítségével. Később elmondták nekünk, hogy akkor beszélt először angolul.

A főpap folytatta: “Milyen fenséges közvetlen a ti nyelveteken beszélni hozzátok. A szélesebb belátással, amely az előbb lett ajándékozva nekem, nem értem meg sehogyan, miképpen tudják az emberek testvéreiket ellenségnek tekinteni. Olyan világosan látom, hogy mi mindannyian ugyanahhoz a családhoz tartozunk, ugyanabból a forrásból és ugyanazon ok által jöttünk létre. Nem az következik abból, hogy mindenkinek van helye? Ha egy testvér a dolgokat másképp kívájná látni, mint mi, miért mondanánk akkor azt, hogy ő elveszett? Én belátom, hogy nem avatkozhatunk bele, mert azzal csak a saját fejlődésünket lassítanánk le, és saját magunkat elszigetelnénk. Ha úgy teszünk, akkor csak azt érzük el, hogy a házunk leroskad a fejünk fölött. Én most egy korlátozott faj helyett egy egyetemes, örök határtalan, Mindenséget láthatok. Minden az Egyből ered és visszatér az Egy-be.”

“Látom, hogy a ti Jézusotok és a mi Buddhánk ugyanabban a fényben éltek. Az Ő életük, valamint mindenki élete, akik abban és az által a fény által élnek kell, hogy abban az Egyben elvegyülnek. Kezdem látni a pontot, ahol minden összejön. A Kristálytisza fény rám veti sugarait. Az elkülönítés az embernél kezdődik, aki önmagát a királyságra akarja felemelni, de mikor azt a helyet elérte, továbbá nem képes a testvérét királynak tekinteni. Ő egyedül akar király lenni, a testvére legyen a rabszolga.”

Miért tette a kezeit az a gyerek annak a jó léleknek a zárt szemére? Én most belátom, hogy az a gyerek mélyebben látott, mint én, kinek kellene, hogy több ismerete legyen. Egy hatalmas szeretet volt az ok. Ugyanaz a szeretet hozta létre azt, hogy Jézus és Buddha együtt megjelentek, amelyen először én csodálkoztam, de most már nem. Belátom, hogy nem tesz kárt nekünk, ha mi titeket, mindnyájatokat befogadunk szeretetünkbe, mert ha mi úgy teszünk, osztozunk a jóban, ami nektek van, és az csak a javunkra válhat. A fegyverzet, amely engem megvéd, ugyanazon a módon titeket is meg fog védeni. És ugyanis ha titeket és engem megvéd, kell, hogy mindenkit megvédjen. A elválasztó vonal eltűnt. Mely egy mennyei igazság! Megértem hogyan gondolkodtok ti, mikor azt mondjátok, hogy a világ az Isten világa és hogy a távollévő és a közelálló egyformán hozzá tartóznak. Ha mi a távollévőt és a közelállót csak egy ponton látjuk, akkor mind a kettő ugyanaz lesz a számunkra. Mi egy helyen élünk, amelyet a mi saját világunk vesz körül, és nem látjuk, hogy azon a mi kicsi világunkon kívül, az egész széles világ körülvesz bennünket és ez a világ segíteni fog bennünket, ha mi azt megengedjük. Gondoljunk akkor arra, hogy Isten mindenkit körülvesz!

“Most megértem a szent Testvér gondolatát, aki azt mondta, hogy az ajtók tágra nyílnak az előtt, aki hajlandó befogadni. Mondva lett, hogy az embernek nemcsak a füleit kell kinyitni, hanem azzá kell válnia, amire jogot tart és azáltal, hogy önmagát elveszti, felemelkedik az emberiség testvérségébe. Cselekedetek állhatatosak, nem a szép szavak. Látom, hogy az előremenetelre vezető utat nem csak mások, hanem a saját hittételeink is eltorlaszolják. Valaki kisajátítja magának a legfenségesebb pártfogását; mindenki igyekszik saját magát felmagasztalni, azáltal, hogy másokat vádol és megaláz. Ahelyett, hogy az erőt arra használjuk, hogy másokat megalázzunk, arra kell használnunk, hogy emeljük fel azzal az egész emberiséget. A mindenható nem csak egy népet teremtett ugyanabból az életből, hanem a föld minden népét. Most eljött az idő, hogy válasszunk a hittételek és az emberiség testvérsége között. Hittételek csak az ember bűvészi ravaszságai. A hit, amely hegyeket elmozdít, ezen a síkon még csak a magban szendereg. Vannak az emberiség részére még elérni való magaslatok és nagyságok. A szellemi felvilágosulás törvénye megelőzte a csoda törvényét. Ez a szellemi felvilágosulás törvénye a Szeretet törvénye és Szeretet Egyetemes Testvérséget jelent.”

“Én most belátom, hogy csak arra van szükség, hogy mindenki visszatérjen a saját vallásának

forrásához és megsemmisítsen minden hibás magyarázatot és feladjon minden önzést. Mindenki ott található az alkimista tiszta aranya, a Mindenható Bölcsessége, a te Istened, az én Istenem, nem a népek sok Istene, hanem egy és ugyanaz az Isten. Az Isten, aki Mózeshez szólt az égő rózsabokorból, az Isten, akiről Jézus beszélt, mikor azt mondta, hogy a küzdelem órájában az imával seregeket hívhat segítségére, mikor az Atya által rábízott munkát végzi. Az Isten, akihez Szent Péter imádkozott, mikor a börtönből kiszabadult. Én megértem a nagy hatalmat, amelyet segítségül hívhatnak azok, akik hajlandók együttműködni egy szent élet Testvériségében.”

Akkor a főpap fölemelte poharát és egy pillanatig a tenyerén tartotta, míg mozdulatlanul állt; az üvegpohár porrá vált. Aztán folytatta: “Jerikó katonái ismerték ezt a hatalmat mikor ők a kürtjeiket megfújták. Szent Pál és Szilas ismerte azt, mikor kiszabadították magukat a börtönből.” A főpap ismét egy pillanatig teljesen mozdulatlanul állt, akkor az épület, amiben mi voltunk, remegni és rázkódni kezdett, villámok csapódtak ki és majdnem két kilométerre tőlünk a hegyfalról kilazult két óriási szikladarab, azok a hegyek lábánál a völgybe zuhantak. A falubeliek halálfélelemben rohantak ki a házaikból, az épület olyan hevesen rázkódott, hogy nekünk nehezünkre esett a falubeliek példáját nem követni.

Akkor a főpap fölemelte a kezét, mire minden csendes lett és folytatta: “Mi haszna van a hadseregeknek és hajóhadaknak, mikor az ember tudja, hogy Istennek megvan ez az ereje és az Ő igazi gyerekei képesek azt használni. Egy egész hadsereget ellehet söpörni úgy, mint egy gyerek a gyermekláncfű pelyheit elfújja. Nagy hadihajók? Az ember azokat feloldhatja, mint ezt az üveget.” Most felemelte a tálat, amire a port leszórta, amibe az imént az üveg átváltózott, ráfújt, a por lángra lobbant és teljesen eltűnt.

A főpap folytatta: “Ezek a seregek nem azért jönnek, hogy a te vagy az én munkámat elvégezzék, vagy hogy az ember azokat eszközként használja; de az ember felszólíthatja ezeket, hogy segítsék és bátorítsák és vigasztalják őt, a mestert minden életfeltétel fölött. Ezzel a hatalommal képes az ember, hullámokat lecsendesíteni, szeleket irányítani, tüzeket kioltani, és egy tömeget vezetni. De az ember csak akkor használhatja ezeket mikor mester lett fölöttük. Az ember használhatja az egész emberiség javára, vagy egy olyan ember jelentőségét bemutatni, aki Istennel együttműködik. Aki az istenségében képes ezeket a seregeket felszólítani, tudja azt is, hogy ezeket az egyesült erőket csak akkor használhatja, mikor az emberiséget igazán szolgálja, mert ő tudja, hogy azok őt éppen úgy megsemmisíthetik, mint ahogyan megvédik.”

A szónok egy pillanatra abbahagyta a beszédet, kinyújtotta kezeit és ünnepélyes, tiszteletteljes hangon mondta: “Atyám, egy nagy öröm ez nekünk, hogy ezek a jó barátok ma este itt vannak velünk, és egy igazi szerény szívvel mondjuk: ‘Legyen meg a te akaratod.’ Mi áldjuk őket és az egész világot.” Aztán leült, olyan nyugodtan mintha nem történt volna semmi különös. A barátaink szintén mind egyaránt nyugodtak voltak. A mi expedíciónk tagjai azonban magukon kívül voltak a felindulástól. Akkor a láthatatlan kórus ujjongni kezdett: “Mindannyian ismerik a hatalmat, ami egy névben rejlik, és az ember királynak nevezheti önmagát egy alázas szívvel, hogy mint a legfensőbb hatalom uralkodjon önmagán.”

A figyelemre méltó események lefolyása alatt nem voltunk tudatában a feszült, ideges állapotunk felől, de mikor a kórus abbahagyta az éneklést, éreztük hogy nekünk éppen erre az énekre volt szükségünk, hogy segítsen bennünket lazítani. Mikor a zene utolsó hangjai elhaltak, felálltunk a helyünkről és körülvettük a barátainkat és a főpapot. A közös expedíció vezetőjének és a mi vezetőnknek ezzel alkalmuk volt sok kérdést intézni hozzájuk és mikor a pap látta, hogy milyen nagy az érdeklődésük, meghívta őket az estét tovább önáluk tölteni. Ők jó éjszakát kívántak nekünk, mi elhagytuk a termet.

Másnap tizenkét órakor el kellett indulnunk. Megállapodtunk, hogy csak *Jast* és *Chander Sen* kísér el bennünket az expedíció kiindulópontjáig. Ott *Emil* majd csatlakozna hozzánk, miután mind a hárman visszatérnének velünk a korábbi téli szállásunkra. Miután ezt megbeszéltük, visszamentünk a táborunkba, de mi annyira belemerültünk mindenbe aminek tanúi voltunk, hogy

már hajnalodott mire pihenőre tértünk.

TIZENHATODIK FEJEZET

Délre minden előkészületet befejeztünk, a falu lakóinak többsége összejött, hogy jó utazást kívánjanak, azok ujjongása és jókívánságai kíséretében elhagytuk a falut. Az este körülbelül hat óra körül értünk első megállóhelyünkre, hol arra kényszerültünk, hogy egy széles folyón keljünk át. A legjobbnak látszott, hogy itt felütjük a sátrunkat, hogy előkészüljünk az átkelésére a folyón, mivel az a következő nap legnagyobb részét igénybe venné. Mivel se híd, se hajó nem volt, a víz fölött egy hosszú bőr szíjjakból fonott kötélén csúsztatva keltünk át, amelyet a folyón át kötöttek. A társaság emberi tagjainak nem volt nehéz a kötelet használni. Nagy nehézség volt azonban a lovakat és a szamarakat a másik partra vinni. Végül mégis sikerült átjutni velük a túlpartra úgy, hogy szíjjakból készült erős kötélekkel az állatok úgy lettek megerősítve, hogy a kötélek a hosszú kötélén csúszott. Ez a kötélek először az állatok testére lett kötve, majd a hosszú kötélen körülvétek, hol az állat a folyó meredek partjáról lett letolva, ott akkor a kavargó folyó fölött lógott, miközben a másik partra lett húzva. A kötélekre zsinórok voltak erősítve, elég hosszú, hogy áterjen a vízen, az egyik vége, hogy az állatot áthúzzák, míg a másik vége arra szolgált, hogy vissza lehessen húzni a kötéleket a következő teherért. Így mindannyian biztonságban elértük a túlpartot. További nehézségeket nem tapasztaltunk és ezt az utat valóban sokkal jobbnak minősíthettük, mint amerre oda mentünk, kivéve ezt az átkelést. Baleset nélkül elértük a kiinduló pontunkat, ahol az expedíció szétvált, és ahol azok, akik haza mennének előkészületeket tettek, hogy a szokásos úton elérjék a tengeri kikötőt.

Másnap reggel *Emil* csatlakozott hozzánk és miután a társainktól elbúcsúztunk, útra keltünk a falu felé, ahol az előző telet töltöttük. A rablók táborában ismét két napot pihentünk, ahol a két férfi, akik onnan velünk jöttek ottmaradtak úgy, hogy a társaságunk most már csak hét tagból állt. A két rabló beszélt a társainak a különleges utazásról és a csodákról melyeket láttak, annak következtében elhalmoztak bennünket minden elképzelhető udvariassággal. A három barátunknak a legnagyobb tiszteletet tanúsították, a banda vezére megígérte nekik, hogy ők a városok fekvését feltétlen titokban tartják, hálából a velük szemben mutatott jóindulatért. Hallottuk, hogy amúgy is nagyon kevés veszély volt arra, hogy ez a banda valaha megpróbálna olyan távolra menni, mert a sivatagi bandák soha nem vonulnak a hegyekbe és a rablók a hegyekből soha nem lépnek a sivatagba, mivel azok folyton háborús lábon állnak egymással. Tudomásunk szerint betartották ígéretüket.

Azon a reggelen mikor elhagytuk a tábort, a rablóvezér a vezetőnkhez jött és adott neki egy kis ezüstpénzt, egy különleges felirattal, körülbelül akkorát, mint egy Angol shilling. Azzal azt mondta, hogy ha valaha a rablóbandák egyike ebben az országban zaklatna bennünket, ennek a pénznek a felmutatásával azonnal békében hagynak. Mondta nekünk, hogy ez az érem sok nemzedéken át a családja tulajdonában volt, és hogy ő maga nagyra becsüli, de ő azt a mi vezetőnknek akarja ajándékozni tisztelet jeléül. *Emil*, miután gondosan megnézte, mondta, hogy az egy nagyon hű másolata egy pénznek, amely sok ezer évvel ezelőtt a Góbi sivatag északi részén volt forgalomban. A keltezés mutatta, hogy ez a bizonyos érme több mint hétszáz évvel ezelőtt lett verve. Elmondta nekünk, hogy ezt a pénzt a környék némely lakói talizmánként hordták és az ő hiedelmük szerint minél régebbi annál nagyobb a hatása. A vezér és az egész banda kétség kívül nagyra becsülte. Ebből a faluból tovább utaztunk és további kalandok nélkül a téli szállásunkra értünk. A barátaink, akik a sivatagban meglátogattak, és akiktől a Főpap falujában elbúcsúztunk, szívesen fogadtak bennünket.

A régebbi háziasszonyunk ismét meghívott bennünket, hogy menjünk hozzá lakni, meghívást mi örömmel elfogadtuk. Most csak négyen voltunk, mivel a társaságunk hét tagja visszament Indiába és Mongóliába, hogy felvesgyék a további kutatómunkát. Ezt közösen úgy beszéltük meg azért, hogy több időnk legyen a feliratok lefordítására. A falu nagyon csendes volt, mi minden időnk, az ABC-t képező betűjelek formájának, jelképeknek, jeleknek, és azok elhelyezésének

tanulmányozására szenteltük. Sorrendbe helyeztük azokat úgy, hogy lehetővé tette nekünk azokat használni, úgy némi belátást kaptunk a szavak jelentőségébe. Ebben a munkában *Chander Sen* segédkezett nekünk. Ő azonban nem lehetett folyton velünk, de akkor ott volt még a háziasszonyunk, hogy átsegítsen bennünket a nehéz pontokon. Ez így ment december utolsó napjáig, mikor észrevettük, hogy ismét számos ember érkezett a faluba az évi összejövételre. Majdnem mindannyian ugyanazok voltak, akikkel az előző éven is találkoztunk. Az összejövétel helye nyilvánvalóan nem ugyanaz volt, mint az előző éven, a helyett most a templomban lenne a gyűlés, és ott az öt legmagasabban lévő termék közül a középsőt használnák, amelyik a sziklafal mentén volt, mint ahogy már feljebb le van írva.

Szilveszter este már korán indultunk a templomba, hogy beszélhessünk az emberekkel, akik az ünnepre jöttek. Azok nyilvánvalóan nagyon különböző helyekről érkeztek, és a külvilágban történt mindenféle dolgokról beszéltek velünk, amivel mi lassacskán minden kapcsolatot kezdtünk elveszíteni. Mi azonban boldognak éreztük magunkat a munkánkban, az idő gyorsan múlt, és nagyon meg voltunk elégedve.

Míg úgy beszélgettünk a vendégek egyike bejött a közléssel, hogy a hold olyan szépen világít. A jelenlévők egy része, köztük mi négyen, kimentünk a járdára, amelyet a sziklafal alkotott. Erről a magaslatról valóban egy gyönyörű látvány volt. A hold éppen akkor kelt és mintha egy gyengéd, folyton változó színek keretében lebegett és visszatükröződött a szélesen kiterjedt hegyeket és a völgyet betakaró hó ruhában. Valaki mondta, hogy a harangjáték azon este játszani fog. Néhány pillanattal később el is kezdődött. Először mintha nagyon távol egy csengőt ütöttek volna, majd kicsi harangok aztán még kisebb harangok szóltak, amelyek folyvást közelebb jöttek, míg úgy tűnt, mintha alattunk lett volna. Olyan hatékony benyomást keltett, hogy lefelé néztünk, talán ott láthatjuk a harangokat. A dallam folytatódott, míg úgy tűnt mintha ezernyi harang egyszerre szólt volna tökéletes összhangban. A színes felhő addig emelkedett, míg úgy látszott, hogy a sziklafalat érinti, amelyen mi álltunk és mintha csak úgy ráléphetnénk, a föld teljesen elbujt alatta. Míg a színek hullámokban felemelkedtek, a harangok hangja nekiduzzadt, a zenéjük minden helyet betöltött.

Úgy tűnt nekünk mintha egy nagy ógörög színpadon álltunk volna, ezernyi kevésbé meghatározott teremtekkel és arcokkal körülöttünk, amelyek a hangversenyt hallgatták. Akkor egy erőteljes, teljes tenor az "Amerika" énekbe kezdett és egy pillanat alatt, miközben a harangok a dallamot játszották, számtalan hang átvette a szavakat. Úgy végig lett énekelve a dal, mikor mi hirtelen hangokat hallottunk mögöttünk, amelyek azt mondták: "Amerika, mi köszöntünk téged. Mások mondták: "Mi köszöntjük az egész világot."

Megfordultunk, ott állt Jézus a Főpappal és *Emillel*. Mi annyira el voltunk ragadtatva a körülöttünk lejátszódó csodával, hogy teljesen megfeledkeztünk mások jelenlétéről a közelünkben.

Utat engedtünk nekik hármuknak a terem felé. Mikor Jézus megfordult, hogy az ajtón bemenjen, újra láttuk azt a különleges fényt, amely mindig sugárzott, ahol ő volt, és mikor belépett, az egész terem abban a pillanatban egy fehér fényben fürdött. Most mindenki bement és asztalhoz ült. Jézus az első asztalhoz ült, a Főpap a mi asztalunkhoz, *Emillel* és a mi vezetőnkkel egyik-egyik oldalán. Ezennel csak két hosszú asztal volt, azok a terem egész hosszát igénybe vették. Az asztalokon nem volt semmi, de alighogy leültünk, máris ragyogó fehér abrosz terült rajta és a készletek majdnem azonnal megjelentek. Az eledel egyidejűleg ott volt a táányérokkal, a kenyér kivételével. Jézus előtt az asztalon megjelent egy kenyér, Ő a kezébe vette azt és kezdte darabokra törni, amit aztán egy tálra rakott. Mikor az megtelt, egy homályos gyerek termet felvette, aztán mozdulatlanul állva maradt, ugyanúgy megtelt hét tál és azokat hét olyan termet a kezében tartotta. Míg Jézus a kenyeret törte és a tálakra rakta, az eredeti kenyér nem lett kisebb. Mikor az utolsó tál megtelt, Jézus felállt, kinyújtotta kezeit és megszólalt: "Ez a kenyér, amit kiosztok nektek, a tiszta Isten-életet ábrázolja. Vegyetek részt ebben a tiszta Életben, ami mindig az Istené

marad.” Míg a kenyér ki lett osztva folytatta: “Mikor én azt mondtam, ‘én felemelkedem’ és azáltal, hogy én úgy felemelkedem, minden embert magamhoz fogok vonni, tudtam, hogy egyszer a tapasztalat fényében, mindenkinek ugyanaz lesz a belátása, és tudni fogja, hogy ő úgy, mint én, felemelkedhet és fel fog emelkedni. Én itt a földön, az emberek között láttam a mennyországot. Ez az igazság, amelyet én beláttam, és ez az igazság fel fogja szabadítani az embereket. Akkor meg fogják érteni, hogy csak egy nyáj és egy pásztor van, és hogy ha egy eltéved, a többi kilencvenkilenc juhott biztonságban ott lehet hagyni, és az egyet keresni és visszahozni. Isten lehet minden mindenben minden gyereke számára és ők az övéi, mert ők drágábbak neki, mint a verebek vagy a mező liliomai. Ha Ő a liliomok virágzásában örvendezik és megjegyzi, ha egy veréb a földre esik, mennyivel inkább észre fogja venni kedves gyerekeinek növekvését. És nem is ítéli el őket szigorúbban, mint a liliomot vagy a verebeket, hanem a remek tervében mindegyik részére van egy szeretettel telt szándéka, és mikor az Ő tökéletes országa létrejön, egyetlen egyet se lehet onnan kizárni.”

“Én beláttam, hogy ha ezt az eszményt a legtisztább aranyból készült betűkkel a templomok falára lehetne vésní, ahol a világ a legjobb gondolatait gondolja, hogy akkor az emberek gondolkodása kiemelkedne a sár és iszap fölé, mivel az egy szilárd sziklát tenne a lábaik alá, egy biztos és valódi alapot, ahol szelek és árapályok dühönghetnek, míg ők biztonságban érezhetnék magukat. Ebben a biztonságban, békében és nyugalomban felfelé törekedhetnének az igazi birtokukra. Bárhol is keresik a mennyországot, azt csak az emberek között fogják találni. És azt nem folytonos küzdelemmel lehet elérni, nehéz munka súlya alatt, bánat és nagy megpróbáltatásokkal, míg végül a drága ékszer előkerül. Sokkal gyorsabban el lehet érni az anyagiasság feladásával, amely az embert minden törvényével az örök kerékhez köti. Lépj akkor előre és, vedd fel az ékszert, testesítsd meg és sugározd szabadon ki; akkor egyetlen lépéssel azt nyerted el, amit örökre elhalaszthatsz, - az csak tetőled függ. Tapasztalni fogod, hogy a lélek, aki készen áll az azonnali és teljes felvilágosulásra és felszabadulásra itt és most, és aki tudja, hogy az ő viszonya Istenhez ugyanaz, mint a gyerek és az apja viszonya, nemcsak gyorsan és tiszta belátást kap az Isteni lehetőségekbe, hanem tudni fogja, hogy neki csak alkalmaznia kell azokat, hogy meglássa, hogyan azok működnek az ő akarata szerint. Aki így lép fel, annak az újszövetség története nem csak hitrege lesz, vagy egy homályos álom, ami talán a halál után valaha valóság lesz. Az Isteni eszmény mindenkinek elérhető, Itt és most.”

“Akkor az emberek meg fogják érteni a látomást, amelyet én láttam, mikor mondtam: ‘Sokan be akarnak menni, és nem fognak tudni, mert szűk a kapu és szűk az út, amely az örök életbe vezet.’ Mert a Krisztus-eszme és az ember és Isten közötti együttműködés tökéletes tervének itt a földön helyes felfogása nélkül, ennek az eszménynek a megvalósítása lehetetlen és csak egy álom, egy hitrege, egy ábránd lesz, - semmi más.”

“Az ajtó, amely az emberben erre a mindenható, átalakító Szellem alkímiájára nyílik, mindig, mindenki előtt nyitva áll és annak kulcsa minden ember gondolkodásában van. Mert ha létezik különbség két eszmény között, vagy az utak között, amelyek a megváltásra vezetnek, vagy a felfogásokban Isten szeretetének megmentő kegyelméről, az akkor nem más, mint az emberek gondolata, nem az Isten teremtménye. Azok, akik az ajtót becsukják Isten közvetlen, minden gyerekeinek szánt áldásai előtt, saját magukat zárják el azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten, a Krisztus-gyerekeknek ad és a Szellem érzékiségen felüli alkímiájának felvilágosulása és a mindenhatóság elől, amelyet úgy használhatnának, ahogyan a Krisztus azokat használná. Mikor ők ezt belátják, akkor a leprás azonnal meggyógyul, az elsorvadt kéz azonnal helyreáll és a lélek, szellem és test minden betegsége az érintésüknél eltűnik. A kiejtett szó összpontosításával meg fogják szaporítani a kenyeret és a halat, és mikor ők a tömegnek megtörik a kenyeret, vagy olajt öntenek ki, az nem fog elfogyni, hanem mindig bőségesen fog maradni belőle. Az ő parancsukra a vihar a vagy háborgó tenger le fog csendesülni és a tömegvonzás törvényét az eltasztás törvénye megsemmisíti, mert az ő parancsuk az Isten parancsa. Akkor ők meg fogják érteni, melyek voltak az én gondolataim, mikor én az első üzenetemet hoztam a világnak, azon a napon

mikor én a templomot elhagytam a szavakkal: 'Az idő betelt, az Isten országa eljött' és 'Higgy az Istenben, akkor nem lesz semmi lehetetlen neked.' Mindazok, akik hiszik, hogy a dolgokat, amelyeket én tettem képesek megtenni, meg tudják tenni, és akik előre lépnek, hogy azokat megtegyék, azok még nagyobb dolgokat is meg fognak tenni, mint amelyeket én tettem. Ők meg fogják érteni, hogy az a fontos, hogy hittel és belátással telve a Krisztus-életet éljék, akkor semmi se lesz lehetetlen nekik."

"Akkor tudni fogják, hogy a Szentlélek, a teljes Isteni Szellem belül őbennük a mai nap ugyanúgy beszél, mint valamikor régen, mondván, hogy ha hajlandók az Ő hangjára hallgatni és nem keményítik meg szívüket, látni fogják, hogy ők a világ fényei, és aki azt a fényt követi, nem fog a sötétben botorkálni. Meg fogják érteni, hogy ők azok az ajtók, amelyen át mindenki beléphet az élet fényébe és örök békét és egy nagy boldogságot fognak találni, és tapasztalni fogják, hogy itt most van a kiválasztott idő."

"Tapasztalni fogják, hogy a Krisztus nekik csak a saját lelkükre nyíló ajtót nyitja ki, hogy az ott bentlakó szellem a mindenható alkímia, amely ugyanolyan határtalan, mint Isten világmindensége. Ez az alkímia minden elképzelhető betegséget el fog tüntetni és a bűn anyagi életét és annak következményeit kitörli, fel fogja világosítani a lelket a tökéletes bölcsesség fényével, és az emberi élet sötét helyzeteit fel fogja oldani az Isten tökéletes fényében. Akkor be fogják látni, hogy ők nem csak a természet szülöttjei, hanem egyúttal Isten gyerekei is. Elő fogják hívni az egyéni ember feltétlen tökéletességét, és úgy az egész emberi nemzedéket tökéletességre fogják vinni. Kifejezésre fogják hozni az eszményt, és be fogják teljesíteni az Isten által sugalmazott, az ember külső sorsára vonatkozó jóslást itt a földön, ugyanis az Atya és Fiú azonosságát, ami tulajdonképpen az újjászületés, a teljes uralom minden feltétel és körülmény fölött."

Most Jézus elhallgatott és a fény folyton erősödött. Akkor képek jelentek meg. Nagy pompa és gyönyörűség jelenetei voltak. Miután a képek megjelentek, kinyúlt egy kéz és átalakította azokat, mire azok egy leírhatatlan szépséggé váltak.

Láttunk például egy szörnyű háborús jelenetet. Férfiakat láttunk, akik egymás ellen küzdöttek, az ágyuk lángokat és füstöt okádtak. Bombák robbantak nagy tömegek feje fölött, jobbra, balra hullottak a halottak és a sebesültek. Hallottuk a csata lármáját. Igen, minden olyan valódinak látszott, hogy meggyőződünk arról, hogy valóban egy csata megy végbe, de a titokzatos kéz kinyúlt megérintette a képet és egy pillanat alatt minden békés lett és azok, akik az előbb még olyan dühösen harcoltak, felemelték tekintetüket, miközben a kéz lángoló betűkkel az egész jelentre írta: "Béke, az Isten áldott békéje vesz körül benneteket. Csak azt sértheted és semmisítheted, meg ami halandó, de ami az Istenhez tartózik, azt nem bánthatod és ti mindannyian Isten saját gyermekei, vagytok. Képtelenek vagytok egymást bántalmazni vagy megsemmisíteni."

Egy pillanatig úgy látszott mintha elhatározták volna, hogy folytatják a harcot és sok arcról lehetett olvasni ezt az elszántságot. De minél szilárdabb volt az elhatározásuk, annál csekélyebbnek bizonyult az ok, hogy erőszakot alkalmazzanak. Azt is láttuk, hogy minél jobban igyekeztek az öldöklő fegyvereket működtetni, annál kisebb volt azok hatása; bárhogyan is erőlködtek, nem lehetett tovább fegyvereket használni. Akkor a kéz újra írni kezdett: "Ha az emberek szemeiket kinyitják, minden vihar és minden háború szürke felhői mögött Istent találhatják. Be fogják látni, hogy azt a háborút, vagy azt a vihart nem Isten, hanem az ember teremtette, és hogyha azon át akarnak látni, ott Isten kezét fogják találni békében felemelve. A háborút nem Isten küldi vagy rendeli el, mert mikor az emberek egymással háborúznak akkor isten hatásköréből vagy hatalmából kiesnek. Akkor teljesen ember teremtette területen vannak, ahol Isten egyetlen módon se léphet közbe, és arra kényszerülnek, hogy azt az utat kövessék addig, míg egy ilyen küzdelem helytelenségét belátják. Ha csak egy is van köztük, aki elég tisztán belátja az Istenhatalmát, megérti a saját képességét együttműködni azzal a hatalommal, és azt alkalmazza is, akkor ez az egy ember azonnal megállíthat egy háborút, éppen úgy, mint ti ezen a

képen láttatok.”

Aztán Jézus folytatta: “Én a keresztt útját választottam, az ugyanis nem Atyám rám kiszabott terve volt, hanem az én választékom azért, hogy mindenki beláthassa, hogy az életet és testet olyannyira lehet tökéletesíteni, hogy hiába semmisítik meg, újra fel lehet építeni azt, még győzedelmesebben, mint valaha azelőtt volt.”

A fény még világosabb lett, míg minden korlátozás eltűnt, nem voltak tovább falak, amelyek körülvettek bennünket, nem volt tovább mennyezet a fejünk fölött, se nem volt tovább föld a lábunk alatt. Ott álltunk együtt a végtelen űrben, megjelent a tizenkét tanítvány és a Mester közelébe álltak, de nem vették körül, mert az ő jelenléte egy összehasonlíthatatlan ragyogással és tisztasággal, sokkal jobban az előtérbe lépett, mint bárki másé. A láthatatlan kórus rázendült: “Eljött az országa, az emberekért, az emberekből, az emberek között. Most továbbá egy ember és egy Isten lesz.” Jézus feje fölött ezek a szavak lettek látható:

“MINDENKI EGYÉRT, EGY MINDENKIÉRT.”

Most Buddha is megjelent és jobboldalt Jézus mellé állt. *Emil* és a főpap feléjük ment és letérdelt előttük, *Emil* Buddha jobbján, a pap Jézus baloldalán. Jézus megfogta Buddha félig felemelt kezét. A szabad kezüket a térdelők feje fölé tartották: “Béke, béke, béke! Egy fenséges béke uralkodik mindenek fölött. Mi felveszünk titeket, kedves testvérek az Isten jótékony Szeretetének nagy tanácsába és ez a szeretet és testvériség átfogja az egész világot.” Akkor minden jelenlevő lehajtotta fejét és utat adott és ez a négy ember mozdulatlanul eltávozott a vendégek között. A tanítványok és a jelenlevők közül néhányan követték őket azok is, így mind eltávoztak, míg végül eltűntek a láthatáron.

Míg ők a vendégek közt így távolodtak a láthatatlan kórus énekelni kezdett: “Mi helyet adunk ezeknek a hatalmas Szeretet-testvéreknek, mert ez a Szeretet, az Isten hatalmas Szeretete az Isten Szeretetének nagy gyűlésén, az Isten és Ember testvérségében felszabadítja és egyesíti az egész emberiséget,” Mikor a távozók a láthatáron eltűntek, a nagy harang tizenkettőt ütött. A csengők egy pillanatig egy vidám refrént zengtek és ezernyi hangok csatlakoztak: “Mi egy boldog újévet és egy sugárzó hajnalt hozunk az egész világnak.”

Ezzel véget ért tartózkodásunk második éve ezeknél a nagyszerű embereknél.

HARMADIK RÉSZ

ELŐSZÓ A HARMADIK RÉSZHEZ

Kedves olvasó, nekem te nem csak olvasó, hanem egy jó barát vagy, akivel én szemtől szembe találkoztam, és akivel én beszéltem, ugyanúgy, mint te magad találkoztál és beszéltél minden ebben a könyvben említett személlyel. Én biztos vagyok abban, hogy ők ismernek téged, és egy jó barátoknak tartanak. Ők körülvesznek téged az élet, szeretet és bölcsesség Isteni fényének minden pompájával és azzal segítenek fejlődésedben.

Ők körülvesznek téged a folyton jelenlévő Isteni Fénnyel és Bölcsességgel, Élettel és Szeretettel, amelyet ők kiküldhetnek és kioszthatnak. Ők mindig ezzel a mindenütt jelenlévő isteni jelenléttel látnak körülveve téged. A saját trónusodon látnak ülve, mint egy igazi királyt vagy királynőt, aki az Isteni Lény által és vele uralkodik. Olyan embernek látnak ők téged, aki tudatos az isteni küldetése felől és azt, mindig élettél, örömmel és boldogsággal telve teljesíti be, ők mindig az isteni önmagadat látják. És nem csak téged, hanem az egész emberiséget isteninek, tisztának látják, valamint minden mást, ami Isten hasonlatára és képmására teremtvé van; nem egy egyént, nem egy felekezetet vagy vallás csoportját, hanem mindenkit és közösen.

Senki nem képes ezeket a nagyszerű embereket eléggé felbecsülni, kivéve az, akit beengedtek a szent tartózkodási helyük és gondolataik nyugalmaiba. Ők élik az Igazságot, ami magának a világmindenségnek egy része. Lehet az életet visszafelé követni a homályos múltba, ami a sok-százezer elmúlt századok adományát hozza. Nekünk az élet mindenféle elképzelhető korlátozásokkal és hagyományokkal körülhatárolt. Nekik az élet határtalan, örök, egy gyönyör és boldogság, ami soha nem ér véget. Minél hosszabb az élet, annál értékesebb és annál nagyobb az öröm. Senki, aki ezeket az embereket megérti és szereti, aki az ő vendégszeretetüket élvezte, nem kételkedhet a tanításukban se őszinteségükben.

A nyugati világ csak a külsőt látja és azzal a ruha szegélyét, érinti. A keleti ember felveszi a ruhát, de nem úgy, mint egy öltönyt, amit majd le kell vetni. A Nyugat fényezi a lámpát, a kelet felszítja a lángot, hogy egy világosabb fényt adjon. A Nyugat sóvárgó szemekkel, belül egy szellemi látomás rejtett izzásával, az igazi tudás utáni vágygal nézi a külsőt. Kelet tudja, hogy a lángnak a testet fel kell világosítani, amelyet először belül kell meggyújtani, és aminek azután kifelé kell világítani, sugárzóan, mint a teljes napfény.

Nyugat anyagiásnak nevezi magát, Kelet valóban a Szellem mindenségében él, ők a Szellem által az életre szorítva és életben tartva látják minden-egyes embert, bárhol is van az, legyen a Himalája havas fennsíkján, a forgalmas modern városokban, vagy a legfélreasettebb kolostorban.

Ami a nyugati világnak csodálatosnak és hihetetlennek tűnik, a hindu kiegyensúlyozott gondolkodásában a Szellem elfogadásának és kifejezésre hozásának természetes következménye, Isten kifejezett formájában. Azok, akik teljesen élnek, nagyon jól belátják, hogy sokkal több van, mint amit a személyes látáskörük átfogni képes, Igen, hogy sokkal több van, mint bármely bölcsészlet valaha álmodhatott volna. Azért nem esik szó mentegetőzésről e könyv végett, vagy amelyek ezt megelőzték.

Mikor egy tiszta belátással vágyakozva vársz valamire, amit el akarsz érni akkor az a te Isteni örökséged, hogy azt követelheted, hogy képes legyél saját magadat olyan befogadónak előkészíteni, hogy az eszményedet kifejezésre hozhasd.

Isten a mai nap éppen úgy beszél az Isten-ember által, mint Ő azt évszázadokon át tette. Az ismeret, amelyet ebben a könyvben említett személyek tolmácsolnak, semmiképpen sem új, habár a mód, ahogyan előadják, egy új fényt hoz a Nyugati világnak. Az életük legfontosabb célja az,

hogy tiszta ismeretükkel, szeretetük által élénkítve értelmet és belátást adjanak az emberiségnek. Az ő legfontosabb feladatuk az, hogy békével és összhanggal egyengessék az utat az ember azon hatalma által, hogy nagy dolgokra képes. Ők a minden igazi tudomány, vallás és bölcsesség legnagyobb pártfogói és ezeket, valamint minden embert, testvéreiknek nevezik, mivel az Igazság egy és oszthatatlan. Így válik a tudomány az arany fonallá, amire a gyöngyök vannak fűzve.

Manapság az emberiség nagy része már kinőtt a régi vallásos felfogásokból. Elvesztette bizalmát egy tanban, ami csupán a hitre támaszkodik, megtanulta belátni, hogy tévedés jónak lenni csak azért, hogy a halál után a mennyország legyen a jutalma; hogy az ötlet, jónak lenni egy megjutalmazásért, és a különleges előjogért továbbá örökké a hárfán játszani, és zsoltárokat énekelni, már egy nagyon alacsony rangú eszmény. Belátja, hogy ez csak egy önérdék, amely teljesen idegen az Isten Krisztusának, a tökéletes Isten-embernek.

A halál idegen neki - igen, a halál ötlete egyenesen ellenkezik az Isteni céllal és nem egybehangzó a Világmindenség törvényével és annak életet adó kisugárzásával. Jézus tanításával is ellenkezik.

Templom és temető gyakran egymás mellett vannak. Már ez is annak bizonyítéka, hogy a keresztény tan rosszul lett értelmezve. A Krisztus beszélt és akinek volt füle hogy halljon, az hallotta: "Ha egy ember bennem hisz, akkor az soha nem fog meghalni." Az Isten-ember tudja, hogy aki bűnben, vagy bűnös rezgésekkel körülvéve él, meg fog halni és hogy neki "a bűn jutalmazása a halál." De az Isten adománya az Isten-embernek az örök élet. Isten kinyilatkozott az Isten-embernek, mikor az ember teljesen az Isteni gondolkodás szerint és egyhangúan az Isteni rezgésekkel él, itt a földön, a mennyek országában, a tökéletes emberi testben.

Az emberek ebben a könyvben, Istent továbbá nem a természet fölöttiben és a babonában látják, hanem teljesen rezgésnek tekintik. Ők tudják, hogy ha a testüket teljesen ebben az isteni rezgésben tartják, akkor soha nem öregednek meg és soha nem halnak meg. Ha csökkentik a testük rezgését, akkor a halál következik. Tudják, hogy mikor a halál tévedését elkövetik, a testnek olyan lassú rezgésüteme van, hogy a kisugárzó életrezgések kiszorulnak a test templomából, de együtt maradnak és megtartják ugyanazt a formát, mint a test volt, mikor azt elhagyta. A kisugárzásoknak értelmességük van és egy központi mag, vagy nap körül forognak, amely azokat vonzza és összetartja. Ezeket a kisugárzó részecskéket egy sugárzás veszi körül, amely segíti azokat, formájukat megtartani és abból vonják ki az állományt, hogy egy új templomot építsenek. Ez a megtestesülés közvetlen és teljes összhangban van és dolgozik az értelmességgel, amely az élet folyamán a test körül képződött. Ha ennek az értelmességnek egy alacsony rezgés üteme van, - más szóval mondva gyenge, - akkor elveszti a kapcsolatot az élet és erő-kisugárzásokkal, amelyek a testből kiszorultak (a test, miután a kisugárzások elhagyták, csak élettelen anyag), akkor végül ezek a kisugárzások szétomlanak és visszatérnek eredetükhöz; akkor a halál teljesen végbement. De ha az értelmesség erős, élénk és tevékeny, akkor az azonnal cselekvően lép fel és egy új test alakul ki. Akkor egy feltámadás történt és ez által az ember tökéletes lesz a testben. Nem mindenki képes egy ilyen kinyilatkoztatást megérteni vagy elfogadni. Akinek van füle a hallásra, hallja meg. (Mk. 4: 9) Csak az képes ezt felfogni, akinek az értelmi képessége elegendően ki van fejlődve.

Így az emberiségnek nagy része egy tudományt fejleszt ki, amely őket újra a felfedezésre vezeti, hogy Isten mindig az emberben és az emberrel élt; tapasztalni fogják, hogy ők az Istent egy ideig azért nem ismerték, mert elvesztették az Isten-embert a szem elől.

Ezt a könyvet, valamint az ezt megelőző a részeket felajánlom, azoknak, akikről írtam. Ezeknek a drága barátainknak, akik mindig a közelünkben vannak, tanúsítom mély tiszteletemet és hálámat, miközben érzem, hogy ezzel az általuk megérdemelt tiszteletnek csak egy parányi részét adtam meg. Kétséggel szívünkben jöttünk hozzájuk; nagyon nehéz volt távozni tőlük, mert mi mindannyian megszerettük őket és éreztük, hogy egy valóságosabb és mélyebb belátást kaptunk tőlük az Élet tudományába, és az ismeretet azt a helyes módon alkalmazni.

BAIRD T. SPALDING

ELSŐ FEJEZET

Miután az egész társaság eltávozott, a társaim és én még maradtunk, mi nem tudtuk elhatározni magunkat, hogy elhagyjuk a helyet, ahol egy olyan csodálatos élmény tanúi voltunk. Szavak képtelenek leírni, hogyan éreztük magunkat és mely egy magasztos hangulatba vittek bennünket az utolsó órák.

A szavak “MINDENKI EGYÉRT, EGY MINDENKIÉRT” még mindig ugyanolyan tisztán láthatók voltak, mint mikor megjelentek. Nem beszéltünk, nem volt szükség szavakra. Annak ellenére, hogy napkelteig körülbelül ugyanazon a helyen maradtunk, nem volt olyan érzésünk, minthogy egy szobában lettünk volna. A testünk egy világos fényt sugárzott ki és bárhová is mentünk, nem vettünk semmit észre, ami egy elhatárolt szilárd falra emlékeztetett volna, pedig közvetlen e tapasztalat előtt egy helyiségben voltunk, amely a kemény sziklafalból volt kivájva. Úgy látszott, hogy nem volt föld lábaink alatt és mégis képesek voltunk minden irányba mozogni. Szavak képtelenek gondolatainkat és érzelmünket kifejezni. Még a szoba és a sziklafal határain is átmentünk anélkül, hogy valami az útban állt volna. A ruháink és minden körülöttünk egy tiszta fehér fényt sugárzott ki. Ez a fény a napkelte után még világosabbnak látszott, mint a napfény. Úgy tűnt mintha egy fénykörben voltunk és e kristálytisza sugárzáson át a napot egy ködbe borítva láttuk. A nap, azzal a hellyel összehasonlítva, ahol mi voltunk, igazán hidegnek és ridegnek látszott. Annak ellenére, hogy a hőmérő nullapont alatt - 45° C. fokot mutatott és az egész környéket a hajnali fényben csillogó hó takarta, egy minden leírást felülmúló kellemes meleg, béke és szépség sugárzott ki a helyről, ahol mi voltunk. Olyan egy alkalom volt ez, amikor gondolatokat nem lehetett szavakba foglalni.

Még három napig maradtunk ott, anélkül, hogy alvásra vagy eledelre gondoltunk volna. Egyikünkön se lehetett fáradtság vagy kimerülés nyomait látni és visszatekintve arra az időre, úgy tűnik, mintha csak egy pillanatig tartott volna. Mégis tudatosak voltunk egymás jelenléte és a múltó órák felől.

Továbbá nem volt napkelte és naplemente, egy szakadatlan nap, nem homályos álom, hanem minden pillanat egy érzékelhető valóság volt. És a jövőnek mely egy képét nyitotta meg előttünk! A látóhatár visszaszorult a végtelenbe, vagy mint a vezetőnk azt kifejezte kiterjedt egy végtelen örök dobogó áramló élet tengeréig. És a legszebb az volt, hogy mindenki láthatta és megérthette, nem csak néhányan, hanem mindenki.

A negyedik nap a vezetőnk javasolta, hogy menjünk le a jegyzetek helyiségébe, hogy folytassuk a fordítást. Alig hogy lépéseket tettünk, hogy oda menjünk, azon pillanatban mind a négyen ott voltunk. Az olvasóra kell hagynom, hogy egy képet alkosson az ámulatunkról és örömünkről. Két lépcsőn le, két emelettel lejjebb mentünk, anélkül hogy tudtában lettünk volna némely mozdulatnak és anélkül, hogy tudnánk hogyan tettük azt. Ott voltunk a szobában, a jegyzetek között, amivel foglalkoztunk. A helyiség sugárzott a fénytől és meleg és meghitt volt, míg mi itt is a legkisebb erőfeszítés nélkül, szabadon mindenütt mozoghattunk, ahol csak akartunk.

Mikor felvettük az egyik kódtáblát és egy olyan helyre tettük, ahol azt könnyen tanulmányozhattuk, minden további nélkül megértettük a tartalmát és jelentőségét. Mikor a fordítást elkezdjük leírni, hirtelen a saját kéziratunkkal teljesen teleírt oldal jelent meg előttünk, nekünk csak sorrendbe kellett rakni a lapokat.

Így egymás után, befejeztük ezeknek a fordításoknak a kézirateit. Aznap déli két órára tizenkét, több mint négyszáz oldalas kéziratot befejeztünk, és nem éreztünk egyetlen fáradtságot e kellemes feladat után.

Annyira belemerültünk a munkába, hogy nem vettük észre, hogy valaki bejött a szobába, akkor a

vezetőnk egy köszöntéssel előrelépett. Most mindannyian felnéztünk és Jézust, *Emilt*, a háziasszonyunkat és *Chander Sent* láttuk, a férfi, akit először a jegyzetek öreg emberének, de később a fiatalembernek neveztünk, továbbá ott volt *Bagget Irland* és egy ismeretlen férfi, akit nekünk bemutatnak, mint *Ram Chan Rabt*. Később kiderült, hogy őt röviden *Bud Rab* -nak nevezték.

Előkészítettünk egy asztalt az étkezésre. Az asztalhoz ültünk, néhány pillanat után Jézus beszélni kezdett: “Mindenható és mindent átható Atya-alapelve, amely mint a mindig mindent legyőző fény belőlünk sugároz ki az egész világ felé, és ami a fény, a szeretet és a szépség, amelyet mi most és mindig, mikor csak akarjuk, körülöttünk érezhetünk; lehajítjuk fejünket ezen oltár előtt, amelyen a tökéletes szeretet, összhang, igazi bölcsesség, végtelen odaadás és tiszta szerénység kiolthatatlan tüze ég. Ez a szent fény világos és mozdulatlan lánggal világít kifelé azok lelkéből, akik az Atya, a Fiú- és testvérség oltára körül gyülekeztek. Ez az Isteni fény sugárzik ki ezekből a kedves testvérekből a világ legtávolabbi részéig, hogy mindannyian láthassák és érezhessék a nagy fényt és annak a meleg kiolthatatlan szeretetét. Ennek a mindenre átható mindent betöltő fénynek, ennek a szépségnek és tisztaságnak a sugara világít a befogadó szíveken és azok lelkén át, akik a te oltárod körül gyülekeztek. Mi tudatosak vagyunk e szeretet sugarai felől, amely mindent átfog és felvilágosít és mi kiküldjük azokat, hogy az egész emberiség megváltózzon, testvére váljon, és összhangot hozzon.”

“Ez az igazi tiszta Isten Krisztusa, aki belőlünk előre lép; mi köszöntjük őt és látjuk őt szemtől szemben úgy, ahogyan ő létezik: egyenlő és egy az Istennel. Akkor köszöntjük Istent, a mi Atyánkat, aki belül bennünk lakik, és belőlünk sugároz ki.”

Mikor Jézus abbahagyta a beszédet, mindannyian felálltunk, mert javasolta, hogy menjünk vissza a szobába, ahol nemrégiben olyan csodákat éltünk át. Mihelyt az ajtó felé indultunk, azt vettük észre, hogy máris a rendeltetési helyünkön voltunk. Ezennel tudtuk, hogy mozgásban vagyunk, de hogyan helyeztük át magunkat, azt nem tudtuk megmagyarázni. Mihelyt a kívánság ki lett fejezve, azonnal a magasabban levő teremben voltunk. Annak ellenére, hogy az alkonyat már belépett, világos volt az utunk, és a szobát még mindig ugyanabban a szépségben és ragyogásban találtuk, mint mikor elhagytuk. Az olvasó emlékezni fog rá, hogy a jegyzetek termében tért vissza *Chander Sen* hozzánk, miután vissza lett szólítva onnan, amit mi halálként ismerünk. Nekünk ez a szoba egy szentély volt, amely mindenféle lehetőségeket tartalmazott, egy megszentelt hely, ahol mi magunk is képesek voltunk, valami nagyobbat létrehozni, mint amire mi, közönséges halandók képesek voltunk.

Ettől az időtől kezdve április tizenötödikéig, az elutazásunk napjáig, nem múlt el egy nap anélkül, hogy itt legalább egy óráig együtt voltunk. A szoba az egész idő alatt nem vette fel a kemény sziklafal tulajdonságait. Úgy látszott, hogy a falakon át mindig a végtelen űrbe láthattunk. Abban a szobában történt, hogy a bilincsek leestek rólunk, amelyek a tudatot foglyul tartják. Ott meg volt nekünk engedve, hogy egy pillantást vessünk távolra a jövőbe.

Most mindannyian az asztal köré ültünk, míg Jézus újra beszélni kezdett. “Ahhoz hogy valamit előhívjunk vagy létrehozzunk egy tiszta indító okra, van szükség, ami egy felszívó középpontra vagy eszményre irányul. És te úgy, mint minden más ember lehetsz ez az indító erő. Semmi nem jön létre anélkül, hogy annak eszményét az ember előbb megalkotja.”

“Volt egy idő, mikor az ember teljesen tudatában volt annak, hogy ő ez az erő, mikor még tudatos volt öröksége és hatalma felől. Tudatosan egy olyan állapotban élt, amelyet ti mennyországnak neveztek. Ezt az isteni adottságot egyetlen egy kivételével mindannyian elvesztették, manapság az emberiség túlnyomó többsége teljesen elfelejtette ezeket az Isteni tulajdonságokat, melyek az igazi örökségét képezik.”

“Amit az ember azonban egyszer megtett, azt újra létrehozhatja. Ez az alapelve áll az élet kinyilatkoztatásainak végtelen sora mögött, amelyet ti körülöttetek mindenütt láthattok, a saját

életeteket és minden létező dolgot beleértve, mert minden létező dolognak van élete. A tudomány rövidesen több bizonyítékot fog szolgáltatni arról, hogy egyetlen dolog se anyagi, mert hamarosan be fogja látni, hogy mindent vissza lehet követni egy elsőfokú alkotóelemre, ami számtalan részecskét foglal magába, melyek egyenlően vannak elosztva és a rezgések az egészet tökéletes, és feltétlen egyensúlyban tartó befolyásainak engedelmeskednek. Ebből következik már csak számtani alapon is az, hogy egy bizonyos mozgásra volt szükség, egy kezdeményezésre, hogy ennek a mindent áthatoló egyetemes semleges állománynak a számtalan részecskéit összevonja, hogy annak a különböző dolgok formáját adja.”

“Ez az erő nem teljesen magában a részecskében jött létre, hanem egy nagyobb erő által, amely mégis azonos a részecskével. És te a gondolatoddal és igenlő cselekedetteddel, együttműködve a rezgésekkel, egy bizonyos jellemet adsz ezeknek a részecskéknak. Úgy a természettudomány a szükséges következtetések által kényszerítve lesz arra a belátásra, hogy létezik egy erő, amit a jelen pillanatban még nem ért meg, mert nem tevékeny és az, csak azért nem tevékeny, mert az ember nem ismeri el. De ha az ember elismeri és a részesévé teszi és ténylegesen kifejezésre hozza, akkor az képes bizonyos területet elkülöníteni, ahol ez az egyetemes kozmikus erő a kívánt formába képes kibontakozni.”

“Így felépül egy világmindenség, egy szabályszerű fejlődési folyamat szerint, minden különböző kifejezési formájával, amit ti anyagnak tekintetek. Ha szabályszerű, akkor kell, hogy minden fejlődési fok tökéletesen rakja az alapot a következő magasabb fejlődési foknak. Ha ezt tökéletesen rendezett és összhangban lévő gondolaterővel létre tudod hozni, akkor valóban egységes vagy a feljebb említett erővel, amely határtalan mértékben szolgáltatja a képességet az eszközök egy bizonyos célra irányult kiválasztásához. Akkor egy életet és erőt terjesztess el, a kozmikus előremenetel elismert rendje szerint.

“Ez akkor azonban nem egy anyagi világmindenség, mint ahogyan te gondoltad; az csak a te jellemzésed róla. Ez a Szellemből ered, és tehát ha akarod, szelleminek nevezheted, ez szabályos, igaz és alapos. És ha szabályos, akkor tudományos, ha tudományos, akkor van értelmessége; ez élet, értelmességgel párosan.”

“Élet értelmességgel párosan és azáltal irányítva, akaraterővé válik és akaraterő által hivatás lesz.”

“Az eredeti, rezgő, teremtő erő Szellem és azáltal, hogy a szellemet elismered, vagy tudod, hogy létezik, elsajátíthatod és használhatod annak erejét. Lépj egyszerűen kapcsolatba vele, akkor teljesen a szolgálatodra fog állni. Akkor neked a szellem egy örök eredeti kimeríthetetlen élet forrása lesz, belül tebenned. Erre nem szükséges hosszú évekig tanulni, és nem kell nehéz gyakorlatokat végezni, vagy nélkülözéseket dacolni, és dolgokról lemondani. Csak fogadd el és lásd be, hogy ez a rezgés létezik és engeddd azt általad áramlani.”

“Te egy vagy a Nagy, Teremtő Szellem-állománnyal; úgy tehát tudod, hogy minden dolog ezen a módon létezik. Ha képes vagy belátni, hogy az Isteni Alapelv, - mindennek Alapelve, ami nagy és jó, röviden Isten, - minden ami létezik, és hogy az minden űrt betölt, akkor te ez az alapelv vagy. És, ha te akkor a te Krisztusi kilétedet vállalod és ismerteted ezt az alapelvet, akkor a saját gondolataiddal, szavaiddal cselekedeteiddel egy nagyobb tevékenységet adsz ennek az alapelvnek. Akkor ismét valaki igazi birtokára talált, aki megtalálta és használja és kiküldi az Isten-erőt. Minél többet küldesz ki ebből az erőből, annál több fog hozzád áramlani belőle. Abban a mértékben, ahogyan te adsz, úgy fogsz többet kapni, és észre fogod venni, hogy a készlet kimeríthetetlen.”

“Ez nem azt jelenti, hogy be kell zárkóznod a belső szobádba. Csak legyél csendes és nyugodt, azon a helyen, ahol vagy. Még a legnagyobb zavar pillanataiban is, a legnehezebb körülmények közepette, akkor az élet nem nyugtalanság, akkor csend van, szemlélő, kényszerítő csend.”

“A külső tevékenység annyi, mint semmi, összehasonlítva a tevékenységgel, amelyet, te most érzel, és amivel egy vagy. Akkor te csendes leszel, azon a helyen, ahol vagy és Istent látod belőled kisugározni, közelebb hozzád, mint a lélegzeted, közelebb, mint a kezeid és lábaid vannak, míg az

egész gondolkodó képességed Istenre összpontosul.”

“Ki az Isten? Hol van Isten, akire te a gondolataidat összpontosítod?”

“Isten nem egy nagy lény rajtad kívül, amit te beléd helyezhetsz és aztán a világnak, megmutathatod. Isten az a hatalom benned, amelyet a te gondolaterőd kelt fel és élénkít. Jóllehet ez az erő benned van és mindenütt körülötted, de munka nélkül marad, míg te rá nem gondolsz és tudod, hogy létezik, akkor te azt látni fogod határtalan mértékben belőled, kiáramlani. Akkor azt megmutatod a világnak, és a világnak haszna van belőle. Te magad vagy az, akinek a minden-jó duzzasztó erejét el kell indítanod, az erőt, aki az Isten, a te Atyád, aki minden gondolatot, minden tettet sikerre képes vinni. Te most Isten vagy, aki létre hozza a beteljesülést. Ez az Isten, az egyetlen igazi Isten, aki belőled indul ki. Akkor te Isten vagy, az Atya, a parancsoló a rendelkező, aki mindent megnagyít és felborít, aki mindent véglegesen és igenlően létrehoz, akkor seregek állnak készen, hogy parancsodra cselekedjenek.”

“Abban a pillanatban, - mikor te a teljes szíveddel, tisztelettelelve és meggyőződéssel mondd, hogy Isten ebben a szent templomban van, és te tudod, hogy ez a templom a te saját tiszta tested, éppen abban az állapotban, amelyben most ezen a napon van, hogy te, az igazi Krisztus, egyesülve Istennel, ebben a templomban laksz, és hogy a te megdicsőült tested egy szent lakóhely, amely a mindenséget átfogja, - abban a pillanatban te egy erőt-adó hatalom vagy, egy edény, amelyen át az igazi Isteni alapelv áramlik. Akkor minél tovább, annál erősebben sugárzod ki az Istent, aki te vagy, és akit te szeretsz.”

“Tisztelned és magasztalnod kell és a folyton növekedő szeretetedet kiküldened az egész világba, hogy a világ láthassa a Krisztust. Az Isten-embert, aki győzedelmesen előrelép.”

“Akkor nagy örömmel mondhatod: ‘Jöjjön, aki, aki jönni akar és igyon az élet tiszta vizeiből. Aki azt teszi, soha nem fog szomjazni.’ Ez a hatalom Isten, amelyet te használsz, és amelyet te kiküldesz. A Fiú nehézség nélkül végbeviszi azt, amit az Atya végbevisz. Azzal, hogy úgy teszel szerénységet is gyakorolsz, és meghajolsz e nagy hatalom előtt. Ez a valódi szerénység, egy lenni az erővel és hatalommal, amely téged éltet, egy alázatos szívvel járni az életen át.”

“Azzal, hogy ezt az erőt folyton szemelőt tartod, magasztalod és áldod, és hálát adsz neki, növeled áramlását, úgy folyton erősödik és könnyebben elérhető lesz neked. Azért mondom, hogy imádkozzatok szünet nélkül; így lesz a mindennapi életetek a legszentebb imátok.”

“Először a TUDAT által, hogy ez a hatalom valóban létezik, majd ennek teljes bizalommal való használatával, hamarosan teljes egészében egy élő tudattá válik benned. Hamarosan TUDNI fogod, hogy ez a hatalom belül tebenned és általad mindent lehetővé tesz. Ha ennek a hatalomnak megengeded, hogy átjárjon téged, akkor minden alkalommal készen fog állni, hogy hozzád ömöljön. Ez a hatalom aszerint áramlik hozzád, ahogyan te ezt belőled engeded kiáramlani. Lépj előre, mint Isten és küld ki ezt a hatalmat. Ez Isten, a te Atyád belül tebenned és az Atya és te egy vagy. Nem szolgál, hanem Fiú, az Első Ok Fia. Minden, ami ÉN VAGYOK, a tied, mert te ÉN VAGYOK. Nem én vagyok az, aki a munkát végzi, ez az ÉN VAGYOK hatalom az Atyában és az Atya énbennem az, aki nagy dolgokat hoz létre. Ha te tudod, hogy te az Atyával egyesülve dolgozol, akkor nincsenek korlátozások, nincsenek határok, akkor tudod, hogy a te Isteni jogod minden dolgot végbe vinni.”

“Akkor csak addig kövess engem, míg én a Krisztust követem, az Igazi Fiút, az Atya Egyszülött Fiát; és mikor én Istent előreléptetem, és a világnak adom, akkor az, az Isten énbennem. Akkor azt fogják mondani, hogy mindenki Isten. A legmagasztosabb szó, amelyet valaha prédikáltak, így hangzik: LÁSD AZ ISTENT. Ez annyit jelent, mint Istent a teljes dicsőségében látni, úgy ahogyan Ő tebenned és belőled, és minden más emberből sugárzik ki. Mikor te Istent látod és semmi mást, mint Istent, akkor te Istent szereted, és csak az Istent, akkor valóban Istent látod. Akkor te az Úr vagy, a törvényhozó, a rendelkező, parancsoló.”

“Mikor imádkozol, menj akkor a benső szobádba, a lelked titkos szobájába. Imádd ott az Atyát, belül tebenned, Atyád, aki meghallgatja imádat, nyilvánosan meg fog jutalmazni téged. Imádkozz és adj hálát, hogy te képes vagy egyre többet és többet kiosztani Istenből az egész világnak. Nem szerzel ezzel egy magasabb, egy felmagasztaltabb gondolkodást, egy szélesebb kilátást, egy nemesebb eszményt?”

Ezzel a beszélgetés véget ért. Mindannyian felálltunk, a barátaink jó-éjszakát kívántak és eltávoztak. Mi még egy ideig maradtunk és megbeszéltük az élményeinket, míg végül elhatároztuk, hogy visszamegyünk a faluba. Mihelyt azt elhatároztuk feltevődött a kérdés: “Hogyan találjuk meg az utunkat a sötétben?” Mindenki kimondta ezt a gondolatot, kivéve a vezetőnk. Ő így szólt: “Most látjuk, milyen erősen rögződnek bennünk a szokások, milyen szívósan ragaszkodunk régi ötletekhez. Itt vagyunk, és a fényben fürdünk, a fény nem csökkent a barátaink távozásával, akiket mi annyira szívből megszerettünk. Nem egy kiváló alkalom ez arra, hogy megmutassuk, hogy bizalmat nyertünk saját magunkban, hogy mi magunk képesek vagyunk a dolgokat létrehozni, melyeket mi láttunk végbevenni? Próbáljuk ki ezt legalább magunkra és legyünk bátrak megkockáztatni a lépést a beteljesülés felé. Mi olyannyira támaszkodunk nagyszerű barátainkra, hogy valóban fáj, ha ők csak egy pillanatra is egyedül hagynak bennünket. Én látom, - és ők is tudják ezt, - hogyha mi ilyen csekély dolgokban nem bízunk saját magunkban, akkor a nagyokat egyáltalán nem fogjuk tudni végbevenni. Szálljunk szembe ezzel a kihívással és győzzünk.”

Mikor el akartunk indulni, egyikünk javasolta, hogy fontoljuk meg először a dolgot, hogyan álljunk a munkának, de a vezetőnk szilárdan elhatározva azt válaszolta: “Nem, ha megyünk, akkor most azonnal megyünk. Mindazok után, amiket láttunk és tapasztaltunk, cselekvően kell fellépünk és ezt a cselekedetet véglegessé tennünk, másképpen nem sokat érünk.” Erre lementünk, át a különböző szobákon, a lépcsőn lefelé, az alagúton végig és le a létrán a faluba.

Az utunk Az egész idő alatt ki volt világítva, úgy tűnt nekünk, mintha a testünknek nem lett volna súlya, a lehető legkényelmesebben mozogtunk. Örvendezve értünk szállásunkra afelett, amit végbevittünk. Ettől az időtől fogva, addig, míg a falut elhagytuk, mesterséges fényforrás segítségével, oda mentünk, ahova akartunk. A szobáink világosak lettek mikor beléptünk és a kellemes hőmérséklet és szépség minden leírást felülmúlt.

Azonnal pihenőre tértünk. Nem kell mondani, hogy másnap reggel csak későn ébredtünk.

MÁSODIK FEJEZET

Másnap reggel a reggeli után egyenesen a templom legfelsőbb helyiségébe mentünk. A szobának nem volt látható vagy tapintható határa és a legkevesebb erőfeszítés nélkül mozogtunk. Mikor elhatároztuk, hogy lemegyünk a kőtáblák termébe, azonnal ott is lettünk. Sikerünk által elragadtatva, mivel mi ezt végbevittük barátaink jelenléte nélkül beláttuk, miért hagytak ők magunkra bennünket.

Április elseje gyorsan közeledett. A templomban befejeztük a jegyzetek lefordítását és elkezdtek kívül a sziklafalba vésett számtalan jelek és a sok más faragott munkák méreteit feljegyezni. Mélyen belemerülve a munkába nagyszerűen haladtunk. Egyik napon délben egy futár érkezett a faluba, láttuk mikor a falubeliek körülvették, hogy valami szokatlan történt. Abbahagytuk a munkánkat és lementünk a faluba, ott a háziasszonyunkkal találkoztunk, tőle hallottuk, hogy a futár azt a hírt hozta, hogy az alacsonyabban fekvő völgyben egy rablóbanda garázdálkodott. Ez a hír a falu lakóinak nagy nyugtalanságot okozott, mivel ez a falu már évek óta rablási kísérletek célpontja volt. Minden felé járta a hír, hogy a "Tau-Cross" templomban sok kincs van elrejtve. Többszöri kísérletek azonban, hogy a falut kirabolják kudarcot vallottak. A banda ezeket a régebbi kudarcokat nagy részben a völgy lakószai ellenállásának tulajdonította. Most különböző bandák egyesültek és körülbelül 4000 főnyi jól fegyverzett lovas dúlta a falvakat a völgyben, hogy a lakókat a kis "Tau-Cross" falu közelében annyira megfélemlítse, hogy azok lemondjanak az ellenállásról. A rablók azt remélték ugyanis, hogy támadásuk így nagyobb sikerrel jár.

A futár azért jött, hogy védelmet kérjen az életben maradt lakóknak, mivel a rablók közülük már nagyon sokat megöltek és nem voltak képesek tovább megvédeni magukat. Mondták neki, hogy senki nincs a faluban, aki vele mehetne de a háziasszonyunk, bizonyította neki, hogy biztonságban hazamehet, és hogy a falujabelieket se fogja semmi bántódás érni. Mi folytattuk a munkánkat, de észrevettük milyen nyugtalanok voltak a falubeliek és ez a nyugtalanság rajtunk is erőt vett.

Másnap újra felvettük a munkát, mert nagyon fontosnak tartottuk, mindent befejezni, ami a munkánkra vonatkozott. Biztosak voltunk abban, hogy ezek a faragások egy teljes és pontos történet részét és utasításokat tartalmaz a helyekről, ahol még több más feljegyzések találhatóak. Így követhetnénk ennek a régi és nagyon felvilágosult műveltségnek a történetét, amely valaha a világnak ebben a kiterjedt és most annyira félreeső részében uralkodott.

Az a gondolat, hogy a gyűjteményünk a rablók támadásával elveszne, nem hagyott nyugodtan bennünket. Ez a gyűjtemény, - a munkánk eredménye, - a jegyzetek szobájában volt, ami eddig ugyanabból a forrásból eredő támadások elől meg lett óvva.

Azon este kérdeztük a háziasszonyunktól, hogy nem lehetne-e egy tervet kidolgozni, hogy a völgy lakói segítsünk és kifejeztük a csodálkozásunkat a barátaink távolléte felől. Ő azt válaszolta, hogy most, hogy a futár segítséget jött kérni, a rablók arra kényszerülnek, hogy a kísérletüket elhalasszák, másképpen saját magukat semmisítenék meg.

Az este mikor aludni mentünk, teljesen meg voltunk győződve arról, hogy túl sokat aggódtunk a saját biztonságunk miatt. Másnap korán felkeltünk és éppen a munkánkra akartunk menni, mikor ugyanaz a futár megjelent a hírral, hogy a völgyben megszűnt a fosztogatás és hogy a banda körülbelül negyven kilométerre a falunktól összevonta a teljes hadsereget, nyilvánvalóan egy utolsó közös támadásra.

Míg a háziasszonyunk és mi egy csoport falubelivel körülvéve a futárral beszéltünk, egy lovas nyargalt be a faluba és felénk tartott. Utjában a falubeliek kisebb csoportjai mellet nyargalt el, akik őt nyilvánvalóan megismerték. Azok azonnal elszéledtek és minden irányba menekültek. Mikor a

lovas a mi csoportunkat közelítette, a futár a lovas nevét kiáltotta, aztán ő is, mint a többiek elmenekült, nyilvánvalóan félt, hogy a férfit a banda követte. A háziasszonyunk és mi voltunk az egyetlen, aki megvárta a lovast. Az lefékezte a lovát és hevesen beszélni kezdett a vezetőnkhez. Mondta, hogy a rablók tudják, hogy mi idegenek vagyunk, és hogy miért vagyunk itt. A Lovas egy nyelven beszélt, amelyet egyikünk se értett. Láttam, hogy nem értettük meg, kérdezte tehát, hogy van-e itt valaki, aki képes tolmácsolni. A háziasszonyunk a lovas férfi felé fordult a kérdéssel, hogy talán szolgálatára lehetne-e. A lovas először úgy nézett rá mintha villám ütötte volna, de aztán elegendő mértékben visszanyert nyugalomát, hogy leugorjon a lováról kinyújtott kézzel sietett feléje és felkiáltott egy nyelven, amelyet mi is értettünk: "Ön itt van?" Akkor a kezét a homlokára tette és a földre vetette magát előtte és bocsánatért könyörgött. A háziasszonyunk ráparancsolt, hogy álljon fel és mondja el nekünk a mondanivalóját. Mi láttuk, hogy a háziasszonyunk egy pillanatra megmerevedett és a szemei lángoltak a haragtól. Olyan nagy meghatottságot mutatott, hogy mi úgy, mint a férfi maga, teljesen tehetetlenek lettünk. A háziasszonyunk úgy vágta eléje a szavakat: "te üresfejű gyilkos, gyere ide és mond, el miért jöttél" a férfi térdre esett mire ő harapósan hozzátette: "Állj fel, olyan mélyre süllyedtél, hogy nem is mersz egyenesen állni?"

Mi nem csodálkoztunk azon, hogy a férfi a félelemtől remegett, mert mi úgy, mint ő, úgy álltunk ott mintha a földre szögeztek volna bennünket, képtelen megmozdulni. Én biztos vagyok abban, hogy a rabló elmenekült volna, ha képes lett volna. E pillanatban elvesztette, - és mi vele együtt, - minden hatalmát hangjáról és a végtágairól. Erőtlenül merev szemekkel és nyitott szájjal látszólag élettelenül lerogyott a földre, képtelen állva maradni.

Ez volt az első és egyetlen alkalom, hogy mi tanúi voltunk e magasabb hatalommal felruházott emberek egyike kifejezést adott egy erős meghatottságnak. Mi éppen úgy megrémültünk, mint a rabló. Úgy éreztük a rezgéseket, mint egy villámcsapás követte hatalmas robbanás erejét, ami nemcsak a beszélő képességünket, de még az izmainkat is megbénította; csak így vagyok képes leírni ezt az élményt. Csodálkozol azon olvasó, hogy ezek, attól a vézna gyengéd teremtől jövő rezgések egy pillanatra kikapcsolt bennünket?

Habár ez az állapot csak egy pillanatig tartott, nekünk óráknak tűnt, míg a feszültség feloldódott. Úgy álltunk ott, mint szobrok, nagy szájalmat éreztünk a rabló iránt úgy, hogy szívesen segítségére siettünk volna, mégis csak a háziasszonyunkra bámultuk.

Akkor a helyzet hirtelen megváltozott. Először egy rémült arcvonás jelent meg a háziasszonyunk tekintetén, aztán visszavette ugyanazt a barátságos kifejezést, amit mi megszoktunk akkor olyan egy együttérzés hulláma ragadt el bennünket, hogy mi mindannyian a férfi felé siettünk, aki hason feküdt a földön. A háziasszonyunk már föléje hajolt a rabló kezeit a kezeibe véve. Ez is nagyon meglepett bennünket és nem tudtunk mást mondani, mint: "Mikor lesz vége a csodáknak?"

A férfi hamarosan visszanyerte eszméletét, a lábaira segítettük és a lehető legkényelmesebben egy padra ültettük a közelben. Nem lehetett rábeszélni, hogy bemenjen egy házba.

Erre a háziasszonyunk bocsánatot kért a heves kitörésért, mert látta rajtunk annak a hatását. Mi még mindig remegtünk és még egy ideig tartott, míg visszanyertük nyugalunkat. Megmagyarázta nekünk, hogy ez a férfi a leghírhedtebb bandák egyikének a vezére volt, amely a Góbi sivatagnak ezt a részét veszélyezteti, a nevét, ha netán azt kimondanák, azt félelemmel ejtették ki, mivel ő olyan vakmerő és könyörtelen volt, amilyen egy ember csak lehet. A név, amelyen ő ismert volt, szószерit lefordítva így hangzik: "A pokolból kitört legaljasabb fekete ördög." Arcképét sok faluban egy álarccal ellátva őrizték, és gonosz lelkeket a falutól és a lakóktól távol tartó szertartásokon hordozták a résztvevők.

A háziasszonyunk két korábbi alkalommal már érintkezésbe került ezzel az urasággal, mikor a kísérletei egy támadásra kudarcba mentek és mindkét alkalommal egy mély gyűlöletet tanúsított ellene és a barátaink ellen általában, miközben arra törekedett, hogy akadályozza őket és hangos

üzeneteket küldött nekik, amelyeket azok természetesen semmibe vettek. Már csak a hirtelen megjelenése is itt, a háziasszonyunkat olyan hatékonyan emlékeztette az előző erőszakos tetteire, hogy egy pillanatra elvesztette uralmát érzelmei fölött.

Most, hogy teljesen visszanyerte önönuralmát, a férfihez fordult. Közeledésével a rablóvezér hiába igyekezett felállni, csak arra volt képes, hogy egy kicsit kiegyenesedett, még mindig, mint egy legmélyebb rettegés példaképe. Teste mintha láztól remegett volna, minden mozdulata gyűlöletről árulkodott.

A háziasszonyunk, aki most teljesen visszanyerte uralmát érzelmei fölött, félelem vagy más meghatottság legkisebb nyoma nélkül, egy csodálatos ellentétet alkotott vele, ahogyan ott állt az arcvonásaival és az egész testével, olyan szépen körül vonalazva, mint egy finom kámea.

Mi el akartuk vinni a férfit, habár ezt a gondolatot senki se fejezte ki, a háziasszonyunk felemelte kezét, hogy csendet parancsoljon. A vezetőnk belátta, hogy a háziasszonyunk a helyzet mestere volt és hogy mi csak nevetségessé tennénk magunkat, ha bármilyen módon is igyekeznénk közbelépni. Visszavonultunk egy kis távolságra, míg a háziasszonyunk hosszú ideig szelíden beszélt a rablóhoz, mielőtt az némi választ adott volna. A háziasszonyunk, mikor a rabló végre beszélni kezdett, intett nekünk, hogy jöjjünk közelebb. Mi a földre ültünk eléjük, örülve, hogy tehattunk valamit, ami megszakította a feszültséget. A rabló elmondta, hogyan szedte rá a felette lévő vezéreket, hogy őt küldjék, mint közvetítőt és hogy a falubeliekkel egyezkedjen a kincsek kiadásáról, ami a véleményük szerint a *"Tau-Cross"* templomba volt elrejtve. A rablók megígérték, hogy ha a lakósok a kincseket kiadják, akkor továbbá nyugodtan hagyják őket, és szabadon engedik a foglyokat, - azt állították, hogy több mint 3000-en vannak, - azonnal elhagyják a környéket, és a völgy lakóit többet soha nem zaklatják.

A háziasszonyunk mondta neki, hogy nem volt kincs a templomban, ami nekik egyetlen értéket jelentene. Erről bőven beszélt hozzá, mi felajánlottuk, hogy megmutatjuk neki a templom minden hajlékát, vagy ahol csak keresni akar. Ezt az ajánlatot egyenesen elutasította, mert ahogyan mondta félt, hogy foglyul tartjuk túsznak és egyetlen bizonyítékunk se tudta rávenni, hogy e félelmét feladja.

A háziasszonyunk még egyszer bizonyította neki, hogy mi őszinték vagyunk, akkor hirtelen meggyőződött arról, hogy mi az igazat mondjuk. De a helyzet most nagyon nehéznek és nyugtalanítónak nyilvánult számára. Ugyanis közölte velünk, hogy ő gondolta ki ezt a tervet és, hogy ő felizgatta a többi rabló képzeletét egy felmérhetetlen gazdagság képével, ami az ölükbe esne, ha sikerülne nekik a kincset kézre keríteni. Az apja és ő csak úgy voltak képesek a bandát összetartani, hogy eléjük tükrözték a kincs birtoklásának képét. Ő egy bandának a vezére volt, amely őt más bandával egyesült, hogy a támadást közösen végbe vigyék.

A dolog úgy állt, hogy, ha ő visszatér a bandájához a közléssel, hogy nem létezik kincs, őt azonnal árulónak ítélnék, és úgy bánnának vele. A bandát lebeszélni se tudná a tervezett támadásról, mert úgyse hinnének neki most, hogy ő a dolgot már idáig olyan hevesen kivitelezte.

Ez valóban egy nehéz helyzet volt. Nagy meglepetésünkre a háziasszonyunk felajánlotta, hogy ő elkíséri a táborba. Nyugodtan elutasította a tiltakozásainkat, és előkészületeket tett azonnali indulásra. Biztosította nekünk, hogy őt nem fenyegeti semmilyen veszély, de ha mi velük mennénk, a jelenlétünk gyanút keltene a rablóknál, és mi akkor nagy veszélyt hoznánk a nyakunkra. Mi ezt végül engedelmesen elfogadtuk, mert nem volt más mit tenni.

A lovas felült a lovára, mi a háziasszonyunkat a lovas mögé helyezett nyeregbe segítettük. Egy felejtethetetlen látványt nyújtottak, mikor így együtt kilovagoltak a faluból, soha nem fog elveszni emlékezetünkben, - a rabló, kinek arca a legnagyobb kétségbeesést fejezte ki és a mi háziasszonyunk, aki nyugodtan mosolygott felénk, bizonygatva, hogy estére visszatér. Mi a nap további tartamára minden érdeklődésünket elvesztettük a munka iránt és naplementéig céltalanul borongtunk a faluban.

Akkor hazamentünk, hogy a háziasszonyunk érkezésére várjuk. Mikor hazaértünk az asztal a legfinomabb elegekkel volt megrakva. Ki képes az ámulatunkat ábrázolni, mikor a háziasszonyunkat az asztalfőnél ülve találtuk miközben ő sugárzó mosollyal köszöntött bennünket. Mi szótlankul, mereven néztünk rá a meglepetéstől, mire ő egy tetetett gőgös arckifejezéssel szigorú hangon igyekezett mondani: "Uraim, egy köszöntés a helyén lenne" Mi természetesen meghajoltunk és szívélyesen köszöntöttük őt.

Akkor az asszony beszélni kezdett: "Végeredményben nem sikerült meggyőzőnöm őket, de beleegyeztek, hogy három napon belül választ adnak nekem. Én tudom, hogy a válasz egy kísérlet lesz a támadásra, de én most legalább annak a szegény embernek pillanatnyilag megmentettem az életét. Arra fogunk kényszerülni, hogy előkészüljünk az ostromlásra, mert semmi se képes rávenni őket, hogy lemondjanak a kísérletről.

Úgy hiszem, mi mindannyian a legszebb álmainkat láttuk füstbe menni. A háziasszonyunk olvasta a titkos gondolatainkat, és a következő verset idézte:

"Mikor az életed Vörös Tengeréhez érsz,
Mikor bármit is cselekszel, hiába,
Nincs kiút se visszaút,
Ha nincsen út, akkor csak ELŐRE
Gondolj akkor egy nyugodt kedéllyel Istenre,
Akkor sötétség és viharok eltűnnek.
Isten lecsendesíti a hullámokat és a szelet.
És így szól a lelkedhez: MENJ csak TOVÁBB!
Csak TOVÁBB! Csak TOVÁBB! Csak TOVÁBB!"

HARMADIK FEJEZET

Miután befejeztük a vacsorát, felálltunk és a háziasszonyunkkal élen a kertbe mentünk. Nagy meglepetésünkre ott ült Jézus, *Emil*, *Jast* és *Bud Rab*. Mi csatlakoztunk hozzájuk és tudtuk egymásról, hogy titokban sóhajtottunk a megkönnyebbüléstől. Csak most láttuk be, mennyire támaszkodtunk ezekre a nagyszerű barátainkra. Mintha acél kötelekkel kötöttük volna hozzájuk magunkat. Mégis beláttam, hogy ez így nem jó. Szükséges volt, hogy mi a saját meghatározott szerepünket játsszuk a nagy élet-vázlatban, és hogy ne váljunk bábukká; azért kellett nekünk teljesen a saját lábunkon állni, és saját magunkban bízni, vagy másképpen ezek az emberek arra kényszerülnének, hogy teljesen szakítsanak velünk.

Még kora este volt és a lemenő nap gyengéd izzása egy gazdag szépséget adott mindennek, amit látni kell, hogy értékelni lehessen. Szélségtől volt és egyetlen zaj se zavarta meg a bennünket körülvevő békét és nyugalmat. A rablók kérdése, amit az előbb még olyan súlyosan nyomni éreztünk a vállunkon, teljesen eltűnt. Nyugalom és béke uralkodott és a teljes lazítás ama nagyszerű érzése, amelyet ismerni kell, hogy meglehessen érteni. Úgy tűnt mintha egy lassan folyó fény áramlatában lettünk volna. Hirtelen tudatába jutottunk annak, hogy Jézus hangját halljuk, de nem szavakban. Az egyetlen magyarázat, amit erről adhatok az, hogy olyan volt, mint egy tiszta, ütemes folyó, rezgő benyomás, ami szavak helyett gondolatokban jutott hozzánk. Hatása sokkal kimondottabb volt, mint szavaké; üteme és szólama leírhatatlan. A gondolatok mintha átfolytak belénk és megrögződtek; ez egy teljesen új tapasztalat volt nekünk.

Míg ezek a gondolatok, vagy ötletek így hozzánk jöttek, mi azokat gyorsírási jelekkel feljegyeztük, később szavakba és mondatokba kidolgoztuk, és a barátainknak adtuk, hogy ellenőrizzék.

“Mikor én azt mondom: ‘lám itt áll egy Isten Krisztusa,’ akkor az Isten-embert látom előrelépni. Akkor ezt a testet, mint az Isten igazi templomát látom, a tökéletes műszert, vagy csatornát, amelyen át a nagy teremtmény alapelv szabadon áramlik; akkor ez a teremtmény teljesen tiszta alakban, képben és hasonlatban. ÉN ISTEN VAGYOK. Így viselkedve mester vagyok minden körülmény fölött, az Isten győzedelmes Krisztusa. Ez az eszmény, amelyet én tisztetek, és amit én tisztetek, azt kifejezésre hozom. Én képtelen vagyok Istent kifejezésre hozni, ha ÉN VAGYOK nem az egész emberiségnek Istent Jelent. Ebben a magatartásban az ember minden körülmény fölött uralkodik, akkor a Krisztus diadalmaskodik és legyőz mindent. Isten és ember karonfogva járnak, Isten és az ember együtt EGY, csak egy Alapelv van, - egy Ember.”

Egyikünk elgondolkodott és feltette a kérdést: “Hogyan hívhatjuk elő ezt a fényt, és hogyan alkalmazhatjuk a gyakorlatban?”

A válasz jött: “Készíts a testedből egy dinamót, amelyen át ez a nagy teremtmény, kisugárzó Alapelv áramlik. Lásd ezt az Alapelvet, mint minden hatalom kisugárzóját, légy annak tudatában, hogy ez minden hatalom alapelve, akkor a tested olyan, mint egy villamos dinamó és megnagyítja ezt az erőt mindaddig, míg te ezt, mint tiszta fehér fényáramlatot ki tudod küldeni, aminek semmi sem lesz képes ellenállni, és bármilyen fegyverrel is törnek rád, nem fog az ártani neked.”

“E fénysugarak mentén olyan hatékony elektromos erőt is küldhetsz, hogy annak a teste, aki téged bántalmazni akar, általa megsemmisül. Minden ellenállás, amit ennek az erőnek nyújtanak, azonnal megnagyítja a terjedelmét és ugyanakkor a sebességét is. Aki tehát ellenáll, vagy a saját személyes akaratát igyekszik vele szembe állítani, csak saját magát fogja károsítani. De ha valaki nem nyújt ellenállást, akkor ennek a fénynek a gyógyító balzsama áramlik át rajta úgy, ahogyan benned áramlik.”

Ez az Isten tiszta sugara, ellátva Isteni hatalommal, ha nem állják ellen, elvegyül minden más lényel. Ennek a sugárnak van a leggyorsabb rezegés üteme; abból kifolyólag mindegyiküknek a

rezgése egymással teljes összhangban van és nincs semmi, ami kárt tehet bennük, mert azok mind megegyeznek az Isten-rezgéssel. Nincs egyáltalán semmi, ami valaki másnak árthatna, hacsak nem az a másik az Isteni rezgéseknek ellenáll. Az élet rezgés, nem látod be, hogy folyton egy vagy Istennel? Lehet ebben az állapotban egy elkülönítés? Az elkülönítést csak a viszályt okozó ellenállás hozza létre.”

“Te hozzáférhetetlen vagy mikor a Szent Hegyen állsz, egy az Istennel. Ez nem egyesek különleges előjoga, ez mindenkinek meg van adva; ÉN VAGYOK az a feltétlen nagy Ok vagy Forrás, amiben minden ember egyesül Istennel. Úgy mindannyian a legmagasabban rezgő gondolaterő alatt, a TÖRVÉNY alatt élünk. Nem létezik viszályos rezgés, amely ebbe a magasabb rendű életbe képes betolakodni, ez az a trónus, ahol mindenki otthon van. Ez az Isten országa, ez a tied.”

“Ezzel az erővel ellened irányuló rossz és káros gondolatokat is megfordíthatsz. Ha akarsz, veheted ezt az Isteni fehér fénysugarat és elláthatod Isteni hatalommal, akkor az erőt, amelyet a kiküldő adott a neked szánt dolognak vagy helyzetnek, felnagyíthatod és átalakíthatod, és a fényszóródba teheted. Küld azt akkor vissza a kiküldőhöz a fény gyorsaságával. Ha te azt így visszaküldöd, akkor az egy tiszta fehér fénysugár lesz, a tefeléd kiküldött alacsonyabb fajta rezgések helyett.”

“Mikor az a kiküldőt eléri, az ütközés olyan erős lesz, hogy annak a teste, aki előzőleg az alacsonyabb rezgéseket mozgásba indította, általa megsemmisülhet. Mindegy az, hogy te ismered a kiküldőt vagy sem, vagy a helyet, ahol az tartózkodik, a rezgés tévedés nélkül vissza fog térni eredetéhez. Akkor eljött a megtorlás és az ítélet napja.”

“Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcseresznyézett mértékkel (Isten mértékével) mérnek öletekbe.” (Lk. 6: 38)

“Átalakíthatod az Isten-hatalmat és kiküldheted olyan egy erővel, hogy az ellenállhatatlan lesz. Ez az a fény-jelenség, amelyet az én testemből látsz kisugározni. Ezek a fénysugarak a te testedből is sugároznak ki, habár azok még nem olyan erősek, de aszerint hogy te magasabbra emelkedsz, és ezt a hatalmat használod a Törvénnyel, vagy az Alapelvvel egyhangúan, a fényerősségekben gyarapodni fog, és képes leszel tudatosan használni azt, hogy minden jogos kívánságot megvalósíts. A képen, amelyet a művész rólam készített *Getszemaniban*, a sugarak az én testemből indulnak ki ahelyett, hogy azok az égből szállnak le rám. Ez az Isten-erő, amelyet én először a testemben életre keltettem, majd a fényszórón át kiküldtem. Ezek mindenki testéből sugároznak ki, aki az Isteni örökségét elfogadja és előrelép, mint Isten, - az Isten Krisztusa MINDANNYIAN EGY. Ezt az egész emberiség jelszavává lehet tenni. Lehet viszály testvérek között, ha ők ez a mindent átfogó Egy lesznek?”

“Lépj most ennek az Isteni fehér sugárnak a fényébe, melynek mentén te, az Isteni erőt kiküldöd, ellátva Isteni hatalommal, átalakítva tízezerszer vagy tízmilliószor erősebben, mint amelyet tefeléd küldtek, és amit te vissza akarsz küldeni (ez tőled függ). Küld akkor azt vissza ugyanazon az úton, amelyen ezek a rezgések hozzád jöttek. Mikor a sugár a célzott személyt eléri, és ő befogadja azt, mint ami az Istentől jön, akkor a rossz szándék eltűnik, meg lesz bocsátva és el lesz felejtve, és se téged, se annak kiküldőjét nem éri semmi baj. Akkor mindketten szemtől szemben álltok Istennel. Akkor viszály helyett teljes összhang van és ti ismét egy, vagytok.”

“De ha a káros gondolatok kiküldője a fehér fényt, amelyet te a teljes erejében visszaküldtél, nem fogadja el, akkor annak teste meg fog semmisülni. Ez a tiszta fehér sugár, ha megadjuk neki az alkalmat, hogy végezze tökéletes munkáját, kár vagy széthúzás minden rezgését teljesen megsemmisíti. Ha ellenállnak neki, arra, aki kitart az ellenállásában, nem vár más, mint a teljes megsemmisítés. Annak ellenállása az egész teremtő alapvet hátrányosan vonja magához a nyújtott ellenállásának második hatványa szerint. Ez azt jelenti, hogy négyszer akkora lesz. Látod tehát, hogy úgy a jó, mint a rossz, amit te kiküldesz, négyszeresen tér vissza hozzád.”

“Akkor te vagy Az Úr, vagy a Törvény, aki a jót (vagy Istent) adja a rossz helyébe, Tápláld ezt a tiszta, fehér fényt minden szeretettel, ami benned van és gondoskodj arról, hogy amit előhívsz, és kiküldesz az Isten tiszta szeretete legyen. Mikor te ezt végbeviszed, akkor seregek állnak rendelkezésedre. Maradj azzal mindig alázatos és szerény, hajlandó a fényt követni. Ez, amit te követsz, az Isten tiszta fénye, és ez a fény élet, szeretet, tisztaság és szépség, örök és kimerülhetetlen.”

“A testedben hét központ van, amelyeket fényszóróként lehet használni. Te ezeket a központokat egy izzással sugározthatod, amely sokkal melegebb, mint bármely mesterséges fény és mikor te ezt a fényt ki akarod küldeni, akkor az egy nagyobb erővel izzik és sokkal távolabbra hat, mint bármely elektromos fény.”

“E központoknak egyidejű izzásával, körülveheted magadat minden oldalról egy páncéllal, amelyen semmi se képes áthatolni. Isten tiszta fehér sugarát annyira lelkesítheted, hogy a tested egy fényt sugároz ki, ami a déli napfényt árnyékba állítja. Akkor te a Teremtés Ura vagy; a Seregek Ura. Akkor úgy állsz ott, mint amilyen valóban vagy. Győzedelmesen és mégis békével és szeretettel telve. Isten trónusán a tested szép, szellemi és isteni.”

Míg ezek a gondolatok, mint rezgések áradtak felénk, Jézus és csoportja egy vakító, fényt sugárzott ki, melyen egy remegő, rezgő, olvadt aranyra emlékeztető ragyogás látszott át. Csak a látóképességünk mutatkozott tökéletlennek, míg minden más érzékszervünk a szikla szilárdságát észleltette velünk. Tovább jöttek hozzánk a gondolatok rezgések formájában: “A testedet így teljesen láthatatlanná teheted halandó szemek előtt azzal, hogy a gondolkodásodat teljesen összpontosítod Isten tiszta, fehér sugarára és azt egyidejűleg a hét központon át kisugározthatod.”

“Ezekből a sugarakból mindegyiket használhatod, hogy azoknak, akik rosszat akarnak veled, bármely képet szem elé vetíts. Te magad követheted ezt a sugarat a fény sebességével és egy pillanat alatt oda mehatsz, ahova akarsz. A tested akkor láthatatlan azoknak, akik nem képesek a halandón át és azon túl látni. Azok tudatában vannak, hogy valami történik, amit ők nem képesek megérteni és az által minden ábrázolással szemben befogadók, amit te eléjük akarsz vetíteni. Az, amit nem értenek, meg úgy tűnik nekik, mint valami titokzatos és természetfölötti, érzékszervek gyanú és babona által felizgatva, könnyen félrevezethetők. Úgy küldhetsz ki szeretetet azok felé, akik bántalmazni akarnak téged, akkor az erő, amit ők kifejtettek, visszatér hozzájuk. A gonosznak a képe, amelyet ők kiküldtek, mindegyiküknek az alsóbb énjüket mutatja, küzdve az ellen, amit ők az ellenségnek tartanak, míg valójában a saját alacsonyabb énjükkel küzdenek. Ezek a képek a legjobb barátokat ellenséggé teszik, és testvért testvér ellen uszítják.”

“Ha ez a banda kitart amellet, hogy végbeviszi az eltökélt támadást, akkor csak egymást fogják megsemmisíteni. Most még van nekik alkalmuk a környéket és a lakókat békében hagyni, másképpen egymás ellen fognak fordulni, és egymást fogják megsemmisíteni. Az ember nem tehet merényletet a testvére ellen, anélkül, hogy neki is ugyanaz legyen a sorsa. Mi csak Isten szeretetének tiszta fehér sugarát küldjük feléjük, de ha ők azt gyűlölet érzelmeivel, rosszindulattal vagy bosszúszomjjal ellenzik, akkor saját hibájukból, ebből a sugárból egy lángot készítenek, amely meg fogja emésztetni őket. Nektek nem kell félnetek semmitől se. Mi szeretetet ajánlunk nekik, de nem áll a hatalmunkban őket kényszeríteni, hogy elfogadják azt. Ha a rablók szeretettel jönnek akkor nem lesz harc. Mi már megnyertük az ügyet.”

Akkor hozták a hírt, hogy egy futár közeledik a faluba. Mi mindannyian elébe mentünk. Ő mondta, hogy a rablók abbahagyták a fosztogatást, és körülbelül negyven kilométerre a “*Tau-Cross*” templomtól nyugodtan felütötték a táborukat. Miután az előző futár segítséget jött kérni, egyetlen lakóst vagy annak vagyonát nem bántalmazták, de a foglyokat fogva tartották túszoikként, hogy ne legyen további ellenállás. Azt is mondta, hogy egy makacs hír járja, hogy a banda a következő napokban meg fogja támadni a falunkat, ha a következő nap a kincs nem lesz kiadva. A futár hozta a völgy lakóinak az üdvözlését. Mindegyikük felajánlotta, hogy az életét adja a falu védelméért. A futár azt a választ kapta, hogy nem lesz szükség erre az áldozatra, de adja át a

falubeliek köszönetét és nagyra becslését a felajánlott szolgálatért.

NEGYEDIK FEJEZET

Másnap reggel, mivelhogy minden félelem ki lett űzve a gondolatainkból, új szorgalommal folytattuk munkánkat. A következő nap délelőtt az idomokkal foglalkoztunk, melyek kívül a sziklába voltak vésve. A falu őre, aki a hegyszoros másik oldalán foglalt helyet, magasabban, mint mi voltunk úgy, hogy neki sokkal szélesebb volt a látóhatára, hirtelen magára vont a figyelmünket. A távcsöveinkkel láthattuk, hogy jeleket adott a falunak. A falu lakói hamarosan oda vissza kezdtek rohanni, nyilvánvalóan, hogy védelmet keressenek a mély repedésekben távolabb a hegyekben, úgy látszott mind nagyon idegesek voltak.

Mikor felfigyeltünk rá, hallhattuk a közeledő horda dübörgő tompa zaját. Egyikünk egy magasabb helyre mászott, ahonnan távolabb látott és lekiáltott, hogy közel a hegyszoros bejáratánál látja a porfelhőket, amit a lovasok felkavartak. Mi a közelben egy nyílásban elrejtettük a szerszámainkat, csatlakoztunk a társunkhoz és találtunk búvóhelyet a sziklák mögött a repedésekben, ahonnan a banda mozgását figyelni tudtuk. A banda a hegyszorosba érkezve megállt. Ötven lovas előrelovagolt, mint egy előhad, utána, a lovaikat korbáccsal és sarkantyúval egy vad vágatásra serkentve következett a csapat többi része. A lovak léptei a sziklán, és a rablók harci kiáltásai egy leírhatatlan lármát keltett. A nagy sereg előrevonulása, ha nem lett volna olyan gyászos, egy roppant képet nyújtott volna.

Mivel a hegyszoros fala majdnem függőlegesen lejtett, a helyünk nagyon előnyös volt, úgy hogy mi egyenesen a rablók hordájára néztünk le, amely mint egy szökőár látszólag ellenállhatatlan erejével közeledett. A betolakodók előhada már elrohant a mi helyünk alatt mikor mi a távcsövünket egy pillanatra a falra irányítottuk, láttuk, hogy a lakóit rémület fogta el.

A társaságunk egyike még tovább dolgozott a sziklafalon, most abbahagyta a munkát és a közeledő banda felé nézett. Aztán láttuk, hogy megfordult és az ajtón át a templom középső termének bejárata felé nézett. Mi is odairányítottuk a távcsöveinket, Jézust láttuk ott, aki az ajtón kilépett a sziklafalba vájt erkélyre és annak a széléig ment, ahol egy gyönyörűen kiegyensúlyozott testtel állva maradt. Ez az erkély körülbelül kétszázötven méterrel magasabban volt, mint a mi búvóhelyünk és körülbelül öt kilométerre tőlünk. Hirtelen áthatolt hozzánk, hogy Jézus beszélt és egy pillanattal később tisztán és érthetően jöttek hozzánk a szavak. A társunk a sziklafalon leült és gyorsírással jegyzeteket kezdett készíteni; én követtem a példáját, mikor később összehasonlítottuk a jegyzeteinket, kiderült abból, hogy az előrenyomuló horda lármája fölött Jézus szavait tisztán értettük, habár aszerint, ahogyan később mondták nekünk, nem beszélt hangosabban a szokott harmonikus hangjánál.

Mikor Jézus beszélni kezdett, egy tökéletes nyugalom szállt le az egész falra és lakóira. Ezek az Ő szavai, amelyeket Jézus maga fordított le Angol nyelvre. Mindig az én forró imám lesz, hogy soha nefelejcsem el, még ha ezer éves is leszek:

A FÉNY

“Ahogy itt állok egyedül a Te nagy csenedben, Istenem Atyám, egy tiszta fény sugárzik belül én bennem, amely pompás fényével betölti egész lényem minden részecskéjét. Élet, Szeretet, Erő, Szépség és Tökéletesség minden teljességében felébred bennem. Míg én e fénybe nézek, látok még egy ragyogó, gyengéd, arany-fehér világosan sugárzó fényt, ami felveszi magába a nagy fény szeretettel gazdag tüzeit, táplálja azt, és újra kisugározza.”

“Most tudom, hogy én Isten vagyok, egy az Isten széles világmindenségével. Halkan beszélek, Istenhez, Atyámboz és teljesen nyugodt vagyok.”

CSENDESEN A CSENBEN

“Ebben a tökéletes csendben mégis Isten legnagyobb tevékenysége működik. Tökéletes nyugalom tartós, és teljes csend uralkodik körülöttem. Most a fény ragyogása kiterjed Isten terjedelmes Világmindenségén, és én tudom, hogy mindenütt Isten tudatos élete uralkodik. Még egyszer mondom nyugodtan és félelmet nem ismerve: Én Isten vagyok.”

“Magasra emelem a Krisztust énbenem, és egy dicsőhimnuszba kezdek Istenhez. Az énekem hangjaiból sugallat hallatszik. Egyre tisztábban énekel a Nagy Anya belül énbenem az új életről. A sugallat napról napra tisztábban és hangosabban emeli magasabbra tudatos gondolataimat, míg teljesen összhangba jut az Isteni ütemmel. Még egyszer felemelem a Krisztust a magasba, és jól meghallgatom, hogy a vidám zenét felvegyem magamba. Alaphangom összhangzatos, én Istenről éneklek. Dalomat Isten Igaznak bélyegzi.”

LÁM ÉN ÚJJA SZÜLETTEM - ITT ÁLL EGY KRISZTUS

“A Te Szellemed sugárzó fényében szabad vagyok Istenem, Atyám. Homlokomra a te bélyegződ van nyomva. Én azt elfogadom. Magasba emelem a Te fényedet Istenem, Atyám. Ismétlem: elfogadom.”

Mikor Jézus abbahagyta a beszédet, a teste közepéből egy vakító tiszta fehér fénysugár lövellt elő. Ez a fénynyaláb a hegyszoroson át levilágított, rövid távolságra a helytől, ahol az egy éles kanyart vett balra, éppen az első sor nyargaló lovasok elé. Ahol a fénysugár végződött, ott hirtelen egy nagy akadály, mint egy kőfal emelkedett fel, amiből lángoló nyilakra hasonló nagy villámok csapódtak ki.

Az előrerohanó lovak olyan hirtelen megálltak a vad rohanásukban, hogy azok lovaglói közül többen kiestek a nyeregből. Sok állat egy pillanatig két lábon ágaskodott, aztán megfordult és féktelen rohanásban lefelé menekült, ki a hegyszorosból. A még nyeregben álló lovasok hiába igyekeztek újra uralkodni lovaikon. Ezek az állatok, mikor a főcsapat első sorát elérték úgy, mint a lovak lovas nélkül, egyenesen az előrenyomuló bandába rohantak. Az első sorok képtelenek voltak tovább előre haladni, míg a hátvéd, amely a veszélyt még nem látta be, előrenyomult és az első sorokra vetődött, míg végül az egész hegyszoros alattunk férfiak és lovak rendetlen tömege lett.

Máshol mindenütt egy halotti csend uralkodott, amit csak a megvadult lovak és a rémült legénység ordítása zavart meg azon a helyen, ahol az előcsapat vad rohanással a főszereg első soraiba ütközött. Ott egy szörnyű jelenet keletkezett. A lovas nélküli lovak, amelyek nem érezték tovább a gyeplőt az első sorokra rohantak és még sokkal több lovaszt kiemeltek a nyeregből, azok még növelték a zűrzavart az állataikkal együtt, amelyeket már nem lehetett lefékezni. A lovak ágaskodni, kapálódzni kezdtek és nyerítettek, úgy, mint csak oktalan állatok képesek a heves, fékezhetetlen félelemtől. Ez az őrült kuszáltság alattunk a hegyszorosban, kiterjedt az egész egymásra szorult hordára.

Láttuk, hogy voltak férfiak, akik rövid kardjukat húzták és vadul minden irányba, vágtak, mások tűzfegyverüket ragadták meg és állatokra, és emberekre kezdtek lövöldözni a kíséretben, hogy kiutat törjenek maguknak. Olyan harc lett, ahol a legerősebb életben maradt és a szerencséseeknek, akiknek sikerült elmenekülni a mészárlás elől egy kétségbe esett megfutamodásával végződött. Mivel azok a hegyszorost nagy tömeg halottakkal és sebesültekkel beterítve hagyták el, siettünk mi lefelé, hogy segítsünk a sebesülteken, ahol még lehetett. A barátaink és a falu lakói csatlakoztak hozzánk és még minden irányba, küldtek ki futárokat segítségért. Az egész éjjel hajnalig lázasan dolgoztunk. Mihelyt sikerült a sebesülteket kiszabadítani a szörnyű zűrzavarból, azokat Jézus és társai oltalmukba vették. Mikor végül az utolsó sebesült kezelve lett hazamentünk hogy reggelizzünk. Mikor beléptünk, nagy meglepetésünkre ott találtuk a “Fekete” rablót, *Emillel* beszélgetve. Csak most először vettük észre, hogy *Emil* is ott volt. Ő észrevette, hogy mi nagyon meglepődünk és így szólt: “Majd később még beszélünk erről.”

Miután befejeztük az étkezést, a vezetőnkkel egy darabon sétáltunk, ő elmondta nekünk, hogy

Emil és ő a férfit súlyosan sebesülve találták, képtelen mozdulni, mivel a lova ráesett. Kiszabadították, és az ideiglenesen berendezett óvóhelyre vitték, ahol a lehető legkényelmesebben elhelyezték; akkor hívták a háziasszonyunkat, és az ő gondjaira bízta. Miután a háziasszonyunk a sebeit bekötözte, a rabló könyörgött hozzá, hogy kérje meg az Istenét, mutassa meg neki, hogy mit tegyen, hogy olyan legyen, mint ő. Arra is kérte a háziasszonyunkat, hogy tanítsa meg imádkozni.

A háziasszonyunk kérdezte tőle, hogy újra erős és egészséges akar-e lenni, amire ő így válaszolt: "Igen, teljesen úgy, mint ön." A háziasszonyunk erre így szólt hozzá: "Most, hogy te gyógyulást kértél, az imád válasza talált, most teljesen meggyógyultál."

Akkor a férfi elaludt. Mikor a vezetőnk éjfélkor körüljárt, látta, hogy a sebek teljesen begyógyultak, és még a helye is eltűnt. A rabló felkelt, felöltözött és felajánlotta segítségét a mentő munkákban.

Sok teljesen meggyógyult sebesültet láttunk, akiről azt gondoltuk, hogy nem maradnak életben. Némelyek a félelemtől összegörnyedtek, mikor a barátainkat látták közeledni; annyira, hogy szükséges volt elkülöníteni őket a többiektől. Miután a mentő munkálatok be lettek fejezve, a "Fekete" ahogyan mi őt neveztük, körbejárt a sebesült társai között és mindent megtett, hogy azok félelmét enyhítse. Sokan csapdába esett állatokra emlékeztettek; attól rettegtek, hogy egy szörnyű mártírhál vár rájuk, mivel az volt az ítélet egy elfogott rablónak az ország törvényei szerint. Ez a hit olyan szilárdan rögződött az elméjükbe, hogy egyáltalán nem válaszoltak a barátságos kezelésre, amelyben részesültek. Azt gondolták, hogy előbb meg kell gyógyulniuk, hogy tovább kibírják majd a kínzásokat. Végül mindannyian kigyógyultak a sebeikből, habár némelyeknél hónapokig tartott; nyilvánvalóan abban a véleményben voltak, hogy így a mártírhál napját elhalasztják.

Később a "Fekete" a sebesültekből, akik hajlandók voltak követni őt, egy sereget állított össze, amely az országot védte további támadások ellen, míg ő a lakosok közül is sokat meggyőzött, hogy csatlakozzanak ehhez a csapathoz. Attól az időtől fogva tudomásunk szerint, nem voltak többé rablóbandák, amelyek a környéket megtámadták volna.

Később még két expedíciónk ment át a körzeten a Góbi sivatagba vezető útjukon. Ez a férfi a követőivel biztonságban átvezette őket a saját és a szomszédos körzeten, több mint hatszáz kilométer távolságon és se ő, se a társai nem akartak semmi jutalmat elfogadni a szolgálatukért. Többször mondták nekünk, hogy ő egy nagy hatalmat gyakorolt a jónak szolgálatában, az egész országban és életét szentelte a népnek anélkül, hogy jutalmazást követelt volna.

ÖTÖDIK FEJEZET

A következő nap délre befejeztük minden sebesült ápolását és utoljára még egyszer körüljártunk, hogy meggyőződjünk arról, hogy nem maradtak még élők a csatatéren. Miközben hazafelé mentünk az ebédre és egy megérdemelt pihenésre, egyikünk kifejezte a kérdést, ami már órák hosszat igénybe vette gondolatainkat: “Mire volt jó ez a mészárlás, ez az életek kioltása?”

Annyira elfáradtunk, hogy alig vonszoltuk magunkat előre, majdnem képtelenek voltunk tovább menni, azon felül a szörnyű események által mélyen megrendültünk. A mentő munka legnehezebb része, főleg az első órákban teljesen miránk nehezedett, mivel a környék lakói olyannyira féltek a rablóktól, alig lehetett őket rábírní, hogy segítséget nyújtsanak, még akkor is mikor mi már sokakat kiszabadítottunk a rájuk esett lovak alól.

A falubeliek képtelenek voltak belátni, miért segédkeznének azoknak az embereknek megmentésében, akik őket meg akarták ölni. Közülük sokan mélyen undorodnak attól, hogy megérintsenek valamit, ami elpusztult. Ha a barátaink nem lettek volna ott, akkor a lakósok a színhelyet azonnal elhagyták volna, hogy soha többé vissza ne térjenek. Minden esetre mi halálosan elfáradtunk és levertek voltunk, ugyanis mi az életünk legrettenetesebb tapasztalatát éltük át. Hazaérve felfrissítettük magunkat és akkor még teljesen kimerülve az asztalhoz ültünk. Röviden azután megjelent az eledel. Teljesen egyedül voltunk mivel a vezetőnk és a barátaink közül néhányan *Lin Chut*, a “Feketét” elkísérték a völgybe. Étkezés után visszavonultunk a fekvőhelyünkre, hogy kipihenjünk és csak másnap délután ébredtünk fel.

Míg felöltöztünk, egyikünk javasolta, hogy menjünk azonnal a “szentélyünkbe”, ahogyan mi a templom legfelsőbb helyiségét neveztük. Elhagytuk a házat és a templom felé sétáltunk, mint amit már olyan gyakran tettünk. A létra aljához érve, ami az alagút bejáratához vezetett a társunk, aki elől ment, hirtelen megállt, a lábával az első fokon és így szólt: “Mi történt velünk? Még alig egy napja múlt, hogy a hetedik mennyországban voltunk, mindenhol tudtunk mozogni, ahol csak akartunk és három hónap ideje alatt olyan dolgokat vittünk végbe, amiről azt gondoltuk, hogy éveket venne igénybe. Az eledelünk csak úgy megjelenik az asztalon, és mindez a legkevesebb erőfeszítésünk nélkül megy végbe, és most hirtelen visszaestünk a régi szokásainkba. Én szeretném tudni miért. Az egyetlen ok, amit én láthatok az, hogy az átélt tapasztalattal hátrányosan hagytuk magunkat befolyásolni. Ez az, ami visszatart bennünket, de én most nem akarom, hogy valami közöm legyen hozzá, én nem akarok részese lenni semmilyen tekintetben. A történetek nem tartóznak énhozzám, hacsak én egy bálványt nem készítek belőle és ragaszkodom hozzá, nem akarom elengedni azokat. Én kilépek ebből a helyzetből egy magasabbra és jobbra, ezt elengedem, nekem ehhez semmi közöm.” Míg mi őrá bámultuk, ő hirtelen eltűnt szemünk elől.

Egy pillanatig elképedve álltunk, afelett amit ez a férfi szemünk láttára végbevitt, de mégis egyikünk se akarta elengedni azt, ami fenntartott bennünket, habár nagyon jól tudtuk, hogy egy helyzethez ragaszkodtunk, amihez nekünk semmi közünk nem volt. Annak következtében arra kényszerültünk, hogy felmenjünk a létrán, az alagúton végig és a különböző helyiségeken át, fel a lépcsőn, hogy célunkat elérjük. Mikor odaértünk, a társunkat természetesen ott találtuk.

Mialatt még arról beszéltünk, amit a társunk végbevitt, megjelent Jézus és a többi barátaink a vezetőnkkel. Ők azon az ajtón jöttek be a szobába, amelyik a sziklába vájt erkélyre nyílt. Leültünk, Jézus beszélni kezdett: “Sokan vannak, akik kijelentik, hogy ők Isten gyermekei, és hogy mindenük van, ami az atyának van, de ez a kijelentés nem válik ténnyé mielőtt eléggé bátrak, lesznek, hogy a következő lépést megtegyék, és saját magukat látják, mint Istent, egy mindazzal, ami Isten. Csak akkor fognak első ízben mindent létrehozni. Mikor valaki, aki még korlátozott, emberi módon gondolkodik, a Krisztust látja megjelenni, akkor az a kifinomultabb személyiség fényt sugároz ki. Akkor az, aki a benne lévő Krisztust vetíti, egy nagyobb, szélesebb látáskörrel

lát. Ő akkor a saját finomabb testét látja egy gyorsabb ütemű rezgéssel, mint a korlátozott testét, amelyet természetesen szintén lát. Ő akkor azt gondolja, hogy két test van ott. Ugyanakkor azt is gondolja, hogy a termet, amelyet ő a saját testén kívül lát, valaki másnak a Krisztusa. De ez csak látszat, mert nem hiszi el, hogy ő maga a Krisztus. Jelentse ő akkor ki, hogy ő a Krisztus és fogadja azt el, mint egy tényt; azon pillanatban a két test egybe olvad, akkor ő előhívta a Krisztust. Akkor a Krisztus győzedelmesen előrelép. Menjen most még egy lépéssel tovább és jelentse ki, hogy az Isten Krisztusa megjelenik és azon pillanatban ő az Isten Krisztusa lesz. Most Isten fia egy az Istennel, az Atyával és ő közvetlen az Atyához megy. Mégis, még egy lépéssel tovább kell mennie és ez a legfontosabb, és a legnagyobb. A legerősebb elhatározást igényeli, mert ezennel ki kell törölni az emberi korlátozott gondolkodásból eredő félelem minden nyomát: előre kell lépnie, közvetlen az Isteni forráshoz, ugyanis az Atyához, és nyíltan szilárd meggyőződéssel kijelenteni, hogy ő maga Isten, sikertelenségre vonatkozó gondolatok, félelem és babona vagy emberi elképzelések nélkül; hogy ő teljesen elvegyül és egybeolvad Istennel; és tehát, hogy ő Szeretet, Bölcsesség és Megértés. Hogy ő minden állomány és Isten, az Atya, a Forrás, az Alapelv minden tulajdonsága. Ezt egy nagy alázatossággal kell neki elfogadni, akkor ő Istent fogja kifejezésre hozni. Egy ilyen emberen át folyik Isten minden tulajdonsága ki az egész világ felé. Neki semmi se lehetetlen. Isten csak ilyen ember által képes kifejezni magát. Mikor te egybeolvadsz Istennel, akkor semmi se lehetetlen. Akkor nemcsak mindent birtokolsz, amit az Atya birtokol, hanem akkor te mindaz, vagy ami az Atya. Te a Szentháromság vagy. Te a Krisztus-ember vagy, az Isten Krisztusa, és Isten, mind a három Egyben. A Szentlélek benned lakik. A teljes Én-szellem teremő munkában benned lakik. Mikor ezt elfogadod, akkor te, úgy, mint a többiek mind, énekelni fogod: 'Szent a Krisztus nevének hatalma.' Nem a személyes Jézus nevének hatalma, hanem a Krisztusé. Hajoljanak akkor meg az angyalok, vegyék elő a királyi koronát és koronázzák meg a Krisztust mindenek urává. Te nem a személyes Jézust koronázod, te Krisztust koronázod, és ő megérdemli az összes királyi drágakövek közül legragyogóbbat Krisztus-koronaként. Nincs olyan drágakő, amely túl nagy lenne vagy túl isteni a győzedelmes Krisztus koronájára. Most belátod, hogy bárki, aki csak akar, jöhet. Lépj előre és legyél a győzedelmes Krisztus."

"Mikor az 'Isten', szót kiejted, lásd akkor magadat, mint Istent. Lásd Istent előre lépni, úgy ahogyan te előre lépsz. Isten nem lehet rajongó, vagy hivalkodó, vagy önző. Ugyanúgy nem lehet a Krisztus az, az Isten-ember - az Isten hasonlata és képmása egy ezek közül. Te azonos lehetsz Istennel és az Isten-ember is az. ÉN VAGYOK az Atyában, van, és az Atya bennem van, ezek igaz szavak. ÉN VAGYOK és az én Atyám egy, teljes alázatosságban és Mindenható Nagyságban. Isten és az egész emberiség egyesülve Mindenható - az Isteni Mindenhatóság."

"Az, ami az úgynevezett bűnös gondolkodásodból született, felemelkedik a gyönyörűségbe, mert a bűnre vonatkozó gondolat kitörlődik. Annak, ami a földi képet viselte, mikor te ezt az eszményi képet felemeled, az istenit kell viselnie."

"Én mondom neked, hogy most, ezen pillanatban, itt van neked az alkalom, hogy minden külső zavarból átmenj az Isten nagy békéjébe és áldásába, és magadat Isten fényébe boríthatod. Helyezd mély alázattal Krisztus koronáját a fejedre, mert ha azt nem te magad teszed, akkor azt nem teheti senki más a helyedben."

"Lépj közelebb a nagy fehér trónushoz és légy része annak, Légy egy azokkal, akik ugyanazon a módon megtették a nagy lépést, ne csak egy legyél Istennel, hanem legyél Isten, igazi Isten, akkor megmutathatod az egész világnak az Isteni tulajdonságokat. Hogyan fejezhetné az Isten-erő ki magát, ha nem az ember által? Az egész földön nem létezik egyetlen szervezet, amely ugyanabban az ütemben képes rezegni; és ebből kifolyólag az ember olyan érzékeny, hogy ezt a legmagasabb erőt érzékeli, akkor azt életre hozza és átalakítja, miáltal ő képes Istent az egész világnak kifejezésre hozni. És az hogy történhetne másképpen, mint a magasan kifejtett és tökéletességre hozott testtel, mint ami te vagy, mikor te ennek a testnek teljesen ura vagy?"

“Ez az uralkodás annyit jelent, mint teljes Mesterség, Messiásúság, Tanítványúság. Csak akkor uralkodsz e test fölött és vagy ezzel teljes összhangban mikor a Szentháromság minden tulajdonságaival, rendelkezel és mester vagy. Mikor te, az ÉN VAGYOK embert, a Krisztust és az Isten Krisztusát, ezt a hármat, egyesíted a Legfenségesebbel, Istennel akkor te Isten vagy. Ez vagy te, a jelen embere (az egész emberiség), mikor a látáskörödet bővíted és belátod az igazságot magadról, ugyanis, hogy létezik egy magasabb és jobb élet, mint a világi tapasztalataid keringése. Ezt belátod, mikor a helyes utat követed, összhangban és igazi megegyezésben a legmagasabb eszményekkel, amelyeket te képes vagy elképzelni, vagy miután te vágyakozol, és amelyeket te szeretetben, hódolatban és imáidban megközelítesz.”

“Az első lépéssel ember leszel, a Krisztus-ember, az Isten egyszülött Fia. A következő lépéssel az Isten Krisztusa, azáltal, hogy a Krisztus-embert az isten Krisztusaként látod; hogy aztán közvetlen a forráshoz lépve ebből a kettőből Egyet alkoss: az Atyát, az Istent. Te most az ÉN VAGYOK embert átalakítottad Krisztus-emberré, azután ezt a Krisztus-embert átalakítottad az Isten Krisztusává vagy az Úr Istenné. És a következő lépésszel az Isten Krisztusát átalakítottad az örökké élő Istenné. Ezek kettőnek látszottak és egyé váltak Egy Istenné. Te a Legfensőbb Erő, Isten, mindenki Atyja, hasonlata és képmása vagy. Ha nem térsz le erről a helyes útról nem lesz semmi, ami lehetetlen lesz neked. Ebben feltétlen rendületlennek, félelmet nem ismerőnek és hűnek kell lenned anélkül, hogy az egész világ ítéletével törődnél. A Mesterséged és az Atyával való egységed elismerésével egy vagy a bőséget-ömlesztő és folyton jelenlévő minden dolog legfensőbb alapjával.”

“Nem egy nagy jelképes ábrázatot nyújt a Biblia, mikor ezek a helyes módon vannak értelmezve és használva az ember szellemi fejlődéséről és lehetőségeiről?”

“A fénysugarat, amelyet énám leszállva ábrázolnak, a templomból, az én testem sugározza ki. Mégis, az is igaz, hogy ez a fény az égből jön, mivel az ég mindenütt körülöttünk van és fényrezgésekből áll, kell, hogy az ég tulajdonképpeni központja az én testemben legyen. Azért kell, hogy ez a mennyei fény az én testemből sugározzon ki. Az ÉN VAGYOK -omnak be kell engednie e fénynek lényét belém, akkor nekem ezt a fény-erőt lelkesítenem kell és átalakítanom, úgy hogy azt ki lehessen küldeni, azzal az erővel, amellyel Isten, az ÉN VAGYOK, kívánja. Mikor ez megtörténik senki sem képes ennek a tiszta fénynek az erejét ellenállni. Ez az a nyaláb fény, amelyet az én testemből látsz kisugározni a képen, amelyet a művész *Getszemaniban* készített rólam. A fénysugarak az én testemből jöttek elő, ahelyett, hogy azok az égből énám vetítődtek volna. Ugyanúgy kiküldheted az Isteni erőt egy olyan mértékben, hogy az ellenállhatatlan. Ezt az Isteni erőt először el kell ismerned, mint ami mindenütt körülöttesz van, akkor a testedbe beengedni, lelkesíteni, és átalakítani, és következőleg kiküldeni a fényszórón át. Ezeket a dolgokat mindenki fáradtság nélkül végbe fogja vinni, mikor az Istent, az Isten Krisztusát elfogadja, mint a saját isteni jussát. Ez az isteni, biztos jellege az egész emberiségnek. Minél közelebb ér az emberiség ehhez a magasztos sugárhoz, annál hamarabb eltűnik a vizály és széthúzás. Ha te teljesen ebben a fényrezgésekben élsz, amely az egész világ fényét alkotja, és ha mindannyian folyton közelebb jönnek, akkor annál közelebb fogsz jutni az ember igazi otthonához. Akkor tapasztalni fogod, hogy ÉN VAGYOK az egész világ fénye. Lám az Isten, az asztal terítve van. Emeld fel ezt, az Isteni hatalmat, ezt az ÉN VAGYOK -ot. Emeld fel ezt a testet az istenhez, akkor te és mind a többiek, mindenek urává leszel koronázva. De neked a koronát magadnak kell a saját fejedre tenned, senki más nem teheti azt meg helyetted.”

HATODIK FEJEZET

Az egyetlen mentségem, hogy a rablókkal szerzett élményünket olyan terjedelmesen leírtam csak az, hogy a lehető legvilágosabban akarom lefesteni egy ember hatalmát, aki az Isteni mester és uralkodó jogát elfogadva, képes volt egy féktelen horda igyekezetének és erejének olyan egy fordulatot adni, hogy úgy ő maga, valamint az egész környék tökéletesen biztonságban volt azokkal szemben.

Így nemcsak védelmet nyújtott, hanem a banda támadásának hevét és nagy erejét felnagyítva, lelkesítve és visszaküldve azt hozta létre, hogy azok, akik megsemmisíteni akartak, egymás ellen fordultak és egymást megsemmisítették. Ez a védelem kiterjedt az egész környékre, sok kilométerre a körben, habár körülbelül háromszor annyi rabló volt, mint lakos és az utóbbiaknak nem volt látható eszközük a védekezésre.

Mihelyt átestünk az előző napok izgalmain és a megrázkódáson, felújult érdeklődéssel újra a munkának álltunk. Húsvét gyors léptekkel közeledett és mi be akartuk fejezni a munkánkat ezen a környéken, mielőtt Brit-Indiába visszamennénk.

Attól az időtől kezdve a munkánk már a végére járt, az indulásunkat megelőző utolsó részleteket egy nappal húsvét előtt befejeztük, és már örvendeztünk húsvét vasárnapjának, hogy azt nyugalmasan, pihenéssel tölthetjük.

Mikor jóval a hajnal előtt a templom felé mentünk *Chander Sent* a kertben találtuk, felállt, hogy elkísér bennünket és mondta, hogy a vezetőnk a “szentélyben” csatlakozik hozzánk. A vezetőnk javasolta, hogy *Lhasa* felé menjünk vissza Indiába, onnan *Muktinathba*, a *Trans-Himalája* szoroson át *Kandernathba* és úgy tovább *Darjeelingbe*. Mikor a templom bejáratához vezető létra aljához értünk egy pillanatra megálltunk, hogy a napkelteben gyönyörködjünk.

Chander Sen a kezét a létrára tette, mintha úgy az alagút bejáratához akarna felmenni a létrán. Úgy állva beszélni kezdett: “A fény nem érti meg a sötétet, mikor átvilágít azon. Mikor Jézus látta, hogy Júdás el akarja árulni Őt, így szólt: ‘Most az Ember Fia megdicsőül, és Isten megdicsőül benne.’ Ez a kiemelkedő lélek nem azt mondta: ‘Júdás elárul engem.’ Ő egyáltalán nem beszélt Júdásról. Ő csak az általa áramló megdicsőült Isten Krisztusának mindenütt jelenlétéhez ragaszkodott; ember az Istenben megdicsőülve; Isten az emberben, - saját magában megdicsőülve. Látjuk tehát, hogy a tökéletes közös együttműködés a saját módján minden viszályt eltüntet. Most mondhatod: ‘Krisztus mutakozz be, mindig világosabban, olyan tisztán, hogy te engem betöltesz, és te én leszek. Lám most egy test vagyunk, egy gondolkodás, egy szellem, egy tökéletes alapelv. Te ÉN VAGYOK, én vagyok és mi együtt Isten, vagyunk.’”

Abban a pillanatban mikor abbahagyta a beszédet a “szentélyünkben” leltük magunkat, a “*Tau-Cross*” templom középső helyiségében. Alighogy felocsúdtunk ámulatunkból, Jézus lépett be az erkélyre nyíló ajtón, néhány társával, és a mi vezetőnkkel.

Bejövetelükkel a szobát tengernyi fény töltötte el. Mindannyian köszöntöttük egymást, minket bemutatott egy ismeretlennek, aki velük bejött. Ő úgy nézett ki, mint egy idősebb férfi, habár még nagyon életerős. Elmondták nekünk, hogy ő *Hastinatpur* közelében levő barlangok főnökeinek, a *Munik* egyike. Ő oda utazik vissza, és odáig elkísérne bennünket. Ő ismerte a nagy *Rishi Vegast* és a *Rishi Agastyával* is találkozott, kinek remete-lakja ott van, azon kedves de nagyon félreesett helyen. Mi különösen örvendeztünk e kellemes kilátás fölött.

Egy kört alkottunk; mindenki az asztalra tette a két kezét a tenyerekkel lefelé és úgy álltunk egy pillanatig mély csendben. Annak ellenére, hogy egy szó se lett ejtve, a szoba teljesen megtelt egy különös, lüktető és rezgő kisugárzással. Ez az észrevétel teljesen eltérő volt minden eddigitől,

először olyan volt, mintha elhalmozna bennünket. A sziklák egybehangzó dallamos rezgéssel remegtek. Ez csak néhány pillanatig tartott. Akkor valaki megszakította a csendet a közléssel, hogy azon reggelen egy világegyetem teremtésének ábrázolását fogjuk látni. A képek bemutatják, hogy mi történt a világmindenség létrejötte alkalmával.

Kimentünk az ajtón át a sziklába vájt erkélyre, annak a széléig. Még egy órával naplemente előtt volt. Egy halotti csend vett körül bennünket. A pillanat alkalmasnak nyilvánult egy új születést leleplezni. Egy befogadó és várakozással telt lelkülettel néztünk a végtelen űrbe. A *Muni* beszélni kezdett: "A világon csak kétféle jelenségek vannak: az egyik az, ami létezett mielőtt a tudat életre kezdett ébredni, ami még most is van és mindig lesz, a másik az, amit az emberiség gondolt és gondolni fog. Az, ami a tudat kezdete előtt volt, az örök. Az, amit az emberiség gondol változó és múló. Az, ami a tudat előtt volt, az Igazság. Az, amit az emberiség gondol igazság, legalábbis az ő számára. Mikor az Igazság Törvénye a tudatot átjárja, akkor minden helytelen gondolat, amit az emberiség termel, ki lesz törölve."

"Míg az évszázadok továbbgördülnek, és a fejlődés működésével az anyag fátylát viasszaszorítják, Igazságból eredő gondolatok mennek át az emberiség elméjén, amelyeket mi eredeti kozmikus tényeknek nevezünk; és ezek, a múlt emlékezetét betöltő gondolatok, amelyeknek a jelen tényei elébe mennek, és amelyeket a jövő jóslásai árnyékolja, szilárdan körvonalazva mutatkoznak a fejlődő tudat útján. Úgy mindig visszaterelik az emberiséget az eredeti alapelvhez. Ez a folyton ismétlődő visszatérés megmutatja az emberiségnek, hogy a teremtés örök úgy, mint az emberiség maga, de az emberiség teremtményei mindig alá vannak vetve a változásoknak és a Törvény kinyilatkozása alatt élnek, amit mi ok és okozatnak nevezünk. Mikor az emberi lények a teremtményeikben távolra eltértek, akkor az Igazság nagy Feltétlen Törvénye közbelép, és szemtől szembe állítja őket az eredeti Tervvel, látjuk tehát, hogy a Kozmikus Törvények nem engedik meg, hogy az élet túl távolra letérjen az irányról. Ez a törvény egyensúllyal, kiegyenlítéssel és összhanggal mindig a jó irányba tereli az életet."

"Vallások és bálványok ellenére az ember mindig teljesen egyesülni kényszerül a Feltétlen Igazsággal. Mikor az Igazság Feltétlen Törvénye uralkodik az emberi tudatban, akkor mindennek ki kell törlnödni, ami nincs teljesen összhangban az Igaz Kozmikus tényekkel. Az emberiség gondolatai úgy vannak alkotva, hogy azok a csupán féligazságokból született tökéletlen teremtményeiket elengedik, mikor az Igazság hozzájuk jön."

"A Feltétlen Kozmikus Törvénynek teljesen be kell teljesülni. A Valóság Törvénye szerinti Gondolkodásnak, beszédnek, vagy cselekedetnek az emberiséget végül magához a Törvényhez, vagy a Valósághoz kell vezetnie. Az öregek azt mondták, hogy minden fát ki kell irtani, amelyet nem a Mennyei Atyád ültetett beléd. 'Hagyjátok őket! Vakoknak vak vezetői! De ha vak vezet világtalant, mind a kettő gödörbe esik.' (Mt. 15: 14) Az idő gyorsan a végére jár, amiben az egész emberiség vakjai a vakokat az emberi gondolkodásban hívők által létrehozott tudatlanság, babona és önámítás mocsarába vezették ahelyett, hogy a valóságosban és igaziban hittek volna. Az a műveltség maga is a mocsárba zuhan, amely az elmúlt évszázadok varázslataira és babonájára van építve. Azok lopott teremtményei által okozott fájdalomból és szerencsétlenségéből létrejön egy új gyorsan fejlődő emberi öntudat. Igen egyre szélesebbre nyílik az ajtó erre az új születésre."

"Nincs más út, mint folyton az egyik tudat-szintről átmenni egy magasabb és előbbre haladt lépésre az igazi kozmikus úton. A nagy kozmikus rezgés-világban csak egyetlen tiltott állapot van: az a fajta gondolkodás, amely az emberiséget úgy hagyja lerozsdásodni saját elgondolásaiban és elképzeléseiben, hogy kétségbeesetten ragaszkodva annak varázslatához nem hajlandó azt elengedni, és úgy téve képtelen az egyetemes gondolkodás széles terét elérni. Azok, akik a személyes öntudatba belemerülnek, arra kényszerülnek, hogy így tovább menjenek, míg az elgondolásaik és tapasztalataik egy természetes kimerülése által képtelenek tovább haladni; akkor a Feltétlen Törvény önműködően közbelép előre kényszerítő kézzel, betegség fájdalom és veszteség eszközeivel, míg az embernek elege lesz belőle és a hibás ötlet átkát, látja magában az

ötletben.”

“Mikor egy faj vagy nemzet megtagadja elengedni azokat a dolgokat, amelyeket az emberi gondolkodás egy része, a valóban létező helyett teremtett, akkor a Törvény azon gondolkodás kisugárzott és felhalmozott rezgései által, átveszi annak a népnek fejlődését, ugyanis a fénysugár segítségével visszahat saját magára. Akkor az a faj vagy nemzet, küzdelem, háború, széthúzás és halál közepette kipusztul, hogy majd újra legyen helyezve a teremtés egy emelkedő szakaszába. Így újra kezdhet egy új kapcsolatban azzal, ami már volt, mielőtt az emberi tudat létezett. A mai nap gyors léptekkel közeledik a fejlődés egy újjáépítés pillanatához, minden, ami most olyan szilárdnak és jól alapozottnak mutatkozik, hamarosan egy bomlás állapotában fogja találni magát. Minden fa melyet nem az Igazság ültetett, ki lesz irtva. Egy időpontot közelítünk, mikor a mai társadalmi, politikai, pénzügyi és vallásos intézmények teljesen felborulnak, úgy, hogy helyet adnak egy új időszaknak, amelyben az emberiség egy szorosabb kapcsolatba fog jutni azzal, ami van, és már rendezve volt mielőtt a jelen emberi tudat azt kiszorította és félretolta. Az Igazság figyelmesen, szeretettel gazdag és sugárzó jótekonysággal vár, míg az ember belátja, hogy magához vonhatja annak tudatát, ami mindig létezett, és egyesülhet vele.”

“Az emberiség elfordul az előző nemzedékek dajkameséitől, és ami abból nőtt annak semmi haszna a növekvő egyéniségnek és a szellemi belátásnak és annak a nemzedéknek részére, amelynek tudata most felemelkedik. Téves ötletek, hagyományok szokások és babonák a végükre járnak. Ugyanaz vonatkozik a műveltségre, amely azokból létrejött. A régi bálványok elég hasznosak voltak az egyszerű tudatnak, ami most a hanyatlását közelíti. A bálványok hanyatlásának oka a belőlük eredő varázslat, mivel azok csak egy ügyes papi és tanítói osztály egybeszórt hazugságainak bizonyultak, hogy egy fejlődésben lévő faj síró gyerekeit azokkal elaltassa. Azok, akik távolabbra láttak, mint a közvetlen környezetük, nem sírtak és következetesen nem lettek elaltatva. Azoknak legtöbbje látta, hogy a dajkamesék nem tartalmaznak igazságot és sokan közülük elszántan, előreleptek, hogy megcáfolják a hazugságot, mert ők mindenben keresztül látták a Feltétlent, azt, ami mindig létezett, és amivel az emberiség egy része közvetlen kapcsolatban volt, látta és ismerte azt. Ebből a részből fog egy új és lelkesültebb tudat felkelni, amely teljesen felébredt és készen van, hogy letaszítsa a bálványszobrokat, amelyet az ember az embertársa részére állított fel, és hogy helyet készítsen az új eszményeknek, amelyek valójában olyan régiek, mint a teremtés hajnala. Ezek a felébredtek követelni fogják az emberi tudat nevelői, vezetői és lelkesítőitől, hogy azt egy valóban élő kapcsolat olyan magas szintjéről tegyék, ahol tévedés vagy ellentmondás lehetetlen, és hogy az ő tolmácsolásuk olyan egyszerű legyen, hogy azokat ne lehessen félreérteni. A magasabb értelmesség és átszellemülés felébredt tigrise, meg fogja akadályozni, hogy újra elaltassák, mivel már annyit szenvedett a múltban és egy helytelen bizalom gyötrelmei által kiábrándult. Ő egy szilárdabb gondolatvilágot fog követelni, amelynek több életeréje van és magából az Igazságból eredő tanokra, van alapítva.”

“Az elmúlt évszázadok fejei fölött a lerozdásodott hagyományaikkal, a tömeg most a régi, ősrégi üzenetre hallgat, amely az újszülöttek előtt kibontakozik az emberiség életei és szíveiben. Ez az új, ősrégi üzenet olyan, mint egy harsonaszó egy hittételekben fulladozó papság nyafogva éneklő hangja fölött. Kiemelkedik a széthúzás és a pénzügyi, ipari, politikai és vallásos hazugságok homályos ellentmondásai fölé.”

“Az emberiség egy részének lerozdásodott gondolatai ellenére, a hagyományos ötleteiknek és téves értelmeiknek Istenről, Krisztusról, emberekről, az ‘Ön’ -ről, az élet és halálról, félre kell állni; és mikor a világ feltétlen szabad ezektől az előítéletektől, akkor mindaz, ami arra építve volt el fog múlni, és ki fog törlnődni.”

“E közeledő korszak láthatárán bukkan fel egy felszabadulás, amelynek egy teljesen új jelentősége van. A nagy tömeg, amely most felkel, tiszta tekintettel és szorosabban meghatározott belátással, egy mélyebb kinyilatkoztatás által felszabadul, amely minden fajból és minden népből sugároz ki.

Ez a kisugárzás az Egy Élet, amely mindenben és mindenki által van.”

“Azoknak nagy száma ellenére, akik még görnyedten ragaszkodnak mindenféle tévhitekhez, a folyton szélesedő láthatáron nyílik Istennek, a Krisztusnak az emberben, az Isten Krisztusának, az ‘Ön’ -nek és a halálnak egy magasztosabb és nemesebb képe és a szellem egy új ciklusa hajnalodik az egész világnak. Az örvényből kiemelkedik a kristály faj egy új korszaka.”

“Mikor egy nép vagy nemzet Istent Feltétlennek látja, akkor az a nép Isten, mert akkor Isten köztük lakik. Hol azok azt az eszményt szeretik, tisztelik és imádják, ők maguk lesznek az Isten. Mikor az idő eljött, megkapják a jussukat, azt, ami először volt, és ami szilárdan áll a Szellemben. Mikor egy ember Istenien gondolkodik, akkor ő Isten, akkor Isten benne lakik. Lehelj életet, vagy Istent az emberiségbe, ez a kettő ugyanazt jelenti. A kozmikus kinyilatkoztatás e magasabb értelme által az emberek megtalálják Istent úgy, ahogyan Ő volt, mielőtt az emberi tudat kezdett megnyilvánulni, ugyanaz tegnap, ma és az egész örökkévalóságban.”

“A régi hiedelem hamvaiból lassan emelkedik az igazi templom az emberben, nem kézzel épített, hanem örök a mennyekben. Gondolkodók egy nagy új faj erős léptekkel jön előre, az árapály hamarosan a földön fog áradni, és el fogja vinni az önámítás maradványait, amely olyan sokáig az útjukban volt azoknak, akik a fejlődés terhe alatt tovább botorkálnak.”

“A munka már el van végezve. Sok százmilliók már újra meg lettek váltva és felszabadultan élnek, szívvel, lélekkel, testtel és kedéllyel. Ők alkotják a még meg nem született faj szívdobogását, amely az évszázadokat kapja örökségül. Én Istennel karonfogva látom őket átlépni az évszázadokon. A bölcsesség nagy hullámai a végtelen partjától kezdve áramlanak feléjük. Nekik megvan a bátorságuk, hogy előrelépjenek és kijelentsék, hogy ők az örök Isten részei, az örök Krisztus - Isten és az ember, aki örökké egy az örök életben. Nekik megvan a bátorságuk előrelépni, és a mennyeknél kijelenteni, hogy sok minden, amit az ember leírt, egy hazugság és egy szörnyű elvakultságból lett teremtve.”

“Ez új szívdobogás tudata egy új faj tudatából ered. Ez az új faj, - az élete által egy az Istennel, - látja az embert, tehát saját magát, mint a legmagasabb kifejezést ezen a bolygón; és belátja, hogy minden, amire szüksége van, azon élet által az ölébe esik. Ez a faj tudja, hogy az ember tudatosan élhet egy tökéletes világmindenségben, tökéletes lényekkel egy tökéletes összhangban, tökéletes feltételek és helyzetek mellett, feltétlen biztos abban, hogy a nagy Világmindenség Szellemi tervében nincs egyetlen hiba se.”

“Az ember Istent akkor a nagy Kozmikus Szellemnek, a Világmindenség nagy Szellemének látja; és a kifinomult elméjével nem tévóvázik gondolataiban tanulmányozni az alapokat, amelyek őt azzá alkották, aki ő most, és amelyek őt oda vezették, ahol most van. Akkor az ember újra egy a forrásával. Akkor tudja, hogy ez a forrás az örökké-csendes része az Isteni Szellemének, tudatosan összekötve és összeolvadva a Végtelen Szellemmel.”

“Ez az új faj megérti, hogy a lélek árnyékon és napsütésen át, keserűség nélkül keresi a Szeretetet és igazi békét, és hogy ez az Isten és az ember Igazsága. Ez a faj nem tévóvázik lerántani az egész emberiség szeméről a kendőt. A szürke szellemi jelenség, amely évszázadokon át az ingadozó én-ember lábait a saját tudatlansága által lekötözve tartotta, teljesen el fog tűnni. Az ember észreveszi, hogy minden korlátozását eltörölt azzal, hogy az igazi önjét elismeri, mint aki teljesen felébredt. Akkor felemelkedett az embertől Isten-emberig, Istenig.”

HETEDIK FEJEZET

Egy rövid szünet után, mikor a nap első sugarai a távoli láthatár fölé emelkedtek, a *Muni* felállt és beszélni kezdett: “Vannak barátaim, akik sok dolgot megismertek, amivel az Atya az emberiséget ellátja. Nekik megvan a Szellemen áthatoló értelmi képességük, és azt alkalmazva az egész széles világ a szemük alá kerül. Ők képesek látni, mit érez az emberiség. Így képesek segíteni kívánságai teljesítésében. Ezernyi olyan hangokat is képesek hallani, melyek a halandó fülnek hallhatatlanok, mint a kolibri éneke, az apró hangok melyeket az éppen kikelt vörösbegy hallat, a mezei tücskök hangját melyek közül némelyek másodpercenként 15.000-szer rezzen, és sok más zenei hangokat, melyek az emberi fül elérhetőségét távolra elkerüli.”

“Arra is képesek, hogy hallhatatlan hangokat érezzenek, azokat kezeljék és kisugározzák, amelyek bizonyos meghatottságot kelthetnek, mint például szeretetet, békét, összhangot és tökéletességet, amiből az egész világnak haszna van.”

“Arra is képesek, hogy bőség és nagy öröm érzelmeinek rezgését felnagyítsák és kisugározzák, úgy, hogy ez az egész emberiséget átitatja olyan mértékben, hogy az emberi nemzedék minden tagjának része lehet benne, ha akarja. Mikor az emberek ennek az állapotnak a létezését elismerik, akkor minden ember közreműködik, hogy megnagyítsa és kisugározza ezeket a rezgéseket. Akkor az emberiség egyénjeiért és általuk, éppen az jön létre, amire szüksége van. Akkor azok kívánságai beteljesülnek. Mikor a szükséges rezgések munkába vannak állítva, akkor nincsen olyan emberi lény, aki elkerüli tényleges jelenlétüket. Így az emberiség minden tökéletes kívánsága szilárd alakra kristályosodik.”

“Isten teremtető határtalan mozgó világűr tengere kristálytisza, mégis teljesen telve van rezgő, sugárzó erővel. Ez a kisugárzó erő azon vízszerű állományként ismert, amiben minden állomány, vagy minden alkotóelem feloldott formában jelen van, tehát egybehangzó kiegyenlített arányban egymáshoz, készen arra, hogy engedelmeskedjen a rezgési gyorsaság felszólítására, amely megengedi neki, hogy szilárd alakot vegyen fel. Mikor az emberi lény a gondolataival a helyes rezgési befolyást munkába állítja, közreműködve a nagy-mindenséggel, akkor az elemek odasietnek, mivel azoknak nincs más irányuk és betöltik a formát, melyet a kívánság előkészített. Ez a feltétlen törvény és ennek lefolyását senki se képes megváltoztatni.”

“Halljátok, - egy orgona játszik alacsony basszus hangon. Vigyük most ezeket a hangokat először olyan alacsonyra, hogy nekünk hallhatatlanná válnak. A hangok, amelyeket hallottunk mégis még visszhangzanak nemde? A rezgés ugyanúgy folytatódik, akkor is, ha a hang nem érzékelhető. Kövessük most a hangjegyeket az egész hanglétrán végig mindig magasabbra és magasabbra, míg az újra hallhatatlan lesz. A hangok ismét visszhangzanak, a magasabb rezgések is ugyanúgy folytatódnak. Tudjuk, hogy a két befolyás közül egyik se szűnik meg, még akkor, se ha a fizikai fülek hallóképességén kívülre esik.”

“Ez az, amit mi a ‘Szellem’ alatt értünk. Ahol a test továbbá képtelen uralkodni, ott a Szellem átveszi a vezetést. És ez a vezetés sokkal szilárdabb, mert annak egy sokkal szélesebb rezgésterülete van, mint a testnek és sokkal fogékonyabb a gondolat-befolyással, vagy rezgésekkel szemben, mert a gondolat sokkal szorosabban van a Szellemhez kötve és azzal egy-vonalban áll.”

“A fizikai korlátozott a testig és nem is terjed ki távolabbra. A fizikai szintén teljesen korlátozott a test cselekményéig, de nem annak kölcsönhatásáig. Ami a testi ellenhatásokat illeti, Szellem vagyunk, ha mi azt Szellemnek akarjuk tekinteni. Így megérted, mennyire korlátozva van az anyagi test.”

“A Szellem az úgynevezett fizikai területnek nemcsak minden atomját járja át, de még az állomány legkisebb részecskéjét is, lehet az szilárd vagy légnemű. A szellem a tulajdonképpeni erő miáltal az öntőminta készül, ami az állománynak a különböző alakját adja. Az ember az egyetlen lény, aki

ezeket a különböző mintákat, amelyeket az anyag felvesz, tervezi és rendezi. Engedjétek meg, hogy egy pillanatra kitérjek, hogy értelmesebb legyen. Látjátok, hogy a Világmindenségünk nagy központi Napja teljes gyönyörűségében sugárzik és aszerint, hogy a láthatár lassanként szélesül, a szemünk előtt egy új nap hajnalodik, egy új korszak, egy új tavasz születik”

“Ez a mi úgynevezett naprendszerünk, amely e központi Nap körül forog, csak egy a 91 ilyen naprendszer közül, amelyek még egy sokkal nagyobb központi nap körül forognak. Az a nap kilencvenegy-ezerszer akkora, mint a világmindenségeknek az összes tömege. Az a központi nap olyan óriási, hogy azon 91 naprendszer, amely egy tökéletes rendben és besorolásban körülötte forog, arányban olyan kicsik, mint a központi atommag vagy nap körül forgó apró részecskék az atomban, mint ahogyan ti azt nevezitek.”

“Ennek az óriási világmindenségnek 26.800 évre van szüksége, hogy egy kört tegyen meg azon a nagy központi nap körül, egy szoros összhangban a Poláris, a sarkcsillag teljes pontosságával. Kétkedsz még azon, hogy van egy igenlő isteni hatalom, ami mindent irányít? De térjünk most vissza a megfigyelésünkhöz.”

“Figyeljete jól oda, most egy kép alakul, ott láthatjátok a nap kerek fehér korongját. Most a fehér korongon egy vörös folt képződik. Figyeljete most jól, akkor látni fogjátok, hogy a vörös foltból egy kicsi fehér pont jött elő. Ez nem fénysugár; ez egy mozgó pont tiszta fényből, az élet szikrája, ami ki lett küldve és ahhoz tartózik az, ami most születni fog. Nektek az csak egy kicsi fehér pont, de azoknak, akik közelről láthatják, óriási. Ez nagyon különleges nektek, de rövid időn belül egy műszeren át fogtok nézni, amivel képesek lesztek mindezeket a dolgokat látni. Ez a műszer az emberiségnek még sok más dolgot fog kinyilatkoztatni. A nagy központi nap sokmillió évezreden át vonta magához ezeket a lüktető, rezgő és harmonikus összhangú erő-sugárzásokat, amelyeknek vagy magukból kell osztaniuk vagy szét kel robbanniuk. Most megfigyelhetitek, hogy egy nagy gáznemű ködtömeg kilazult a napból. Ezen az ábrázoláson most egy nagy tömeg apró részecskékből vagy atomokból álló bolygó, Neptunusz születését láttátok, amelyet az anyanap nagy erővel kitaszított.”

“Habár még ködalakú és homályos, a kitaszítás előtt megjelent fénypontnak, a központi napnak, megvan az ereje, hogy az anyanap által elengedett apró részecskéket, valamint a nagyobb méretűeket magához vonja és összetartsa.”

“Ti először bizonyára arra gondoltok, hogy egy robbanás történt, és hogy a nap részei az űrbe lövelltek. De járjunk csak utána, mi is történt valójában. Miért maradnak a szilárd részek és gázok együtt, és alkotnak egy meghatározott kört? Az onnan ered, hogy egy értelmes törvény áll a folyamat mögött és tökéletes rendben és összhangban vezeti azt. Ez egy bizonyítéka annak, hogy a véletlennek itt helye nincs, hanem a Törvény, amely soha nem téved, itt vezet és teljes rendről, és sorrendről gondoskodik. Ez a fénypont, a központi mag, a központi szikra, vagy a nap, az emberiség Krisztusa, amely körül az egész emberiség forog. Ez a Szellem céltudatos ereje. Ez a Törvény az, amely az emberiség minden egysége fölött uralkodik. A központi szikra egy tiszta fehér fénypont, a Krisztus, aki a legelső sejtet átjárta. Ez kiterjed, osztódik és ad abból a fényből az osztódással létrejött többi sejteknek, a sejteket egy erő tartja össze és ez az erő az, amit Szeretetnek neveznek.”

“Ezek a részecskék úgy vannak összetartva és táplálva, mint egy anya a gyerekeit ápolja és táplálja. Egy olyan részecske valójában a nap egyik gyereke és van egy magva vagy központi napja is, belül önmagában. Ez a mag az anyának a képmása és hasonlata, amiből az előbb született. Mihelyt ez a központi nap elvált az anyától, megvan ugyanaz a képessége, hogy a rezgő, sugárzó erőt, ami őt körülveszi, és ami szükséges, hogy élhessen és növekedhessen, magához vonja, egybeolvassza és megtartsa. Végül ez a tömeg lesz a Neptunusz bolygó, a legöregebb bolygó, amely most a naprendszerünk legkiterjedtebb pályáját foglalja el.”

“Mikor Neptunusz éppen létrejött, és annak központi napja erőt kezdett magához vonni, főleg az

anyanapból, akkor az atom szilárd alakot kezdett felvenni, ez azt jelenti, hogy azt az alakot kezdte felvenni, amely a születése előtt az ő részére lett vetítve. Azt a helyet foglalta el, amelyet bölcsőpályának neveznek, ez az a pálya, amelyen belül jelenleg Merkúr foglal helyet. Ebben a pályában a gyerek a szükséges állományt jobban magához tudja vonni az anyából, mert sokkal közelebb van hozzá. Mihelyt az anyából magához vonta a szükséges állományt, szilárd alakot kezdett felvenni. Köd és gáznemű állapot helyében kémiai elemek kezdtek tömörülni és megszilárdulni. A kémiai működés által létrejött szilárd anyagok összevonódtak, úgy hogy a hatékony hőség és nyomás által sziklaszerű anyag jött létre. Mikor a még félig folyékony anyag kezdett megkeményedni, a felületen lehűlt, úgy hogy egy kéreg jött létre. Ez a kéreg, úgy a lehűlési folyamat, mint a kívülről hozzátevődő részecskék által nehezebb és vastagabb lett. Ez a külső réteg mikor eléggé megkeményedett, hogy a körbe forgó tömeget összetartsa, lett a bolygó első sziklaszerkezete, belül egy olvadt tömeggel félig folyékony formában. Akkor a gázokból és gőzökből, e gázok egybeolvadásának termékeként víz kezdett létrejönni. Akkor a ködök méltóak lettek a bolygó névre. Ez a bolygó most gyorsan fejlődött egy állapotra, amelyben képes volt életet tartalmazni. Mégis hosszú időkre volt szükség, miközben kívülről részecske- részecske után lett az építményhez téve és belül a tömeg folyton folytatódó lehűléssel, mindig közelebb jutott a tökéletességhez, mielőtt a légköri és kémiai állapotok és a felület állapota készen lett arra, hogy élő szervezeteket hozzon létre, és azokat életben tartsa.”

“Ezen a ponton az anyanap újra egy atomot kezdett elkülöníteni. Mikor ez a kilökés megtörtént, akkor megszületett Uránusz. A rendkívüli erő, amely a kilökéssel felszabadult, kitaszította Neptunuszt a bölcsőpályából, egy másik, szélesebb pályába. Neptunusz kényszerítve lett azt a pályát elfoglalni, amelyet most Merkúr foglal el, hogy a bölcső-pályán helyet adjon az újszülött gyerekeknek Uránusznak, hogy az táplálékot kaphasson az anyától, míg annak ködös állapotából egy bolygó növekedik fel.”

“Ismét minden nyugalmas és csendes lett egy hosszú időre. Neptunusz az első gyerek felnő, és mindig közelebb jut a feltételekhez, amelyek közt élőlényeket képes fenntartani. Igen, már megjelennek az első amőbaformák beltengerjeinek zavaros, sós vizeiben. Akkor ismét egy atom készen áll, hogy előrelépjen és megszületik Szaturnusz. A rendkívüli erő, amely a kilökés alkalmával felszabadul, kitaszítja Uránuszt a bölcsőpályából és Neptunuszt a pályából, amelyet most Vénusz foglal el.”

“Neptunusz most eléggé lehűlt, és a felülete, úgy kifejlődött, hogy képes volt életet fenntartani. Ezen a bolygón történt, - míg az ezt a pályát foglalta el, - hogy a feltételek elérték azt az állapotot, hogy emberi életet tartson fenn és tápláljon, amelyeket a mai nap a mi földünk tölt be. Azokban a feltételekben az emberi élet-elem csatlakozhatott az emberi test létrejöttéhez és fenntartásához szükséges kiválasztott amőbákhoz.”

“Úgy jött létre az első emberfaj, egy kiválasztott típusú alapformájú és jellegű, nem állati, hanem emberi amőbákból, egy értelmességgel ellátva, amely a fejlődés folyamatát képes volt megrövidíteni és azt meg is tette. A feltételek ezen a bolygón tökéletesek voltak egy kiválasztott emberi faj fejlődésére és ez a fejlődés gyorsan nekilendült.”

“Alacsonyabb állati szervezetek nem voltak, tehát állati élet nem fejlődött ki. A bolygót kimagasló emberek lakták, akik hamarosan kifejlődtek egy tökéletes emberfajra, annak minden egyes tagja képes volt magát ellátni közvetlen a kozmikus (vagy vízszerű) állományból. Ezen a földön isteneknek tekintenék őket. Sok általunk ismert legenda és hitrege szól ezekről a kimagasló emberekről és köszönheti nekik létrejöttét. Ők teljesen azonosak voltak az alapelvvel, amely őket életre hívta. Ez a nép a szépséget és tökéletességet kifejező képességével, szép és tökéletes körülményekkel kezdte el körülvenni magát. Igen, ők a bolygót egy gyönyör és szépség paradicsomává alakították át.”

“Az volt a szándék, hogy ez a nép örökre ragaszkodjon ehhez és megtartsa ezt a minden elem fölötti feltétlen uralma révén elnyert tökéletes állapotot. Mikor ezek az emberek egy kívánságot

kifejeztek, az azonnal beteljesült. De idővel közülük némelyek lassúságot és önzést kezdtek napfényre hozni, miközben igyekeztek embertársaikat felülmúlni. Ebből széthúzás eredt, ami még nagyobb önzést és kapzsiságot szült és még nagyobb széthúzást okozott. Az idő, amit a fejlődésnek és az egymás közti szolgálatkészségnek kellett volna szentelni, most el lett pazarolva veszekedéssel és viszálykodással. Ahelyett, hogy az eredetük közelében maradtak volna, folyvást nagyobb különbségekhez jutottak és mindig tovább elkülönültek, míg néhányak kivételével, mindazt elvesztették, ami magasztos és nemes volt. Egnéhány kivételével mindannyian elengedték a biztonságukat és védelmüket. Ez a bolygó körül egy örvény keletkezését okozta. Ahelyett, hogy ragaszkodtak volna a tökéletes, isteni példához miáltal ők egy teljesen tökéletes világmindenséget, isteni tulajdonságokkal, isteni bolygón teremthettek volna, hagyták magukat annyira lezúlleni, hogy a következő kirobbanás olyan óriási lett, hogy mikor a ködök szilárd alakot vettek fel, az abból létrejött bolygó nagyobb kiterjedésű lett, mint mind a többi. Így jött létre a nagy bolygó Jupiter. A rendkívüli erő, amely felszabadult, olyan hatalmas volt, hogy Szaturnusz ki lett hajítva a bölcsőpályából és abba a pályába került, amelyet most Merkúr foglalt el. A kirobbanás olyan óriási volt és a naprendszer annyira megtelt vele, hogy nagy-mennyiségű törmelék jött létre, amely Szaturnusz körül rendeződött el. Mivel azok a szteroidok azonban különböző sarkításúak voltak, nem tudtak egyesülni Szaturnusszal. Így függetlenek maradtak, és az egyetlen teendőjük csak az maradt, hogy Szaturnusz körül gyülekezzenek mint szteroid csoportok. Ezeket nevezik Szaturnusz gyűrűinek. Némelyek közülük olyan nagyok, mint egy bolygó.”

“Neptunusz a nagy és szép, ezen erő által abba a pályába lett hajítva, amelyet most a mi földünk foglal el. Minden pompája elveszett, a nagy lakóival együtt, néhányak kivételével. Azok, akik megmaradtak nem adták fel Isteni jussukat és ők a testüket úgy állították be, hogy ők a most létező mind a 91 világegyetemet körülvéő és áthatoló Szellemi légkör kisugárzásában biztonságot találtak. Ebben a helyzetben képesek voltak megtartani az azonosságukat és ismeretüket, és azt elterjeszteni, abból osztani úgy, hogy ez az ismeret mindig megmaradjon. Ezek azok az eszmények, amelyek szerint mi a mai nap élünk. Mi igényt tartunk a rokonságunkra ezekkel a nagyokkal. Ők alkotják az emberiség gyökérfaját. Ők tartják fenn az ember istenségét és őrzik az emberiség eszményeit.”

Akkor nagyon hosszú idő következett, ami szükséges volt, hogy Jupiter ködei egy bolygó alakját vegyék fel. Annak méretei olyan óriásiak, hogy az még most is csak kis mértékben hűlt le.

“Gyors szárnyakon száll az idő tovább, a nap elkészült hogy életet adjon az ötödik ködtömegnek, úgy jön létre a vérvörös bolygó Mars. Mikor ez a kilökés megtörtént, látjuk, hogy a hatalmas Jupiterrel valami különös történik. Egy óriási vörös folt jelen meg hirtelen az oldalán és egy nagy részt lök ki önmagából. Akkor egy mellékbolygó született, amit holdnak neveznek. Ennek a második kilökésnek alkalmával olyan túlságos nagy erő szabadul fel, hogy az óriás Jupiter kilendül a bölcsőpályából, amely most rendelkezésére állhat Marsnak. Míg Jupiter elfoglalja az új pályáját, a keringő ködtömeg még egyáltalán nem képes a születése alkalmával az űrbe hajított nagy mennyiségű részecskéket maga körül tartani. Ezek a részecskék olyan távolra szétszállnak, hogy azok Neptunusz, Uránusz, Szaturnusz és Mars hatáskörébe jutnak, de mivel azok különböző sarkításúak, ezek a bolygók nem vehetik fel azokat. Azok külön szteroidok, egy bolygó sarkítása nélkül. Így tehát nem képesek egy bolygó helyét elfoglalni, és elrendezkedve egy központi nap körül forogni. Annak következtében egy iszonyatos sebességgel szállnak a világűrön át, mint nagy tömeg meteorok, mozgás üteme nélkül, míg ütközésbe kerülnek más bolygókkal, azok felületébe nyomulnak vagy az erős ütközés megrázkódása által darabokra, törnek. Apró részecskék a vad sebességükben el is szállnak, amelyek lassan visszatérnek a vízszerű tömegbe, ahol azokat a központi nap újra felveszi és beolvasztja, hogy később egy új bolygó, vagy atomok újra születésénél, mint ködök ki legyenek küldve.”

“Most következik a ködtömeg születését létre hozó kirobbanás, amely végül a mi földünket fogja alkotni. Mars ki lesz lökve a bölcsőpályából, és a mi földünk foglalja el a helyét, úgy minden

bolygó egy új pályába kerül, hogy helyet adjon az újszülöttnak. Akkor megszületik Vénusz, ugyanazon a módon jut a Föld, és a többi bolygó minden alkalommal egy terjedelmesebb pályába, hogy helyet adjon az újszülött bolygónak. Aztán megszületik Merkúr, miáltal a többi bolygó egy szélesebb pályába kerül, akkor a napjainkban a csillagászok számára látható bolygók száma megtelt, összesen nyolc.”

“Valójában kilenc van, mivel a bölcsőpályát nem Merkúr foglalja el, hanem az utoljára született gyerek, amelynek ködtömege azonban még nem vett fel látható formát. Ő mégis létezik és befolyása észlelhető. Úgy a naprendszer, amelynek egy részét a föld alkotja, kilenc bolygót vagy atomot tartalmaz a kilenc pályával, amelyet azok egy számtani pontossággal követnek a központi Nap vagy mag körül. Ti most egy ábrázolást láttatok e teremtésről abban a sorrendben, amelyben létrejött.”

“Most valami történik Neptunusszal, a bolygó, amely legtávolabbra van a Naptól, és amelynek a pályája a legnagyobb, megérett és a sebesség legtávolabbi határát is elérte. Megkapott minden fényt, amit képes volt felvenni magába és most azon a ponton áll, hogy mint nap lépjen fel. Ő most csökkenni kezd, miközben egy új ködtömeg alakul és a nap előkészül, hogy életet adjon a tizedik gyerekének. Mielőtt ez a kilökés megtörténik, Neptunusz el fogja érni a legnagyobb gyorsaságát a központi nap körüli forgásban, a világűrbe fog szállni és szétrobbanni, hogy majd visszatérjen a vízszerű állapotba. Akkor a központi nap újra felveheti, hogy erejét gyarapítsa, úgy hogy új bolygók vagy atomok születhetnek.”

“A naprendszerben, amelynek a mi földünk egy része, csak kilenc bolygó foroghat egyidejűleg a központi nap körül. Így ez egy szakadatlan körforgás, - születés, állandósulás szilárdulás, kitágulás, a gyorsaság határának elérése, az űrbe hajítás szétrobbanás és végül a központi nap által való felvétel, - egy új születésre való előkészület.”

“Így a nap a vízszerű elemből újra magához vonja azt, ami ki lett küldve, hogy végül vízszerűvé váljon. Ez egy folytonos megújulás új születésre újjáteremtés által. Ha ez a folyamat nem ismétlődne folyton, akkor a 91 világegyetem nagy központi napja, valamint a különböző naprendszerek kisebb központi napjai, már régen elemésztozott volna és minden visszatért, volna a Végtelenbe, ahol minden állomány létezik.”

“A csillagrendszereket egy minden kisugárzást és minden űrt átjáró bölcs értelmesség, hívja életre és jelöli ki nekik az utat. A nap vagy a központi mag soha nem öregszik meg és nem hal el. Ő felvesz, befogad, fogva tart, alakot ad és elkülöníti az atomot, de mégse csökken soha nagyságában, mivel azt, amit kibocsát, újra visszakapja, és magába befogadja. Ez egy folytonos, előremenetel egy csekélyebbről egy magasabb, majd egy még magasabb beteljesülésre.”

“A 91 naprendszer ragyogó csoportja, amelynek egy részét a mi földünk és a hozzá tartozó bolygók csoportja alkotja, csak egy része a még többet átfogó 91 világegyetemnek, azok egy még sokkal nagyobb központi nap körül forognak, annak terjedelme 91 ezerszer akkora, mint az először nevezett csoport. A dolognak ez az állása így folytatódik, és 91-szer szaporodik, majdnem a végtelenségig; azok együtt alkotják az óriási és végtelen Világegyetemet, a csoportok alkotják az úgynevezett tejutat. Ezt a világegyetemet gyakran az Atomi hőszugárnak nevezik, mert az a nap melege a forrása.”

“A mi Napunk nem egy nagy csillagtömeghez tartozik. Ez az előbb említett nagy Világegyetem központi Napjából vagy magjából született vagy kiszorított, ködtömeg. A Nap, ahogyan ti azt ebben a ködtömegben látjátok, a valódi Nap fénysugarainak csak egy része. Ezek a sugarak egy bizonyos szögben elhajolnak, mikor az állományba behatolnak, majd visszaverődnek, míg ezek a meghajlott, kicsavart sugarak egy más helyen látható képet alkotnak a Napról, mint hogy valójában van. Ezek a sugarak olyan tisztán visszaverődnek, hogy ti azt gondoljátok, hogy a valódi Napot látjátok. Így ugyanazon jelenség által sok bolygó képe eltorzul. Ahol sok látszik, ott meglehetősen kevés van; mégis az összes tényleges száma a sok millióba megy.”

“Mikor tüzetesen megnézed a képet, látni fogod, hogy ezek a ködtömegek vagy azok napjai nem lapos korongok, hanem kerek gömbök, amelyek a két sarkukon belapultak, éppen úgy, mint a mi földünk, ti csak a nagy lapos sarkvidéket látjátok.”

“A nagy világegyetemi kozmikus Nap óriási tömegének olyan hatalmas befolyása van a fénysugarakra, hogy azok az egész világmindenség körül visszatükröződnek. Az is erősen befolyásolja és visszatükrözi a fénysugarakat, hogy érintkezésbe jutnak az Atomi vagy Kozmikus sugarakkal, azzal részecskéi annyira kilendülnek az irányból, hogy egy csoport csillag és bolygó ezernyi képét tükrözik vissza. Úgy ezernyi bolygó és csillag nem azon a helyen látszik, ahol van és még sok ezer tükörkép újra, visszatükröződik. Ha körülnézünk a világűrben, a jelenségek két oldalról mutatkoznak, azt a fényt is látjuk, amely már több százmillió évvel ezelőtt ki lett bocsátva és már megtette az utat az egész világmindenség körül, így két képet látunk egy helyett. Az egyik képen, úgy látjuk a jelenségeket, ahogyan néhány százezer évvel ezelőtt volt, míg a másik kép a több százmillió évvel ezelőtti helyzetet mutatja. Ez így megy tovább az egész kozmikus rendben át. Ebből sok esetben láthatjuk a nagy múltat, és ugyanazon a módon a jövőbe nézhetünk.”

“Létezik egy láthatatlan kapcsolat, olyasmi, mint a gondolat vagy az érzés ereje, de a világmindenséget irányító és szellemi parancsokat kiküldő eszköz segítségével nagyon sokszor felnagyítva. Ezeket a nagy szívdobogásra hasonló lüktető erőket egy értelmesség bocsátja ki, amely a vízszerű, - a Világegyetemet, - annak szellemi ellenpárját körülvevő elemet átjárja. Ezek a hatalmas szívdobogások szállítják az életáramlatot az egész világegyetem minden atomjához és gondoskodnak arról, hogy azok tökéletes ütemes rendben tovább mozognak. Ebben a világmindenség végtelen kiterjedésében nem létezhetnek betegségek, vagy ellenkező sejtek, mert egy-egyetlen beteg, vagy ellenkező sejt az egész megzavarná, és egy időre zűrzavar lenne az eredmény. Ez az emberi szervezetre is vonatkozik, mikor azt viszálykodó gondolatok zavarba hozzák.”

“Ezt a központi irányítást nevezzük Istenségnek. Az ember szívdobogása, a nagyon kicsiben, megegyezik ezzel a nagy szívdobogással.”

“Az ember abból az értelmességből ered és annak egy ellenképe, amely az egész vízszerű Forrást irányítja. Az ember egyidejűleg létezik a Forrással, és mindent abból a nagy tárolóból szerez be, úgy mint a nagy központi nap, csak a központi nap azt, a forrást vezető értelmességgel való kapcsolatából kifolyólag nagyobb mértékben teszi.”

“Az ember, az emberiség egysége, magába véve egy jól szervezett isteni világmindenség, habár a nagy világegyetemek egységével összehasonlítva végtelen kicsi. Mégis mikor az ember, mint egység istenségét valóban birtokába veszi a legnélkülözhetetlenebb, mert a nagy értelmesség egy részét teszi ki, amely minden világegyetem egész Isteni tervét vezérli. Úgy, ha az egész világmindenség megsemmisülne, azt az ember újra fel tudná építeni, ha tökéletes együttműködésben marad a kisugárzásokat áthatoló eredeti értelmességgel, kezdve a fénykisugárzással, a legkezdetlegesebb fizikai formáig. Ha netalán egy ilyen pusztulás megtörténne, akkor az embernek nem csak a hatalma van meg, hanem ő az a hatalom, aki önmagát visszavezeti az eredeti értelmességbe, ahol nemlétezik megsemmisülés. Mikor a nyugalom és összhang újra helyre áll, az embernek, aki újra egybeolvadt az eredeti értelmességbe nem számít, hány billió évszázadnak kell elmúlnia, hogy az előző tökéletességet újra létrehozza, hogy az egész folyamat újra kezdődhessen. Az ember megőrzi az egységét a Végtelennel és megengedheti magának, hogy várjon, míg érett az idő az új világmindenség újjáteremtésre. Mivel megtartotta a tudatát korábbi tapasztalatokról, jobban fel van szerelve, hogy segédkezzen egy tökéletesebb, tartósabb helyzetet létrehozni. Ebben az ember soha nem tévedhet, mivel ő igenlőbb, mint bármely más forma; kudarc nincs a láthatárán vagy a tudatába írva.”

“A végtelen kicsi akkor végtelenné válik, minden forma részére. Mikor a bölcs ember azt mondja: ‘Én nem ismerem a halált, se öregséget, én örök vagyok, az életben vagy a fényben nem létezik semmi, ami nem én vagyok,’ akkor ez a jövő kilátás van szembe előtt. Ez valódi Istenség. Övé

a mennybemenetel.”

NYOLCADIK FEJEZET

Észrevettük, mikor a szónok elhallgatott, hogy a nap a legmagasabb pontját már régen elkerülte. Nem bűvölettől kábultan, hanem elragadtatástól felemelkedve, álltunk ott, Minden oldalról a szemeink előtt kinyilatkozott távlat vett körül bennünket.

Hol maradt a láthatár? Eltűnt a semmibe, - a végtelenségben voltunk és ahhoz tartóztunk. Hogy a miénk legyen a végtelen, csak a kezünket kellett kinyújtani és elfogadni azt. Csodálkozol ezen olvasó? Lehattunk-e képesek arra, hogy lényünk nagyságát és helyét belássuk a világmindenség hatalmas tervében? Nem, odáig még nem jutottunk el. Nem tudhattuk, hogy hajlandó-e a világ ezt elfogadni. Mi egy pillantást vetettünk a rég-régmúltba; amit a jövő tartogat, nem fogjuk tudni, mielőtt azt a jelent élve bebizonyítjuk. De azt láttuk, hogy mi volt a múlt sokmilliónyi éve.

Reménnyel telve nézünk előre, mert tudjuk, hogy a jövő még ugyanannyi millió évre kiterjeszkedik, mint amennyire a múltat ábrázolva láttuk. Régi meggyőződéseinket elhagytuk, azokat teljesen feladtuk, és mindennek örvendünk, amit még el lehet érni, nemcsak reménnyel telve, hanem a biztos tudatban, hogy létre fog jönni. Hol maradtak a régi meggyőzések? Eltűntek, felosztódtak, mint a köd. A Világmindenség most kristálytisztán mutatkozik.

A Nap sütött, de a napfényt felülmúlta egy kristálytisza világosság, amelyhez a napfény hasonlítva sötétnek tűnt. Összegyűjtöttük jegyzeteinket és a szentélyünk bejárata felé indultunk. Mihelyt szándékunk félreérthetetlenül nyilvános lett, fénysugár nyalábok vettek fel bennünket, úgy jutottunk le a szobába, ahol nem voltak látható elhatároló falak. A világűr még mindig elragadtatásban tartott bennünket. Hát valóban úgy van az, hogy mi ezen óriási világnak egy fontos része vagyunk? A mérhetetlen letérdel a környezete nagysága előtt.

Leültünk és hagytuk, hogy a csend átjárjon bennünket. Egy szó se esett. Tudatlanok voltunk az idő múlásáról, míg valaki közölte, hogy az asztal terítve van. Az étkezés a legkellemesebb kielégítést adta, míg az elmúlt órák színezték az egész további életünk alaphangját. A nap ismét elérte a láthatár szélét és gyorsan eltűnt mögötte, akkor felálltunk az asztaltól és az erkélyre mentünk.

Gyönyörű kilátás volt! Nem közönséges naplemente volt, hanem az örökkévalóság nyílt meg egy pillanatra előttünk. A mi barátaink ebben az örökkévalóságban éltek, most és mindig, nap-nap után. Csodálkoztok azon, hogy ők halhatatlanok? Csodálkoztok azon, hogy mi Mestereknek nevezzük őket? Erre azonban nem céloztak soha egyetlen szóval se. Mi kérdeztük őket: "Mestereknek nevezhetünk mi titeket?" A válasz így hangzott: "Gyerekek, ti és mi ugyanazok vagyunk" Mely nagyság, mely egyszerűség! Miért nem tudunk mi is egy olyan szép módon szerény lenni?

Mikor az erkélyről le akartunk menni, a mozdulatlan testünkkel az erkély külső oldala felé közeledtünk, nem a lépcső felé, mint ahogyan gondoltuk volna. Alighogy elértük az erkély szélét, máris a szállásunk kertjében leltük magunkat. Egyikünk se érezte, hogy a levegőn át szállt volna, vagy tudatába lett volna némi mozdulatnak. Már annyira hozzászoktunk a meglepetésekhez, hogy egyszerűen elfogadtuk a helyzetet. A kertből a faluba sétáltunk, ott mindent készen találtunk egy korai indulásra. Hallottuk, hogy néhány falubeli már előre ment egy utat törni a hóban, ami a hegyszoroson még három vagy négy méter vastag volt. Ez a szoros körülbelül nyolcvan kilométer távolságra volt a falutól 3600 méterre a tenger szintje fölött. A vidék nagy része durva és nagyon nehezen járható. Ott az a szokás, hogy egy utat törnek a hóban egy nappal azelőtt, hogy át kell menni a szoroson; a letaposott hó akkor elég kemény, hogy embert és állatot elbírjon.

Jóval napkelte előtt felkeltünk és láttuk, hogy minden részletről lett gondoskodva. *Jast* és a *Muni* elkísérne bennünket. Az egész falu népe összejött, hogy jó utazást kívánjon nekünk. Mindannyian nagyon sajnáltak, hogy el kellett hagynunk ezt a falut, ahol két telet töltöttünk. A helybeli lakosság

minden tagja iránt egy mély jóindulatot fogtunk fel és tudtuk, hogy ez az érzés kölcsönös volt, egyszerű barátságos emberek voltak. Hogy tiszteletükről tanúskodjanak, közülük sokan elkísértek bennünket nyolc vagy tíz kilométer távra. Akkor utoljára elbúcsúztunk és tovább mentünk Brit-India felé. Mégis hónapok múltak el, mielőtt egy pillantást vethettünk a Himalája-hegység déli lejtőire.

Míg a karaván fő részével együtt mentünk, éreztük, hogy erőfeszítés nélkül haladtunk. Az utunkon, láttunk Itt-ott, mint egy látomást, egy pontot előttünk; azon pillanatban mikor az a pont élesen meghatározva látható volt, már ott is voltunk, néha kilométerekkel a karaván előtt. Délben égő tüzeket találtunk és egy ebédet, amelyet a falu három előrement lakója készített a számunkra. Ők mondták nekünk, hogy mások tovább előrementek, hogy a szoros legmagasabb pontján egy utat törjenek a hóban. Ezek ebéd után visszamentek a faluba. A táborunkat is már felütötték nekünk az első éjszakára. Minden elő lett készítve, addigra míg mi átkelünk a szoroson és leérünk a *Giama-nu-chu* folyó völgyébe, ott elértük a falubeli csoportját. Ők gondoskodtak mindenről, hogy minket biztonságban átvezessenek a durva hegyvidéken. Onnan azok is visszamentek mivel az utazás tovább a völgyben elég könnyű volt.

Szándékosan adom ezt a rövid leírást, hogy egy általános képet adjak a vendégszeretetről melyet az egész úton *Lhasa* felé ezen egyszerű kedves embereknel, élvezhettünk. Csak ritkán találkoztunk a kemény kegyetlen típusú Tibeti bennszülöttekkel, akikről sok utazó olyan örömet írt.

A nagy *Tonjnör Jung* szorosig követtük a völgyben a *Giama-nu-chu* folyót, onnan a *Tsan-Pu* vagy *Brahmaputra* mellékfolyóját, egészen *Lhasaig*, ahol egy hivatalos fogadtatás várt ránk.

Mikor a város közelébe értünk, éreztük, hogy egy *Taos Pueblo*hoz közeledtünk. El tudtuk képzelni, mikor minden oldalról körülnéztük, hogy egy olyan *Pueblo* előtt álltunk. A nagy Dalai-láma, egész Tibet Uralkodójának palotája feltűnően kiemelkedik, mint a város legszebb ékszeze. Míg ez a város Tibet időleges fejedelmét képviseli, az élő Buddha a mélyebb szellemi főnök. Őrála feltételezik, hogy ő szellemben uralkodik a titokzatos, rejtett városban, a központban, amelyet *Shamballanak*, a mennyeknek neveznek. Mi abban reménykedtünk, hogy megtekinthetjük ezt a szent helyet, amiről mondják, hogy mélyen a Góbi sivatag homokja alatt van eltemetve. Másnap délelőtt tíz órára meghívtak bennünket a kolostorba és felszólítottak, hogy minden kívánságot ismertessünk, mivel mindenki egy megtiszteltetésnek tekintené, ha szolgálatunkra lehetne. Bárhova is mentünk, volt egy kíséretünk és az ajtónknál egy őr állt, hogy a kíváncsiakat ne engedje be, mert *Lhasa* lakóinak az volt a szokásuk, hogy váratlanul belépnek egymáshoz. Mi voltunk az egyetlen újdonság az életükben, nem vehettük tehát rossz néven tőlük kíváncsiságukat. Mikor közülünk valaki egyedül kiment, a népek körbevették azzal a félreérthetetlen szándékkal, hogy megállapítják, hogy valódi embere-e, és ez a vizsgálat az áldozatnak néha kellemetlennek nyilvánult.

Másnap reggel már korán keltünk, az éjjeli pihenéssel teljesen felfrissülve készülődtünk, hogy a kolostorba menjünk, ahol a főpappal találkozni, aki csak két nappal előttünk érkezett. Mikor a várost elhagytuk a testőreinkkel, úgy tűnt mintha az egész város összegyűlt volna, hogy köszöntsen bennünket.

A kolostorhoz közeledve, a főpap már élénk jött és kellemes meglepetésünkre *Emil* és *Emil* anyja is vele volt. A pap elragadtatásában olyan volt, mint egy kisfiú mikor elmondta, menyire vágyakozott hogy *Emilt* vagy a barátaink közül valaki mást viszont láthasson. Érezte, hogy sok dologban hiányos maradt és beszélni akart velük, hogy egy teljesebb értelemez juthasson. Ő hozta nekünk az első hírt a családról melynek háza az ő falujában elő lett varázsolva. A lámák lakására mentünk, hol a lehető legnagyobb kényelmet nyújtottak nekünk. A pap *Emil* anyjához fordult a szavakkal: "A hatalom Isten, az én Atyám tevékeny alapelveinek bemutatása. Az mindig felépítő tevékenység. Isten tökéletes tevékenységéből és kinyilatkoztatásából soha nincs se sok, se kevés; Isten nem téved soha, és soha nem tétlen. Az Isteni alapelv mindig felépítő. Én megparancsolom magamnak, hogy előrelépjek és hogy tökéletes összhangban legyek a tevékeny

Isteni alapelvvel és csak azzal.”

Emil anyja itt átvette a gondolatot, és azt mondta: “Mehetsz még tovább, és ugyanazzal a joggal mondhatod: ‘Én átjáratlak téged az én fizikai testemet ezzel az Isteni lánggal, úgy hogy te most az a tiszta állomány lettél, amelyet az Isteni alapelv mindig lát.’”

“Akkor kell, hogy kibővítsed tudatodat az Isteni tudatig, és te magad teljesen alámerülsz Istenbe. Úgy valóban Istenné válsz egy a Legmagasabbal. Ez a terület az, ahol az ember valóban otthon van. Az ember itt azonos minden dolognak lényével, ő itt valóban Isten, itt nem létezik elkülönítés. Belátod most, hogy így az ember Istenné vagy ördöggé válhat? Belátod, hogy az ember igazi környezete a teljes Isteni rezgés-léggöze, ha ő hajlandó abban a légkörben élni? Ez az egyetlen tudományos légkör az ember egyetlen helye, ahol ő Istent kifejezésre hozhatja, és egy lehet Istennel. Egy olyan ember végtelenszer több mint a halandó földi fogalom őrála.”

“Belátod most, hogy te Isten országához tartozol, és annak egy részét alkotod, és nem egy, vagy más rossz szellem, amelyet az ember képzelete teremtett? Nem egy teljesen tudományos és logikus tény az tehát, hogy az ember Isten lehet, és az is, vagy hogy saját magát Isten országán kívül képzelheti el, és egy rossz szellem országát teremtheti, ami neki valóságnak látszik? Rád hagyom, hogy ítélkezz előttem. Ez az egyetlen dolog, amelyen az emberiség áll, vagy bukik. Csak egy választék van, egy cél, egy igazság és egy tudomány és az fel szabadít téged. Lehetsz Isten vagy rabszolga, saját akaratod szerint.”

“Gondolkodj el az Isten mindenségéről, az Első okról, amely nem ismer se, kezdetet se véget, amely minden területet befed. Vedd körül magadat ezzel a mindenséggel. Ha te ezt folyton hűen imádod, ezt és semmi mást, EGY ISTENT, EGY MINDENHATÓ LÉNYT, akkor észlelni fogod, hogy a tested rezgései emberiből Istenivé változnak. Ezekben a rezgésekben hálásan élni, benne járni, és vele egyé válni az igazi imádat; és amit te imádsz, és eszményé teszed, az leszel te magad. Ez az egész emberiségre érvényes. Csak egy Isten van, egy Krisztus, egy Egység, egy Ember, egy Család, minden testvér és nővér, mindannyian egy.”

“Istent nem egy személynek, vagy egy személy ábrázolásának kell tekinteni, hanem mint egy mindent átfogó egység, amely mindent átjár. Mihelyt te Istent egy személynek tekinted, egy bálványt termentsz. A bálvány üres és azzal elvesztetted az eszményedet. Az eszmény nem egy meghalt megváltó, vagy élettelen bálvány. Hogy Isten számodra eleven és erőteljes legyen, tudnod kell, hogy te magad Isten vagy. Semmi más nem képes neked több életet és erőt kifejezni. Ez a lényed Isteni tudománya. Akkor te a Krisztust, a megváltódat kezded élni és az egyesül veled. Akkor te magad vagy a Krisztus, aki az egész életed hajtóerejévé válik; te, a valódi Éned, megváltod saját magadat, egy vagy Istennel, valóban Isten vagy. Azzal, hogy ezt az eszményt tisztelőben tartod, megbecsülsz szereted és imádod, Isten él és működik belül tebenned.”

Most szóba jutott a lehetőség *Shanballába* menni. A pap kérdezte, hogy van e lehetőség a számára, hogy velük menjen. Azt a választ kapta, hogy ha ki tud lépni a testéből, és azt újra fel tudja venni, minden nehézség nélkül velük tarthat. Még azon este elindulnának. Meg lett beszélve, hogy a kora este a szállásunkon találkoznak, és hogy a mi vezetőnk is velük megy. Röviden miután hazaértünk összejöttünk és egy rövid beszélgetés után, kiléptek az ajtón. Mi több napig nem láttuk őket.

Ezt az időt mi arra használtuk, hogy rajzokat és felméréseket készítsünk a kolostorról. Egyszer, mikor a lámák régi szállásának egyik pincéjében szimatoltunk, miután nagy mennyiségű régi limlomot félreraktunk, találtunk egy régi márványtáblát, elővettük és lepucoltattuk. Mikor az megtörtént, mindenkit meglepett a szép faragása és pontosság, amivel minden részlet kivitelezve volt. Még a lámák is csodálkoztak felette. Egy öreg láma elmondta nekünk, hogy ő még nagyon fiatalon a Nagy lámák egyikének a tanítványa lett, aki az egész, nagyon régi láma lakosztály főnöke volt, ahol akkor ez a tábla egy fülkében állt. A mestere elvárta tőlük, hogy ők a hónap minden első hétfőjén reggel kilenc órakor megtekintik ezt a táblát. A láma elmondta nekünk, hogy mihelyt a fülke közelébe jöttek, ahol ez a tábla volt, és három vagy négy percig csendesen előtte

álltak, egy hang a tábla történetét kezdte énekelni és a nagy dolgokat, amelyeket a faragás ábrázolt. Az ének említette, hogy a márványlap egyike a két táblának melyek, egy több-százezer évvel ezelőtt létező nagy fehér népfaj virágzó műveltségének emlékezetéül lettek készítve, amely a földnek azon egy nagy részen élt, amit most az Amerikai szárazföldnek neveznek. Egy másolat is létezett és az ének szerint az a szülőföldön volt található, ahol készítve lett, ez szolgáltatta a bizonyítékot, hogy valamikor létezett egy olyan ország.

Mi följegyeztük az adatokat, úgy ahogyan azokat az ének említette. Mikor évekkel később a kijelölt környéken dolgoztunk, megtaláltuk a másik márványtáblát, elrejtve egy nagy falba, pontosan azon a helyen, ahol az énekben említve volt. A falak nyilvánvalóan egy régi templomhoz tartóztak Közép-Amerikában, amiből most csak romok maradtak. Ebből látni lehet, hogy még régi hitregékből és énekekből is lehet nagy igazságokat napvilágra hozni.

A márványtáblák iránt tanúsított érdeklődésünk és az ének tartalma megszerezte nekünk a lehetőséget, hogy más jegyzetekhez és adatokhoz jussunk, amelyek későbbi kutatómunkánknál felbecsülhetetlen értékűnek nyilvánultak. Ez az eset azt is elősegítette, hogy megnyíljon előttünk az ajtó a jegyzetekre, amelyeket a Dalai-láma, az élő Buddha palotájában, valamint azokra, amelyek a kolostorban több száz évszázadon át őriztek. Sok jegyzetnek tartalma és fontossága teljesen ismeretlen volt azok számára, akik azt őrizték. Az énekben említett hitrege volt az, ami rájuk vonta a figyelmünket. Az első tábla kivételével a többi mind másolatnak bizonyult, amelyek azonban nagyon gondosan voltak kivitelezve és mutatták az utat az eredeti felé.

Egy bővebb leírást e jegyzetekről itt hely hiányában nem lehet adni. Ezek később egy külön tárgyalásba, egy könyv alakjában folytatódnak.

Mi teljesen belemerültünk a munkánkba, annyira, hogy alig tűnt fel nekünk, hogy a barátaink és a vezetőnk a megbeszélte időnél tovább elmaradtak. Mivel ezen a félreesett vidéken mindenféle váratlan késleltető körülmény adódhat, a tovább tartó távolléttükre csak nagyon kevés figyelmet szántunk. A lakosok ez idő alatt némileg megszokták jelenlétünket, míg mi alkalmazkodtunk az ő szokásaikhoz.

A kíváncsiság mindkét oldalról helyet adott egy előzékenységnek, annak köszönhetően szabadon jártunk keltünk. A tizenkettedik nap reggelén, mikor előkészületeket tettünk, hogy a kolostorba menjünk, kívülről lármát hallottunk, mikor kimentünk megnézni mi történt láttuk, hogy a barátaink visszajöttek. Az utazásuk sikerrel járt, mivel felfedezték, hogy valóban létezett egy olyan hely, mint *Shamballa*. Ők elmondták nekünk, hogy a város kiemeltsége és örök szépsége nagy részben sértetlen maradt.

KILENCEDIK FEJEZET

Másnap délben kaptuk az értesítést, hogy a Dalai-láma a palotában fogad bennünket. Azon este eljött hozzánk a főpap, hogy beavasson bennünket a szertartásokba, nagyon örült, annak hogy a szokásos halasztás nélkül megengedték nekünk a fogadtatást. Ő elmondta nekünk, hogy, mihelyt egy küldönc Őfenségének jelentést hozott az éppen befejezett *Shamballai* utazásról, azonnal megadták az előjogot. Őfenségét abban a faluban történekekről is értesítették, ahol a kis ház meg növekedett.

Mi arra törekedtünk, hogy minél jobb benyomást keltsünk, mert engedélyt akartunk kérni, hogy az egész országban folytathassuk a munkánkat. Közölték velünk, hogy a *Bogodo* láma, a megye kormányzója délelőtt fog érkezni és egy üzenetet küldött, hogy amennyire lehetőségében áll, segíteni fog nekünk. Ez egy igazi meglepetés volt. Minden arra mutatott, hogy a következő nap nagyon fontos lesz a mi kis csoportunknak. Korán keltünk tehát és csatlakoztunk azokhoz, akik a kormányzó elé mentek, hogy fogadják őt. Ezt a barátságos előzékenységet láthatóan nagyra becsülte és meghívott bennünket, hogy térjünk vele vissza, mint vendégei. Elfogadtuk a meghívást, a palotába érkezésünkkor a vendégszobákba vezettek bennünket. Onnan azonnal oda mentünk, ahol az első szertartások lennének tartva, melyek a palotai fogadtatást megelőzték.

Mikor odaérkeztünk, három lámát láttunk, ülve magas kárpitozott székeken, míg mások, alacsonyabb rangúak *Samadhi* -elmélkedésbe merülve a padlózatán ültek. Két láma, vörös redőbe rakott köntösben magas mankókon állt és a képletek éneklését vezette. A barátunk a főpap vagy apát egy trónuson ült, egy szertartási napernyő árnyékában, várva a kormányzó jövetelére.

A nagy a lamaszállás udvara a különleges alkalomra gyönyörűen ki volt díszítve. Voltak ott képek 1417-ben történt jelenetekről. Ezekben megjelent *Tsongkappa* a kolostorának kőoltárán. Miután a tömeghez a magasságokról beszélt, melyeket egy ember elérhet, egy színelváltozáson ment át és eltűnt a szem elől. Később visszajött és megalapította a sárga rendet, a megújított tibeti egyházat, amelynek székhelye *Lhasa*.

Néhány perc után a Kormányzó bejött kíséretével és egyenesen a trónus felé ment, amiről az apát leszállt, hogy köszöntse őt. Együtt vezettek bennünket a Dalai-láma fogadó termébe. A nagy terem gyönyörűen berakott selyem falirhákkal és sárgára lakkozott bútorokkal volt díszítve.

Általuk vezetve egy pillanatra letérdeltünk Őfensége előtt, majd felálltunk és a helyünkre vezettek bennünket. Az apát, mint szóvivő lépett fel és közölte a látogatásunk célját. Őfensége felemelkedett és intett, hogy jöjjünk közelebb. Egy segédtsízt a kijelölt helyünkre vezetett a trónus elé. Az apát és a kormányzó a sor egyik-egyik végére állt, míg Őfensége lejött a trónusáról és elénk állt. Az altisztek egyikének kezéből egy királyi pálcát vett át és azzal előttünk menve mindegyikünk homlokát megérintette. A főpap segítségével, mint tolmács, mondta hogy Isten hozott bennünket Tibetbe, és hogy ő egy megtisztelésnek tartja, hogy mi a tartózkodásunk alatt a városban az ő vendégei vagyunk, és hogy tekintsük magunkat az ország és a nép díszvendégeinek, ameddig csak maradni akarunk, és olyan gyakran ahányszor csak vissza akarunk jönni.

Különböző kérdéseket tettünk fel és azt a választ kaptuk, hogy másnap megkapjuk a választ a kérdésekre. Azután meghívtak bennünket, hogy tekintsük meg a jegyzeteket és a táblákat a palota boltívei alatt. Őfensége egy tisztviselőt hívott és különböző parancsokat adott neki melyeket nekünk nem fordítottak le, de közölték velünk, hogy feltétel nélkül szabadon járhatunk az egész palotában. Őfensége áldását adta nekünk és egy kézszorítás után az apát és a kormányzó kíséretében a szobáinkba vezettek bennünket. Azok kérdezték, hogy bejöhetnek-e mert még sok dolgról akartak beszélni velünk.

A főpap így kezdte: "Sok figyelemre méltó dolog történt velünk, mióta ti nálunk, a kis faluban

voltatok. Mi a kolostorunkban őrzött táblák közül néhányat vizsgáltunk és megértettük, hogy mindegyik egy régi műveltségről szól, mely valaha a Góbi sivatag területén virágzott. Mi azt gondoljuk, hogy minden műveltség és vallás egy forrásból ered és annak ellenére, hogy nem ismerjük a feliratok eredetét se időpontját, mégis biztosak vagyunk abban, hogy egy nép gondolatából származnak, amely sok ezer évvel ezelőtt élt. Van nekünk itt egy rövid összefoglalása a fordításnak, amit egy *Kisu-Abu* vándor láma nekünk készített, engedjétek meg, hogy felolvasom.”

“Mi teljesen belátjuk, hogy a jelen vallásos gondolkodás eredete körülbelül 5000 évre nyúlik vissza, hogy az úgyszólván csak egy elvizesedett kivonata azon emberek gondolatának és hitének, akik abban az időben éltek. Némely vallások hitregékre vagy legendákra alapulnak, mások tisztán lettek sugalmazva, de egyikük se vezet a legmagasabb cél felé, ugyanis, hogy mindenkinek elérhető az Isten Krisztusává válni, és megvan a lehetősége azt a célt elérni, egy olyan étellel, amely azt az eszményt kifejezésre hozza. Hogyan vált lehetővé az, hogy ezek a dolgok elkerültek bennünket, annak ellenére, hogy olyan sokáig közismertek voltak? Én most tisztán látom, hogy Buddha és minden más nagy felvilágosult szellem ezt a tant hirdette. Hogyan maradhatott az igazi tanításuk olyan sokáig elrejtve előttünk, miközben mégis olyan közel a hatáskörünkben elérhető volt?”

“Mi tudjuk, hogy a mi szeretett *Tsongkappánk* ezt a magasságot azzal az étellel érte el, amelyet élt. Én tudom, hogy mások és az a kedves mester, akivel ma találkozotok, már előrehaladtak az úton, hogy elérjék azt a célt. Én láttam őt megjelenni és eltűnni, saját akaratból; a papok mégis tudatlanságban eltaposva tartják a szerencsétlen népet. Miért vesztek el ezek a dolgok? Miért nem tanítják a népnek a nagy és egyetlen Törvényt munkába állítani azzal, hogy az ember maga lépjen fel, mint a Törvény? Én látom, hogy abban a korábbi műveltségben valóban minden ember ismerte ezt a Törvényt és ahhoz tartotta magát, és hogy mindannyian azzal egyhangúan tökéletes állapotban éltek. Teljesen az embertől függ, ha az élete másképpen néz ki, és annak az eredménye az, hogy neki ismeretlen a tökéletesség törvénye. Az ok nem lehet az, hogy a törvény alapjai nem eléggé szilárdak ahhoz, hogy az egész emberiségnek érvényes legyen; ha az úgy lenne, akkor nem lenne törvény, hanem csak egy rész, csak egy külső megjelenés. Minden, ami az egésznek csak egy része, nem több mint az egésznek egy képe, ami kilazult és egyedül áll, nem több mint egy elszigetelt atom sarkítás, vagy az eredettel való kapcsolat nélkül. Mégis száll körbe az űrben, mintha egy pályája lenne, folyton kutatva, mert nincs szilárdan meghatározott útja. Csak az eredetének pályáját bitorolja, de soha nem egyesül azzal a forrással.”

“Ennek a jelenségnek a naprendszerünkben ezernyi példáját lehet látni, főleg Jupiter és Mars közötti részen. Itt ezernyi apró testek vannak, amelyek mintha a naphoz tartóznának, hol azok látszólag egy utat a nap körül követnek. De azok a nappal, a valódi eredetükkel való sarkítás hiányában a vonzóerő által, amit rájuk gyakorol, csak az apjuk pályáját követik. Mikor Jupiter Ki lett taszítva, azok vele együtt ki lettek lökve. Azok soha nem csatlakoztak Jupiterhez, mégis mindig vele együtt szálnak, tovább, míg a napot, az igazi eredetüket teljesen elfelejtik. Mi biztosan tudjuk, hogy ennek az oka az önmagukból eredő sarkítás hiánya. Ez Jupiternek a hibája? Vagy a napnak az igazi anyának a hibája? Vagy minden kis atom részecske maga hibás? És nem úgy van ez az emberiséggel is? Az Atya hibája ez? Azokon múlik, akiknek egy széles belátásuk van, vagy azokon, akiknek belátásuk jelentéktelen? A hibának teljes egészében az utóbbinál kell lenni, avégett, hogy megtagadják egyesülni azzal, ami nagyobb, mint ők.”

Erre a főpap *Emilhez* fordult a szavakkal: “Mióta veled találkoztam, látom, hogy teljes egészében rajtam múlt, hogy a kicsihez ragaszkodtam, míg a nagy engem minden oldalról körülvelt. Foglalkozzunk most a fordítással, mert az által jutottam el a nagy fordulathoz az életemben.”

“A nagy Ok, a Vezető Alapely, látta a Fiát, a Krisztust, a tökéletes embert. Ő így szólt: ‘Ez az Úr Isten, az én Lényem Törvénye, akinek én hatalmat adtam a menyben és a földön és minden fölött, ami abban van. És ezt a tökéletes Lényt ne bilincselje le halandó elképzelés, mert az Én

tökéletes eszményem ki van emelve minden kötöttség fölé, és neki ugyanaz a hatalma van, mint Nekem. Így beszélek én a Lényem Ura Istene által: “Nem adok neked egyetlen parancsot se, de ha te az Isteni Teremtő Akarat által velem közreműködsz, akkor továbbá senkire nem lesz szükséged, és nem fogsz faragott, szobrot készíteni nekem, vagy magadnak. Nem fogsz bálványokat imádni, hanem tudni fogod, hogy te magad Isten vagy, akiben nekem kedvem telik, és hogy neked megvan ugyanaz a hatalmad, mint ami Nekem van. Gyere most közelebb Hozzám Fiam, elegyedj Velem, akkor Én te magad vagyok, és mi együtt Isten vagyunk. A te tested a tökéletes Isteni-test, ami már létezett, mielőtt az emberi faj valaha alakot vett fel. Ez az emberiség lény, Isten teremtménye. Az egész emberiségnek ez a tökéletes formája, ha csak hajlandó ezt az igazi képet elfogadni. Ez az Isten temploma, az ember tulajdona és ez az ember számára tökéletesen van teremtve.”

“Akkor nem készítesz faragott szobrot vagy hasonlatot arról, ami az égen, vagy a földön, vagy a föld vizeiben van. Semmilyen anyagból nem fogsz egy szobrot vagy bálványt készíteni, mert az egész teremtmény állománya a rendelkezésedre áll, teljes mértékben hozzád áramlik. Nem hajolsz meg egyetlen teremtmény dolog előtt sem, és nem állsz annak szolgálatába. Úgy nem lesz semmi, ami féltékeny lehetne és nem lesz bűn és igazságtalanság, ami a gyerekeidet sok nemzedékig gyötörné, mert szilárdan fogsz állni, szemeidet mindig az Okra irányítva. Eszményi képed arról az Okról nem fog soha lankadni. Ugyanazt a szeretetet fogod elterjeszteni, amit én érzek irántad.”

“Tisztelni fogod ezt az Okot, a Vezető alapelvet, tudva, hogy az a te Atyád és Anyád és a napjaid száma nagyobb lesz, mint a számtalan homokszemcse a tengerparton.”

“Nem lesz szándékodban fájdalmat okozni, vagy megsemmisíteni, vagy ölni, mert minden teremtmény általad van teremtve, azok a te fiaid, a te testvéreid és te szeretni fogod azokat, úgy ahogyan Én szeretlek téged.”

“Nem fogsz lopni, mert akkor csak az Októl lopsz, és ha az Októl lopsz, akkor saját magadtól lopsz.”

“Akkor nem teszel hamis tanúságot egyetlen teremtmény ellen se, mert ha úgy teszel, akkor hamis tanúságot teszel az Ok ellen, aki a te saját magad.”

“Nem fogsz sóvárogni semmi iránt, mert úgy az Ok iránt sóvárogsz, ami a te saját magad; mindened megvan, ha te egy maradsz az Okkal, és mindaz tökéletes, és az valóban a tied.”

“Nem készítesz képeket ezüstből vagy aranyból, hogy azokat, mint Isteneket imádjad, hanem szövetségesnek látod magadat mindennel, ami tiszta, úgy te magad is tiszta vagy.”

“Akkor nem fogsz rettegni, mert rajtad kívül nincsen Isten, aki téged vádoljon; te tudod ugyanis, hogy az Ok nem személyes, hanem személytelen, - mindenkéért van, és mindenkit teljesen átfog.”

“Akkor egy oltárt állítasz fel, azon az oltáron fogod a kiolthatatlan tüzet rakni, és folyton égve tartani, nem több istenek tűzét, hanem a Vezető Alapelvét, aki az Isten. Akkor te saját magadat látod, a Krisztust, a tökéleteset, a valódi Alapelvet, az Ok egyszülött fiát.”

“Ha ezt teljes egészében megérted, akkor kiejtheted az Igét (Istent), akkor az Ige látható lesz. Te vagy a teremtés és a Teremtő, amely fönt és lent van, belül és kívül, Egy az Isteni Vezető Alapelvvel, Istennel.”

“A mennyek Isten hangjának engedelmeskednek, az Isten csendes hangjának, aki az ember által beszél. Isten beszél, - az ember beszél. Isten mindig az ember által beszél, tehát mikor az ember beszél, Isten beszél.”

A Főpap folytatta: “Ezzel kapcsolatban a következőket dolgoztam ki, ami egy szorosabban körülhatárolt belátást hozott nekem. Ezzel azt is megértettem, hogy nekem igenlőnek kell lennem, minden gondolatban, minden cselekedetben és minden szóban és, hogy nekem egynek kell lennem ezzel az igenlő Alapelvvel. Ha én egy eszményt elképzelek magamnak gondolatban,

cselekedetben és szóban, akkor kiderül, hogy én magam vagyok ez az eszmény. Akkor felvettem az eszmény alakját, amelyet kifejeztem.”

“A legsötétebb órákban tudom, hogy Isten van. Mikor félelmet érzek, akkor Istenre gondolok, az én Atyámra, benne bízom, aki belül bennem lakik és megnyugszom; maradok magabiztos, mert szilárdan meg vagyok győződve, hogy minden jó és hogy az én tökéletességem most teljes. Elismerem Istent, az én Atyámat, mint a mindent átfogó szellemet és tudom, hogy az ember az Isten Krisztusa, Isten hasonlata és képmása. Az én Atyám a forrás, és én vele Egy és ugyanaz vagyunk.”

“Lassan, de biztosan közeledik a feltétlen szellemi belátás napja. Az a nap máris itt van, mihelyt én azt elismerem. Az most itt van, teljesen és tökéletesen. Én dicsérem magasztalom és áldom a feltétlen szellemi belátást. Köszönöm Atyám, hogy most a legszentebb eszményem beteljesül.”

“A munkámnál mindig tudatában kell lennem annak, hogy én egybehangzóan dolgozom Isten tudatos és soha nem tévedő törvényével.”

“Most megértem a szavakat: ‘Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja.’ ” (Jn. 14: 27.)

“Ennek az értelmét is megértem: ‘Állíts fel benned egy templomot nekem, hogy Én-Vagyok ott benned, lakhasson. Akkor Én-Vagyok a te Istened, és te vagy mint Én-Vagyok.’ Ennek semmi köze egy egyetlen egyházhoz vagy vallásos szervezethez. Ez a béke valódi temploma belül az emberben, ahol Isten, minden dolognak forrása valóban lakik. Az emberek egy szövetségi sátorot építettek, amiben gyülekezhettek, hogy az igazi eszményt, az Én-Vagyok -ot imádják belül önmagukban, ez az a benső templom, amelyet Isten és az ember mindenkinek nyitva tart. De az emberek hamarosan a szövetségi sátrat tisztelték, akkor meg lett teremtvé az üres bálvány, a templom, az egyház, úgy ahogyan az a mai nap létezik.”

“Ha az igazi eszményhez ragaszkodom, akkor hallok az én saját benső Isten-hangomat és ennek a hangnak a kinyilatkoztatása vigaszt ad, sugalmazást és vezetést az életemben. ‘Hol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott Én-Vagyok mindig köztük van’. Mennyire igazak ezek a szavak, mert Én-Vagyok mindig belül az emberben van.”

“Ha én a szellemben emelkedni akarok, akkor dolgoznom kell, és hű maradni, soha nem habozni, vagy csüggedni. Én a Krisztus vagyok az Isten eszménye, akiben az Atyának kedve telik, - Isten, az Atya egyszülött fia”

“Én vagyok az egyetlen, akit az Atya ismer, lát, és vele közreműködik, az egyetlen fiú, akit Isten ismer, - és Isten ismer mindenkit, - mert mindenki mondhatja: ‘BETELJESÜLT’.”

TIZEDIK FEJEZET

Mikor mi másnap az apátra vártunk, egy küldönc jött mondani, hogy a Dalai-láma azon délután két órakor kíván fogadni bennünket. Mi akkor felkerestük az apátot, éppen akkor találtunk rá, mikor a fogadótermet elhagyta. Az apát tekintete sugárzott, miközben egy megbízólevelet tartott a kezében, amely engedélyezte nekünk, hogy szabadon járjunk az egész országban. Miután elolvasta a rendeletet, amit a küldönc hozott nekünk, így szólt: “Ez nem parancs, ez egy kérelem, meghívtak titeket a fogadtatásra, hogy átvegyétek ezt az engedélyt”

Mivel mindannyian együtt voltunk, valaki javasolta, hogy azonnal nézzük meg a jegyzeteket. A boltívek alatt egy meglepetés várt ránk. Ezernyi agyagtáblák, rézre és bronzra vésett jegyzetek voltak ott, valamint gyönyörűen vésott vékony márványtáblák. Mivel ez volt az első alkalom, hogy efféle jegyzetekkel érintkezésbe kerültünk, elhatároztuk, hogy az egész gyűjteményt azonnal szemügyre vesszük.

Az apát mondta nekünk, hogy ő nem sokat tudott a táblákról, de hallotta, hogy perzsiai eredetűek, és hogy igyekszik megtalálni egy lámát, aki azokról egy tanulmányt készített. Ezzel eltávozott mi pedig kezdtük tüzetesebben vizsgálni a táblákat. A bevésott jelek egyikünknek se volt ismert. A táblák tiszta fehér márványból voltak készítve, körülbelül 2,5 cm vastag, azok egy fényes cementel voltak egybe ragasztva, amit nem tudtunk azonosítani. A szélei szépen le voltak ferdézve, és minden táblát egy 5 cm széles kifaragott dombormű alakok szegélye vette körül. Ez alakok közül sok tiszta arannyal volt kirakva, valamint minden felirat, de azok nem voltak domborúak. A táblák csoportonként voltak számozva és minden csoportnak volt egy sorozatszáma. A keltezéseket virágkoszorúk adták meg szőlőhajtással és levéllel átfonva. Egy keltezés, mint például 1894. január, 1 a következőképpen lenne ábrázolva: az év első hónapját egy virágszál ábrázolná jádéval kirakva, melyik még nem hord bimbót, a hónap első napját egy virágszál ábrázolná melyen a bimbó éppen látható, arannyal kirakva. Egy virágszál egy bimbóval, amely éppen eléggé kinyílt, hogy a bibe látható legyen, ábrázolná az egyest a tizenhétből. A virág szirmai lápisszal volt berakva, a bibe arannyal, egy kis gyémánttal a közepében. A nyolc a virág teljes virágzásában, nyolc porzószárral a bibe körül mindegyik egy kis gyémánttal aranyba foglalva. A kilencet egy rózsa jelképezi teljesen kinyílván, kilenc szirmmal három csoportba osztva, amelyekből egy lápisszal volt kirakva egy jádéval, egy kalcedonnal. Ez mutatja, egy-egység végét. Úgy lettek a számok ábrázolva egytől kilencig majd ismételve.

A négy egy lilium volt, amely éppen most nyílik, míg a bibe és három porzószar látható. A lilium kelyhe gyengéden színezett jádéval volt kirakva, a porzószarak tüzes opálból, amibe négy kis gyémánt volt téve, bibe lápisszal van kirakva, az is négy gyémánttal. A helyet, ahova a szöveg van vésve, egy arannyal kirakott nagyon vékony szőlővessző veszi körül, míg a levelek zöld jádéből vannak, minden a legkisebb részletig tökéletesen kidolgozva. Minden tábla magában egy ékszer. A táblák típusa kora-Atlanti stílus volt. Minden tábla egy vagyont ért.

Míg ezen elgondolkodtunk, az apát és a kormányzó csatlakozott hozzánk, egy öreg láma kíséretében, aki a jegyzeteket őrizte. Mikor a láma táblák történetét kezdte elbeszélni, az annyira igénybe vette a figyelmünket, hogy az apátnak végül figyelmeztetni kellett bennünket, hogy már majdnem itt az idő, hogy a Dalai-láma előtt megjelenjünk, és hogy először még át kell öltöznünk.

Visszatérve a szobáinkba már ott találtuk készen a szertartási ruhákat, de hogyan kellett azokat felöltöni, az egy rejtély maradt nekünk. Késő kezdett lenni, elhatároztuk tehát, hogy bárhogy is felöltözünk, felöltöztünk tehát a legjobb belátásunk szerint. Később kiderült, hogy volt, aki a ruhát kifordította, mások az elejét hátul vették, csak néhányan vették fel a helyes módon. Mikor a fogadóteremhez értünk, Láttuk a Dalai Lámát a testőrével a folyosón átmenni, a nagy ajtón át a terembe belépni. Biztos voltunk abban, hogy egy eltökelt mosolyt láttunk az arcán.

Szépen sorba álltunk a kijelölt ajtónál hogy bemenjünk. Hamar kinyílt az ajtó és bevezettek bennünket a terembe a leggazdagabb díszítések közepette, amelyeket valaha láttunk. A terem mennyezetének közepe egy nagy kupolát képezett. Ebben a kupolában három nyílás volt, amelyen át nagy nyaláb napsugarak jöttek be, azok a termet úgy megvilágították, hogy a ragyogás és a pompa leírhatatlan volt.

A falak teljesen be voltak takarva egy arannyal szövött ruhával, amibe ezüst fonállal alakok voltak szöve. A terem közepén egy aranyból szövött ruhával letakart trónuson ült a Dalai-láma, egy aranyból szövött ibolyakék és ezüstszínű szövettel díszítve.

Az apát és a kormányzó a Dalai-láma elé vezetett bennünket és úgy, mint az előző alkalommal a sor két végére álltak. Egy Köszöntő beszéd után a Dalai Láma lejött a trónusáról és elénk állt. Mi letérdeltünk és átvettük áldását. Miután újra felálltunk, a vezetőnkhez ment, feltűzött neki egy melltűt és egy tolmács segítségével mondta: "Ezzel te és a társaid szabadon utazhattok az egész országban. Saját választékod szerint mehetsz, amerre akarsz, és azon felül neked adom a meghatalmazást, ami neked a jogot adja a Tibet polgára címre. Továbbá a nagy Góbi ura címet ajándékozom neked." Most végigment az egész soron és mindenkinek egy ugyanolyan, de kisebb melltűt tűzött fel. "Viseljétek ezt tisztelem jeléül, ezzel az egész Tibet ország nyitva van előttetek. Ez lesz a ti jelszavatok, bárhova is mentek." Átvette az apát kezéből a tekercset, amiben a felhatalmazás állt és átadta a mi vezetőnknek.

A melltűk finoman megmunkált aranyból, közepében, mint egy kis dombormű a Dalai-lámának egy nagyon jól hasonlító arcképe volt, jádéból kifaragva. Az egy máig nagyra becsülünk ékszer lett nekünk. A Dalai-láma és a többiek csupa udvariasság voltak velünk szemben, mi csak annyit mondhattunk: "köszönjük"

Beengedték az öreg lámát, aki a táblákat őrizte és mondták nekünk, hogy a vacsorát a Dalai-lámával együtt fogjuk fogyasztani. A vacsora végezte után a figyelemre, méltó táblákra került a szó. A Dalai-láma és az öreg láma egy tolmács segítségével egy bő tudósítást adott a táblák történetéről, míg mi mindent gondosan feljegyeztünk.

Ezeket a táblákat azok szerint egy vándor buddhista pap fedezte fel egy régi templom romjai alatt a boltívek között valahol Perzsiában. Ez a pap magyarázta, hogy egy templom romjai alól egy kedves dallam magára vonta a figyelmét miközben a közelben *Samadhi* elmélkedésbe merülve ült. Az ének olyan csábító volt és a hang olyan tiszta, hogy nem volt képes ellenállni, végül odament, ahonnan a hangot hallotta, míg végül kutatva egy bedült boltív alatt lelte magát. A hang mintha a mélyből jött volna, de bárhogy is kereste, nem talált nyílást. Mégis elhatározta, hogy megállapítja, hogy honnan jön a hang.

Durva eszközökkel ásni kezdett majd a törmelékben úgy egy lapos követ tárt fel, ami a boltív alatti padlózatnak nyilvánvalóan csak egy része volt. Elcsüggedt mikor egy ideig azt gondolta, hogy a régi romok közt süvítő szél félrevezette őt.

Mielőtt azonban tovább ment volna, néhány percre leült elmélkedni, míg úgy ott ült, újra hallotta a hangot, ezennel még hangosabban és tisztábban, az arra ösztönözte, hogy tartson ki. Egy majdnem emberfölötti erőfeszítéssel sikerült neki eltávolítani a követ. Akkor egy nyílás lett látható, amely lefelé vezetett. Mihelyt a nyíláson át az alatta lévő folyosóba lépett, azt egy ismeretlen fényforrás világította meg. Egy világos fény volt előtte. Ezt a fényt követve egy széles boltív elé jutott, ami óriási kő ajtókkal el volt zárva. Mikor egy pillanatig az ajtó előtt tűnődve állt a sarkok ropogni kezdtek és a nagy kő felület lassan kitért, úgy hogy egy nyílás jött létre, amelyen át ő belépett. Abban a pillanatban mikor átlépett a küszöbön, olyan tisztán és kedvesen megszólalt a hang, mintha annak tulajdonosa ott bent lenne. A fény, amely addig az ajtóknál állt most a nagy boltív közepe felé mozgott és az egészet megvilágította. Ott álltak a táblák ennek a boltívnek falaiba vájt fülkékben, évszázadokon át összegyűlt por alatt. Néhányat megnézett közülük, azok szépségét és értékét belátva, elhatározta, hogy megvárja, míg két vagy három

megbízható társra talál, hogy megbeszélje velük, hogyan vihetik a táblákat egy biztonságosabb helyre. Kiment a boltív alól bezárta a nyílást a lapos kővel és azt is befedte törmelékkel; akkor barátokat ment keresni, akik elhiszik a történetét és megvan a lehetőségük és kitartóképességük, hogy a tervét kivitelezék.

Három évig kutatott. Majdnem mindenki, akinek elbeszélte történetét azt gondolta, hogy megbolondult. Végül egy szép napon, mikor egy zárandokúton volt, három ismerős pappal találkozott, ő elmondta nekik az élményét. Először nagyon kételkedően álltak vele szemben; de egyik este pontosan kilenc órakor, miközben a tábortűz mellett ültek, a hang a boltív alól hirtelen énekelni kezdett. Másnap elhagyták a zárandokok társaságát és útra indultak a romba dült templom felé. Attól a naptól kezdve a hang minden este kilenc órakor énekelni kezdett. Mikor fáradtak és csüggedtek voltak, akkor annál kedvesebben énekelt a hang.

Az utazás végén, mikor a romokhoz közeledtek dél előtt megjelent nekik egy vézna fiútermet, énekelni kezdet és előttük ment a romok felé. Odaérve felemelték a lapos követ, azonnal a boltívhez mentek, közeledésükre megnyíltak az ajtók, ők beléptek. Egy rövid vizsgálat elegendő volt, hogy a papokat meggyőzze a felfedezés tényéről és értékéről; azok annyira el voltak ragadtatva, hogy három napig nem aludtak. Siettek amennyire, csak tudtak egy onnan száz kilométerre fekvő faluba, tevéket és eledelet venni, hogy a táblákat egy biztosabb helyre vihessék. Tizenkét tevét vettek, megrakták azokat a szükséges dolgokkal és visszatértek a templomhoz. Becsomagolták a táblákat, úgy, hogy azokat ne érhesse sérülés. Még három tevével elindultak a hosszú útra Perzsián és Afganisztánon keresztül *Peshawar* felé.

Peshawar környékében elrejtették a kincsüket egy félreeső barlangban, hol azok öt évig maradtak. A papok egyike az egész idő alatt *Samadhi* elmélkedésben ült a barlang előtt, hogy a táblákat őrizze. A táblák *Peshawar*ból *Lahndaba Punjábba* lettek szállítva. Ott tíz évig maradtak. Végül hosszabb szünetekkel ide lettek szállítva és a Dalai-láma palotájába lerakva. Több mint negyven évig tartott, míg ez végbement. Ebből a palotából majd *Shanballába* lenne szállítva, mi tehát átvonulóban találtuk azokat.

Mikor a jelentés idáig ért egy tisztviselő behozta a négy táblát és a padlózat kiemelt részére tette, az most asztalként szolgált, úgy hogy a táblák velünk szemben voltak. Éppen akkor mikor az óra kilenc órát mutatott egy hang ütemesen énekelni kezdett, végtelen kedvesen, pedig egy nem iskolázott fiúszoprán volt. Ezek voltak az ének szavai, a lehető leghűbben lefordítva:

“Nem lehet letagadni, hogy létezik egy bölcs értelmes Szellem, - Isten, mely végtelen és mindent átjár. Mivel ez az értelmesség mindent átjár, végtelen, és mindennek forrása, ami csak létezik. Ez a Szellem Isteni és annak Istensége átalakítva látható vagy elképzelhető formába, - ez az alapja vagy valósága minden dolognak.”

“Lehet ezt mindenható bölcs Szellemnek vagy Istennek nevezni, bármely néven, ahogyan csak akarod, mert az ember mindennek egy nevet ad. Ha már egyszer egy nevet adott valaminek, akkor megvan a hatalma, hogy azt előhívja. Ha az ember egy nevet ad valaminek igazi tiszteletben, imával és elismeréssel, akkor ő maga az lehet, amit megnevezett.”

“Ebből látható, hogy az ember saját akaratából lehet Isten vagy állat. Az attól az eszménytől függ melyet ő magának követni, elképzel. Ez alapgondolat szerint könnyen érthető, hogy az ember Isten egyszülött Fia, vagy az állat egyszülött fia. Tehát megvan a választéka, hogy egy ördögé valljon, ha a rosszat tartja szemelőt, vagy Isten lesz, ha tekintetét Istenre rögzíti.”

“A bölcs értelmes Szellem, mikor még nem léteztek formák, csendes és szemlélődő volt; mégis látta az értelmesség önmagát, mint a teremtet, valamint minden lelkesített és nem lelkesített dolognak szemlélőjét. A bölcs, értelmes Szellem belátta, hogy ebben a csendes hallgató helyzetben semmi nem jön létre és elhatározva, hogy megteremti a világmindenséget. Alkotott az Értelmesség magának egy képet, hogyan kell a világmindenségnek kinézni. És a világmindenség, ami semmi mást nem követhetett, mint az Isteni terv tökéletes ábrázolását, engedelmesen átvette

az alakot, amelyet az Értelmesség kiszabott.”

“A tökéletes Isteni kép kiterjedt, míg minden tökéletesen látható lett. Ez az a világegyetem, amelyet mi most látunk, és az mindig a neki kiszabott tökéletes tervet követi.”

“Ez az Értelmesség most és mindig, a tökéletes Isteni terv látnoka és vezetője volt. Ez az értelmesség tudta, hogy szükséges lelkesített formákat létrehozni, és annak minden lehetőséget megadni, amivel teljes egészében kifejezheti magát. Ez lett a halhatatlan ember. Ez az Isteni eszmény, amely minden lehető szakaszban és irányban kifejezi magát, most is a halhatatlan minden emberben. Ez az ember, aki a bölcs értelmesség Isteni eszménye szerint lett teremtvé, előrelépett, mint az alapelv fia, kinek hatalma van minden tulajdonság és minden körülmény fölött. ‘Fiú’ annyit jelent, mint egyesült vele, - nem szolgálja. Szükséges volt, hogy a Fiú teljesen szabad legyen választékában, egyáltalán nem rabszolga vagy bábu.”

“Kell, hogy ez a halhatatlan eszmény egy része, vagy szikrája legyen teremtője központi tüzének. Ez a részecske volt az első sejt, amiből végül az emberi test felnőtt, és ez az életszíkra az, amely mindig megmarad, és soha nem alszik ki. Ez a sejt a Krisztus. Ez a sejt megtartja, noha sokszor osztódva és ismétlődve, a bele ültetett Isteni Szellem képét, és nincs emberi gondolat, amely valamit változtathat rajta. Úgy az ember mindig Isteni marad.”

“Ez a sejt szaporodásával átadja Istenségét minden újonnan létrejött sejtnak, hacsak azt az emberi gondolkodás nem vezeti rossz útra. E sejtek gyűjteménye végül egy burkolatot vesz fel, amely ezt átfogja, ezt nevezzük emberi testnek. Mindaddig, míg a szellem vagy a lény változatlan formában van, van értelmessége, ami körülötte minden változatot megért. Ha az ember mindig ezen a magas szinten marad, akkor ő Szellem, és a Szellem Isten.”

“Erre a magasabb önre kell gondolnia, azt neki folyton szemelőt kell tartani, imádni és áldani, mint valami, ami belül őbenne van.”

“Először bíznia kell, hogy az ott van, ebből jön létre a meggyőződés, hogy valóban benne él, akkor azt áldások és hála látható megnyilvánulásra hozzák. Ez az ember igazi önmaga, ez az út vezet minden ismeretre.”

“Nyilvánvalóan az agy az első, amely ezt képes érzékelni, mert az agy egy finom sejtek gyűjteménye és ezek a sejtek veszik először át a rezgéseket és megnagyítják azokat, úgy hogy az ember jelenlétüket észreveszi. Akkor, ha van ragaszkodás az Isteni rendhez a rezgések osztályozva, lesznek és minden szervhez küldve, és minden rezgés ahhoz a szervhez megy, amelyhez tartozik.”

“Minden szerv és minden idegközpont egy székhely, vagy nagytérközpont, hogy a valódi embert a központjává tegye. Ha ezek mind egyhangúan együttműködnek, akkor az embernek megvan minden hatalma. Akkor ő a Szent Lelket hozta létre, a bölcs értelmes Szellemet, teremtő cselekedetben. Ezek lélek és test egy gócpontba összehozva. Senki se tud soha valamit létrehozni, hacsak nem tudva vagy tudatlanul minden képességét erre a központra hangolja. Ez az a középpont, ahonnan ereje kiindul, a Krisztus az emberben, a hely ahonnan minden fölött uralkodik.”

“Hogy szenvedhetne az ember széthúzást, összhang hiányát és betegséget, hacsak nem ad ezeknek a bajoknak lehetőséget a létezésre. Ha az ember folyton és minden időben saját magát a bölcs és értelmes Szellemnek tekinti, és nem ismer semmi mást, akkor nem lehet tudatában semmi másnak. Ha az ember megtartja ezt a legmagasabb eszményt az értelmes gondolkodásának tiszta vizében, akkor ő Istenné válik. Akkor biztos lehet abban, hogy bármikor választ kaphat ettől a benső hangtól.”

“Az akarat mögött áll a kívánság. Az akarat az eredeti állapotában egy tiszta, színtelen erő, amelyet a kívánság cselekedetre ösztönöz. Ha az akarat nem kap színt vagy irányt, munka nélkül marad. Hozd a kívánságot összhangba az akaraterővel, az azonnal hajlandó lesz a cselekedetre és

seregeket fog segítségre hívni, hogy parancsaidat végrehajtsa, ahol csak egy követelmény van, és ez az, hogy a parancsok Isteni jellegűek legyenek.”

“Számptalan világok léteznek. De csak egy Gondolkodás van, amiből mindazok a világok kinőttek. Annak törvénye adja meg a rendet, amiről nem lehet letérni. Annak teremtményei választhatnak maguknak. Azok mindannyian képesek rendtelenséget teremteni, amely fájdalmat és keserűséget, gyűlöletet és rettegést jelent; azt csak ők képesek létrehozni.”

“A magasztos Alapelv úgy nyilatkozik, mint egy arany fény. Az nincs távol, az belül van tebenned. Engedd, hogy ez a fény rád sugározzon, akkor te minden dolgot tisztán fogsz látni.”

“Először győződj meg teljes lényeddel egy dologról: arról hogy állhatatos vagy, a te gondolkodásod egybehangzik a Gondolkodással, amely a világot létre hozta”

“A rendtelenség és az emberi szenvedés következményeiből végül egy rendnek kell létre jönni, amely az igazi béke. Mikor az ember megtanulja, hogy ő egy a Gondolkodással, amely minden szépséget, minden hatalmat és minden nyugalmat magában hord, akkor meg fogja érteni, hogy a testvére a legkedvesebb kívánságában nem képes őt akadályozni. Ő a fényben áll és azt vonja magához, ami az övé.”

“Csak annak a képét engedd be szellemedbe fiam, amit te kívánsz, az Igazságot. Csak a szíved igaz kívánságairól gondolkodj el, tudva, hogy egyetlen embernek se fognak ártani és, hogy azok nemes kívánságok. Most a beteljesülés földi alakot vesz fel és az a tied lesz. Ez az a törvény, amely által a te szíved legkedvesebb kívánsága beteljesül.”

“Az aki kezét kinyújtja, hogy a villámot lesújtsa testvére, gondolkodjon el afelett, hogy az a villám a saját testén és lelkén fog végigmenni.”

További vizsgálat után talán ki fog derülni, hogy ezek a táblák korábbi feliratok másolatai, arra a célra készítve, hogy az eredeti megmaradjanak. Ha másolatok, akkor kell, hogy az *Indo -árja* korszak kezdete alatt készültek. Tudtunk szerint ezek a táblák egyetlenek a fajtájukban. Származhatnak egy más forrásból, mint ettől az Egytől? Énekekben és versekben ezerszer lehettek volna ismételve.

“Ó ember, hol van a koronád?
Követ az téged az örökkévalóságon át.
Ó ember, hol van a lelked?
Aki a végtelenségből kinövekedett
és csak hozzád tartózik mindörökre.”

Ez volt a négy tábla tartalma melyet elénk raktak, mindegyik egy-egy vagyont ért.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Remélem, olvasóim megbocsátják, hogy megengedtem magamnak olyan távolra eltérni elbeszélésemtől. Szükségesnek láttam azonban, hogy egy tömör ábrázolást adjak a számos és egymástól távolra eső helyekről, ahol feliratokat lehet találni, melyek közvetlen régi műveltségekre vonatkoznak, azok kultúrájára és művészetére, valamint a vezető gondolatokra és indítékokra, melyek ezeket a műveltségeket nagyon magas teljesítményekre vezették. Vannak még néhány csoportok melyek ezeket a magas teljesítményeket, létrehozzák. Ezek a csoportok egy bizonyos mértékben az elért eredményeik révén, a világ elé állítva lángoszlopok lesznek, amely a műveltség előrehaladása útján irányt ad az emberi fajnak egy új csúcs felé. Annak azonban még ki kell derülni, hogy a némelyek által elkövetett hibák melyeket a többség elfogadott, újra képesek lesznek-e a tömeget lenyűgözni, és egy hosszú időszakra a feledésbe hurcolni. A mi elképzelésünk az, hogy a jelen az egész jövőt magában hordja; csak az ad alakot a jövőnek, amit ma elérünk; úgy az emberiség előtt csak egy út van: 'Legyen a jelen tökéletes, akkor a jövőnek tökéletesnek kell lenni; az nem lehet más'. A jelen tökéletességét nem kell elhalasztani egy homályos jövőbe; a jelen tudatos tökéletessége az, amely a jövő tökéletes tudatát teremti.

Mindenütt találunk bizonyítékokat, hogy voltak egyszer emberek, akik teljesen a jelenben éltek. Akkor az egész jövő teljes megegyezésben volt azzal, ami ma el lett érve, úgy hogy a jövőnek azt az utat kellett követni. Onnan a parancs: "Ne aggódj a jövő végett." Minden előírásuknak az volt a lényege: "Élj igazán, teljesen a jelenben, mert a jövő az lesz, ami a ma volt."

Hagyományaik, énekeik és imáik ezt a gondolatot tükrözik vissza, - még azok is, amelyeket a járművek kerekére írtak. Az ördögtáncnak, amelyet a tibeti olyan gyakran bemutatott, eredetileg az volt a célja, hogy elűzze a népe tudatát vagy értelmét megsemmisítő gonoszt. Ez a tánc idővel tartalom nélküli szertartássá fajult, a nép annyira beállítódott a szellemekre, hogy elfelejtette a mindent átfogó Szellemet.

Ez nem csak egy népfajra vagy egy hitre vonatkozik, ez minden népnél és minden vallásnál megtörtént. Az első tánc szépséget és tisztaságot fejezett ki, olyan magasan tartva, hogy azt a rossznak még az árnyéka se közelíthette meg.

A "homoktengerbeli", - mint ahogyan Kínában a Góbi sivatagot nevezik, - kísértet-elbeszélések után is végeztünk kutatást. Sok helyen lehet furcsa hangokat hallani; sokszor hallottuk a saját nevünkön szólítani magunkat. Lärmát hallottunk, mintha egy nagy néptömeg közvetlen a közelünkben lett volna. Sokszor megtörtént velünk, hogy bizonyos mennyiségű hangszerek hangjait hallottuk, melyek kedvesen éneklő hangokat kísérték. Sok délibábot láttunk, és hallottuk a futóhomok hangját. Mi megvagyunk győződve arról, hogy a levegőrétegek a sivatag fölött egy bizonyos magasságban olyan tiszták, hogy bizonyos időkben mikor a feltételek kedvezők, hangtáblákként működnek, amelyek újra előállítják a rezgéseket melyek egyszer már ki lettek küldve. Úgy mi elhiszük, hogy a középkori események a rezgések által, amelyek egyszer azokból ki lettek sugározva újra elő lettek állítva. úgy lehetnek ezek a levegőrétegek a hangtáblák, amelyek ezeket a rezgéseket felveszik és visszatükrözik hasonlóképen, mint a délibábot.

Annyira el voltunk foglalva a munkánkkal, hogy az időnek mintha szárnya lett volna. Az öreg láma vezetése alatt sok tábláról és más feljegyzésekről másolatokat és arányos rajzokat készítettünk.

Az elutazásunkra szánt nap hajnala szép tisztán ragyogott; minden készen volt az utazásunkra *Shigatzeba*. A Dalai-láma palotájában mindenkitől elbúcsúztunk, de még az utcák is tele voltak emberekkel, akik egy 'Isten veled' -et akartak kiáltani felénk. Mindenütt integettek felénk és imádkoztak a jó megérkezésünkért. Egy küldöttség több kilométer távolságra elkísért bennünket

imakerekkel hosszú botokon, melyekkel imákat pörgettek. Ötven lakos elkísért bennünket egészen a *Brahmaputra* folyó felső folyórészénél elterülő *Shigatzeig*. Mikor Tibetnek ezt a második városát közelítettük, a majdnem két kilométerre fekvő *Tashi-Lunpo* Lámaház került a látáskörünkbe. Ezen lámaház küldöttsége, már öt kilométerre elénk jött, a meghívással, hogy az ottani tartózkodásunk idejére az ő vendégük legyünk. "Isten hozott, Isten hozott!" kiáltottak felénk minden oldalról.

Mikor a lámaházba léptünk úgy éreztük a termeket átjáró békét és nyugalmat, mint valami kézzel fogható dolgot. Valóban egy tökéletes hely volt, hogy kipihenjünk, mielőtt utunkat folytassuk a *Dolma* tó és *Sansrawar* felé. Ennek a kolostornak a feljegyzéseire is nagyon kíváncsiak voltunk és szívesen megtekintettük volna, de mégis minél hamarabb tovább akartunk menni, mivel el volt intézve nekünk, hogy mi Mester *Bhagvanzival* a *Pora-tat-sanga* templomban találkoznánk.

A vacsora után a Lámákkal beszélgettünk a sok szép templomról, aztán a beszélgetés a vallásos hit különbözőeteire fordult. Egy nagyon öreg láma azt mondta: "Lámáknak és a jogik nem egyeznek meg a hitben. A jogi nem képes elhinni, hogy egy ember hite mindent átfoghat; ő azt tartja, hogy minden emberi lény hozzáférhet minden ismerethez, amely belül őbenne van, míg a lámák csak Buddhát követik. A legvalószínűbb, hogy valaha minden ember be fogja látni, és ki fogja fejleszteni hatalmát. Egy keresztény a Krisztus-tudatot fogja elérni, egy Buddhista a Buddha-eszményt és így tovább. Mindegyiknek megvan a saját Istene, és mindenütt lehet hallani, hogy Isten az embert a saját képmására alkotta. Minden nemzetnek és minden népnek megvan a saját Istene; némelyek a tűz Istenét imádják, mások az aratás Istenét; és így tovább. Mindegyiknek egy jobb Istene van, mint a testvéreinek. A sok Istenek után ítélve, melyek látszólag léteznek, a szavakat, hogy Isten az embert a saját képmására teremtette, nem tudom másképpen magyarázni, mint hogy minden ember az Istent a saját - emberi - elképzelésére teremtette."

Itt találkoztunk hat lámával, akik egy csoport úgynevezett vándor-lámáknak az élén álltak, azok poggyász vagy pénz nélkül mentek mindenhova. Ők nem kérnek soha semmit, soha nem koldulnak, se nem fogadnak el pénzt vagy eledelt senkitől. Ők egymással kapcsolatban vannak úgy, mint a kolostorral. Ennek a rendnek három ága van, és mindegyik ágnak egy főnöke, úgy hogy összesen kilenc vezető van. A különböző ágak főnökei lehetnek egyszerre három különböző országban elterjedve. Mindegyik vándor láma közvetlen kapcsolatban marad azzal a főnökkel, kinek vezetése alatt dolgozik, és ez a főnök kapcsolatban tartja őt a hat lámával, aki a kolostorban van. Az általuk alkalmazott módszert hogy egymással közöljenek valamit, jobb elnevezés hiányában gondolat-átvitelnek nevezzük, de mi tudjuk, hogy egy sokkal finomabb és igenlőbb erő van mögötte, amit ők *Atmanak* neveznek, a lélek, amely egy másik lélekkel beszél, anélkül, hogy egy segédeszközt alkalmazna. Mint már említve lett, találkoztunk hat ilyen lámával, és másnap velük fogyasztottuk az ebédet.

Az öreg láma közölte velünk, hogy mikor a munkánk véget ér, elkísér bennünket a *Pora-tat-sanga* templomba. Mivel az öreg láma *Muni* a barátja volt, aki nekünk tolmács és kalauzként szerepelt, elfogadtuk az ajánlatát. Ez a két férfi a feliratok kibetűzésénél minden elképzelhető módon a segítségünkre volt. Egy beszélgetés folyamán az öreg láma mellékesen megjegyezte: "A társaitok közül, akiktől a múlt nyáron elváltatok, ma ketten fél kettőkor fognak érkezni Kalkuttába. Ha egy üzenetet akartok küldeni nekik, azt most lehet" A vezetőnk írt egy üzenetet, egy utasítással, hogy azonnal menjenek *Darjeelingbe*, egy ügyrészletet elintézni és várják meg a mi jövetelünket augusztus 24-én. Megkeltezte a levelet, készített róla egy másolatot és az eredetit a lámának adta. Az elolvasta a tartalmát, gondosan összehajtotta a papírt és zsebre tette.

Valóban, augusztus 24-én a társainkat *Darjeelingben* találtuk, ránk várva. Egy írt üzenetet, mutattak nekünk, amely Kalkuttába érkezésük után húsz percen belül elérte őket. Ők azt feltételezték, hogy mi az üzenet hozóját, mint futárt, előre kiküldtük. Most volt egy kéznél fogható bizonyítékunk a lámák némelyikének képességeiről. Ha ez a képesség egy irányban kinyúlhat, akkor miért nem nyúlna ki a másik irányba is?

Mi mindannyian vágyódtunk tovább menni *Pora-tat-sanga* felé, mivel az év e táján még sokan fognak gyülekezni a templomnál, ugyanis ez az időszak kedvező volt erre a látogatásra. *Gyantze* felé mentünk, mondták nekünk, hogy ott egy nagyon ismert *chiela* -val találkozhatunk, akit mindenki “a Nevető *Chielának*” nevez. Az ő éneke és nevetése sok nehézségen átsegítik őt és azokat, akik vele vannak, míg ő sokakat meggyógyított az énekével.

Mikor *Gyantzeben* a lámaház elő udvarára értünk, egy erőteljes egyenes testtartású férfi közeledett felénk és kedvesen fogadott bennünket, mondta, hogy feltételezik, hogy addig, míg a faluban leszünk a lámalakosztályon fogunk tartózkodni. Mi mondtuk neki, hogy mi a következő reggel már tovább akartunk menni a *Phari* szoros felé.

“Igen,” hangzott a válasza “mi tudjuk, hogy ti úton vagytok Pora felé, holnap reggel én is oda indulok, és ha nektek nincs kifogástok, szívesen elkísérlek benneteket.”

Elfogadtuk ezt az ajánlatot, ő vidáman, élénken nevetve vezetett bennünket a szállásunkra a lámaház nagy csarnokába. Miután a testi jólétünkről gondoskodott, jó éjszakát kívánt nekünk és elbúcsúzott másnap kora reggelig. Távozásával egy jól gyakorlott hanggal énekelt. Ő volt a Nevető *chiela*. Másnap reggel nagyon korán arra ébredtünk, hogy a Nevető *chiela* énekelve hirdette, hogy készen van a reggeli. Elbúcsúztunk a lámáktól és átvettük áldásukat, mire mi mindent készen találtunk az útra a *Phari* szoros felé.

Az utunk a *Phari* és *Kang-La* hegycsúcsok mentén vezetett. Teljes egészében véve egy nehézkesen emelkedő mászás volt, a nehéz helyeken a *chiela* nevetve és énekelve előre ment. A legdurvább helyeken magasra emelkedett a hangja és úgy tűnt nekünk mintha erőfeszítés nélkül vittek volna át bennünket. Délután Három órára elértük a szoros legmagasabb pontját.

Meglepetésünkre láttuk, hogy durva hegyek helyett egy szép völgy terült el előttünk. Ezt a völgyet *Chubinak* nevezik. Annak ellenére, hogy majdnem 5000 méterre tengerszint fölött van, ennek a völgynek mind a két oldala be van növe gyönyörű erdőkkel, nagyon gazdag lombos fakkal. Előttünk falvakat láttunk szép templomokkal. Nem mentünk le a völgybe, hanem egy rövidebb utat vettünk *Tachicho-jong*, és úgy tovább Pora felé. Még ez az ösvény is jól járhatónak nyilvánult. Még csak egy rövid utat tettünk meg, mikor egy szép erdőbe értünk, ahol mindenütt szép patakok csurdogáltak. Itt az énekes, és más vadon élő madarak bőségét láttuk. Az egész úton nem láttunk fosztogató, ragadozó állatok nyomát, ennek köszönhető a bőséges vad élet.

A következő tartózkodási helyünk *Maha Muniban* volt. Ott egy erődre emlékeztető templom magára vonta az érdeklődésünket úgy, mint mindenütt máshol, itt is szívesen fogadtak bennünket. A templom élén álló férfiak mondták, hogy hiábavaló lenne kérni bennünket, hogy tovább maradjunk, ezen egy éjszakánál, mert *Mester Puriji* már előre ment a *Pora-tat-sanga* templomba, hol sok jogi, *sadhu* és guru összegyött és az utazásunk utolsó napján sok útítársunk lesz. Másnap reggel összegyűltek a zárándokok vággyal telve, hogy útra keljenek és a nagy Mesterrel *Purijival* találkozzanak. Mindannyian reménységgel telve várták *Pora-tat-sanga* első megpillantására, melyet ők egy sziklába foglalt ékszernek neveznek, ez a legmagasabban fekvő templom a világon.

“Maradnánk *Maha Muniban*, ezt a jutalmazást előre látva, Ó nem,” énekelte a Nevető *chiela*. “Isten veled *Maha Muni*, mi szeretünk téged és vissza fogunk jönni a te melengető karjaidba, de mi nem tudunk ellenállni a *Pora-tat-sangai* útnak.” Így indult útra a vidám ünnepélyes lovascsoport. Előttünk volt a kiemelt *Everest*, ott állt tömören, tiszta fehér kristály ruhájában az áttörő hajnal fényében. Mintha csalogatott volna bennünket, hogy tegyünk még néhány lépést, nyújtsuk ki kezünket és érintsük meg ruhája szegélyét. De mikor a néhány lépést megtettük, akkor mindig meghátrált. *Chomolhari*, a szomszédja, 7200 méter magas, amely mellet mi elmentünk, most egy törpének látszott, az előttünk álló óriással összehasonlítva.

Mi a hegy oldalán az ösvény köves első részét veszélyesnek minősítettük, de most egy ösvényen voltunk, ahol túlnyomó részben, kézen, lábon kellett mászni, a *chiela* éneke és nevetése mégis mintha szárnyakon vitt volna bennünket előre.

A lelkesedésünkben elfelejtettük a veszélyeket. Úgy tűnt nekünk mintha egy pillanat alatt átjutottunk a nehéz helyeken, miközben a nap szépségeket tárt elénk, melyeket nem lehet leírni és elűzte az ábrándot, hogy néhány lépés után elérhetjük a hatalmas *Everestet*. Minden oldalról a természet kristály fedte nagy tornyait, és templomait láttuk, de az *Everest*, a nagy *Everest* mindig előttünk volt.

Mi láttuk őt a holdvilágban, hajnal hasadtjának első fényében, míg a Nap első sugarai a szép fejét megcsókolta, délben, a teljes napfényben és végül mikor a nap lassan elhalt és jó éjszakát kívánt neki, míg az utolsó sugarak gyönyörűséggel leöntötték, és a nagy csúcs az utolsó sugarakat visszatükrözte az ég felé.

Megérted, kedves olvasó miért nem látszott az út nekünk azon a napon hosszúnak és fárasztónak? Mintha csak egy pillanatig tartott volna. Az erő, békét, hatalmat és összhangot mindig kisugárzó templomok rezgései csak arra szolgálnak, hogy az utazókat előresegítse a csúcsok felé. Csodálkozol azon, hogy a Himalája-hegység nem kelt félelmet az emberben? Csodálkozol azon, hogy költők soha nem fáradnak bele annak megéneklésébe?

Mikor végre beesett az éjszaka, legyőztünk minden nehézséget és lihegve álltunk egy asztalformájú tekintélyes méretű lapos sziklán. Előttünk egy távolságra sok templom állt, de az ékszer *Pora-tat-sanga* hatszáz méterre fölöttünk egy vakító fényben fürödve, a többi mind árnyékba állította. A függőleges sziklafal repedésébe rögzítve, egy nagy ív-fényre hasonlított, míg fénye megvilágított körülöttünk minden sziklát és templomot.

A sziklán, az 'ógörög-színpadon', amelyen mi álltunk, sok férfi és nő gyűlt össze. Meglepet bennünket, hogy a nők nem voltak kizárva ebből a zárandoklatból; aki akart jöhetett.

Nagy *Rishik* éltek itt. Ezen az ösvényen járt *Rishi Niri*. Háromszor ment el erre az Öt fiútestvér, egyszer ötödmagukkal, egyszer a nagy anyjuk kíséretében és még egyszer a jószágáról ismert, híres *Darupatival* aki minden asszony büszkesége és dicsősége. Most itt ül a nagy, tiszta és szerény *Jogi Santi*, teljesen *Samadhi* elmélkedésbe merülve.

"Hol tudnak ezek a nagyok hajlékot és eledelt találni?" kérdeztük mi. "Ne aggódjatok avégett," énekelte a Nevető *chiela*, van itt bőven eledel, hajlék és ruházat mindenkinek."

"Üljetek le mindannyian," énekelte a *chiela*, a legkedvesebb hangján. Alig hogy mindenki leült, máris nagy tálak jelentek meg, nagyszerű meleg eledellel telve. A *Jogi Santi* felállt és a *chiela* és mások segítségével elkezdte kiosztani az eledelt. Miután az éhségünk le lett csendesítve, mindenki felállt és csoportokban, a szomszédságban lévő templomokba lettek vezetve, hogy ott töltsék az éjszakát. A templom, ahova a *chiela* minket vezetett egy függőleges sziklafalon állt, amely egy asztal-fennsíkot alkotott körülbelül 25 méterre a hely fölött, ahol mi és a többiek álltunk. Mikor közelebb jöttünk, egy hosszú cölöpöt láttunk, annak az alsó vége a szikla szélén állt, amelyen mi álltunk, míg a felső vége annak a szikla szélének volt támasztva, amelyen a templom állt fölöttünk. Mivel úgy látszott, hogy ez volt az egyetlen közlekedési eszköz, a cölöp köré gyülekeztünk, és fölfelé néztünk. Míg mi úgy ott álltunk más csoportok csatlakoztak hozzánk.

Volt még több templom a sziklaperemek alkotta fülkékbe építve, még magasabban mint az első. Egy pillanatig úgy látszott, hogy az egyetlen reményünk hajlékot találni az éjszakára, abban a képességünkben rejlett, hogy felmászunk ezen az oszlopon. Akkor a *chiela* így szólt: "Ne siessetek." Egy ének hangzott fel az éjszakán át. "Ó kedves, te biztos fogsz adni nekünk egy helyet, ahol ezen az áldott éjszakán letehetjük fejünket."

Egy pillanatra beállt a csend, akkor mintha egy hanggal, mindenki megszólalt, lendületes erővel lelkesítve ezeket a szavakat ejtette ki: "Lám az Isten hatalma, A-U-M." Egy pillanat alatt a sziklafalon álltunk és a többiekkel mi is a kijelölt templomokba mentünk. Mikor a nekünk kijelölt templomba értünk, a fáradtság minden nyoma eltűnt. Azon éjjel úgy aludtunk, mint kicsi gyerekek. Az erő, amelyet ez a csoport kiküldött, képes lett volna hegyeket elsimítani, ha arra lett

volna irányítva.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Másnap reggel négy órakor a *chiela* hangja keltett bennünket, tisztán és érthetően énekelt: “A természet felébred, a gyerekeinek is fel kell ébredni, egy új nap hajnala hasad. A nap szabadsága vár rád. A-U-M.”

Kijöttünk a sziklaperemre, ahol az előző este az oszlop neki volt támasztva, meglepetésünkre egy jól épített lépcső volt a helyében. Míg mi a lépcsőn lementünk, azon tűnődtünk, hogy az előző este talán csak álmodtunk. A lépcső alján a *chiela* várt ránk és így szólt: “Nem, ti nem álmodtatok, a lépcső még csak az éjjel lett álmodva. *Mester Puriji* helyezte azt oda mindenkinek kényelmére, ez tehát egy megvalósult álom.”

A két hétig tartó tartózkodásunk ideje alatt ezen a környéken minden nap elláttak bennünket tápláló meleg eledellel. Egyetlen egyszer se láttuk, hogy valahol eledelt készítettek volna, mégis gazdagon el voltunk látva.

Egyszer a *chiela* és egy másik ember fel akartak mászni a Pora templomhoz. Az első részen durva lépcsőfokok voltak kivágyva a sziklába; majd repedéseken át deszkák voltak téve, melyek alatt tátongó szakadékok voltak. A mászásnak egy részét feljebb nyílásokban rögzített kötelek segítségével kellett megtenni. Annak ellenére, hogy két óra hosszat másztak, nem értek két fennsíknál magasabbra. Ott megállapították, hogy kénytelenek lesznek feladni a kísérletet. Mikor tétováztak *Jogi Santi*, aki megértette milyen nehéz helyzetben voltak odakiáltott nekik: “Miért nem jöttök le?” A *chiela* így válaszolt: “arra igyekszünk, csak a sziklák fogva tartanak bennünket.” Úgy, mint előttük már sokan, ők is tapasztalták, hogy könnyebb egy meredek sziklafalra felmászni, mint onnan újra lejönni. “Hát akkor miért nem maradtok ott?” tréfált a jogi, “holnap hozunk nektek eledelt, úgy talán elérhetitek a csúcsot.”

Akkor azt tanácsolta nekik, hogy maradjanak teljesen nyugodtan, mivel belátta, milyen nehéz volt a helyzetük. Háromórai pontos utasítások után újra köztünk voltak. Egy sóhajjal motyogta a jogi: “Így alszik ki az ifjús tűz.” Mind a két fiatal férfi sóvárogva nézett fölfelé a szavakkal: “Ha *Mester Puriji* ott marad... Sajnos mi nem tudunk oda fölmenni, az út oda nagyon nehéz.”

“Ne aggódjatok,” válaszolt a Jogi, “egy magasabb hatalom, mint a tietek, fog gondoskodni arról, pihenjete most ki, ti jól kezdtétek.”

Sokan kérdezték, mikor fogjuk látni a nagy Mestert? A jogi így válaszolt: “Ma este” Mi azon tűnődtünk, hogyan lehetett, egy templomot építeni olyan helyen, ahol a *Pora-tat-sanga* állt.

Az este eljött *Mester Puriji* és a vacsora közben beszélt hozzánk. A két férfi sikertelen kísérlete is szóra került. A mester erre azt mondta, hogy mégis sikeres volt, mert a második kísérletre is mertek vállalkozni.

Másnap reggel négy órakor mindannyian a templom alatt gyülekeztünk. *Jogi Santi Samadhi* elmélkedésbe merült. A társaság három tagja egy nagy lapos kő felé ment és egy várakozó magatartással ráült. A kő néhány pillanaton belül emelkedni kezdett és a rajta ülőket a templom tetőzetére vitte. Akkor a Jogi így szólt a *Chielához* és két másik emberhez: “Készen vagytok?” “Igen” válaszolták mohón mind a hárman, és melléje ültek a kőre. A szikla lassan emelkedni kezdett és együtt vitte őket a templom tetőzetére. Most ránk került a sor, felszólítottak bennünket, hogy álljunk közel egymáshoz, mindenki felállt és azok, akik már a templom tetőzetén voltak a szélére álltak és énekelni kezdtek: “A-Ú-M”. Rövidebb idő alatt a templom tetőzetén álltunk, mint ami szükséges ezt elmondani. Néhány perc múltával mindannyian a világ legmagasabban lévő templomának a tetőzetén gyülekeztünk. Miközben mindenki leült, *Mester Puriji* beszélni kezdett: “Vannak köztetek, akik még soha nem láttak olyasmit, mint egy test

lebegését, és azok nagyon csodálkoznak e fölött. Had magyarázzam meg nektek, hogy ti itt nem egy csodát láttatok, hanem egy erő kifejtését, ami az ember tulajdona. Mi ezt a legrégibb jogik tudományának tekintjük. A múltban sokan alkalmazták ezt, akkor nem minősítették csodának. *Gautama* Buddha sok félreeső helyet megtekintett annak segítségével, hogy fizikai testét felemelte. Ezernyi embert láttam, akik ezt meg tudták tenni, és ti ennek a nagy ellenállhatatlan erőnek még sokkal nagyobb megnyilvánulását fogjátok látni, egy erőnek a megnyilvánulását, amelyet ha teljesen hatalmunkban van, úgy lehet alkalmazni, hogy hegyeket áthelyezzen.

“Ti magasztaljátok a szabadságot és félelemtől és rabszolgaságból való megszabadulásról énekeltek, de hacsak nem felejtitek el, és teljesen megbocsátjátok a rabszolgaságot, túl jól emlékeztek rá és elfelejtettétek a szabadságot. Az egész világnak szóló teljes megszabadulás üzenetét Egy tiszta joga rendszer tartalmazza.”

“Had adjak egy magyarázatot: az ‘A-Ú-M’ -ről. Rövidített formája angolul ‘O-M’. A helyes formája a Hindu nyelven A-Ú-M, vegyük tehát azt szemügyre. Az ‘A’ egy torokhang. Mikor ezt a hangot kiejted, észre fogod venni, hogy mélyen a torokban kezdődik, nincsen mélyebb emberi hang. Észreveszed azt is, hogy ahhoz, hogy az ‘Ú’ -t kiejtsük, a kiejtésénél az ajkaknak előre kell hajolni. Az ‘M’ az ajkakat egymásra szorítva képződik, amely egy zengő hangot hoz létre, mint egy méh zümmögése. Most látod, hogy a szent szó ‘A-Ú-M’ magába foglalja az egész hangsorozatot, minden más hang ezen a sorozaton belül van. Ez az alap és ez átfog mindent és végtelen. Ennek világmindensége minden nevet és formát magába foglal.”

“Mi tudjuk, hogy a forma halandó de a valóságos, ami létezett mielőtt a forma kifejezést talált és aminek Szellem a neve, halhatatlan és azért nevezzük ezt a halhatatlan valóságot ‘A-Ú-M’ -nak. Mikor a tanítványok mély elmélkedés után és a feltétlen Igazság eszközével ezt megértik, akkor csak így válaszolnak: ‘*Su-ham*.’ A mester így szól: ‘Te Isten vagy’, a tanítvány válaszol: ‘Az vagyok, *su-ham*.’”

“Vizsgáljuk csak meg közelebbről ezt az állítást és a választ, amit a tanítvány ad, mikor ő belátja Istenségét. A szó ‘*su-ham*’ két mássalhangzót tartalmaz és három magánhangzót, a két mássalhangzó az ‘s’ és a ‘h’, a három magánhangzó az ‘a’, az ‘ú’ és az ‘m’, ez az utolsó egy középhang. A mássalhangzókat nem lehet kimondani, csak magánhangzók segítségével. Úgy a hangok világában a mássalhangzók a végeset, a halandót képviselik, a magánhangzók a halhatatlant. Azért az ‘s’ és a ‘h’ mulandóságra vannak kárhozva. Akkor marad ‘A-Ú-M’, amelyek az örök ‘A-Ú-M’ szót alkotják.”

“Te, aki az igazságot keresed, hallgass ‘A-Ú-M’ az Isten. Bölcsék ‘A-Ú-M’ segítségével elérik a maguknak kitűzött célt. Aki az ‘A’ hangot szemléli, az Istent szemléli tevékeny állapotban. Az, akinek az ‘Ú’ az elmélkedés tárgya, a második részen, a középen lévő szakaszt, belepillanthat a benső világba, és a Szellem egy részét alkotja. Aki az ‘M’ hangon elgondolkodik, az ‘A-Ú-M’ harmadik részén, az Istent látja, mint önmagát, szellemi felvilágosulást kap, és azonnal felszabadul. Elmélkedni ‘A-Ú-M’ -ről, a legmagasabb ‘Ön’ -ről, mindent magába foglal.”

“Tekintetemet távolra hagyom vándorolni, mélyen a fény nagy, fehér világegyetemébe. Ott áll egy természet, magát szorosan a legtisztább fényből lévő egyszerű ruhába borítva, míg egy fénylő szeretet sugárzik arcáról. Körülötte mindenütt visszhangzik egy hang, amely mondja: ‘Te az örökkévalóságban vagy.’ Ő közelebb és közelebb jön. Újra beszél a hang: ‘Ez a nap és ez az óra neked lett adva, az egész emberiség papsága, minek se kezdete, se vége nincsen.’ Ez minden tiszta fény egy pontba összevont kisugárzásának középpontja, hogy az emberiségnek megmutassa Isteni eredetét. Ez nem egy rend, vagy testvérség, hanem ez az egész emberiség jelképe, eredeti tisztaságában, mielőtt valaha egy testvérség lett volna alapítva. Jóval azelőtt, mint hogy a föld a nagy ködtömegében megmozdult, mielőtt a föld a pályájára talált és magához vonta azt, ami az övé.”

“Az, aki ott áll, az első emberi természet terve, teljes hatalommal, minden erő fölött mely a Föld

ködtömegének részecskéit formára fogja kényszeríteni. Figyelj! A hang körülötte beszél, a parancs így hangzik: 'Legyen fény!' Vakító fehér sugarak lövellnek elő, a termet azokat egy pontba összegyűjti, és az egy középpont, a rendszer központi napja, a föld ködtömege áttör. Ahogy a központi mag magához vonja részecskéit, azok aszerint több fényt vesznek fel. A termetet egy tudatos vezetés ösztönzi, amely fénysugarakat küld ki a középpont felé.”

“Most a termet beszélni kezd, és mi érthetjük a szavait. Azok tiszta arany betűkből tevődnek össze, és én el tudom olvasni: ‘Én a fény nagy világmindenségéből jövök, hogy vigyázzak rád, ó Föld. Vond magadhoz azt, ami hozzád tartózik. Minden részecskébe az örök fényt kell hoznod, a Fényt, amely az Élet nagy Alapelvéhez tartózik, az Atyához, aki minden Élet kisugárzása. És én mondom neked, hogy ÉN VAGYOK.’”

“Lám most hogyan int a termet. Körülötte más termetek állnak, melyek közül egy beszél: ‘Ki az a szeretett Fiú, aki az Atyából, a Fény Világmindenségéből eredt?’ A hang az úrból újra halk hangon beszél: ‘Ez az én saját ÉN -em, amely alakot vett fel, hogy uralkodhasson, úgy ahogyan Én uralkodom és Saját Magam által nyilvánul meg az én hatalmam’ Lám *Krisna*, a Felkent, a Krisztus, mind a három EGYBEN.’”

“Újra beszél a termet és válaszol: ‘ÉN VAGYOK, és ti mindannyian ugyanaz az ÉN VAGYOK vagytok.’ A hang folytatja: ‘lám fölöttem; az Isten hangja beszél általam. ÉN Isten VAGYOK és te Isten vagy. Az eredeti tisztaságában minden lélek Isten.’ A hallgató várakozók leülnek, és a termet által hallják a szavakat: ‘lám az ember Isten. A nagy világmindenségéből ismét előrelép az Isten Krisztusa.’”

“Ezt a képet nem, meghatottság, vagy befolyásolás adja be; ez annak az embernek egy tiszta látomása, aki Istenből ered, teljes hatalmával és mesterségével minden fölött. Ez az a hatalom, amelyet az egész emberiség birtokol, egyetlen tagját se kizárva. A termet mögött egy kristálytisza vakító fehér fénysugár tengere van, a termet tiszta, fehér fényből ered, tiszta fehér fényből alkotva; azért az ember TISZTA FEHÉR FÉNY. A tiszta fehér fény az Isten Élete. Az Isteni élet tiszta sugarai csak az ember által nyilvánulnak meg, azok csak belőle sugároznak ki. Mikor mi, ezt az eszményt elmélkedés által a középpontunkká tesszük, és ezt fogva tartjuk, akkor a kép életet vesz fel, és mindig közelebb jut hozzánk, míg a mi látomásunk és termetünk egyesül és előrelép, mint a saját önmagunk és velünk egyesül. Akkor EGY leszünk. Akkor mondhatjuk az egész emberiségnek: ‘Én te magad vagyok, az Istent kifejező.’ Ha a valóságos anya ezt belátja az ivadék befogadása pillanatban, akkor a szeplőtelen fogantatás nyert helyet, akkor nincsen újjászületés. Ez úgy férfi, mint nő, az egész emberiség igazi Istensége. Ez *Atma*, a férfi és nő egy lélekben.”

“Ez a nő igazi hatalma, együtt létezik a szellemi képpel és vele egyértékű. Az Egy, az eszmei férfi és az eszmei nő, azok közösen *Darupati*, az anyaság büszkesége, az eszmei nőiesség, az örök az emberiségben, élettársként teremtve, gyakran előre elrendelve, hogy egy ideig egyedül álljon, de a nagy kozmikus tervben mindig együtt van. Az asszony igazi hivatása a testét áldozni a szülés oltárán, hogy a Krisztus gyereket a világra hozza és táplálja. Ez az igazi szeplőtelen fogantatás; és ha az így gondolatban, szóban és cselekedetben lesz kivitelezve, akkor a gyerek nem bűnben fogan és nem a rosszra születik, hanem tiszta, szent és felkent, Istentől fogamzott és Istenből született, az Isten képmása, az Isten Krisztusa. Egy ilyen gyereknek nem kell az újjászületést átélnie. Az ember csak érzelmi gondolatok által születik az érzelmi síkon, ahol a szülők a testhez kötött, érzelmi, széthúzó, bűnös és viszályos gondolatait átveheti. Csak ez az, ami az újjászületést szükségessé teszi.”

“Mikor az asszony a Krisztust belül önmagában megvalósítja, akkor nemcsak ő a Krisztus, hanem a gyerek is és olyan lesz, mint Jézus. Akkor az Isten Krisztusát látja szemtől szemben.”

“Mikor a nő a férfit és a nőt önmagában egyesíti, akkor az igazi hivatását éli, akkor a szeplőtelen teste készen van, hogy megmutassa a világnak a szent ügyet, - a Krisztus-gyerek fogantatását. Ez a test lett az asszonynak szánva és előkészítve, sokkal előbb, mint a világ egy formát kapott.”

Mester Puriji abbahagyta a beszédet. Meghívott bennünket, hogy menjünk vele egy nagy barlangba, hol különböző jogik *Samadhi* elmélkedésbe merülve voltak. Mi kilenc napot töltöttünk a templomban és ebben a barlangban. A jogik közül sokan évekig itt laknak és mikor feladják az elkülönítésüket, nagyszerű munkát végeznek a népek között.

Elmondták nekünk, hogy ezen összejövetel után néhányan visszatérnek Brit-Indiába a *Sansravar* tó és *Muktinath* felé vezető úton. Onnan nagyon könnyen *Darjeelingbe* érhetünk. Ez jó hír volt, különösen az a kilátás mosolygott ránk, hogy ezekkel a nagyokkal együtt utazhatunk.

Az egyik barlangtól a másikig mentünk és sok jogival és *sadhuval* beszélünk. Csodálkozásunkra felfedeztük, hogy sokan közülük télen, nyáron ott tartózkodtak. Mi kérdeztük tőlük, hogy nincs-e sok bajuk a hóval, amire a válasz úgy hangzott, hogy azon a környéken nem esik hó, és hogy nem fordul elő se, köd se vihar.

Az idő gyorsan haladt és máris ott volt az elutazásunk előtti este.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Az indulásunk hajnalán, az egész társaság az éneklő *chiela* hangjával ébredt. Úgy tűnt nekünk mintha valami szokatlan ment végbe, mert mindenkit felszólított, hogy menjen ki egy pillanatra. Mikor kijöttünk a templomból a *Pora-tat-sanga* egy fényt sugárzott ki olyannyira, hogy az egész környék fénybe volt borítva. A *chiela* a templom sarkánál állt és felszólított bennünket, hogy gondolkodjunk el néhány pillanatig csendben. Sok száz termetet láttunk ott felemelt karokkal körülünk állva.

A csendet a következő szavak szakították meg: “Üdvösség, üdvösség, üdvösség, *Mester Puriji* énekel.” Ezernyi hang belekezdett, míg a visszhang azt a benyomást keltette, hogy még sokkal több ezer volt. A hajnal csendjében minden szót tisztán lehetett érteni. Ezek voltak a szavai: “Lehetne egy Isten a Hindunak, egy Istene a Mongolnak és egy Istene a zsidónak, egy külön Istene a kereszténynek? Csak egy igazi egyetemes Alapelv van, egy Vezér, aki eredeti, végtelen és Isteni. Annak az Alapelvnek a központi fényét nevezzük Istennek. Kell, hogy Isten mindent és mindenkit magába foglaljon. Mindenki Isten. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy az egy Isten csak egy csoportnak az Istene és nem mindenkinek ugyanaz lenne az Istene.

“Mikor mi az Istenről beszélünk, akkor mindenki Istenéről beszélünk, aki minden mindenben. Ha a Hindu egy nevet adna az Istenének, és azt mondaná, hogy nincs más, akkor az ő gondolkodása megoszlott. Ugyanaz lenne a mongollal, a zsidóval és a kereszténnyel is, ha azok úgy érvelődnének. Egy önmagában megoszlott ház le fog dűlni. Ami azonban egy erős egység, az örökké fennáll. Válassz magad, kit akarsz szolgálni. Megoszlás kudarcot és halált jelent. Az Atya-Anya Alapelvben egyesülve lenni, örök előremenetelt, becsületet, hatalmat jelent. A-Ú-M, A-Ú-M, A-Ú-M.”

Úgy tűnt mintha ez az ‘A-Ú-M’ az egész világot körüljárta, legalább tíz percig hallottuk a visszhangot, mintha egy templomi gongra ütöttek volna. Néha úgy tűnt mintha maguk a sziklák hozták volna létre az ‘A-Ú-M’ szót. Mikor a visszhang lassan kihalt, mindannyian a templomunk alatt levő nagy ‘ógörög-színpadon’ gyülekeztek, mi csatlakoztunk a többiekhez. Mikor mindenki helyet foglalt, *Jogi Santi* feje fölé emelte kezeit, és mindannyian együtt énekeltek, mint az előbb: ‘A-Ú-M’ és ismét mintha a sziklák sugározták volna ki a rezgéseket. Ez addig tartott, míg a reggeli be lett fejezve.

Utána még egy pillanatig mindannyian állva maradtunk. Akkor a *chiela* újra énekbe kezdett: “Isten veled, a teljes szívükből áldunk most, hogy el kell hagynunk téged. Kérjük, hogy még egyszer visszajöhessünk. Nehezünkre esik elindulni, és szívünkben máris a következő látogatásunk után vágyódunk. Isten legyen veled, és a leggazdagabb áldások szálljanak le rád, mindenből, ami szent”

A válasz mintha egy hanggal kiejtve visszhangzott: “Kedveseim, mi soha nem vagyunk elválasztva, hiába látszik nektek úgy, hogy egy távolság lenne köztünk. Az nem úgy van, távolságnak nincs hatalma, hogy elválasszon bennünket Istentől, és ti magatok töltitek be az egész űrt. Nekünk nem is kell elbúcsúznunk, mert mi mindig látunk benneteket, szemtől szemben. Ti nem mentek, nem jöttök, ti mindig itt vagytok. Nem létezik idő, elbúcsúzás, nincs elmúlás, a jelen velünk van tehát a jövő is. Hol lehetnének máshol, mint mindannyian együtt Istenben? Ne menjetek innen, hanem jöjjetek ide, akkor mindig itt vagytok.”

Már az úton voltunk mikor az utolsó szavak még a füleinkbe zengtek. Habár a lépéseink mindig távolabbra vittek bennünket, mégis ott voltunk még. Nem létezett elbúcsúzás és még mindig úgy érezzük, mintha soha nem hagytuk volna el a szent helyeket.

A *chiela* az egész nap nevetett és énekelte. Éneke és nevetése ismét mintha átemelt volna bennünket a legnehezebb helyeken.

Aznap délben két órakor a hallgató *Maha Muniboz* értünk. Ahelyett, hogy az éjszakát ott töltenénk, tovább mentünk és annak ellenére, hogy aznap tizenhat órát az úton voltunk és több mint százhusz kilométert megtettünk, nem éreztünk fáradtságot. Úgy utaztunk *Sansravarig*. Ott a tó mellett egy szép templomba vezettek bennünket, ahol két napot pihentünk, mielőtt a *Trans-Himalája* szoroson átmennénk. Ott egy valódi paradicsom volt. A tó, mint egy drágakő gyönyörű hegyek környezetébe van foglalva. Körülöttünk mindenhol madarak énekeltek a fákon.

A társaság legnagyobb része itt lakott. Mi *Jogi Santinal* tovább utaznánk *Muktinathba*, a Nevető *chiela* kíséretében. Többször hallottunk ennek a szorosnak a járhatatlanságáról, és habár sok napba került az út, mégis csak kevés nehézséggel kellett megbirkóznunk és a kijelölt napon *Muktinathba* értünk. Ott találtuk *Emilt* és néhány más barátainkat.

Nem lehet szavakat találni az örömnünknek ezen viszontlátásra. Távolra utaztunk és mindenütt a legnagyobb vendégszeretettel, és szívességgel fogadtak bennünket, de itt úgy éreztük, mintha háza értünk volna. Mikor az este elbeszéltük néhány élményeinket, *Emil* így szólt hozzánk: "Most megértitek, hogy bírnak a Tibetiek nehéz terheket cipelni a hátukon 6300 m. Magasan nyilvánvalóan nehézség nélkül. Most tudjátok, hogyan lehetnek képesek megmászni a *Mount Everestet*, mint ahogyan ők állítják. Eléri a hegyek Istenének csúcsát, mint ahogyan ők a *Mount Everestet* nevezik. Legyőzik a hegyek Istenét, úgy ahogyan minden teher Istenét legyőzik. Más szavakkal, ők elengedik a terhet, akkor nem létezik tovább teher. Nem lehet terheket rakni a vállakra, az igazi Isten-ember szellemi termetére még inkább nem. Most látod Jézus szavainak igazságát: 'Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket.' Helyesebben, pontos szavakban ez így szól: 'ÉN VAGYOK megnyugvást ad neked.' Mikor te megnyugvást találsz ÉN VAGYOK -ban, akkor te egy megterhelő istenből valódi Istenné válsz, aki nyugalom és béke. Akkor te legyőzted a teher istenét, és a nyugalom Atyjához jöttél; akkor nincs többé cipelni való terhed. Isten az Atya, a hatalom az emberben, hogy helyes gondolkodás által minden helyzetet közvetlen legyőzzön."

"Az ember, aki egy féregnek érzi magát, nem él az Isten-tudatban; az csak az ember, aki a féreg tudatában fejezi ki magát."

"Ha te egy célra lösz, és a közepét akarod eltalálni, akkor minden gondolatodat összpontosítani kell a célpont közepére; akkor, - míg akarat és gondolat egy, - akkor ne láss semmi mást, mint a központot. Ha azt eltaláltad, akkor abban a tekintetben Istent valósítottad meg."

"Isten a legfensőbb eszményed. A gócpont, amire minden cselekedet, és minden gondolat összpontosul. Így hívod az előtérre a szellemi embert, az Isten Krisztusát, az ígét, amely testé lett. A test Isten és Isten körülveszi a testet. Csak egy cél legyen szemed előtt: az hogy bölcs és engedelmes közreműködő legyél az Isten-alapelvvel. Tarts egyenesen a célodra és váljon az a tudat, hogy Isten belül tebenned van, szellemi, isteni létté. Isten mindenkiért lát. Senki se ért el valaha valamit, hacsak nem a teljes akaratával egy pontra, a céljára (Istenre) irányulva, egyenesen a gondolatai erejének tiszta tükre elé tartotta azt. Ez a gondolat-erő nem más, mint ő maga, mikor ő fellép, mint Isten és önmagától követeli, hogy a figyelme olyan teljesen a céljára (Istenre) legyen irányítva, hogy az (Isten) azonnal megnyilvánul. Mihelyt te Istent kitűzöd célnak, a kívánt formát, készen kell tartanod, az meg fog telni. Ha ez nem lenne egy feltétlen tény, akkor a kívánságod nem is vetődne fel nálad. Ha kívánságod így kifejezésre jut, akkor az isteni. Ha te folyton Istenségedhez ragaszkodsz, akkor a kívánságaid az Isteni rend szerint születnek. Akkor teljesen a te hatalmadban áll beteljesülésének időpontját meghatározni. Te vagy az, aki parancsol. Akkor megvan neked minden hatalmad, hogy a parancsoló szót kimondjad. Legyen a te parancsod minden külső dologhoz: 'Tökéletes csend.' Mond akkor értelmesen és teljes meggyőződéssel: 'Nincsen nagyobb hatalom, mint a Krisztus bennem. Most kiküldöm a Krisztus-vitte szavamat, ami mint egy varázsütésre, minden dolgot létrehoz. Semminek nincs nagyobb duzzasztó ereje, mint az én Krisztus által sugalmazott szavamnak. Én dicsérem és áldom azt és kiküldöm bőséggel, összhanggal és tökéletességgel megrakva.' Először kiejtetted az Igét (Istent), ami a te

valóságos kívánságodat előadja. Ne hátrálj soha vissza, kérésre, könyörgésre (mert az a magatartás kételkedést fejez ki), hanem menj, tovább folytasd, és emlékezz, mit tettél: Te előadtad a Krisztus-kívánságodat, most csak parancsolnod kell. Minden isteni rendben beteljesült és befejeződött.”

“Köszönöm neked Istenem az életet
szabad bőségben,
a határtalan hatalmat és gazdagságot,
és a végtelen szabadságot.”

“Gondolj arra, ha ketten vannak, akik a szellemi erejüket összecsatolják, ők a világot legyőzhetik, még akkor is, ha egyedül semmire se képesek. Ez a kettő az Isten és te, szövetségben egy célért. Ha mások ugyanazzal a cél őszinteségével csatlakozni akarnak hozzád, akkor a ti hatalmatok annyiszor növekszik, mint a személyek második hatványa. Így mindenki, aki ajánlkozik, Istennel és veled együtt járni, egy négyszeresére növekvő hatalommá válik.”

“Mikor közületek ketten szövetkeznek Istennel, bármilyen kívánsággal kapcsolatban, akkor az be fog teljesülni az én Atyám által. Az én Istenem a ti Istenetek lesz, és mi egy leszünk. Istennel közösen legyőz az ember mindent, ami nem isteni.”

“Menj be a belső szobádba (az isteni önmagadba), zárd be az ajtót minden más előtt, hunyd be a halandó szemeidet, ne láss semmi mást, mint az isteni önmagadat. Akkor te egy szellemi befogadó hangulatba hoztad magadat.”

“Csak az Isteni Alapelve van szükség. Én egy vagyok az egyetemes életerővel, amely e pillanatban végig áramlik bennem, én tudom azt, érzem azt. Köszönöm Istennek, Atyámnak, hogy én képes vagyok minden dolgot létrehozni.”

“Mikor az Istenhez fohászkodsz, míg a te ÉN VAGYOK -od közvetlen kapcsolatban van az egyetemes életerővel, akkor te azt határtalan mértékben használod. ‘Isten’ az elnevezés, amit te a minden-bölcs, értelmes Szellemnek adsz, és ez a Szellem bent van minden emberi lényben, és egyidejűleg körülfogja azt. Feltétlen szükséges az, hogy alkalmat adsz Istennek, hogy általad kinyilatkozzon, hogy látható kifejezésre jusson; azért nem kell ismeretet és segítséget keresni forrásoknál rajtad kívül, ha tudod, hogy minden ismeret forrása, minden ismeret szelleme, amely az egész igazságot megérti, benned van elrejtve. Miért keresnél ismeretet rajtad kívül, ha Isten az Egyetemes Szellem, belül van tebenned? Mikor te ezt belátod, akkor ezt az alapelvet segítségül hívhatod mindannak szükségletére, amit te végbe akarsz vinni, és akkor tudod, hogy az Isten belül tebenned a tanítók legnagyobbja. Be kell látnod, hogy először minden rendelkezésedre álló hatalmat magadhoz kell vonni, akkor az lelkesedést kap a testedben és kiküldheted, hogy mindent végbevigyen, amit te parancsolsz. Ez Isten, aki teáltalad, belőled kifelé és körülötted, sugárzik, aki mindent magába foglal - nem személyes Isten. Mikor te Istent belülről kifelé sugároztatod, akkor te szövetségben vagy vele, mert Isten átjár minden helyzetet. Azzal, hogy te Istent belül tebenned tiszteld, és belőled látod kisugározni, Istent imádod az egész emberi nemzedékben. Istent az emberen kívül tisztelni bálványimádás. Istent az emberben tisztelni, és belülről, belőled látni, kisugározni az egész világra, azt jelenti, hogy te az isteni mindenütt jelenlévő élet és fény sugarait, előhívod és tudatosan kapcsolatban vagy vele.”

“A testen kívül nem lehet Istenség, amely egyúttal nem lenne benned is, mivel minden rezgő sugárzó erő. Ez az Istenség rezgése áramlik úgy a testen át, mint körülötte, és átfogja az egész tested minden atomját, valamint a világmindenség egész tömegét. Így te Istent helyezed mindenhova, minden elé, mindenbe, minden körül mindent átjárva, mindent átfogva. Nincs atom a világűrben, amelyen nem járna át a sugárzó élet és fény ereje.”

Emil ez után a beszéd után kijelentette, hogy *Hardwarban* viszont látjuk egymást és jó éjszakát

kívánva elkészített.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mikor *Hardwar* felé közeledtünk, felkerestük *Weldon*, egy Amerikai, aki körülbelül egy napi útra lakott a várostól. Szívesen fogadott bennünket és kitarzott amellett, hogy mi néhány napot nála töltsünk.

Weldon, aki egy ismert író volt és már sok éve Indiában lakott nagyon érdeklődött és rokonszenves volt a mi munkánk iránt. Többször kérdezte, hogy csatlakozhat-e hozzánk, de különböző okok miatt nem vehetett részt az utazásban. Mikor másnap nála, a kertben ültünk és az élményeinkről beszéltünk, egyszer csak megjegyezte, hogy Názáreti Jézus élete történetét soha nem tudta elfogadni, mint eredetit. Ő minden rendelkezésre álló forrást gondosan tanulmányozott, de mind homályosnak és bizonytalannak tűnt neki. Végül reménytelenségében feladta a kutatást, mivel komolyan kételkedett azon, hogy valóban élt-e valaha egy olyan személyiség. A vezetőnk kérdezte tőle, hogy feltéve, ha szemtől szemben találkozna ezzel az emberrel, akkor vajon megismerné-e, és ha igen, akkor miről?

Weldon így válaszolt: "Itt egy dolgot érintesz, ami mindig a hajtó eszmény volt az egész életemben. Nem tudod elképzelni, hogy én menyire belemerültem a kutatásba, ennek az embernek a földi, emberi megjelenésének egy meggyőző bizonyítéka után. Évről évre nagyobb lett a kételyem, míg végül feladtam, hogy valaha egy nyomot találjak, ami teljesen megbízható. A tudatom háttérében azonban maradt még valami élve, amit én, mint egy homályos gondolat, vagy egy remény parányi sugárának nevezhetném, ez az, hogy ha én egyszer valahol ezzel az Emberrel találkozhatnék, a legkisebb befolyásolás nélkül kívülről, azonnal tudnám, hogy Ő az. Ösztönszerűen érzem, hogy ez úgy van, és én mondom neked, - ezt még sohase fejeztem ki szavakban, - biztos vagyok abban, hogy én Őt megismerném. Ez a legtisztább érzésem valaha életemben; bocsáss meg, hogy még egyszer meg kell ismételnem, én tudom biztosan, hogy megismerném Őt."

Mikor aznap este pihenőre akartunk térni, a vezetőnk odajött hozzánk és így szólt: "Ma délben mindannyian jelen voltatok a beszélgetésnél Jézusról. Láttátok, hogy a barátunk milyen komolyan vette a dolgot. Ne hívnánk meg őt, hogy utazzon velünk? Nem tudjuk előre, hogy a férfi, akit mi Názáreti Jézus néven ismerünk, a mi rendeltetési helyünkön lesz-e, vagy sem. Nem tudjuk soha előre hol lesz, csak akkor tudjuk, ha már ott volt. Ha *Weldon* meghívjuk, hogy jöjjön velünk, és Jézust nem találjuk ott, nem lenne az akkor szükségtelenül egy még nagyobb csalódás számára? *Weldon* szívesen velünk tart, de mivel egyikünk se tudja, hogy Jézus ott lesz vagy nem, ne beszéljünk róla. Úgy érzem az idő kedvező" Mi mindannyian beleegyeztünk.

A vezetőnk másnap reggel felszólította *Weldon*, hogy utazzon velünk. *Weldon* arca azonnal sugározni kezdett a reménytől. Egy pillanatig elgondolkodott aztán azt mondta, hogy a következő szerdára egy találkája volt és kénytelen lesz arra visszatérni. Mivel most csütörtök volt, volt hat nap ideje. A vezetőnk gondolta, hogy az elegendő és elhatároztuk, hogy még aznap délben elindulunk. Minden jól ment, második nap délelőtt elértük a rendeltetési helyünket. Érkezésünkkor a ház kertjében, ahol szállásolnánk egy tizenkét tagú csoportot találtunk. Mikor közelebb értünk mind fölálltak, a ház tulajdonosa elénk jött köszönteni bennünket. A csoport közepén Jézus állt. *Weldon*, mielőtt valaki egy szót mondhatott, vagy egy jelet adhatott volna, kinyújtott karokkal sietett Jézus felé és egy örömkialtással kezét az ő kezébe vette miközben mélyen meghatottan, dadogva mondta: "Ő én tudom, hogy Ön az, én tudom, ez a legszebb pillanat az életemben."

Mire megértettük, hogy mi történt, a barátunk elragadtatását látva, olyasmi töltött el bennünket, mint valami Isteni öröm. Most mi is a társaság felé közeledtünk és mindenkit köszöntöttünk, míg *Weldon* be lett mutatva nekik.

Mikor az ebéd után a kertben ültünk, *Weldon* kérte Jézust: “Lenne szíves beszélni hozzánk? Erre a pillanatra vártam az egész életemben.” Egy percre csend uralkodott, akkor Jézus beszélni kezdett: “Ezen órának csendjében szeretném megértetni veletek, hogy az Atya, akihez én beszélek, és aki bennem lakik, ugyanaz a szerető Atya, aki mindenki benn lakik, és akihez mindenki beszélhet, és akit mindenki ugyanolyan közeli ismerhet, mint én Őt ismerem. Lelkünk húrjait egy csodálatos gyönyörűségek lélegzete reszketi meg, tiszta Isteni szeretettel. Olyan tiszta ez a hang, hogy a várakozó csend visszatartja lélegzetét, és feszülten hallgat. A Magasztos, aki mindent tud, és aki a te Önmagad, gyengéden megérinti kezdet és a hangja, úgy szól hozzád az Atya nagy szeretetéről, mint mindig szólt. Ez a hang azt mondja neked: ‘Én tudom, hogy te velem vagy és hogy te és én együtt Isten vagyunk. Most megjelenik az Isten Krisztusa. Nem akarsz minden korlátozást feladni, és velem lenni a szellemben?’ Magasabb gondolatok, mint ezek, amelyeket én most adok, nincsenek. Mindegy, hogy az emberek azt mondják, hogy lehetetlen. Közületek mindenki előreléphet, mint az Isteni Mester, győzedelmesen, felruházva minden hatalommal, éppen úgy, mint ti engem láttatok győzedelmeskedni. Az idő betelt, a tiszta gondolat, amely a beteljesülést hozza, és amelyet ti kiküldtetek a Szellemi Mester felé, gyümölcsöt hozott a testedben és a lélek elfogadta a hatalmat. Velem emelkedsz fel a mennyi magasságokba.”

“Felemeljük ezt, a saját testünket, mindaddig, míg az egy tiszta fehér fény csillogó ragyogását sugározza ki. Akkor visszatértünk az Atyához, akiből mi mindannyian kiindultunk.”

“Isten, a mi Atyánk, a fény tiszta kisugárzása és ebből a rezgő fényből származik mindenki; ezekben a rezgésekben mindenki egy Istennel. Ebben a fény rezgő kisugárzásban az anyag minden tudata kitörölődik és látjuk, hogyan vesznek fel formát a teremtetések az alaktalanból, hogyan újulnak fel folyton a dolgok. Az eredeti Kozmoszban, az Isteni állományban, a vízszertű helyzetben, létezik minden dolog és annak következtében olyan magasak azok rezgései, hogy senki se képes azokat észlelni. Hacsak nem mindig a szellemben él úgy, mint mi, tehát szükséges a test rezgését, a Szellem rezgésére felelni.”

“Most láthatjuk, hogy a teremtetés folyton folytatódik, mivel azt a Kozmosz fényrezgéseinek sugárzásai okozzák, amelyek a nagy világmindenségben születnek és ez a kisugárzás az egyetemes élet vagy a fény-energia, amely mindent fenntart, és amit a fényrezgések Atyjának neveznek. Ez minden sugárzás Atyja, mert ennek sugarai minden más sugárzást és rezgést megsemmisítenek. Valójában csak félre állítja azokat, hogy más formák elfoglalhassák helyüket.”

“Mikor a testünk a Szellem rezgéseivel összhangon rezeg, akkor mi magunk fényrezgések vagyunk, minden rezgésnek a leg-magasabbja, Isten. Minden rezgésnek az Atyja.”

“Hamarosan be lesz bizonyítva, hogy ezeknek a kozmikus sugaraknak olyan egy rettenetes robbanó erejük van, hogy azok az úgynevezett anyagot megsemmisítik. Ezek a sugarak a mindennek forrásából erednek, ahonnan minden erő jön, minden elem Atyjából, a forrás, amiben minden elem létrejön. Ez azonban nem megsemmisítés, ez átalakítás az úgynevezett anyagból szellemi formába.”

“Nem túl hosszú időn belül ismert lesz, hogy ezeknek a kozmikus sugaraknak olyan átható erejük van, hogy azok minden anyagon áthatolnak és ott úgyszólván az atom magját, a nukleuszt szétlölik, miáltal azok egy más állomány atomjaivá lesznek formálva, úgy, hogy egy más, magasabb rendű elem jön létre. Így fejleszti magát a teremtetés, a tiszta fehér fény vagy az élet egy magasabb kisugárzásává.”

“Ezeket a kisugárzásokat, melyeknek olyan iszonyú átható erejük van, könnyen meglehet különböztetni minden más a földből vagy a naprendszerből jövő sugárzásoktól, ezek a kisugárzások minden alacsonyabb rendű kisugárzások vagy rezgések fölött uralkodnak. A tudósok rövidesen be fogják látni, hogy ezek a kisugárzások egy láthatatlan egyetemes forrásból erednek, és hogy a Föld e kisugárzások egy szörnyű bombázásának van alávetve, amelyek olyan erősek, hogy az egyik elem atomjait átalakítja egy más elem végtelen apró részecskéivé. Azt is fel fogják

fedezni, hogy mikor ez a kozmikus sugár egy elem atomjának magvát eltalálja, az szétrobban. Az a sugárzás szétosztja azt az atomot egy másik állomány végtelen apró részecskéivé és azáltal az alacsonyabb rendűből egy magasabb rendű elemé válogtatja. Úgy ezek a sugarak nem semmisítik meg az anyagot, hanem szellemmé alakítják át. Ez a magasabb rendű elem az ember hatalmában van, és finomabb lesz aszerint, ahogyan ő azt egy magasabb célra szánja és alkalmazza. Mikor az ember a szellemi rezgéseket elsajátítja, akkor ezek a sugarak és ezeknek hatása teljesen rendelkezésére áll és képes irányítani, szabályozni azokat. Úgy egy ilyen ember körül, aki a szellemi rezgésekben él, folyton egy átalakulás megy végbe. Átalakulás nem más, mint teremtés a szó magasabb értelmében. Úgy mindenki azon a síkon van teremtvé, amelyen áll. A teremtés soha nem végződik, hanem szakadatlanul örökké folytatódik.”

“A sugarak, amelyeket a világűr kiküld fényből állnak és a világmindenségből kitörő ‘fénygolyókból’ tevődnek össze. Ez a nagy világmindenség minden csillagrendszer körül fog és egy olyan módon, körülzár, hogy a különböző naprendszerek minden erőt, amit a csillagrendszerek kibocsátanak, felszívnak magukba, megőrzik azt, növelik, felerősítik és felépítik, és végül leadják a központi napnak. Ez a központi nap annyira megtelik rezgő, lüktető erővel és ez az erő annyira összepréselődik, hogy az úgynevezett fénygolyók egy olyan kisugárzó erővel szöknek ki, hogy mikor azok egy atom magjába ütköznek, az atom szétrobban, de nem semmisül meg. Annak részecskéi átalakulnak egy másik elem részecskéivé, amelyeket végül ez az elem felvesz magába, amelyhez tartóznak. Akkor ez az elem életre kel.”

“Az élet ez az erő, amely kiszabadul ennél az úgynevezett fénygolyó-bombázásnál és azt a részt, amelyet a kiszabadult részecskék felvesznek, nevezik azon részecskék vagy az egész elem életének, míg az erőnek az a része, amely kiszabadult, de nem lett felvéve, mint élet, úgyszólván visszavonódik a Kozmoszba. Ott újra összetömörül és összenyomul, míg az újra képes kilövellni, hogy más atomokkal ütközésbe kerüljön, és azt szétrobbantsa, azzal létrejönnek a részecskék, amelyeknek egy új elem atomjait kell teremteni. Így folytatódik a teremtés tovább, tágulás és tömörülés által örökké, szünet nélkül, miután a teremtmények csökkent rezgés által formába merevednek. Ez az értelmes, kisugárzó erő Isten, aki úgy körülöttünk a világmindenség fölött, mint a mi testünk mikrokozmosza fölött uralkodik, ez szellemi, nem anyagi.”

“Ez átváltozás, nem megsemmisülés. Az Értelmesség a Törvénnyel teljes összhangban vezeti a fénygolyókat egy olyan módon, hogy egy bizonyos idő folyamán csak néhány érinti egy másik atom magját, úgy hogy a jelenségek megtartják a helyes egyensúlyt.”

“Az ember, aki azonos ezzel a legfensőbb Értelmességgel, teljes pontossággal használhatja ezt a lökést, úgy hogy az azonnal minden szükségletét ellátja. Így az ember felgyorsítja a természet lassú folyamatát. Nem áll szemben a természettel, hanem egy magasabb rezgés szinten együttműködik vele, egy magasabb gondolat-szinten, mint amelyen a természet működik. ‘Emeljétek fel szemeteket és nézzétek meg a szántóföldeket: már megértetek az aratásra.’ (Jn. 4: 35) Minden dolog rezgés, és megegyezik a tervvel vagy a térrel, amelyen a rezgések működnek. Ezek a terek, vagy rétegek nincsenek kapcsolatban az egy-központú sávokkal vagy rétegekkel, amelyek a földet körülveszik. A földet körülvevő rétegek ionizáló sávok, azok a földet körülzárva visszatükrözik az ott létrejött rezgéseket, a kozmikus fénysugarakat nem zárják ki, és nem is akadályozzák. A kozmikus fénysugarak teszik lehetővé, hogy folytonos átalakulás és teremtés megy végbe. Még a testünk is felemelkedik egy alacsonyabb helyzetből egy magasabbra, és mi a gondolatainkkal képesek vagyunk ezt a változást tudatosan vezetni, úgy téve a testünket összhangba hozni a magasabb rezgésekkel. Ha mi a testet így tudatosan egy magasabb rezgés szintre hangoljuk, akkor egyesülünk ezekkel a rezgésekkel”

“Ebben az állapotban vár a Mester. Most te magad vagy a mester, minden körülmény ura. Most tudod, hogy egy Isteni teremtés gyönyöre és tudata az anyagias gondolkodást távolra felülmúlja.”

“Az első lépés abból áll, hogy a test és az elme minden külső tevékenységét lecsendesít, amelynél soha nem szabad elhagyni a tudatot, hogy a tökéletességet teszed szokássá, és az Isten

lényére törekszel, az Isten Krisztusára. Gondolj arra, bárhol is vagy, minden alkalommal, mikor eszedbe jut, a munkád közben, vagy mikor kipihensz. Lásd ezt a tökéletességet belül tebenned; sajátítsd el a gondolatot, hogy ez a tökéletes lény a te igazi önmagad, az Isten Krisztusa. Lépj akkor egyet tovább: Lásd egy isteni fehér fényt, vakító a tisztaságtól és ragyogástól a lényed központjából kisugározni. Lásd ezt a ragyogást és szépséget kifelé sugározni a tested minden sejtjéből, rostjából, izmából és szervéből. Lásd most az Isten igazi Krisztusát, a te Atyád egyszülött fiát, a diadalmas és mindent legyőző Istenséget. Lépj előre és követeld azt, mint a te isteni jogodat, akkor az a tied.”

“Légy teljesen tudatában annak, hogy te Istent fejezed ki, minden alkalommal mikor Istenről beszélsz, mikor az ‘Isten’ szót kiejted; azzal nagyobb szolgálatot biztosítasz a világnak, minthogy te engem az Isten Krisztusának tartasz. Sokkal magasabb és nemesebb saját magadat az Isten Krisztusának tekinteni, saját magadat a világnak adni, és Istent látni, mint saját magadat.”

“Ti a kezeteket kulcsolva az öletekben imádtok engem, hogy én, mint közvetítő lépjek fel. Rendben van az, hogy ti engem az Isten Krisztusának neveztek és elismeritek az isteni tulajdonságokat, amelyek általam kifejezésre jutnak, feltéve, hogy ti engem nem tesztek bálvánnyá, és nem imádtok engem. Mert abban, pillanatban mikor te egy faragott szobrot készítesz rólam, és azt imádod, engem úgy, mint saját magadat megalázod. A cél az, hogy te elsajátítod az eszményt, amely énáltalam, vagy valaki más által kifejezésre jut. Akkor mi nem vagyunk elválasztva Istentől és úgy az ember képes meghódítani a világot. Nem látod be, milyen nagy dolgokat végbe lehet vinni, azzal hogy hozzánk csatlakozol, egyesülve Istennel?”

“Ha szeretettel, tisztelettel, felajánlással, és imával, magadévá teszed ezt a magatartást, akkor az hamarosan egy szokássá válik, és teljesen be fogja tölni mindennapi életedet és létedet. Akkor az Isteni Lényt rövid időn belül elsajátítottad. Akkor újra az Isten Krisztusa vagy, Isten elsőszülöttje. Akkor te egy vagy az Ős-szellemmel, az Erővel. El kell fogadnod ezt a nagy fényt, valóban érezned és látnod kell. Dönthetetlenül el kell fogadnod, és tudnod kell, hogy az a tied, hozzád tartozik, akkor a tested ezt a fényt rövid időn belül valóban ki fogja sugározni.”

“Ez a magasztos fény minden korszakban és minden körülmény között, az egész végtelenségen át mindenütt létezett és létezik. Ez a fény élet.”

“Minden alkalommal mikor mi valamit megértünk vagy belátunk ez a fény az, ami a tudatunkba bevilágít, és azt felvilágosítja. Ez a fény, az Élet Fénye hamarosan meg fog jelenni a szemeid előtt, amelyek megnyíltak rá úgy, mint minden nagy léleknek megjelent. E nagyok közül sokan egy sugárzó fénnel körülvéve vannak ábrázolva. Ez a fény, ami az igazság és élet, ha nem is látod, a te testedből is sugárzik ki.”

Weldon most kérdezte, hogy a leckéket mi egymás közt megbeszélhetjük, Jézus szívesen adott erre engedélyt. Mi felálltunk és együtt végigsétáltunk a kertben. *Weldon* felkiáltott: “Képzeljétek el, ti érintkezésben vagytok ezekkel az emberekkel, míg én ezen a vidéken laktam, anélkül, hogy találkoztam volna velük. Ez a nap valóban egy kinyilatkoztatás volt nekem. Egy új fény, egy új világ nyílik meg előttem.”

Mi kérdeztük *Weldont* hogyan ismerte meg Jézust, amire ő így válaszolt: “Ti azon csodálkoztok, hogy megismertem Őt; én nem tudom, hogyan tudhattam, hogy ki köztük Jézus, de én tudtam és az rendületlen szilárdan állt előttem.”

Emlékeztettük *Weldont* arra, hogy ha be akarja tartani a megállapodását, akkor neki a következő hétfőn el kell utaznia és ajánlottuk, hogy ketten közölünk, akik *Darjeelingbe* akarnak menni, elkísérnék őt. “Elutazni?” mondta, “én már egy küldöncöt küldtem, kérjen meg valakit, hogy vállalja el a kötelességeimet. Én itt maradok. Próbáld csak meg elküldeni engem!”

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Miután egy különösen érdekes napot töltöttünk a környéken, ahol különböző figyelemre méltó helyet megtekintettünk, nyolc órára visszatértünk, a barátainkat együtt találtuk a kertben.

Egy ideig általános dolgokról folyt a beszélgetés, majd Jézus mondta, hogy *Weldon* meghatottsága érthető volt. Aztán így folytatta: “Úgy fogok beszélni hozzátok, ahogyan én szeretném, hogy ti magatokhoz beszélnétek. Tegyétek lényetek egy valódi részévé azt, amit én most mondok, akkor semmi másra nincs szükség. A szavaimat semmilyen esetben sem kell képletként használni. Aki elfogadja, az használhatja azokat, hogy gondolatait összhangba hozza az Isteni Alapelvvel, vagy ahogyan sokan kifejezik, hogy gyakorolják gondolataikat egy pontra irányítva tartani. Mi az ‘Isten’ szót a lehető leggyakrabban használjuk, és sokszor megismételjük.”

“Egy ismert tény az, hogy az ‘ISTEN’ szót minél gyakrabban kiejted, azzal a megfontolással, hogy az a legfensőbb Alapelvet jelenti, amely belül tebenned lakik, rajtad átáramlik, annál többet fog hozni neked. Had ismételjem meg még egyszer, - ez a mi gondolatunk: ‘Nem lehet az ISTEN nevét túl gyakran kimondani.’”

“Lásd az Istent, mint a Teremtő Sarkigazságot rajtad átáramlani, ragaszkodj ehhez az elvhez, lelkesítsd azt és küld akkor ki, nagy erővel és befolyással ellátva. Mivel az mindig rajtad át és körülöttes áramlik, képes vagy te annak nagy befolyást adni, azzal, hogy minden benned levő erővel kiküldöd, úgyszólván mintha kiszorítod. Az ember teste az a közeg, amely ezt az erőt átalakítja, és ahol ennek az erőnek tevékenysége növekszik, hogy több munkát végezzen, és felerősített formában ki legyen küldve. A tény, hogy sok millió ember ennek az alapelvnek a kisugárzását növeli, és újra kiküldi, egy sokkal nagyobb erőt tesz hozzá. Mégis egy ember is, aki a teljes erejét kifejti, képes a világot meghódítani, tehát elképzelheted, mire lennének milliók képesek.”

“Minél gyakrabban használod ezt a nevet, abban a tudatban, hogy a bennünk lakó Isteni Alapelvet jelenti, amit te magadban alapozol, annál magasabb lesz a tested rezgési száma. Ezek a rezgések megegyeznek és megfelelnek a rezgéseknek, amelyek az ‘ISTEN’ szó által jönnek létre, és amelyeket azzal jelölünk meg. Még ha csak egyszer ejted is ki az ‘ISTEN’ szót, teljes jelentőségének tudatában, akkor a tested nem fog visszatérni a régebbi rezgésszintjére, amelyen volt mielőtt a szót kimondtad. Ezt a gondolatot szem előtt tartva sajátítsd el azt, amit én mondok. Fejezd ki, ha úgy tetszik a saját szavaiddal. Azok tebelőled erednek, nem egy forrásból rajtad kívül. Próbáld ki, kísérletezz velük egy ideig és lásd, mit hozhat neked. Emlékezz rá minden alkalommal, ha Istenre gondolsz, hogy te Isten terve vagy. Ezek nem az én szavaim, ezek a te saját szavaid, amelyeket az Isten Krisztusa, te magad ejted ki. Fontold meg azt, hogy az ember Jézus, azáltal lett a Krisztus, hogy kifejezésre hozta a fényt, amely a legtisztább formájában az élet vagy az Isten.”

“Isten, az én Atyám, a legmagasabb Alapelv, amely mindent átfog, rajtam, át áramlik és én mindaz vagyok, ami Isten. Én az Isten Krisztusa vagyok, az Isten-ember.”

“Minden, ami Isten, az én Atyám, arra van szánva, hogy azt az Isten-ember használja. Úgy az ÉN VAGYOK jogosult, hogy minden állományt használjon. Isten az én Atyám minden állományt határtalan mértékben kézbesít az Isten-embernek.”

“Az Isteni Alapelv az én Atyám, ÉN VAGYOK az Isten Krisztusa, tökéletes kapcsolatban Vele. Minden ami az Istennek van, az Isten Krisztusa.”

“Vegyük csak szemügyre az ‘ISTEN’ szót. Hogyan lehet az, hogy ennek a szónak olyan nagy hatalma van? A szó hatalmát a kiejtésekor kiszabaduló rezgések hozzák létre, ezek a

legmagasabbak a rezgések között, ezek a leghatékonyabb rezgések, ezek alkotják a Világmindenséget. Ezeket a kozmikus sugarak hozzák be és hozzák létre a legnagyobb kisugárzó teret. Ez a tér mindent magába foglal, áthatol mindenben, alkot mindent, ami létezik. Ezek a kisugárzások minden erőnek a vezető elemei és ez a rezgés a fény és az élet hordozója.”

“Az irányt adó Értelmesség az, amely e kisugárzás mögött áll az, amit mi Istennek nevezünk, és ez az értelmesség e kisugárzás segítségével áthatol mindenben. Ebből a sugárzó térből úgy fény, mint élet ered. Mikor az ember ezt elfogadja, akkor ezek testében egyesülnek. Akkor az ember teste azonnal visszahat a fényrezgésekre, melyek Isteni rezgések, akkor a teste fényt sugároz ki. Úgy az ember, aki az Istent adja elő, gyakran láthatatlan annak, aki egy alacsonyabb rezgésszinten él. Ez az, ami által az ‘ISTEN’ szó olyan hatalmas.”

“E hatalmas ‘ISTEN’ szó által tartotta meg a Biblia a befolyását. Gondolj csak arra, hányszor van ez a szó leírva abban a magasztos könyvben és úgy téve kiejtve. Lásd mely fény, sugárzik belőle, - és azáltal élet és erő, - minden szavából írva vagy kiejtve. Minden szó viszi rezgéseit mélyen a lelkébe mindazoknak, akik az ‘ISTEN’ szót kiejtik, hallják vagy olvassák; ugyanúgy, mint a lélek visszahat arra a rezgésre, úgy a könyv, amelyből a sugarak kiindulnak, felemelkedik és megdicsőül, azon mértékben, ahogyan a lélek a rezgések által felemelkedik. Úgy kap a könyv életet, hatalmat és halhatatlanságot. Ezt valójában tehát az ‘ISTEN’ szó hozta létre. Azért nevezhetjük ezt a könyvet az Isten szavának, szellemi, nem szó szerinti értelemben. Túl sokan veszik a Bibliát szó szerint, ahelyett, hogy a figyelmüket a szellemi értékére irányítanák. A belátás e hiányának azonban kevés befolyása van, mivel a szellemi rezgések azokat a rezgéseket félre teszik, amelyek egy olyan gondolkodás által létrejönnek. Ha az ember az ‘ISTEN’ szót már csak egyszer is ejti ki, vagy gondolja, akkor annak rezgései távolra felülmúlják az ember értelmének hiányosságát. A tény, hogy a Biblia olyan sokáig fennállt, a gúnyolódó és a bíráló részére egy botránykőnek bizonyult. Az ateista képtelen megmagyarázni, miért győz az ‘ISTEN’ szó és teljesen fölöttese a ‘gonosz’ szónak.”

“Ismételd az ‘ISTEN’ szót egy ideig figyelmesen és próbáld utána a ‘gonosz’ szóval egy rezgést a testedben létrehozni. Ha még nem tapasztaltad, akkor ez egy kinyilatkoztatás lesz neked. A tudósok közül sokan állítják, hogy a feltételezést Isten létéről lehetetlen fenntartani. Had beszéljenek, a dolgok, amelyeket tegnap még lehetetlennek ítélték, ma megvalósulnak.”

“Most belátod, hogy itt az ideje, hogy rendet teremts házadra és megtaláljad, mit hozhat számodra az ‘ISTEN’ szó? Gondolkodj el egy pillanatig efölött figyelmesen, és lásd, hogy serkent-e téged arra, hogy minden megkülönböztetést és viszályt feladj. Ejtsd ki az ‘ISTEN’ szót a teljes lelkeddel és érezd mely egy felébredést és ösztönzést ad neked, hogy barátságosabban és igazságosabban bánj a testvéreddel. Állítsd Istent szellemed elé, a rég-elmúlt évszázadok homálya el fog tűnni, mint egy kis füstfelhő. Az ész kételkedhet efölött, de ne törődj az ésszel, az már nagyon sokszor tévedett. Lépj előre az Isten nevével, a legfensőbb hatalommal benned, akkor az egész világ tele lehet küzdelemmel és zűrzavarral, de neked az nem fog ártani.”

“Mikor feltétlen biztosan tudod, hogy Isten, vagy a legmagasabb rezgés létezik és MINDEN HATALOM az övé, akkor te használhatod azt, hogy szószerit MINDEN DOLGOT létrehozson. Áthelyezheted vele magadat az egyik helyről a másikra. Mikor egy helyen vagy és érzed a szükségét, hogy valahol máshol legyél, fontold meg akkor, hogy a te saját éned az, ami visszatart téged, nem az Isten. Ha ott maradsz, ahol vagy, akkor az Isteni erőt csak korlátozott részben használod. Engedd el az én-t, oldj fel minden korlátozást, parancsold magadra, hogy az Isten Krisztusa legyél, egy az Isten-rezgéssel és hatalommal, azon pillanatban mikor érzed, hogy te ez a rezgés vagy, akkor ott leszel, ahol lenni akarsz. Azzal, hogy te egy cselekedetet csupán kigondolsz, azzal még nem viszed végbe. Neked TUDNOD KELL ÉS MEG KELL TENNED azt; ehhez a forrás vagy az Alapelv iránti szeretetre és tiszteletre van szükség.”

“A hit, a gondolat segítségével mutatja az utat, de szükség van az Isten Krisztusának parancsára, hogy téged az Isten-rezgéssé tegyen. Azon pillanatban mikor te teljesen átadod magadat ennek a

rezgésnek, akkor FELÁLLSZ ÉS VÉGBEVISZED. A szeretettel és tisztelettel megszerzett biztos tudat, végbeviszi a cselekedetet. Az a tény, hogy az ember ennek a sugárzásnak nincs tudatában, nem változtat semmit a valóságon. Azzal, hogy először hiszel létezésében, utána meggyőződsz róla, létezésének tudatába jutsz, akkor használhatod azt.”

“Mikor egy bizonyos rezgést kifejezésre hozol és úgy egyhangúan vagy azzal a rezgésszinttel, akkor te láthatatlan vagy annak részére, aki egy alacsonyabb rezgésszinten fejezi ki magát. Ha tested tehát a fény rezgésének ütemével rezeg, akkor te láthatatlan vagy azoknak, akik a fényt nem láthatják. A fény élet, ha tehát te a fényrezgésekben élsz, akkor a tested tiszta élet. Fény és Élet Isten, úgy mindenki ISTEN mikor az Isten-rezgésben él.”

“Nem a nap szolgál majd neked nappali fénnel, és nem a holdfény ragyog neked, mert az Úr lesz örökké tartó világosságod, Isten lesz a fényességed.” (Iz. 60: 19.) Mikor Az Isten Krisztusa testének rezgése összhangban van az Isteni rezgésekkel, akkor nincs továbbá szüksége fényre kívülről. Akkor a teste egy világosabb fényt sugároz, ki mint a nap a legmagasabb pontján. Az Úr vagy az Isten törvénye lesz a Krisztus a földön, amelyet Jézus tiszta étellel (fénnel) kifejezésre hoz. Minden ember Krisztussá válik, mikor ő az Urat, vagy az Isten törvényét megérti és aszerint él.”

“Én vagyok a világ fénye, aki engem követ, nem fog a sötétben járni, hanem övé lesz az élet fénye.”

“Jézus egy másik alkalommal így beszélt: ‘Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága’. A farizeusok vitába szálltak vele: ‘Mivel magad mellett teszel tanúságot, azért nem érvényes a tanúságod.’ Jézus megfelelt nekik: ‘Ha magam mellett teszek is tanúságot, érvényes a tanúságom, mert tudom, honnan jöttem és hova megyek. Ti a test szerint ítélték, én nem ítélek senki fölött. Vagy ha ítélek is, igazságos az ítéletem, mert nem vagyok egyedül, hanem én, és aki engem küldött, az Atya. Márpedig a ti törvényetek is azt mondja, hogy két embernek a tanúsága érvényes. Tanúságot teszek magamról én is és tanúskodik mellettem az Atya is, aki küldött.’”

“Erre megkérdezték tőle: ‘Hol van az Atyád?’ ‘Se engem nem ismertek, sem Atyámat’ felelte Jézus ‘Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.’” (Jn. 8: 12-19.)

“Hogy járhatnál sötétségben, ha karonfogva jársz Istennel? Ha Istennek megengeded, hogy győzedelmeskedjen, akkor a te munkád és az, amit te megalapítasz örök. Te e rezgés által jöttél létre és mindaddig, ameddig hű maradsz ehhez a fényhez, soha nem fogsz elveszni vagy megváltozni, - ezek a rezgések örökké tartanak.”

“Nagy lelkek munkái gyakran nem élték túl alkotóikat, mert azok nem voltak tudatában az erőnek, amely őket segítette. Azok és velük együtt sokan e tudat nélkül végezték munkájukat és következetesen ellettek felejtve. Ismerték volna ezt az erőt, és igenlő gondolatokkal és tettekkel adtak volna formát cselekedeteiknek, akkor a munkáik feltűntek volna, és felejthetetlenek lettek volna, úgy mint a hatalmas munkák, a remek piramisok Egyiptomban, amelyek a mai napig csodálattal töltik el az emberiséget.

“Nem a legnagyobb szerűbb egy Krisztus-életet élni? Nem éri meg ezt az eszményeddé tenni? Nem törli el ez teljesen az élet ügyes bajos apró dolgait? Látod, mit vittek végbe azok, akik előre mertek lépni és a Krisztus-életet, élni? Mikor te ezt végbeviszed, akkor a színélváltás hegyén állsz.”

“Törvények és emberi jóslások eltűnnek, és egyedül áll a győzedelmes Krisztus, de nem magányosan. Te megteheted ezt úgy, mint mindenki megteheti, ha csak akarja.”

“Most tudod, hogy az Atya és te egy vagy. Ez a kettő tanúsága, amely együtt egy törvény, és ez a tanúság VALÓSÁG. Ha így ítélsz, akkor a te ítéleted helyes lesz, ha te az Atyából való eredetéről tanúskodsz, akkor a te tanúságod igaz lesz. Mert tudod, hogy te az Atyából származol, tehát nem fogod azt soha elengedni, az Atyát te mindig ismerni fogod. ‘Ha ők

ismerték volna az Atyát, akkor engem is ismertek volna,' mert akkor a rezgéseink teljesen egyhangúak lettek volna."

"Jézus a templomban tanítva ezt felelte rá: 'Igen, Ismertek és azt is tudjátok, honnan való vagyok, noha nem magamtól jöttem, hanem az Igaz küldött, akit ti nem ismertek. Én azonban ismerem, mert tőle vagyok és ő küldött.' Erre el akarták fogni, de senki sem vetett rá kezet, mert még nem érkezett el az órája. A népből sokan hittek benne. 'Hát több csodajelt visz végbe, - kérdezték - ha eljön, a Messiás, mint amennyit ez végbevitt?' A farizeusoknak fülükbe jutott, hogy a nép titokban így beszél róla. ezért a főpapok és a farizeusok elküldték szolgálkat, hogy fogják el. Ekkor Jézus azt mondta: 'Már csak rövid ideig vagyok veletek, aztán visszatérek ahhoz, aki küldött. Keresni fogtok, de nem találtok, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.' " (Jn. 7: 28 - 34.)

"Ti tudjátok, hogy a szellemi és az anyagi a Krisztusban egybe olvadt. A szellem tudja, hogy 'én nem saját magamból jöttem, hanem az Atyából'. A templomnak (a testnek) egy tiszta csatornává kell válnia, miáltal a Krisztus előre léphet. Mikor a Krisztus feláll az emberben, akkor nagyobb csodákat fog tenni, mint amelyeket én tettem. Ha keresed, meg fogod találni a Krisztust énbennem és tebenned, mi mindannyian testvérek vagyunk."

"Jönni fog az óra mikor a Krisztus nektek mindegyiketeknek személyesen megjelenik, akkor felemelkedsz a Krisztus-tudatba, és az Atyát fogod dicsőíteni, úgy, mint én Őt dicsőítettem."

"Máté 27: 46 versében írva van, hogy ezek voltak az én utolsó szavaim a kereszten: 'Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el?' Ez hibás fordítás. A pontos szavak ezek voltak: 'Én Istenem, én Istenem, Te soha nem hagytál el engem vagy gyerekeid közül egyiket, mert a gyerekeid hozzád jöhetnek, úgy ahogyan én hozzád jöttem. Ők láthatják életemet, úgy ahogyan én azt éltem. Azzal, hogy ők is azt az életet élik, megtestesítik a Krisztust és egyesülnek Veled Isten, az én Atyám.' "

"Egyetlen elhagyatottságra vagy Istentől elkülönítésre vonatkozó gondolat nem merült föl bennem. Régen azelőtt megjelent nekem az Isten Krisztusa. Testemet újra felépíthettem volna a látszólagos megsemmisítésnél kiszabaduló részecskékből még akkor is, ha azt elégetik. Még akkor is, ha apró darabokra vágták volna, azonnal helyre lehetett volna állítani, a legkisebb változás nélkül."

"Az ember úgy van teremtvé, hogy mikor teljesen megérti az Isten Krisztusát, egy értelmes erőt fejt ki, amely őt olyan alaposan átjárja, hogy ha a teste meghanyatlana, és az élet-elem elhagyná a részecskéit, ez az értelmes élet-alapelv ugyanazokat a részecskéket képes lenne összeállítani és összecsatolni ugyanabba a formába, mint azelőtt volt. Az alak, a példa megvan, az abból a állományból van felépítve, amelyet nem lehet megsemmisíteni. Csak az állományt kellene újra összecsatolni, és a formát megtölteni, összegyúrva az élet-elemmel, hogy ugyanazt a tökéletes képet kapjuk, mint azelőtt volt."

"Most beláthatod, hogy a keresztre feszítés nem árthatott nekem; az csak azoknak ártott, akik a Krisztus eszményt igyekeztek megrontani. Az a beteljesült nagy Alapelv törvényének példája volt, egy út, amelyet az egész emberiség követhet. Aki azt követi, az Isten Krisztusa lesz; akkor az eszménye halhatatlan formába szilárdul. Az én testemet nem semmisítették meg, annak rezgései olyan magas szinten voltak, hogy az emberek a keresztre feszítéssel és annak felállításával csak egy jelképes cselekedetet vittek végbe, ami azt jelentette, hogy minden korlátozást beteljesítettek, amelyet egy halandó testnek állítani lehet. Hogy a halandó korlátozást teljesen végbevigyék, szükséges volt még egy nagy követ is a sír elé gurítani, és azt lepecsételni, onnan a felkiáltás: 'Beteljesült.' "

"Mikor a halandó beteljesült, akkor a halhatatlanság teljes. Azért lehetetlen az ember halhatatlan testét fogva tartani egy sírban, hiába van a sziklából kivájva. Ha szükséges lett volna, akkor a szikla szétomlott volna, hogy egy ilyen test kiszabaduljon. Így láthatod, hogy az egész történet az ember örökségének egy jelképe volt."

TIZENHATODIK FEJEZET

Több napig így összejöttünk. Elhatároztuk, hogy Gordon, *Weldon* és én ezeknél az embereknél maradunk, míg a vezetőnk a többiekkel visszamenne *Darjeelingbe* ahol a főszállásunkat akartuk berendezni, hogy ők ott a megszerzett adatokat összegyűjtsék, és sorrendbe rakják.

A távozásuk után a táborunkat biztonságosabb alpra rendeztük be, mivel az lenne a főszállásunk, míg a vezetőnk decemberben visszajönne. A tábor körülbelül százötven méterre a völgy fölött egy hegyláncon volt, amely a magas hegyekből a völgybe nyúlt. A fekvése és a környezet nagyon alkalmas volt egy főszállásnak, mivel onnan különböző helyek könnyen megközelíthetők voltak, amelyeket meg akartunk tekinteni.

A tábor egy nagy erdő közepén volt, magas méltóságteljes fákkal. A legmagasabb hegyhátról a föld fokozatosan lejtett a mi táborunkig úgy, hogy az úgy nézett ki mintha mi egy félhold formájú ógörög-színpad közepén fészeltünk volna, melynek a másik felét a völgy zárta be. E kerítés fölött ment le a nap, mint egy olvadt arany tengerbe. Ez a színjáték minden este visszatükröződött a színpadunk háttérét képző hegylánc lejtő felületén, miáltal a csúcs egy meleg élénk színek tengerében fürdött, úgy egy óriási sugárkoszorú benyomását keltette.

Úgy csendben ámulattal nézve, míg a nap utolsó sugarai eltűntek a láthatár mögött, el lehetett képzelni, hogy egy nagy termet állt ott, oldalt kitért karokkal, tiszta arany ruhába öltve, amely festményi hajlásokban hullott le, míg körbe egy kilométerekre kiterjedő tiszta fehér dicsfény sugárzott belőle.

Mikor egyik este éppen naplemente előtt, a tábortűzünk mellett ültünk, a nap mintha egy különleges ragyogással és szépséggel sugárzott volna. Olyan tisztán nyilatkozott, hogy itt valami különleges történik, hogy a társaságunk minden tagja el volt ragadtatva. Egyikünk egy *Sanjasiboz* szólva, aki röviden azelőtt hozzánk csatlakozott meg is jegyezte, hogy a nap túl akar tenni saját magán, mielőtt jó éjszakát kíván nekünk. "Ez egy fontos eseményt hirdet," válaszolt a *Sanjasi*. "Nagy lelkeknek lesz itt az összejövedele, akik egy nagyon kiemelkedő lelket kísérnek. Légy csendbe."

Az egész környék fölött azonnal beállt a csend, amely mintha a világúrból jött volna, míg azt egy nagyon harmonikus földön túli ütemben énekelő mennyei hang megszakította. Ezernyi *kokilla*-madár belekezdett, rezgő magas szopránokkal, amelyek olyan kiegyensúlyozottan elkeveredtek a hangokkal és az énekkel, hogy valóban el kellett hinni, hogy az ének mennyei légkörökből jött. Ha láthatnád kedves olvasó, a szindarabot és hallhatnád az éneket, akkor megbocsátanád a felsőfokú jelzőket.

Egy idő után a madarak abbahagyták, de az ének még fenségesebben hangzott, mint azelőtt. Akkor a hegylánc lejtőjén két női termet jelent, meg mint angyalok, ezüstösen csillogó bő ruhában, amelyben homályosan titokzatosan szép termetek rajzolódtak le. Olyan szépek voltak az arcvonások, hogy szavak csak elronthatnák.

Mi éppúgy, mint a *Sanjasi* el voltunk bűvölve. Egy pillanatra elfelejtettünk lélegzetet venni. Akkor hirtelen ezernyi hang kezdett az énekbe és termetek váltak láthatóvá, amelyek a két központi termet körül mozogtak. Az ének éppen olyan hirtelen végződött, mint ahogyan kezdődött, aztán a termetek eltűntek. Újra egy teljes csend uralkodott és úgy, mint először megjelent a nagy termet két oldalt kitért karokkal, most még ragyogóbb színekkel körülvéve. Aszerint, hogy a nap utolsó sugarai elhaltak, a termet lassanként kisebb lett, míg egy jól megtermett férfi állt előttünk, egy tökéletesen kiegyensúlyozott testtel, hullámzó összehasonlíthatatlan színű hajjal. Teste egy ragyogó fehér ruhába volt öltve ami a válláról több festményi hajlásban hullott le; a derekát lazán egy ezüstfehér öv vette körül, a ruhája szegélye a fűt éppen érintette, míg ő ünnepélyes léptekkel

közeledett felénk. Egy görög isten nem kelthetett volna fenségesebb benyomást.

Hozzánk érve így szólt: “Nincs szükségünk külső bemutatásra, én köszöntelek benneteket, mint igazi testvéreimet, kinyújtom kezemet és a saját kezemet, szorítom, tétováznék, hogy saját magamat megöleljem? Nem, mert én szeretlek benneteket, mint saját magamat. Egy lévő az Isteni Alapelvvel szeretjük az egész világot. Én úgy, mint ti, névtelen vagyok, kor nélküli, örök. Mi együtt igazi valóságos alázatosságban egyesültünk az Istenségben.”

Egy pillanatig állva maradt. A ruházata hirtelen megváltozott és úgy öltözve állt előttünk, mint mi, mellette egy nagy *Rajputana*-tigris. Egy gyönyörű állat volt, bundája a naplemente után maradt meleg fényben úgy nézett ki, mint ragyogó selyem. Egy pillanatra elfogott bennünket a félelem, eddig a jelenet annyira igénybe vette figyelmünket, hogy a tigris jelenlétét nem vettük észre. Az állat hirtelen összehúzta magát. A tigris a vendégünk egy szavára felállt, közelebb jött és fejét a férfi kinyújtott kezeibe tette. A félelmünk teljesen eltűnt. A vendégünk leült a tábornőz mellé, míg mi köréje ültünk. A tigris némi távolságra tőlünk hosszan kinyújtózva a földre feküdt.

A vendégünk így szólt: “Azért jöttem, hogy rövid időre igénybe vegyem a vendégszereteteteket, és ha nem lennék a terhetekre, nálatok maradnék, míg a nagy összejövetel megnyílik.” Mindannyian egyszerre igyekeztünk kezet fogni vele, annyira örvendtünk jövetelének.

Ő megköszönte és folytatta: “Nem kell egyetlen állattól se félni. Ha nem érzel félelmet vele szemben, akkor biztos, hogy nem bántalmaz téged. Egyszer láttatok ti egy falun kívül egy ember testét a földön feküdni, hogy a lakósokat megvédje. Az csak egy külső jel volt, hogy segítse azokat az embereket. A test ott fekszik, védtelen, a vad ragadozó állatok kegyének átadva, de annak ellenére, hogy nem védekezik, nincs állat, amely megtámadná, ezt a tényt az emberek észre veszik. Úgy téve elvesztik a félelmüket az állattól és attól a pillanattól kezdve tovább nem, küldenek ki félelem-rezgéseket. Ha az állatot nem éri félelem-rezgés, nem látja az embert tovább eledelni, éppen úgy nem, mint a fát vagy a fűvet vagy a kunyhókat körülötte nem annak látja, mert azok nem küldenek ki félelem-rezgéseket. A vadállat most anélkül, hogy ártana valakinek végigmehet ugyanazon a falun, ahol régebben azt kereste meg martaléknak, aki a legerősebb félelem-rezgéseket sugározta ki. Ti láttatok ezt, azt is láttatok, hogy ugyanaz az állat a fekvő termeten átlépet és végigment a faluban kutatva azután, ami félelmet érez vele szemben. Ugyanaz az állat elmehet két kis gyerek között, akik nem távolabb néhány méternél vannak egymástól, hogy egy felnőttet, aki fél tőle megtámadjon, a gyerekek nem elég idősek ahhoz, hogy félelmet ismerjenek, azért nem ‘látja’ az állat azokat.”

Újra élénk tárult ennek a tapasztalatnak az emlékezete és beláttuk, hogy nem gondolkodtunk el eléggé komolyan a félelemről ahhoz, hogy felfoghassuk mélyebb jelentőségét.

Vendégünk folytatta: “Ha te egy állatot szeretsz, annak válaszolnia kell; ha az állat ellenáll a szeretetnek, akkor azzal saját magát semmisíti meg, mielőtt neked árthat. Az állat ennek a ténynek sokkal jobban tudatába van, mint az ember.” Egy pillantást vetett a tigrisre és így szólt: “Küldjünk most szeretetet a testvérünk felé és figyeljete az eredményre.”

Mi igyekeztünk a lehető legjobban eleget tenni felszólításának. A tigris azonnal megfordult, felugrott és felénk jött, míg örömét félreérthetetlenül tudtunkra adta. A *Rishi* újra megszólalt: “Ha az állatot ellenségednek tekinted, akkor van egy ellenséged leküzdeni, ha testvérként közelíted, akkor az egy barátod, egy védelmeződ lesz.”

A *Muni*, aki Tibetben a “*Tau-Cross*” templomtól idáig elkísért bennünket, most felállt és kijelentette, hogy el kell hagynia bennünket, hogy visszatérjen *Hardvarba*, ahol a zárándokoknak segítségére lehet, akik ott a nagy gyülekezetre összejönnek. Miután elbúcsúztunk tőle, elment. Annak ellenére, hogy nagyon csendes volt, mégis jobban élveztük jelenlétét, minthogy azt mondani tudnánk. Ebben a nagy országban sokan vannak olyanok, mint ő, nem kell nekik egy szót se szólani, mégis érezni lehet a lelki nemességüket.

Alig, hogy ismét helyet foglaltunk miután a *Muni* elment, *Emil*, *Jast* és *Chander Sen* sétáltak be a táborba. Egy szívélyes köszöntés után leültünk és egy útitervet készítettünk, hogy az ország egy nagy részét megtekintsük. Mikor azt befejeztük, *Emil* elmondott nekünk sok érdekes különlegességet, a helyekkel kapcsolatban, amelyeket meg akartunk tekinteni. Ezek közül csak egyet mondok el, mivel az a körzetre vonatkozik, ahol táboroztunk, és szorosan kapcsolatban van a *Maha Kumba* összejövetellel, amelyet ezen a környéken tartanak minden tizenkét éven. Az úgynevezett *mellára* nagy számú zarándokok jönnek össze, és e járás templomai több látogatót von helyszínre, mint bármely más hely. Egy ilyen *mellára* több mint 500.000 ember jön össze. Mivel az esemény ezennel nagyon fontos még százezerrel többet várnak. Hogy milyen élmény lesz ez, azt már most a levegőben lehetett érezni.

A zarándokok az egész *mella* alatt ingyen kapnak eledelt. *Hardvar* a nagy szent helyként ismert. *Sri Krisna* a *Brindavan* völgyben élt és ott nőtt föl, a környék a paradicsom mása és a gyönyörűen éneklő *kokilla*-madár hazája.

Vannak ezen a vidéken szép helyek, mint ékszerek, amelyek a hitrege szerint azokon a helyeken jöttek létre, ahova a felejthetetlen nektár cseppjei hullottak, *Amri* a tengerből partra vetett vázájából, a *Devatos* (Isten) és *Asura* (gonosz) közti küzdelem után, más szavakkal a szellem és a durva anyagiasság között. Ez egy jelkép abból az időből, mikor India a szellemi életre ébredt. A váza olyan értékes nektárral volt telve, hogy annak birtoklásáért egy második küzdelem ment végbe. És olyan nagy volt az Istenség sietsége, hogy elmeneküljön a gonosz elől, hogy a váza széléről cseppek hullottak le a földre, és ahova azok estek, ott gyönyörű természeti csodák jöttek létre. Ez egy hitrege, amiben egy mély tanulság rejlik. Később ki fog derülni, hogy az ilyenfajta hitregéknek a jelentősége nagyon távolra ható.

Ezen a vidéken jártunk a nagy *Rishivel* és sok templomot megtekintettünk. A vezetőnk decemberben újra csatlakozott hozzánk, mi déli irányba utaztunk az *Abu* hegy felé. Aztán visszatértünk *Brindavan* és *Hardvar* felé és sok templomot megtekintettünk, ahol az emberek nagyon szívesen fogadtak bennünket és megengedték, hogy nagyon közlőrl bepillantsunk életükbe. Egy jelentést ezen meghitt barátságról, ünnepeikről és a leckéikről melyet ők nekünk adtak, nem hozhatunk nyilvánosságra. Az egyetlen korlátozás, amelyet ők nekünk feltettek, az a kérelem volt, hogy ha ezeket a különlegességeket tovább akarnánk adni, azt személyesen tegyük kisebb csoportoknak. A kérelem azt tartalmazta, hogy ne írjuk föl azokat, hanem csak beszédben adjuk át és csak azoknak, akik azt kéri.

Egy ilyen nagyszámú szentek és azok követőinek összejövele egy felejthetetlen élmény volt. Ez óriási tömeg között nem létezett sietés, se zűrzavar, se toladás; azok mind ugyanarra a pontra utaztak ugyanazzal a céllal. Nem lehetett mást látni, mint jóakaratot és barátságot, minden oldalról a Mindenható nevét lehetett hallani a legnagyobb tisztelettel kiejtve. Úgy hangzott, mint egy szellemi visszhang a hosszú-hosszú úton, amelyet a nyugati világ Időnek nevez. Ez a tényező a kelet kiterjedésén nem játszik szerepet. Az ember csak egy képet alkothat négy vagy ötszázezer emberről; megszámolni nem lehet.

Mikor a nagy *mellát* megelőző estén a tábortűz körül ültünk, a *Rishi* megmagyarázta ennek a fontos eseménynek a jelentőségét. Indiában majdnem minden ehhez hasonló összejöveleleknek egy sokkal mélyebb jelentősége van, mint hogy azt felületesen látni lehet, vagy mint egy hitrege elbeszélése nekünk azt felfoghatóvá teheti.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A *Rishi* így szólt: “A *Korintusiaknak* írt első levélben írva, van: ‘Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik. (1Kor. 2: 9) Tulajdonképpen annak kellene ott írva lenni: ‘Azoknak, akik az Isten Krisztusát szeretik, és kifejezésre hozzák.’”

“Csak kevesen vannak, akik az élet-alapelveket, vagy az élet célját megértik. Minden dolgot a Belátás alapelve támaszt alá és az a legfontosabb. Azért olyan helyén való az intelem: ‘Szerezz belátást mindennel, amit megszerzel.’ Minden dolog alapját az élet céljának tudatos megértése, alkotja. Ez hozta Salamonnak a bőséget. Ő azért imádkozott, hogy fogékony észre és egy figyelmes szívre tehessen szert. Ezzel a bölcsesség olyan egy forrása nyílt meg és ez olyan hatalmas helyzetet hozott neki, annyi vagyont és tiszteletet, hogy őt úgy ismerték, mint az ezer nagyszerű adottsággal rendelkező királyt. Erről jelképesen úgy beszéltek, mint Salamon ezer feleségéről.” Az ő idejében egy asszony egy nagy adottság jelképe volt, egy mindent tudó ész, ami előrelátta a világmindenség történetét és rendezett viszonyát az emberiséggel és annak egységeivel. Mikor Salamon tudatába jutott adottságának és azt a népe jóllétére használta, a kincseihez ‘még háromezer’ lett hozzátéve és énekeinek száma meghaladta az ‘ötezret.’ ‘Az Úr igen nagy bölcsességet és észet adott Salamonnak s olyan tág szívet mint a tenger partján a fővény.’ (1 Kir. 4: 9)”

“Salamon nem a szó szerinti vagy világi értelmében volt király, ő egy király volt saját maga és háza fölött. Az volt az ő királysága, erről a trónusról osztotta a szeretetet, megértést, bölcsességet, igazságot és bőséget mindenkinek, aki a bölcs tanácsát jött kérni. Abban az időben az egész emberiség kérte azt és ő ezerszeresen kapott szeretetet, bölcsességet, igazságot és bőséget. Salamon egy ‘vas rúddal’ uralkodott, ez azonban a kérlelhetetlen törvénynek egy jelképe volt. Mikor az, amit ő kiküldött ezerszer tízezerszeresére felnagyított erővel visszatért, akkor Salamon királysága, még ha az egész földre is kiterjedt volna, nem lenne képes magába foglalni a vagyonokat, amelyet a törvény jutalomként hozott annak, aki az Isten Krisztusát ismeri és megparancsolja az Önnek, hogy kinyilatkozzon és engedelmeskedjen Istennek, az Alapelvnek.”

“Ne gondold, arra hogy mit fogsz kapni, úgy akkora lesz a jutalmad, hogy azt képtelen leszel befogadni. Első sorban szeresd az Istent, utána az egész világot. Mikor a szeretet visszatér hozzád, már az egész földet körüljárta és ezerszer tízezerszeresére gyarapodott, mert sok millió ember gondolatán átment és mindenki ezerszer tízezerszeresére felnagyította. Ha az úgy visszatér, van akkor még hely a földön teljességének?”

“Csak ez váltotta meg a földet, és annak következménye a mennyország. Összhang uralkodott mindenhatóan. Salamon követelte saját magától, hogy ő azt belátással, bölcsességgel, igazságos ítélettel, nyílt kezekkel és nagy örömmel tegye. Mi volt az eredmény? A Föld nem volt képes befogadni a bőséget, Mennyországgá változott.”

“Csodálkoztok ti azon, hogy Salamon kortársai őt egy nagy királynak, egy Istennek nevezték? Azok imádni kezdték őt, mert azt gondolták, hogy ő mindent, amire szükségük van, képes megszerezni. De ebben tévedtek. Ők nem látták be, hogy Salamon egy példát adott, amit nekik követni kellett. Isten azt mondta Salamonnak: ‘Senki se lesz rád hasonló a földön’. A földön senki se tudott rá hasonló lenni, mert ő elengedte a földi állapotát; a mennyi állapot volt az övé és népe ott ugyanolyan királyi módon uralkodott, mint Salamon maga. Ő Istent, az emberek örökségét hozta kifejezésre, és nekik abban kellett őt követni. Halálra ítéltette volna egy ilyen király, királyainak egyikét? Azzal ugyanis csak saját magát ugyanarra a halálra ítélte volna, ezerszer, tízezerszer felnagyítva. Egy ilyen király igazságosan uralkodik, - nem más királyok fölött, hanem velük együtt, külső pompa és fényűzés nélkül. Még a koronáját se kell megmutatnia, - az egész emberiség ismerte azt a koronát. Egy ilyen király igaz uralkodó, nem néhányak fölött, hanem

minden emberi egységgel közösen. Azok vele együtt uralkodnak. Azok Isten és ember, akik közösen teljhatalommal uralkodnak. Ez Izrael Háza, mikor a fa, a gyökér, az ág, a levél, a virág, a virág illata, minden faj szellemi lényé lesz.”

“Valamikor egy ilyen faj népesítette be a földet és egy ilyen faj, fogja majd újra lakni. Én mondom nektek, ne kételkedjete; ha a földet minden ember mennyországgá akarja átváltóztatni, akkor itt van a mennyország.”

“Mivel az emberek azonban ezt a felhívást elutasítják, a születésen át mindig visszatérnek a földre, annak kipróbáltatásai és szenvedéseihez; újra és újra elszenvedik a halált, míg végül megtanulják a leckét, hogy az egész emberi faj a feltétlen belátás sziklájára támaszkodik.”

“Egy ilyen fajnak nemlétezik a halál, azért nemlétezik Karma se nekik. Karma csupán a kifejezésre hozott széthúzás és viszály megrovása. Helyettesítsd a megrovást önmehtagadással, azzal feloldottad a Karma okát, ami csak azok gondolkodásában létezik, akik a Karmát akarják kifejezni. Vedd el az okot, vagy állíts egy magasabb eszményt a helyébe, úgy feloldódik az alacsonyabb helyzet; akkor a tested rezgéseit felemelted azon szint fölé, amelyen a Karma létezhet.”

“A halál egyáltalán nem oldja fel a Karmát, se nem semmisíti meg vagy törli ki azt. A halál annak ellenére felnagyítja, és ezerszeresére szaporítja úgy, hogy nagy hullámokban ömlik ki minden emberi egység fölött. De azon pillanatban mikor te a halál és az újjászületés ötletét elutasítod, megszabadulsz a Karmától és a haláltól. Akkor mind a kettő ki van törölve. Ha ki vannak törölve, akkor el is vannak felejtve és egyúttal megbocsátva.”

“Mikor az ember még nem eléggé előrehaladt, hogy felfogja és beláthassa az élet feltétlen szakadatlanságát, és azért nem képes azt kifejezésre hozni, akkor a lélekvándorlás a legutolsó gyógyszer, a halál tévedésének orvoslására.”

“A lélekvándorlás csak egy vezérlő fény a halál tévútján. Ezt az utat követve, földi tapasztalatok egymást követő körei után végül le lehet győzni a halált. Ezekből a tapasztalatokból merített leckék segítségével végül oda jutunk ki, hogy az emberek állította, és ránk kivetett hittételeket és hitvallásokat feladjuk. Akkor bemehetünk Isten teljes gyönyörűségébe, a mindig ugyanolyan világosan ragyogó fénybe, annak ellenére, hogy az Atyai háztól, az igazi Önmagunk házától való távolra elkóborlásunk következtében csak homályosan látszott. Babona és emberi hittételek nem férhettek hozzá.”

“Minden lépésnél, amely közelebb hoz bennünket, tisztábban látjuk ezt a fényt, és mikor belépünk, tele fénnel, meleggel és szépséggel találjuk az Atyai házat, amit csak a mi nézeteink sötétítettek el. Békét és nyugalmat fogunk ott találni és kedvünk szerint élvezhetjük azt. Ugyanaz a birtokunkban lehetett volna, ha beléptünk volna a házba, mielőtt babona és emberi nézetek által félrevezetve eltévedtünk. Ennek a hosszú útnak a végén azonban minden meg van bocsátva, és el van felejtve, éppen úgy, mint a kezdete előtt volt.”

“Állj meg és légy csendes és lásd az Úr kiszabadulását belül tebenned. Állj meg és légy csendben, engedd a tested teljesen megnyugodni és lásd, mely tökéletes megváltást hozhat neked az Isten Krisztusa, aki mint a te igazi önmagad mutatkozik neked. Úgy értettem én a törvényt és úgy adtam át, amelyet Ábrahám olyan régen alkalmazott. Ma még éppen olyan igaz, mint abban az időben volt. A hited adja a dolgoknak a külső formáját, amelyeket te gondolatokkal, szavakkal vagy cselekedetekkel teremtesz. Ha a gondolat nem jó, akkor ez a gyógyszer: változtasd meg a gondolatodat. Lásd azt, ami nincsen, úgy mintha lenne.”

“A Bibliába sok hiba esett, az eredeti szöveg lefordításával, úgyszintén sok jövendőmondás fel lett véve bele. Sok hiba esett azzal, hogy a fordítók a jeleket és a jelképeket nem értették meg. Ezeket a hibákat meg lehet bocsátani, mivel a fordítók őszinték voltak, és a tudásuk szerint vonták le következtetéseiket. A hibák legnagyobb többsége azonban szándékos csonkítások voltak,

gyengébb jellemek által kitalált félrevezetések, hogy Izrael Házának eredeti tanítását úgy megváltoztassák, hogy az egy titokzatos homályba boruljon. Az Első név *Izrael* volt, ami annyit jelent, mint kristály, vagy a tiszta fehér faj, az első faj, amely valaha a földet lakta, a gyökérfaj, amelyből minden más faj származik. Ezt a tiszta fényből lévő fajnak is nevezték. Ebből származik az Árja faj”

“A Biblia szándékos változtatásainak legtöbbje Krisztus utáni első és második században történtek, főleg *Dániel*, *Ezdrás* és *Nehemiás* könyve szenvedett e merényletek alatt. Ezek a hibás átadások *Jósephus* korábbi művei -ig és más könyvekig kiterjednek. Nyilvánvaló, hogy ezek szándékosan lettek létrehozva, hogy abban az időben ismert tényeket és azon idő előtt történt eseményeket eltitkoljanak. Ezeknek a kiforgatásoknak egy másik célja az volt, hogy a Biblia történelmileg jól alapozott időrendi felépítését, amit az Izraeliták megőriztek attól az időtől fogva, mikor a tudat létezni kezdett megsemmisítsék. Ezernyi igaz tényeknek hibás ábrázolása lett írva az eredeti helyébe és történelmileg pontos tények nagy része el lett torzítva vagy ki lett hagyva a szövegből.”

“Az Árja faj, amely közvetlen a fény-fajtól származik, ugyanazt az időrendi felépítést használta és azok által a Biblia teljes tisztaságában megmaradt. Annak segítségével könnyen utána lehet járni a félrevezetéseknek és hamisításoknak. Így tulajdonunkban van a Héber történelem helyes és teljes feljegyzése. Mi tudjuk, hogy ezek a hazugságok kiterjednek Salamonra és annak ezer feleségére, valamint Izrael háza tíz törzsének több tagjára, azok vezetőire, tanítóira és tanácsadóira.”

“Miután ez a tíztörzsű Ház kettévált, az eredeti királyság még az Izrael Háza vagy a Királyság Izrael néven volt ismert. A másik fele *Juda* név alatt szerepelt. Annak ellenére, hogy ez Izrael egyik törzse volt, egyáltalán nem képezte teljes Izraelt. Ábrahámot, Izsákot és Jákobot a zsidók közé sorolni, nem csak egy általánosan előforduló hiba, hanem egy szándékos hamisítás, mivel csak *Juda* utódait és azokat, akik utána jöttek, lehet zsidónak nevezni, ami a nevének egy leszármazása. A ‘Zsidó’ elnevezés soha nem vonatkozott az Izrael tíztörzsű házára, vagy Izrael tizenkét törzsére. Az Izraeliták nem voltak Zsidók, de a Zsidók az Izrael nemzet egyik törzsét képezték.”

“Mikor *Juda* törzse elhagyta Palesztinát és fogságba ment, akkor kapta a ‘Zsidó’ elnevezést. Azok, akiket mi manapság, mint Zsidókat ismerünk, azok *Juda* törzsének maradványai, akik visszatértek Palesztinába, miután a fogságból szabadlábba lettek engedve. Közülük sokan elkeverték vérüket a körülöttük élő népek vérével. Azok ereiben, akik a mai nap Zsidónak nevezik magukat, *Juda* eredeti törzsének vére még egy harmadrészben sem folyik.”

“Mindenütt ahol a Zsidók éltek és elkeveredtek az Izraelitákkal vagy az Árjakkal, jól ment nekik és azoknak a nemzeteknek köszönhetik szívósságukat. Az idő múltával a Zsidók be fogják látni, hogy ezekhez a nemzetekhez kell fordulniuk segítségért és védelmezésért és szükséges lesz nekik rendet teremteni házukra.”

“*Juda* Törzsének az a része, amely az Izraelitákat elkísérte a kalandozásaikon Európába, nem tartózik ahhoz a fajhoz, amely most a Zsidó néven ismert. Azt a részét már lehetetlen megkülönböztetni a többi Izraelitáktól, akik az Angol szigetekre és máshova a Földközi Tenger partjain telepedtek le, mivel azok egymás közötti házasságokkal és a környezettel a törzsük minden különös jellemtulajdonságait elvesztették. Én ahhoz a fajhoz tartóztam, tehát én tudhatom.”

“A Zsidók hozzánk tartóznak. Mi lépésről lépésre követhetjük a történelmüket az évszázadokon át, *Juda* házától *Juda* törzséig és tovább a mai napig. Ők a nagy faj létezésének látható bizonyítékai, amely hozzájárult az Isten-eszmény megőrzéséhez, míg a népek egy fajjá válnak, az Isten Krisztusával, mint vezető tényező minden egyénben, úgy, mint volt a faj feloszlása és széttöredezése kezdete előtt.”

“Izrael kivándorlását Jeruzsálemből követni nem nehéz. Azok nyomait, akik az Angol szigetekre telepedtek, könnyen meglehet találni. Ugyan úgy áll a dolog a *Dan* törzsszel. A nevük és történetük és a helyek, ahol letelepedtek, magukról beszélnek. A Duna folyó (*Danube*), amely a törzs után lett

elnevezve, a mai nap egy általános közlekedési út, amerre a törzs részei jöttek Nagy-Britanniába később, miután szétesett, mint *Dánok*, *Jüttök*, *Picték*, és még több más nevek. Először Skandináviába, Írországra, Skóciába és más országokba mentek. Itt gyorsan elvesztették a különböző törzsek ismertetőjeleit és feladják nyelvüket az általános nyelvért és az a nyelv ugyanaz lesz, amelyet az indulásukkor beszéltek.”

“Hosszú, hosszú ideig bolyongtak távol hazulról, de most visszatértek az eredeti hazájukba, amely Dél-Amerikáig, Ausztráliáig, Új-Zélandig, a Déltenger-szigetekig és még Kínáig és Japánig is kiterjed.”

“A Japánoknál és Kínaiaknál kevés kivándorlás fordul elő. Azok egy életerős törzs részei, amely *Mú*’-t, az anyaországot elhagyta, hosszú idővel a nagy zűrzavar előtt, ami annak az oka volt, hogy egy egész földrész a mélységbe süllyedt. Azokat *Ujgur*, vagy vándorló törzseknek nevezik és azok a nagy Mongol törzsek ősei.”

“A Fehér Faj az eredeti anyaországban érte el a legmagasabb fejlődését. Ott használta a kisugárzó erőket és felszabadította az atom energiáját, hogy hasznos munkát végezzen. A fajsúlyt is feloldották, miáltal képesek voltak egyik helyről a másikra áthelyezni magukat. A bölcsészetük teljesen mentes volt a bálványimádástól, felekezetektől, hittételektől és babonától. Ők az Alapvetet imádták, amely az egész emberiségen át áramlik, miáltal az ember Istennel egyenlő.”

“Izrael-árja az egyetlen és bölcs királyság és kultúra jelképe. Ennek a fajnak köszönhetjük a Bibliát és annak legfőbb előírásai ennek a népnek lettek adva. Az ő eszményük a Krisztus az emberben volt. Ez volt a fáklya, amely a kiolthatatlan lángot vitte, a királyi pálca feje. Az előírások azt a célt szolgálják, hogy élénkítsék ezt a lángot, hogy egyre világosabban égjen. Hogy az ember azokat soha ne felejtse el nem egy, hanem tizenkét Bibliába lett könyvbe írva, Arra a célra, hogy a megsemmisüléstől és hamisításoktól meg legyen mentve, tizenkét azonos biblia lett kőbe vésve és az anyaországban elterjesztve. A nagy Piramis azért lett építve, Hogy azokat egy fő alá összehozzák. A bizonyíték, hogy a Krisztus, minden műveltség alapja, örökre kiirthatatlanul az emberek között lett alapítva. A piramis örökké fennállna, nemcsak mint egy fénybolya, hanem mint egy reflektor a fénynek. Azon felül a sokszor ismételt parancsért is állt: ‘Ha az emberiség elvesztette a fényt, menj akkor be; ott előírásokat fogsz találni, hogy felújítsad a fényt, úgy, hogy belőled sugárzik az elvesztett juhoknak, amelyek fény nélkül kóborognak.’ ”

“Istennek mindazok, akik Fény (élet) nélkül kóborognak, olyanok, mint eltévedt juhok. De azok mindig visszatérhetnek a nyájhoz. A Krisztus, a pásztor felemelt fáklyával vár azokra, akik be akarnak menni. Habár úgy látszott, hogy a fény évszázadokig el volt rejtve, mindig ott volt azoknak, akik keresték. Az volt a világmindenség első kinyilatkoztatása. A hang, az Isten szava visszhangzott: ‘LEGYEN VILÁGOSSÁG, itt fény van’ és a rezgések megjelentek. Ezekkel rezgésekkel ÉLET jött létre. A nagy Piramis az alapjaival szilárdan a földre alapozva a koronátlan fejét a menybe emelve tanúskodik, hogy az élet soha nincs elválasztva Istentől.”

“Mikor az ember az igazi örökségét, a Krisztust elfogadja és belátja, hogy ő az Isten Krisztusa, az igazi saját Önmaga a teljes hatalmával, akkor a korona, vagy a csúcs a helyére lesz téve; és akkor a Piramis egy örök bizonyíték lesz, hogy az ember soha többé nem fog eltérni a nyájától.

“A nagy Piramis egy biblia kőből, egy nem múlandó műemlék-könyv, ami egy vázlatot ad az Isten kiválasztott népeinek vándorlásáról és arról, amit azok létrehozta. Itt nem egy bizonyos népről van szó, hanem minden népről, amely a Krisztus-fényt elfogadta. Ezeknek az embereknek nincs más választékuk, mint a Krisztus lenni, és úgy cselekedni. A Piramis úgy áll ott, mint egy tanú, - hogy az emberiség, vagy annak egy része ne térjen le és ne hagyja elsötétedni, és feledésbe menni ezt a fényt, - hogy abban az esetben közülük Egy, aki szilárdan elhatározta, hogy a Krisztust teljesen Kifejezésre hozza, feláll, és magasra emelt égő fáklyával vezérel, úgy ahogyan a Krisztusnak a bensőnkben vezérelnie kell.”

“Már évszázadokon át hanyatlott a műveltség lefelé a lejtőn, igen a nagy faj már olyan régóta sötét

ösvényeken járt, hogy úgy látszott, hogy már elveszti azonosságát, és teljesen visszahanyatlik az elvadultságba és barbárságba. Kiderült, hogy csak néhányan voltak, akik ragaszkodtak az emberiség tulajdonában lévő tiszta ötletekhez és ezek a néhányak, belátták, hogy vissza kell húzódniuk, hogy jobb lehetőségük legyen gyülekezni, gondolataikat összpontosítani, és a fényt kiküldeni az egész emberiség védelméért.”

“E csoport segítségével lett a tanítás elterjesztve, hogy a világnak egy megváltóra van szüksége, egy Isten-emberre, aki képes és hajlandó volt előrelépni, hogy gondolattal, szóval és cselekedettel tanítsa és megmutassa az emberiségnek, először néhánynak, majd a nagy tömegnek, hogy a Krisztus még bennük él, ugyanolyan erősen, mint valaha, csak éppen működésen kívül van állítva.”

“Az emberek a tudatlanságuk és engedetlenségük következtében, hogy a Krisztus-életet éljék, a Krisztus-fényt a háttérbe szorították. Ez a csoport ismertette az emberiséggel, élő szó segítségével, jövődölésekkel és kijelentésekkel kisebb csoportokon vagy egyéneken át, hogy a Mindenható egy Megváltót jelölt ki, aki az emberek legmagasabb eszménye szerint fog élni, és hogy ez az Üdvözítő egy meghatározott időben kinyilatkoztatja magát.”

“A Mindenható egy parancsa volt az, hogy az Istenség ezt egy emberi egyének csoportja által ismertesse. Ez a csoport belátta, hogy az emberek érdeklődését fel lehessen kelteni egy megváltó iránt, aki közülük fog felállni, szükséges volt egy időt meghatározni annak jövetelére, úgy hogy mindenki tudja, hogyan és miért, míg a hónap és nap is, valamint a keresztre feszítésének a napja pontosan meg lett határozva.”

“Ez nem csak azért volt szükséges, hogy a tanításának nagyobb erőt és befolyást adjon, hanem azért is, hogy az emberek gondolatát egy dologra összpontosítsa, mivel a nép túlnyomó többsége teljesen elfordult és bálványokat imádott. Az emberiség már annyira eltévedt, hogy egy szellemi halál várt rá. Ki lett hirdetve, hogy ennek a Messiásnak vagy megváltónak a teste; egy erőszakos halált fog halni és egy szikla sírba fogják, tenni, miután egy tökéletes feltámadás következik. Így újra meg lenne mutatva az emberiségnek, hogy ők ember-fiaiból Isten fiaivá válhatnak, - az Isten Krisztusává, aki mindig egy az Istennel. Ha az ember így egy Isteni életet élne, akkor soha többé nem térne vissza a zűrzavarba; béke és jóakarát uralkodna a földön. Az is írva volt, hogy egy ehhez hasonló állapot már létezett a földön a teremtés kezdetétől fogva, és hogy a Messiás megmutatná az embereknek az eredeti örökségüket. Úgy létezett Ő az évszázadokon át, mint az Elrejtett, és az Ő előírása által folyt az emberek szabad használatára szánt Isten bősége és a föld minden gyümölcse.”

“A jövődölések már Jézus jövele előtt el lettek fordítva és meg lettek hamisítva, ezek a hamisítások még a mai napig is hatékonyak és sokakat oda vezetett, hogy elhiggyék azt, hogy a Keresztény vallást alapozó elemek, korábbi vallásokból lettek kölcsönözve, mivel ők nem tudták, hogy ez mindig létezett, mint az ember legmagasabb eszménye.”

“Az anya teste, aki a Krisztus-gyereket a szülte és ápolta és az apa teste is, aki úgy lépett fel, mint testi pártfogója, elő lett készítve erre a szent születésre, mindegyik egy tökéletes egység, egyesülve, hogy közösen vigyázzanak erre a gyerekekre, aki azok között növekedett fel, akiket tanítani fog. Az anyja Mária volt, az apja József, mind a ketten Dávid, leszármazottjai voltak Ábrahámnak az igazi fényt hozónak magvából származtak, melyik név *‘Ab-Braham’* annyit jelent, mint a Kozmoszból való tökéletes fény hordozója.”

“Az emberek fiai olyan mélyre süllyedtek, hogy a testük rezgési szintje, az állatoké alá került. Jézus jól tudta azt, hogy az emberek, mikor Ő előrelép és megmutatja nekik a rég elfelejtett Krisztust, akkor ők igyekeznek a testét egy embertelenebb módon megsemmisíteni, mint állatok azt tennék. Az emberi gondolkodás, hacsak nem a Krisztus fény vezeti, egy alacsonyabb fokra kerül, mint az állat.”

“Ő tudta, hogy neki olyan teljesen egy kell lennie a Krisztussal, akinek minden hatalma megvan,

hogy senki nem érintheti Őt, ha Ő azt nem akarja. Jézus nem ismert félelmet, mikor Ő ezt a részt választotta. Aki ezt a részt akarja választani, annak alázatosnak kell lenni, és tudnia kell, hogy mindazok, akik egy Krisztus-életet éltek, ezt választották.”

“Az összejövétel, amely itt lesz tartva, még egyszer megerősíti ezt az eszményt. Észrevehetitek a hallgatag befolyását, amely az ezernyi egyszerű lelkekből ered, akik itt gyülekeznek. Ennek teljes jelentőségét kiszámíthatod, mikor alapnak veszed a tényt, hogy egy ember, aki elismeri Istenségét, és azt a legmagasabb mértékben kibontakoztatja, meghódítja a világot, úgy hogy a halál az ő számára nem létezik. Csatold ehhez egy második ember befolyását, aki ugyanolyan hatalmas, akkor ennek a kettőnek a befolyása már négyszerese az elsőnek egyedül, szorozd ezt meg az emberek számával, akik itt gyülekeznek, akkor elképzeld, milyen nagy hatalom sugároz ki ebből a tömegből az egész világ felé.”

“A világ egy ilyen teljes működésben lévő hatalom-központ által újjászületik, és azonnal felújul és megfiatalodik, független attól, hogy felfogja ezt az emberiség, vagy sem. Egy ilyen összejövétel az egész világon volt bizonyos meghatározott helyeken, az évszázadokon át minden tizenkét évben, már sokkal előbb, mint Neptunusz levetette Isteni köntösét. Régebben kisebb volt a résztvevők száma, de a csoport kisugárzásai, másokat magához vont, anélkül, hogy erről egy szó lett volna ejtve.”

“Az eredeti kis csoport egy tömegre növekedett, míg e tömegből egy új csoport alakult, és így tovább, míg tizenkét új csoport lett; ez a tizenkettedik és utolsó csoport, úgy hogy most összesen tizenhárom van. Ez a csoport azért jött össze, hogy a tizenkét fiatalabb csoportot az elsőhöz kösse és szilárdítsa, úgy hogy a tizenhárom csoport egy-egység legyen akkor is, ha úgy, mint régen különböző helyeken gyülekeznek, hogy a gyülekezések helyeit könnyen megközelíthetővé tegyék.

“Nem igyekeznek egy szilárdan körülhatározott szervezetet alkotni, és nem ragaszkodnak sérthetetlen szabályokhoz. Az egyetlen irányvonal minden embernek az, hogy hogyan van ő maga bensőleg szervezve, ami egyúttal az ok is, hogy ő a csoportok egyikéhez vonzódik. A gyülekezet helyét, soha nem közlik általánosan az emberekkel, ez is azt bizonyítja, hogy nincsen szervezés.”

“A gyülekezet holnap délben tizenkét órakor lesz és minden csoportot teljesen, beiktat az első csoportba. A tizenkét csoport egy piramist alkot, amely jelképként áll a Krisztus-eszménynek az emberben, míg a tizenharmadik lesz a csúcskő, vagy a korona.”

“Mind a tizenhárom csoport, egymástól külön fog gyülekezni, ugyanazon a helyen, ahol azelőtt és mégis minden csoportnak úgy lesz, mintha a főcsoporttal jönnének össze. Kivéve a tizenhárom csoport igazolása egy csoportban, minden csoport tizenkét tagja ki lesz küldve, hogy mindegyik még tizenkét csoportot segítsen alakítani. Az akkor tehát már 144 csoport lesz. Mikor ezeket a csoportokat az emberiség más tagjai megerősítik, akkor ők ismét el fognak indulni, akkor azok újra tizenkét tagú csoportokra ágaznak. Ezen a módon egy piramis lesz építve, míg körülveszik a földet csoportokkal, melyeknek alapja a tizenkettes szám.”

“Az egyetlen követelmény, hogy tagja lehess egy ilyen csoportnak, az hogy a Krisztus eszményt megvalósítod magadnak és a Krisztust gondolatban, szóban és cselekedetben a világnak adod. Akkor te egy vagy ezzel a nagy teljes csoporttal, és ahol te Istennel találkozol, mindannyian találkoznak veled a saját házában, a saját szentélyedben, legyen az a hegycsúcson, a föld legfelfelesebb helyén, vagy a kereskedelem útőereiben. EGY LENNI ISTENNEL mindig a meghatározó tényező. Azon pillanatban, mikor te gondolatodat felemeled a Krisztushoz, a tested válaszolni fog a Krisztus-rezgésre. Akkor ugyanazok a rezgések befolyásolnak téged, amelyek ebből a hatalmas tömegből sugároznak ki és annak felerősített ereje, felveszi a te Krisztus-eszményedet és elterjeszti azt a széles világon, úgy, hogy a te befolyásod a másokéval együtt tovább lesz hordva a gondolatok egy győzedelmes áramlatában.”

“Úgy a tanítás, ahelyett hogy elkülönítve maradna, mint régen, ki lesz küldve az egész világon. Egy ilyen csoportnak nincsen szüksége vezetőre, kivéve az egész emberi faj nagy Istensége;

forma, felekezetek és hittételek fölöslegesek.”

“Jelentsd ki, hogy a Krisztus vagy és parancsold meg az Énednek, hogy gondolatban, szóban és cselekedetben hű maradjon ehhez az eszményhez, akkor eljön hozzád a Krisztust, és te kinyilatkoztatod Őt. Ha már egyszer ezek a rezgések létre lettek hozva, akkor ezek soha többé nem csökkennek, még akkor se, ha az egyén nem tud róluk, de ha kitartasz, akkor tudatos leszel felőlük, az egy sokkal nagyobb élmény, mint bármi más. A megalapított Központot nem lehet soha többé kitörölni, és végül minden embernek ehhez a ponthoz kell jönnie. Akkor nyitva áll számára a világmindenség egész kiterjedése és nincsenek tovább határok. A kilátás, amelyet az emberi látáskör elhatárol, eshet e rezgéseken kívül, de be lehet azt hozni e rezgésszint határain belülre. Az emberi belátás által elhatárolt látáskörön belül nem lehet senkit látni, de mégis mindenki itt van, és mi láthatjuk őket. Tihozzátok, akik a hosszú utat megtettétek ide kell, hogy e ténynek némely megpillantása áthatoljon, másképpen nem lennétek itt.”

“Ha az emberiség így egyesült, lehet akkor még a *Góg* és *Magóg* vagy *Harmagedón* harcát küzdeni? Hozhatnak az ember alkotta törvények, egy erőt amely Isten törvényét lábbal tapossa, mely minden erőnek ura? Csak egy Isten-embernek kell ‘nem’ -et mondani, és az be fog teljesülni, mivel mind a többi egyesülve van vele, és vele összhangban közreműködnek. Ahhoz nem kell erőszakot alkalmazni. Azok által rosszindulattal kiküldött erőt, akik egy alacsony rezgésszinten állnak, fel lehet fogni, és az visszatérhet hozzájuk igazi szeretetté és áldássá átalakítva. Ha ellenállnak, akkor csak saját magukat semmisítik meg és azoknak, akik az erőt, mint szeretetet visszaküldik, nekik nem kell kezüket kinyújtani.”

“Ezek a csoportok helytállnak úgy, mint a nagy Piramis helytállt az évszázadokon át, változatlan, mint egy tanú kőből az emberiség számára, hogy a Krisztus az emberben régen, már az emberiség jövedele előtt létezett és, hogy az Ember, mint Krisztus, soha nem volt elválasztva az Istenségtől. Az hogy a nagy Piramis ennek tanúja, az a nagy korából, formájának és felépítésének tisztaságából és értelmi értékéből bizonyul. Több ezer éven át megmaradt és ismert volt, mint a nagy Piramis. Az a sok tudományos ismeret, ami a hatalmas testében van elrejtve, nem azért van oda letéve, hogy a tudományt előre segítse, hiszen az embernek már nagyon távolra kell haladnia a tudományos téren, hogy képes legyen azt a bölcsességet megmagyarázni.”

“Nagy kora és csodálatos építészeti stílusa egy titokzatosságot hozott az emberiségnek. Belsejében a világmindenség titka van kinyilatkoztatva; minden vonal pontosan tudományos kifejezések szerint van kivitelezve. Ez úgy volt elrendelve és ez elősegíti az ember kiegyenlített tökéletesítését, aki feláll, mint az Isten Krisztusa, teljesen egyesülve Istennel. Mikor ez tökéletesítés csúcspontját eléri, akkor a csúcskövet a Piramisra helyezi.”

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Mikor a *Rishi* elhallgatott számos vendég jött a táborunkba, köztük volt Jézus is. Mi már észrevettük őket mikor kis távolságra tőlünk a hegylánc lejtőjén gyülekeztek, de mivel a környéken mindenhol ilyen csoportokat láttunk, feltételeztük, hogy azok ott egy közös megbeszélés végett jöttek össze.

Mikor közelebb értek *Weldon* felállt, eléjük ment és megfogta Jézus két kezét. Nem volt szükség bevezetésre, mindannyian Jézus és a *Rishi* jó barátai voltak. Ami minket illet, mi olyan jelentéktelennek éreztük magunkat, mint atomok és a legszívesebben elrejtőztünk volna.

Mindannyian a tábortűz köré ültünk, *Weldon* kérdezte Jézust, hogy nem akar-e a Bibliáról beszélni. Mindenki ujjongott a felszólításért, Jézus beszélni kezdett: “Gondolkodjunk el Dávid imájáról a 23 zsoltárban: ‘Az úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt.’ Fel fog tűnni neked, hogy ez nem könyörgő ima. Látod, hogy ennek a valódi jelentősége azt tartalmazza, hogy a Legfelsőbb Alapelv azon az úton vezet bennünket, amelyen járnunk kell, vagy hogy előttünk jár az úton, és úgy a görbe helyek ki lesznek egyenesítve? Ez az Alapelv előkészíti nekünk az utat, úgy, mint egy pásztor azt teszi a juhoknak, amelyek bízna őbenne, és tőle függenek; azért mondhatjuk: ‘Ahová Atyám vezet, oda félelem nélkül bátran megyek.’ ”

“A jó pásztor ismeri a helyeket, ahol jó a juhoknak, onnan ez a kijelentés: ‘Nekem semmi se fog hiányozni.’ Dáviddal együtt mondhatjuk: ‘Nekem nem hiányozhat semmi’, mert az ÉN VAGYOK, meg van védve minden baj ellen. A természetünk minden szükségletében el vagyunk látva. A Juhok nemcsak zöld mezőn fognak legelni, hanem egy bőség fog megmaradni. Biztosak lehetünk abban, hogy már előre gondoskodva van minden kívánság beteljesüléséről. Minden fáradságot félretehetünk, és Dáviddal együtt mondhatjuk: ‘Ő füves réteken fektet le engem, gyengéden visz engem nagyon csendes vizekhez’ Azok csendes kék mélysége egy nagy békével tölti meg lelkünket, és az üldözött tudatunk megnyugszik.”

“Mikor test és szellem nyugodt, a Legfelsőbb Alapelv sugalmazása áramlik lelkünkön át, az élet és erő tiszta fényével. A fény az Úr gyönyörűségével világít belül bennünk, a Törvény, amely mindannyinkat, egyesít. Ez a Szellem sugárzó fénye felújítja belátásunkat, a valódi Önmagunk kinyilatkozik nekünk, úgy hogy mi saját magunkat látjuk egy a végtelennel, és tudjuk, hogy mindannyian az Atya-alapelvekből vagyunk kiküldve, hogy az Ő tökéletességét hozzuk kifejezésre. A lelkünk nyugalmas csendjében, visszanyerjük tiszta önmagunkat és tudjuk, hogy tökéletesek vagyunk; onnan a szavak: ‘Ő élénkíti lelkemet, még akkor is, ha a halál árnyékának völgyében járok, nem félek a gonosztól.’ Mitől félnénk ez Isteni-alapelv bőséges jóságával? Itt nyugalmat találunk testünknek, Isten békességet ad szellemünknek és lelkünknek, Isten sugalmaz bennünket, hogy tudjunk szolgálni. És egy ilyen tökéletes előkészítés mellet belülről, hogy semmilyen baj ne érjen, melyik külső megpróbáltatás lenne képes megfélemlíteni bennünket? Isten bent lakik mindegyikünkben, mindegyikünk számára ott van Ő, egy folyton jelenlévő segítség forrása nehézségek és veszélyek közepe. Mi benne élünk, mozgunk, járunk-kelünk, lélegzünk: minden Isten.”

“Mindenki mondhatja: ‘Isten szeretete vezet engem egyenesen a nyájhoz. Nekem mutatva van a helyes út, és ha eltérek a nyájától, akkor útba leszek igazítva. Isten szeretetének ereje oda vonja hozzám a jót nekem, és úgy a rossz ki van zárva. Dáviddal együtt mindenki mondhatja: ‘Te velem vagy, botod és pálcád vigasztalnak engem.’

“Eleinte mikor felveszed ezt a munkát és megtalálsz az igazságokat, megismered minden életnek az alapját alkotó tudományos tényeket és megteszed az első lépést az ösvényre, az ébredés és a szellemi felvilágosulás annyira felülmúlja mindazt, amit te eddig tapasztaltál, hogy akkor

elhatározod, hogy folytatod a munkát. De kétség, félelem és csüggedés kezd belopakodni, és mintha előremeneteled akadályozva, lenne. Kipróbálsz az egyik utat, aztán a másikat, de érzed, hogy a lábaid alól eltűnik a szilárd föld. Végül a küzdelem túl nehéznek mutatkozik egy emberi lénynek, és csak sikertelenségeket látsz körülötted.”

“Akkor azt mondd: Isten gyerekei minden felé elhaláloznak és az én nemzedékemből még senki nem érte el a szakadatlan örök élet, béke, összhang és tökéletesség eszményét, amit én magamnak kitűztem. Akkor azt mondd, hogy majd a halál után eléred a tökéletességet, úgy elengeded az eszményt és egy ideig sokkal könnyebbnek találod az emberi árapállal vízfolyás mentében úszni.”

“Akkor a faj-tudat ismét visszaesett; újra egy ember, aki nagy szellemi felvilágosulást és belátást kapott, és sikeres lehetett volna, meghíúsult és az elkülönítés tudata újra szorosabban markolt az emberiségbe. Csodálni való az, hogy az ember elernyed és elgyengül? Mindenki során követi a másikat ugyanabban az örök taposómalomban; a vak követi a vakot, mindig mélyebbre süllyedve a feledésbe; mindegyiket elkapja a nagy örvény, hol nem csak a test kényszerül hanyatlásra és felbomlásra, hanem a lélek is megőrlődik az emberi vélemények és tévedések könyörtelen malomkövei között.”

“Ha beláthatnád úgy, mint én és sokan mások, hogy sokkal könnyebb a saját bajaidat egy földi életben feloldani, mint mindig tovább folytatni és egy jó és rossz faj-tudatával magadat terhelni, amely hamarosan egy megkeményedett kéreggé válik, hol mindig újabb és újabb rétegek tevődnek rá minden következő élettapasztalattal, míg csákányvágásokra és emberföldről erőre van szükség, hogy áttörjön a kéreg és az igazi önmagad kiszabaduljon.”

“Mindaddig, míg végül áttöröd ezt a héjat és kiszabadítod az igazi önmagadat, újra és újra összeleszel zúzva az örvényben; Talán eléggé ki tudsz vergődni, hogy egy pillantást vethess a szélesebb kilátásra a láthatáron. Akkor abbahagyod a küzdelmet; az elméi tekinteted kiderült, de a testedet még fogva tartja a kemény kéreg. Gondolj akkor arra, hogy a most született csibének, amely a fejét kiszabadította a tojáshéjból, folytatni kell a kísérleteit. Teljesen meg kell szabadulnia a héjtól, ami a korábbi környezetét képezte, mielőtt növekedhet az új világban, amelyet körülötte lát, mielőtt egy lyukat vájt a tojáshéjon, amelyből kibujt.”

“Nem látod be úgy, mint én beláttam, apámnál az ácsműhelyben a gyalupad mellett dolgozva, hogy az Istenből származó úgynevezett emberi lény részére egy magasabb rendű élet létezik, minthogy egy rövid ideig egy emberi létet éljen és azon élet folyamán, összezúzódjon az emberek alkotta törvények, babona és hagyományok malomkövei között. Hogy talán hetven évig végigbirkózzon abban az életben, hogy majd egy gyönyörű jutalomként hárfán játszhasson, és zsoltárokat énekelhessen, egy mennyországban, amely logikusan átgondolva csak azok hiszékeny elméjében található, akik az én korombeli papság prédájául estek?”

“Nem látod be, hogy ezután a nagy felébredés után, vagy ezen megvalósulás után belül énbennem, hosszú napoknak és éjjeleknek kellett következni küzdelemmel, elkülönítve, csendben, teljesen egyedül önmagammal? Utána mikor az ön le lett győzve, jöttek a sokkal fontosabb keserű tapasztalatok, hogy nem értettek meg azok, akiket én mélységesen szerettem, és akiknek én a fényt meg akartam mutatni, amit én magam láttam; mert én tudtam, hogy az volt a sugárzó fény, amely Isten minden ebben a világban született gyerekének ösvényét megvilágítja.”

“El tudod képzelni, milyen nagy volt nekem a csábítás ezután a nagy felébredés után, hogy maradjak az egyszerű ács, aki én lehettem volna és éljek a rövid ideig, amelyet a papság és a hagyomány az embernek szánt, ahelyett, hogy azt az életet éljem, amelybe én belátás által csupán egy rövid pillantást vethettem? Az azonban képesített engem arra, hogy átlássak a babona és elvakultság, széthúzás és hitetlenség iszapján.”

“El tudod képzelni a testi feszültségeket és a szörnyű megalázásokat, amelyeket a saját vérrokonaim hozzátettek, akkor még elválasztva azoktól, akiknek én meg akartam mutatni a

fényt, amelyet én megkaptam? Belátod, hogy én ezt elbírom egy akaratra volt szükség, erősebb, mint az enyém, amely engem átsegített ezeken a megpróbáltatásokon? Milyen keveset tudhatsz te minden küzdelemről, csábításról és kudarcokról, amelyeken át kellett vergődnöm. Hogy nekem néha ökölbe szorított kezekkel, és egymásra szorított fogakkal kellett küzdenem, mert hiába láttam és tudtam, hogy a fény ott volt, néha csak egy utolsó pislogás maradt meg belőle, miközben néha úgy látszott, hogy ez az utolsó sugár is kialudt és csak árnyékok maradtak hátra. De még akkor is volt valami bennem, ami szilárdan fennhangon kitartott, amellet hogy az árnyékok mögött a fény éppen olyan erősen világít, mint mindig. Akkor tovább mentem és legyőztem az árnyékokat, hogy azután a fényt az ideig tartó sötétség következményeként még világosabban visszataláljam. A kereszt is egy ilyen árnyéknak bizonyult; míg végre mögötte egy győzedelmes hajnal hasadtját láthattam meg, amely még rettegésbe, kételybe és babonába merülve élő halandó ember értelmét távolra túlhaladta. Ennek a belátásnak az ösztönzése volt az, amely engem előre serkentett szilárdan elhatározva a poharat az utolsó cseppig kiüríteni, hogy én valódi tapasztalatból ismerjem azt, amit tanítottam. Ugyanis: azzal, hogy az ember a saját szabad gondolkodását és tiszta szándékait összhangba hozza Isten akaratával, saját magának bebizonyíthatja Isten létezését; és hogy az ember Isten igazi Fia, az Ő képmására és hasonlatára teremtve, ugyanolyan Isteni, mint az Atya és hogy ez az Isteniség az igazi Krisztus, akit mindenki megtalálhat saját magában és Isten minden gyerekében.”

“Ez az igazi Krisztus a fény, amely minden gyereket megvilágít, aki a világra jön. Ez az Isten Krisztusa, a mi Atyánk, akiben, aki által, és akiből mi mindannyian örökké élünk, fényünk, szeretetünk és igazi testvérségünk, az Isten és ember igazi Atya és Fiú kapcsolatában.”

“A helyes belátás és az Igazság fényében, nincs szükség királyra vagy királynőre, se koronára, se pápára, se papra. Ha neked megvan az a belátásod, akkor te magad vagy a király, a királynő a pápa, a pap; akkor te egyedül állsz Istennel. Ezzel a belátással átfogod az egész világmindenséget, minden formájával és a te Istentől kapott teremő-adottságaidal körülveszed azokat azzal a tökéletességgel, amivel Isten őket körülveszi.”

FÜGGELÉK

Az *ÁRJA* szó annyit jelent, mint művelt, kifinomult, nemes.

ÁRJAVARTA volt az ország, ahol az emberek teljesen a faj művelődésének szentelték magukat.

ÁRJA BHAVA volt a legfelsőbb erény régi elnevezése.

ÁRJA MARGA volt az út egy nemes élet felé.

Ezek az előírások az évszázadokon át nemzedékről nemzedékre lettek átadva. A régi Indiában nagyon emberiesen fogták fel a műveltséget; az ötlet ez volt: kimagasló embereket a kimagasló országnak. Azért is találunk ott egy kimagasló népet, tökéletes testvérséget, igaz szeretetet és tiszteletet minden emberi lényvel szemben, igazi szerény lelkeket, akik tudták, hogy Mindenki Isten. Soha nem jelenthetett az Árja szó harcot és széthúzást; kell, hogy ez legyen az uralkodó és lényeges tényező, egy igaz világ-tudat felépítésénél.

Az Árák álmodtak és bölcselkedtek, de álmaik a valóságra irányultak. Ők nemcsak álmodtak Istenről, ők tudták, hogy Isten trónusa valóban az egész emberiség szívében és életében állt és onnan kifelé sugárzott, mint minden emberben az, ami szép.

Létezik egy értelmes ember, aki egy ilyen bölcsészetet, álláspontot, vagy életmagatartást nem venne fel a világgal szemben? Lehet egy jobb élet-magatartás, mint a világot az Isten-ember szemei által nézni? Nem vezeti egy ilyen magatartás az egész emberiséget egy gazdagabb egybehangzóbb élethez?

Az Árák üzenete így hangzik: Neveld fel a férfiakat és a nőket, akkor az egész emberiséget felneveled. Ha így teszel, akkor elkerülsz az úgynevezett bűnt a test ellen. Ennek az eszménynek elérésével megvalósítod a földi zarándokút legmagasabb célját és az ifjúság teljes ereje a helyes arányérzékkel lesz, mint egy áldozat, az Anya oltárára téve. Úgy találsz meg a mennyország kulcsát belül a saját lelkedben éppen úgy, mint ezer, vagy millió évvel ezelőtt volt és lenni fog a jövő években.

Ez itt és most megtörténhet, de tovább mehetsz az anyagiasságon át lihegve, gyötrődve, annak útvesztőin, gondolatok hálójában, míg végül mégis eléred ugyanazt a központi fehér fényt, aki Szellem, a Krisztus mindegyikünkben, a neked kinyilatkoztatott igazság. Ez minden fajnak a végcélja, minden hitnek és vallásnak, - a tudat, hogy Isten az Atya és Anya.

Mikor már elnyertük az ön fölötti uralmat, akkor a Mester mindig tovább vezet.

Az Ára férfiak ügyeltek az Ára kultúrára, de az Ára asszonyok még szigorúbban vigyáztak rá. A nő adott az évszázadokon át eledelt az erkölcsi szociális és politikai életnek. A nő ösztönei és titokzatos veleérzései, alkották az Ára eszmény védőbástyáját.

Arisztotelész Indiai tanítót kért, aki tökéletesen ismerte a régi Indiai tanokat és kultúrát, egy tanítót, akit a szó legmagasabb értelmében egy valódi embernek lehetett nevezni, erős és kiemelkedő szellemi és erkölcsi szinten.

Isten ígérete az, hogy az ima mindig válaszra talál: "Én mondom nektek, imádkozzatok és megkapjátok, keressetek és meg fogjátok találni, kopogjatok, és kaput nyitnak nektek. Mert mindenki, aki imádkozik, az kap, és aki keres, az talál és annak, aki kopog, kinyitnak."

"Más szavakkal, a Krisztus int bennünket: Mikor az alapelv 'igen' -t mond, akkor ne elégedj meg a 'nem' -el. 'Nem' -nek eredete nem Istenben van, hanem a mi saját tehetetlenségünkben hinni Isten ígéretében. Az Isteni ígéret az embernek nem téved soha, de mégis milyen kevesen képesek e tudat mellett következetesen kitartani! Milyen kevesen tudhatják, hogy Isten segíteni fogja őket

szembenézni minden megpróbáltatással, míg az Isten Krisztusa bennük kinyilatkozik.”

Mely egy serkentés, hogy folyton tudatában legyünk Istennek, mely egy ösztönzés, hogy igenlők és kitartók legyünk.

Az Isten-alapelv mindig hű marad az Övéihez, akik hajlandók a legfensőbb ismeretet átvenni. Míg ők könyörögnek, hogy megszabaduljanak ellenségeiktől, tudják, hogy azok az ő tökéletesítésükön, szenté vallásukon és a szellemi ismeretük gyarapításán dolgoznak. Úgy belátják, hogy az ellenség tulajdonképpen egy barát, mivel ő kényszeríti őket folyton Istent keresni.

Az Ígéret így hangzik: “Az alapelv nem sértheti meg a saját törvényét.” Mi imádkozunk erőért, hogy megszabaduljunk attól a hibás gondolattól, hogy ez a törvény sérthető, és hogy egy hatalom lenne, amely Istennek képes ellenállni. Mivel Isten minden hatalom, kell, hogy meghallgassa az imát.

ISTEN AZ EGYETLEN SZÓ, NEM TÉVEDHET.

B.T.S.